CARTEA TIMPULUI

Guillaume Prévost

III. Cercul de aur

CORINT JUNIOR

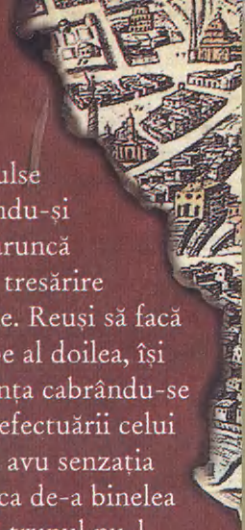

Samuel se smulse din loc strigându-și durerea și se aruncă înainte într-o tresărire bruscă de furie. Reuși să facă un pas, apoi pe al doilea, își simți toată ființa cabrându-se în momentul efectuării celui de al treilea și avu senzația că în el se bloca de-a binelea ceva, de parcă trupul nu-l mai asculta deloc. Percepu în depărtare pocnetul timpului care își relua cursul și, aproape simultan, ultima pulsație a inimii sale, nesfârșit de lungă, nesfârșit de plăcută, ca o ultimă descătușare.
În mintea sa se făcu beznă și, lovindu-se mai întâi cu capul de sol, nu mai simți nici măcar greutatea lui Lili, care se prăbușea peste el. Inima sa încetase să mai bată.

„LUDIC ȘI CAPTIVANT"
Page des libraires

„NU POȚI LĂSA ROMANUL DIN MÂNĂ PÂNĂ LA SFÂRȘIT"
Historia

„O INCREDIBILĂ AVENTURĂ ÎN TIMP"
Les Monde des ados

CARTEA TIMPULUI

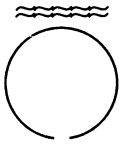

CARTEA TIMPULUI

Guillaume Prévost

III.
Cercul de aur

Traducere de Emil Paraschivoiu

CORINT JUNIOR

I
Camera 313

— Trebuie să reziști, papa, șopti Sam. Mă auzi? Trebuie să te ții tare!

Allan Faulkner era întins pe patul de clinică, nemișcat, cu ochii închiși, cu gura și nasul acoperite de o mască de oxigen sub care respira cu greu, cu partea de sus a corpului înțesată de electrozi și de sonde menite să-i evalueze și să-i susțină funcțiile vitale. Mai multe aparate clipeau și zumzăiau în jurul lui, afișând la intervale regulate curbe și cifre de neînțeles și declanșând o alarmă stridentă de îndată ce parametrii intrau în zona roșie. Fața sa, după ce infirmierele îi tăiaseră părul și-i răseseră barba, părea înspăimântător de slabă, la fel ca și mijlocul, umerii, brațele... Cele șase luni de captivitate petrecute în temnițele lui Vlad Țepeș – celălalt nume al lui Dracula – făcuseră din el o umbră firavă pe care doar un fir neînsemnat o mai ținea încă în viață.

Samuel își puse mâna pe cea a tatălui său. Neonul verde de deasupra căpătâiului îi învăluia într-o lumină sepulcrală, și mirosul de dezinfectant din încăpere stăruia într-un mod tare neplăcut.

— Doctorii spun că nu folosește la nimic să-ți vorbesc, papa, dar eu sunt convins de contrariu. Tu mă auzi, nu-i așa? Îmi recunoști vocea?

Nicio reacție.

În realitate, trecuseră de acum trei zile fără ca Allan să-și recapete cunoștința, de atunci de când, împreună cu Samuel, reușise să fugă din castelul Bran și, urmăriți apoi de o ceată de soldați, izbutiseră să atingă piatra sculptată. În momentul înfăptuirii marelui salt care urma să-i readucă din Evul Mediu în prezent, Allan își avertizase fiul că nu era sigur că avea să suporte călătoria de întoarcere. Se simțea foarte slăbit, deja, la capătul puterilor, cu mintea zdruncinată, și vâlvătaia violentă pe care o resimte călătorul în clipa în care e proiectat în timp risca să-i fie fatală. Gâfâind, ținuse să se explice cu privire la ceea ce se dusese să caute în bârlogul lui Dracula: Cercul de aur, o brățară foarte veche din care nu existau decât două exemplare în lume – una fiind cea deținută de Vlad Țepeș – și care, în combinație cu cele șapte monede găurite și cu piatra sculptată, îți permitea să te deplasezi după bunul-plac dintr-o epocă într-alta. Mai mult chiar, Allan recunoscuse că totul era organizat astfel ca Samuel să-l poată regăsi și să pună mâna pe bijuterie în locul său dacă, din nefericire, ar fi dat greș: un mesaj codificat ascuns în *Librăria Faulkner*, o monedă care avea imprimată pe ea un șarpe negru, ce ușura accesul în castelul Bran, precum și alte

câteva indicii răspândite ici-colo. În continuare, din păcate, Allan căzuse în ghearele lui Vlad Ţepeş, şi chiar el, Samuel, la capătul unei îndelungate rătăciri, fusese cel care reuşise să-l salveze şi să recupereze bijuteria de sub nasul şi barba – sau mai degrabă mustaţa – voievodului Valahiei...

Dar de ce o asemenea înverşunare pentru Cercul de aur? îl întrebase Sam. De ce să-ţi pui în primejdie propria viaţă şi pe aceea a fiului tău ducându-te să-l sfidezi pe Dracula, chiar în bârlogul său? „Sunt sigur că maică-ta poate fi salvată cu ajutorul acestei brăţări", îi răspunsese Allan. „Mă înţelegi, Sam? Tu poţi s-o salvezi pe maică-ta cu brăţara asta!" Acestea fuseseră ultimele cuvinte inteligibile pe care le pronunţase, căci, o fracţiune de secundă mai apoi, amândoi erau brutal aspiraţi în meandrele timpului...

Samuel mângâie mâna tatălui său: era rece.

— Nu ştiu când se va întoarce infirmiera, reluă el, dar mă bucur că sunt puţin singur cu tine, papa. Mai întâi, ca să-ţi spun că nu-ţi port pică. M-am gândit bine la tot ce mi-ai povestit... La ceea ce socoteai să faci cu Cercul de aur şi la motivele pentru care nu mi-ai vorbit niciodată despre asta. Cred că ai procedat corect... Dacă eu n-aş fi descoperit piatra şi toată această poveste de unul singur, n-aş fi avut norocul să devin un adevărat „călător". Nici tăria de a pleca în căutarea ta n-aş fi căpătat-o... Ai avut dreptate, papa, chiar de la început!

Aruncă o privire spre ecranul care măsura ritmul cardiac şi presiunea arterială ale tatălui său: cu excepţia acelui bip obişnuit, nu era nici cel mai mic semn de mişcare. Allan se afla în continuare închis în lumea sa, claustrat, fără putinţa de a se ajunge la

el. Dar Samuel îl scosese deja dintr-o închisoare inaccesibilă! Tot ceea ce trebuia să facă era să persevereze.

— Sincer vorbind, aş vrea totodată să mă scuz... În toate aceste săptămâni în care n-ai fost aici, am ajuns să cred, în cele din urmă, că te foloseai de piatră pentru a fura cărţi vechi şi a le revinde la librărie. Ştiam că afacerile tale merg prost şi... Nu vedeam de ce-mi ascundeai toate astea, înţelegi, nici de ce ai plecat fără să laşi vreun cuvânt... Eram... eram debusolat. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine.

Biip! Biip! Era oare un efect al întâmplării? Frecvenţa cardiacă a lui Allan tocmai crescuse puţin. Nu cine ştie ce, de la 61 la 64 de bătăi pe minut. Asta însemna oare că tatăl lui reacţiona la spusele sale?

— Papa, făcu el, strângându-i mâna. Mă auzi? Papa, sunt eu... Mă auzi, nu-i aşa? O să lupţi! Nu poţi rămâne în starea asta! Trebuie neapărat să te trezeşti! Mi-a fost teamă, dac-ai şti... Când ne-am întors de la Bran şi când te-am găsit lungit lângă piatră, am crezut că... am crezut că ai murit. Nu mai mişcai, nu păreai nici să mai respiri...

Vocea i se gâtui de emoţie. Trăise unul dintre cele mai rele momente din viaţa sa, aplecat deasupra trupului tatălui său inconştient, în subsolul întunecos al librăriei. Transferul de la castelul lui Dracula fusese deosebit de violent, ca şi cum prezenţa Cercului de aur în scobitura de transport a pietrei ar fi făcut călătoria şi mai anevoioasă, şi mai dureroasă. Cum ar fi putut oare Allan să supravieţuiască? De altfel, zăcea cu faţa în jos, inert, şi degeaba trăgea Sam de el, nu-i răspundea defel. Iar cât privea pulsul şi respiraţia, nu erau perceptibile. Samuel simţise cum un val

de disperare urca în el şi fusese nevoit să se concentreze la maximum pentru a nu se lăsa copleşit. Cum putea să-şi ajute tatăl, acolo, atunci, pe loc? Ducându-l la un medic, firește. Dar cum să-l transporte? De unul singur, era imposibil...

— Bunicul şi Bunica au fost nemaipomeniţi, preciză el. Când i-am chemat pentru a le spune că nu te simţeai prea bine, n-au pus nicio întrebare, au venit imediat. Ei au sunat după ambulanţă. Erau atât de îngrijoraţi! Chiar dacă, în fond, se aşteptau la aşa ceva, presupun. Le spusesem deja despre piatra sculptată şi despre Vlad Ţepeş, aşa că nu se îndoiau că la întoarcerea ta nu vei fi prea în formă. În orice caz, m-au susţinut şi au ştiut să păstreze secretul. Ceea ce dovedeşte clar că, pentru ei, contezi mai mult decât orice, nu-i aşa? Şi la fel şi pentru mine, ştii...

66 de bătăi pe minut anunţau cifrele albăstrui. Două unităţi mai mult. Asta nu putea fi o simplă coincidenţă. Pesemne că Allan percepea prezenţa sa şi, măcar vag poate, sensul spuselor sale. Acum sau niciodată era ocazia să-i lase un mesaj... Ceva care să-i redea puterea şi dorinţa de a trăi. Ceva pe care Sam îl sucea şi-l răsucea de trei zile în minte.

— O să... o să fac ceea ce mi-ai cerut, izbucni el, după o scurtă ezitare. O să mă întorc în trecut şi-o să încerc s-o salvez pe mama. Nu ştiu nici unde, nici când voi găsi moneda găurită care mă va putea readuce în ziua în care a avut loc accidentul, dar am Cercul de aur şi cu ajutorul lui voi reuşi.

Apoi, foarte rar, rugându-se din tot sufletul ca tatăl său să-l audă:

— Îţi jur c-am s-o salvez, papa. Pentru tine şi pentru mine...

Biip! Biip! Diodele de pe ecran începură să danseze: 68, 72, 76 de bătăi pe minut! Şi continuau: 82, 86! Samuel se simţi transportat: avea dreptate pe toată linia! Tatăl său nu se cufundase într-o comă definitivă, mintea sa era în continuare acolo, undeva, în alertă. O flacără mică, încă tremurătoare, dar care nu cerea decât să crească şi să-i încălzească din nou trupul! Şi cu atât mai rău dacă Samuel n-avea nicio idee cu privire la modul în care putea să se întoarcă exact cu trei ani în urmă pentru a o face pe mama sa să evite ieşirea de pe şosea care-i fusese fatală. Şi cu atât mai rău dacă proiectul părea smintit şi, în multe privinţe, înspăimântător... Dacă Allan era convins că va putea s-o revadă pe Elisa într-o zi sau alta, fără nicio îndoială că avea să-şi regăsească speranţa şi gustul de a trăi. Şi că avea să se trezească până la urmă!

88, 90, părea de altfel să-l aprobe el.

— Ei bine, exclamă infirmiera intrând în cameră, aici există activitate!

Samuel se întoarse, surescitat.

— Am... am impresia că-i e mai bine, doamnă. Tocmai îi vorbeam, când inima lui a început deodată să bată din ce în ce mai repede. S-ar zice... s-ar zice că auzea ce-i spuneam. E un semn bun, nu-i aşa? Poate că-şi va reveni în fire?

Infirmiera, o tânără femeie blondă, numită Isobel – după cum spunea ecusonul de pe bluză –, îl dărui cu un zâmbet aproape matern. Situaţia bolnavului de la 313 sfârşise într-adevăr prin a le emoţiona pe asistentele de pe etaj: nu numai că Allan Faulkner supravieţuia într-o stare cvasidisperată, ca urmare a nu se ştie ce rele tratamente, dar îşi pierduse şi soţia cu câţiva ani mai înainte, atunci când fiul ei suferea, chiar acolo, o

operaţie de apendicită. De parcă soarta se înverşuna împotriva acestei familii...

— Bun, făcu ea verificând datele de pe ecran, iată o veste nemaipomenită! Chiar dacă, după părerea mea, va trebui să ai răbdare, ştii şi tu: tatăl tău are încă nevoie de multă odihnă. În plus, în starea sa, se întâmplă uneori ca bătăile inimii să se accelereze sau să se încetinească, fără a se şti prea bine de ce. De altfel, uite, ritmul se diminuează iar.

Cifrele albăstrui începeau efectiv să descrească: 87, 85, 83... Samuel fu cât pe-aci să-i spună că se înşela şi că Allan chiar îi trimisese un semnal, dar intui că ar fi inutil. Oricum, orice ar crede ea, el reuşise cu adevărat să stabilească legătura cu tatăl său. Şi chiar dacă aceasta nu era încă destul de puternică pentru a-l scoate din comă, avea de acum înainte un motiv temeinic pentru a o face. Nu era nevoie decât să i se acorde timp. „N-o să te părăsesc, papa", gândi Samuel. „N-o să te părăsesc..."

Isobel îl bătu cu blândeţe pe umăr.

— Îmi închipui că trebuie să-ţi fie foarte greu şi că va trebui să dai dovadă de mult curaj, orice s-ar întâmpla... Dacă simţi nevoia să stai de vorbă cu cineva zilele astea, treci pe la mine, pe la biroul infirmierelor. Până atunci, există două persoane pe culoar care ar dori să-l vadă pe tatăl tău. Le-am spus să rămână afară, deoarece trebuie să-l pregătesc pentru un *scanner*. După aceea însă vor putea veni să-l îmbrăţişeze.

Samuel clătină din cap, aruncând o ultimă privire spre singurul obiect personal ce împodobea noptiera, un mic ceas rotund cu cadran crem, la care Allan ţinea mult. Îl părăsi apoi cu regret – bătăile inimii scăzuseră sub 70 – şi deschise uşa,

întrebându-se cine putea să-l viziteze, câtă vreme ceilalţi membri din familie nu era aşteptaţi decât după-amiază. Recunoscând cele două siluete de lângă automatul de băuturi răcoritoare, Samuel îşi manifestă bucuria:

— Doamnă Todd! Alicia!

Helena Todd se repezi la el cu braţele deschise:

— Samuel, dragul meu! Am venit imediat ce am obţinut permisiunea. Ce nenorocire!

Îl strânse la piept, înăbuşindu-l cu parfumul ei de lămâie şi de flori, în timp ce, în spatele ei, Alicia, vizibil stăpânită de sentimente contradictorii, nu se clintea nici cu un deget. Fata purta nişte blugi frumos ţesuţi cu perle, un maiou de culoarea piersicii, care abia dacă îi acoperea buricul, iar pletele ei blonde, despletite, alcătuiau parcă o coroană de lumină în jurul chipului ei de madonă. Samuel clipi din ochi: frumuseţea în orbitoarea ei manifestare... Şi când te gândeşti că, timp de trei ani, îşi interzisese s-o revadă, deşi cândva fuseseră atât de apropiaţi! Într-adevăr, după accidentul suferit de maică-sa, Sam avusese tendinţa să se izoleze în durerea sa, socotind că şi cea mai scurtă clipă de fericire, inclusiv cu Alicia, ar fi fost nepotrivită. Timp de trei ani îşi închisese porţile casei şi pe acelea ale inimii, timp de trei ani n-o zărise pe Alicia decât de departe şi muşcându-şi buzele...

Apoi Allan dispăruse, şi lumea lui Sam se prăbuşise din nou. Tot umblând hoinar pe cărările timpului, într-una dintre peregrinările sale o întâlnise pe Yser, o străbună a Aliciei, pe care o ajutase în ultimul moment să evite o căsătorie forţată cu detestabilul Klugg, alchimistul din Bruges*. În prezenţa tinerei, Sam realizase cât de

* Vezi volumul I, *Piatra sculptată,* de acelaşi autor. (N.tr.)

mult continua să fie îndrăgostit de Alicia şi cât de mult o făcuse pesemne să sufere părăsind-o astfel. Întors acasă, încercase să aibă o explicaţie cu ea şi să se scuze. Dar sarcina era delicată: Alicia ieşea de acum cu Jerry Paxton, un imbecil înalt, gelos foc, şi unde mai pui că fata îi purta pică lui Sam pentru felul brutal în care o alungase din viaţa lui. Avuseseră totuşi o lungă discuţie, iar Samuel simţise că încă mai vibra ceva din vechea lor complicitate – deşi Alicia lăsa impresia că se apăra de acest sentiment. De aici, poate, atitudinea nehotărâtă pe care fata o manifesta în momentul de faţă, sfâşiată între un rest de tandreţe pentru Sam – nu trebuia deloc să spere la mai mult – şi ranchiuna pe care i-o purta.

De altfel, după ce maică-sa sfârşi cu îmbrăţişările, ea se mulţumi să-i adreseze o uşoară bătaie din gene, cumva pentru a-l ţine la distanţă. Samuel îi răspunse la fel, fără să se mişte.

— Şi cum se mai simte? îl întrebă Helena Todd.

— E tot în comă, oftă Sam. Dar sunt convins că în curând o să se simtă mai bine...

— Fireşte că o să se simtă mai bine! îl asigură Helena cu convingere. Allan al nostru e zdravăn, nu? Şi... N-am vrut s-o bat la cap pe bunică-ta şi cu asta, dar cum s-a întâmplat totul?

Sam îşi lăsă imperceptibil ochii în jos. În afară de bunicii săi şi de Lili, nici nu putea fi vorba să pună la curent pe altcineva, oricine ar fi fost el, cu privire la piatra sculptată. Nici chiar pe Alicia. Se văzu, aşadar, nevoit să născocească o versiune oficială menită să-i convingă pe toţi, inclusiv poliţia, care se interesa un pic prea mult de evenimentele petrecute la Librăria Faulkner. De obicei, lui Sam nu-i plăcea să mintă, iar gândul că avea s-o înşele pe Helena Todd, care-l primise în casa ei într-un moment

dificil, îl făcea să se simtă penibil. Ca să nu mai vorbim de Alicia, a cărei privire prefera s-o evite...

— Tata a fost victima unei bande de traficanţi, începu el. Contrar a ceea ce se credea, nu se dusese în străinătate pentru a cumpăra cărţi vechi: a fost răpit şi ţinut sechestrat undeva în regiune. În seara în care am plecat din casa dumneavoastră, am primit un telefon de pe mobilul său. O voce de bărbat, care a spus doar atât: „E la librărie". Le-am dat imediat de ştire bunicilor mei şi l-am găsit acolo. Tata era trântit în faţa uşii, pe jumătate inconştient. A bolborosit doar câteva cuvinte, în care era vorba despre o lucrare rară şi despre nişte răpitori... Apoi şi-a pierdut cunoştinţa de-a binelea şi a fost adus la clinică.

Samuel tăcu, compunându-şi o expresie nevinovată de care Helena Todd se lăsă păcălită.

— O răpire! Dar ce aşteptau? O răscumpărare?

— Poliţia presupune că tata a pus mâna pe nişte lucrări de preţ. A avut loc chiar şi un furt, acum câteva zile, din librărie, adăugă el – şi în această privinţă cel puţin nu mintea.

— O, Doamne, dar în ce lume trăim? Una dintre vecinele noastre a fost agresată alaltăieri! Domnişoara Mac Pie, ţi-aduci aminte de ea? Un hoţ a intrat în casa ei la ora mesei şi a obligat-o să-i dea conţinutul casetei cu bijuterii! Sărmana bătrână s-a temut chiar că o s-o omoare!

— N-are altă treabă decât să se plimbe peste tot cu colierele ei de perle şi cu inelele ei groase, interveni Alicia, agasată. Ai zice că e un pom de Crăciun!

— Alicia, se poate?! Închipuie-ţi că acest vagabond încă mai dă târcoale prin cartier! Şi-apoi, e vorba despre o prietenă, totuşi!

— Mie-mi spui! Mac Pie e o bufniţă bătrână! Îţi aminteşti când ne-a surprins, pe mine şi pe Jerry, chiar când voiam să ne sărutăm în stradă? I-a stârnit împotriva noastră pe toţi cei aflaţi în apropiere şi puţin a lipsit să nu-i scrie primarului! Măcar dacă povestea asta i-ar închide pliscul odată pentru totdeauna!

Helena Todd schiţă un gest de neputinţă, dar Samuel socoti că, dacă scopul era de a-l despărţi pe Alicia de insuportabilul Paxton, domnişoara Mac Pie intervenise cu multă justeţe... Din fericire, nu-şi formulă cu glas tare opinia, căci infirmiera scoase capul prin deschizătura uşii:

— Puteţi veni, dar câte o persoană odată, şi nu mai mult de cinci minute.

Alicia o invită pe maică-sa să intre prima:

— Du-te, mamă, o să intru şi eu după tine.

Helena se năpusti în camera 313, şi Alicia se apropie de Sam cu o mină sumbră.

— Poate că maică-mea ţi-a înghiţit minciunile, Samuel, dar eu, nu... Încă de când erai mic, ştiam când mă minţeai. Poate pentru că am crescut împreună. Măcar asta ne rămâne...

Scutură din cap cu un aer trist care-l atinse pe Samuel mai direct decât toate acuzaţiile din lume.

— Nu ştiu ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Allan, continuă ea, dar povestea asta cu răpirea şi cu telefonul eu n-o înghit. La fel ca şi cercetările pe care le făceai cu privire la Dracula şi cu acele enigme bizare pe toate foile alea de hârtie. N-ai vrut să-mi spui, dar am bănuit că îmi ascundeai unele lucruri. Nişte lucruri grave... Ce se întâmplă, Samuel?

Sam încercă să-i susţină privirea de un albastru profund, în care s-ar fi putut îneca. Era tot atât de frumoasă atunci când se arăta neliniştită, ca şi atunci când se arăta nepăsătoare, la fel de frumoasă când se întorcea spre el, sau când rămânea distantă şi indiferentă. La fel de frumoasă când râdea în hohote, sau strâmba din frumosul ei nas atunci când nu-i plăcea ceva... Erau în ea o mie de Alicia, şi Samuel le adora pe toate. Dar cum să-i dezvăluie secretul, câtă vreme chiar de acest secret depindea viaţa tatălui său? Şi cum s-o mintă din nou, acum când nu mai putea s-o mintă?

— Te rog să mă ierţi, Alicia, şopti el cu o voce gâtuită. Dacă există vreo persoană în lume căreia mi-ar plăcea să-i spun totul, tu eşti într-adevăr aceea. Dar deocamdată mi-e imposibil. Nu cât timp tatăl meu nu se va simţi mai bine... Apoi, îţi promit, tu vei fi prima care o să afle.

Ea făcu o mutră înciudată.

— Hotărât lucru, nu eşti uşor de urmărit, Samuel. Tu eşti cel care s-a întors la mine, nu? Şi de fiecare dată când eu fac un pas spre tine, s-ar zice că tu o iei la fugă. Că ţi-e frică... Spune, ce să mai înţeleg?

Preţ de o clipă, timpul păru să-şi suspende cursul, şi fu ca şi cum aveau cu câţiva ani mai puţin, ca şi cum vedeau defilând, unul pe faţa celuilalt, tot ceea ce îi făcuse să fie nedespărţiţi, dar care nu-i împiedicase totuşi să se despartă. Complicitatea lor din prima zi, dorinţa lor atât de puternică de a creşte împreună, miile de hohote nebune, discuţiile lor fără sfârşit şi atâtea, atâtea alte lucruri încă. Suficient pentru a măsura prăpastia care se săpase între ei în prezent.

Ar fi putut rămâne aşa minute îndelungate invocând în tăcere fantomele trecutului, dar Helena Todd ieşi din camera 313, cu trăsăturile schimonosite, marcată de ceea ce văzuse şi căutând cu orice preţ ceva încurajator de spus.

— Ai zice chiar că e doar adormit, nu...? făcu ea cu o veselie forţată. Un pic ca în Frumoasa din pădurea adormită, nu? Sunt... sunt sigură că se va deştepta!

II
Întoarcerea Tatuatului

În următoarele două zile, starea lui Allan nu vădi niciun semn de ameliorare. După „conversaţia" cu tatăl său, Samuel sperase că aceasta avea să declanşeze în el o tresărire de viaţă, dar se văzu nevoit să nu se mai amăgească: dacă Allan chiar îi recepţionase mesajul – iar de asta Samuel nu voia să se îndoiască –, era nevoie de mult mai mult pentru a-l scoate din comă. Mai mult, adică, într-un fel sau altul, de a i-o reda pe Elisa... Or, de fiecare dată când Samuel se gândea la asta, îl cuprindea ameţeala. Căci, în afară de greutăţile pe care le presupunea o întoarcere în timp exact cu trei ani în urmă, mai era şi chestiunea înspăimântătoare a propriilor sale sentimente. Putea el oare suporta să-şi vadă mama în viaţă, fără să-şi piardă cunoştinţa? Avea să reuşească oare s-o convingă să se întoarcă în prezent, graţie pietrei sculptate? Şi ce o să se întâmple după aceea? O să accepte oare să rămână împreună cu ei? Sau o să-şi dorească să se întoarcă la propria ei existenţă?

Ca să nu mai vorbim de înspăimântătoarea transgresiune pe care o reprezenta faptul de a o salva de la moarte... La singura sa întâlnire cu preotul Setni, ilustrul gardian al pietrelor lui Thot şi cel mai înţelept dintre călătorii în timp, fusese pus în gardă: „Un lanţ de catastrofe fără sfârşit ar putea să urmeze", îl avertizase el, „dacă cineva şi-ar pune în minte să schimbe mersul lumii". Şi adăugase: „Iată de ce e nevoie întotdeauna de un gardian al pietrelor... Or, eu sunt convins, Samuel Faulkner, că tu te vei dovedi într-adevăr demn să îndeplineşti această misiune". Venerabilul Setni şi-l închipuia ca pe un incoruptibil apărător al timpului, pe când Samuel tocmai se pregătea să-i dea cursul peste cap!

Şi măcar dacă Sam ar fi putut să i se destăinuiască cuiva... Dar bunicii săi erau atât de copleşiţi de starea de sănătate a lui Allan, încât ar fi fost o cruzime din partea lui să-i alarmeze şi mai mult. În ce o privea pe verişoara sa Lili, cea căreia îi împărtăşise atâtea în aceste ultime săptămâni, ea fusese trimisă într-o tabără de vacanţă, la sute de kilometri de acolo. Orice avea să se întâmple, trebuia să ia decizii de unul singur.

În dimineaţa celei de a şasea zile de la reîntoarcerea de la Bran, Samuel încă mai dormea, când uşa camerei sale se deschise cu zgomot.

— Samuel, trezeşte-te!

Rudolf, logodnicul mătuşii Evelyn, se repezi în penumbră pentru a-l zgâlţâi.

— Samuel!

— Mmm?

— Trebuie să te-mbraci, îi porunci el, aprinzând veioza. Repede!

Samuel îşi feri ochii cum putu, cu mintea încă buimacă, încercând să priceapă ce voia Rudolf de la el. În general, nimic bun... În ultima vreme, el şi mătuşa Evelyn păreau să se fi coalizat pentru a-i face viaţa un iad, bănuindu-l de aproape orice şi de nimic, ca fiind un periculos delincvent, genul traficant de droguri, şi chiar că i-ar fi furat telefonul mobil lui Lili pentru a-şi finanţa vinovatele sale activităţi... De unde un şir de inspecţii-vexaţiuni-pedepse insuportabile...

Din fericire, de când Allan reapăruse, cuplul infernal se mai potolise un pic, dar Samuel nu era deloc încântat de faptul că era scos din pat de unul din cei doi...

— Ce se întâmplă? mormăi el.

— Helena Todd, răspunse Rudolf, e jos.

Sam aruncă un ochi spre radio-deşteptătorul său: 7 şi 15.

— Helena Todd? La ora asta?

Înveşmântat în impecabilul său costum gri, bronzat şi proaspăt ras, Rudolf părea contrariat.

— O să-ţi explice chiar ea. Ne întorceam din Statele Unite, mătuşă-ta şi cu mine, când a sunat la uşă... Ar fi mai bine să cobori.

Samuel se ridică dintr-o săritură, pradă acum unei spaime foarte reale. Ce-o mâna oare pe Helena Todd atât de dimineaţă?

Îşi trase pe el un sveter şi coborî scările pe urmele lui Rudolf. Helena era prăbuşită pe canapeaua din salon, suspinând în batistă, iar mătuşa Evelyn era aşezată lângă ea, încercând s-o liniştească. Ce se întâmpla?

— Doamnă Todd, bâigui Sam.

Helena îi adresă o privire înceţoşată de lacrimi. Avea ochii înroşiţi şi pletele răvăşite.

— Sammy? Ai văzut-o?

— Dacă am văzut-o? repetă Sam, fără să priceapă.

— Pe Alicia... Nu s-a întors azi-noapte. Trebuia să meargă la cinema aseară, şi... Nu m-a prevenit, nici pe mine, nici pe taică-său, pe nimeni. De obicei, când se duce acasă la cineva, îmi dă telefon, dar acum... Am sunat de o sută de ori pe mobilul ei, am luat legătura şi cu spitalele... E de negăsit!

Samuel îşi stăpâni tremurul pe care-l simţea urcându-i în picioare. Nu-i plăcea deloc treaba asta.

— De când a dispărut? întrebă el cu glasul cel mai neutru.

— Pe la şase seara, răspunse Helena trăgându-şi nasul. Avea întâlnire cu Jerry, trebuiau să ia masa împreună înainte de a se duce să vadă un film şi...

— Jerry Paxton? o întrerupse el. L-aţi întrebat şi pe el?

— Bineînţeles! Ştiu că lucrurile mergeau mai puţin bine între ei, dar bietul băiat era la fel de întors pe dos ca şi noi! A făcut turul cinematografelor, pentru orice eventualitate, i-a dat mai multe telefoane, dar degeaba! De parcă Alicia s-ar fi evaporat în natură! După răpirea tatălui tău şi agresiunea împotriva domnişoarei Mac Pie, sunt teribil de neliniştită!

— Aţi anunţat la poliţie?

— Mark a semnalat dispariţia Aliciei spre miezul nopţii. I-au spus că poate era vorba de o fugă de acasă şi că se va vedea mai limpede cum stau lucrurile astăzi. Dar o fugă, asta n-are niciun sens! Şi-ar fi luat măcar bani de buzunar şi nişte haine de schimb, nu?

— Şi v-aţi gândit că ar putea fi aici? continuă Sam.

— Nu... nu ştiu! Dar nu mai puteam sta acasă, cu braţele încrucişate. M-am hotărât să-l las pe Mark şi să mă duc să fac un tur cu maşina, în cazul în care aveam să dau de ea... Şi-apoi, trecând prin cartierul vostru, mi-am spus că, în definitiv, ar fi putut să-ţi mărturisească ceva.

Ridică spre Sam o figură atât de imploratoare, încât acestuia îi fu ciudă că nu ştia nimic.

— Îmi pare rău, nu mi-a mărturisit nimic.

— Nici măcar o aluzie? Despre cineva cu care ar fi dorit să se întâlnească? Despre vreun loc unde i-ar fi plăcut să meargă?

Samuel îşi rememoră în fugă ultimele discuţii dintre ei, dar nimic de felul acesta nu-i venea în minte. Mai mult, Alicia avea destulă tărie de caracter pentru a se duce unde poftea, fără a fi nevoită să se ascundă de cineva. Iar cât priveşte fuga, nu era genul ei.

— Nu văd nimic, nu.

— Dar vreun mesaj? sugeră ea în disperare de cauză. N-ar fi putut să-ţi lase vreun mesaj pe mobil?

— Pot oricând să verific, admise el, fără convingere.

Se repezi spre camera sa cu impresia că trupul îi era tot din bumbac şi că îl păştea o gripă. Alicia dispăruse şi era în primejdie, simţea lucrul ăsta...

Se repezi la telefonul pe care-l pusese la încărcat în ajun. Mesageria era goală. Logic. De ce să-l fi sunat Alicia? Avea părinţi, îl avea şi pe Jerry... Doar dacă... La întâmplare, îşi aprinse calculatorul şi deschise cutia de e-mail-uri. Sosise doar unul în timpul nopţii şi adresa menţionată îl intrigă: „Ghiciine@arkeos.biz". Arkeos era numele unei societăţi specializate în vânzarea de antichităţi, cu care tatăl său era în legătură. Iar cât priveşte „Ghici cine"...

Samuel deschise febril mail-ul: un lung text care purta ca antet un desen pe care-l identifică fără greutate – semnul lui Hathor, fiica lui Ra, o pereche de coarne, desfăcute larg, cu un disc solar în mijloc. Acest semn – care era şi logo-ul lui Arkeos – Samuel îl zărise de mai multe ori în timpul ultimelor sale călătorii. Îl recunoscuse pe umărul Tatuatului, misteriosul bărbat mascat cu care se bătuse pentru a pune mâna pe un set de monede găurite, în muzeul din Sainte-Mary. Tatuatul... Un adevărat coşmar omul ăsta! Se luase de tatăl său, prădase *Librăria Faulkner*, încercase să-i ucidă pe Samuel şi pe Lili atunci când se aflau în trecut... De altfel, poate că el era autorul mesajului!

Dragă Samuel,

Nu credeam că-ţi voi scrie într-o zi. Viaţa e plină de surprize, uneori... Tu încă nu mă cunoşti – câţiva pumni schimbaţi pentru câteva monede nu au valoarea unei prezentări oficiale, nu-i aşa? –, dar, în ceea ce mă priveşte, e ceva timp de când te observ. Nu eşti lipsit de curaj, trebuie să recunosc. Nici de isteţime. De inteligenţă? Nu, mai degrabă de şiretenie şi de spirit de a te descurca. Un pic cam ca şi tatăl tău. Bietul de el a fost întotdeauna lipsit de ambiţie, ştii... N-a vrut să înţeleagă ceea ce ţinea cu adevărat în mâini, ceea ce ar fi putut face dacă ar fi fost mai puţin laş. Ceea ce noi am fi putut face. Dar el a preferat să rămână un mediocru printre mediocri. De altfel, vezi şi tu unde l-a dus asta. Cel puţin, în starea în care se află, nu mai există riscul să ne stânjenească.

Dar ajunge cu amabilităţile, Samuel, dacă îţi scriu e pentru că am două veşti pentru tine: una bună şi alta rea. Cu care din ele vrei să încep?

Mai înainte, trebuie să-ţi fac o mărturisire. În aceste ultime săptămâni, e adevărat, am încercat să mă descotorosesc de tine. La muzeu, de pildă, n-am fost departe de a te strangula... Sau, mai târziu, când ţi-am şterpelit Cartea Timpului – va trebui să-ţi povestesc! – şi când i-am rupt paginile pentru a te împiedica să te întorci în prezent. Nu era fair-play, sunt de acord. Dar deveneai supărător tot amestecându-te în nişte lucruri care nu te priveau! Din fericire, dacă pot să spun, ai reuşit să scapi. Între noi fie vorba, admit că ai avut noroc. Un noroc insolent, totuşi!

Deodată, m-am văzut nevoit să consider altfel lucrurile. M-am gândit că, de acest noroc al tău, am putea profita amândoi. Da, ai citit bine, amândoi! Căci uite ce-ţi propun: să tragem linie în privinţa trecutului. În loc să ne înfruntăm, să lucrăm mână în mână, să devenim asociaţi! Cum ar fi trebuit să fiu eu cu Allan, dacă el ar fi fost mai puţin... încăpăţânat. În ce mă priveşte, renunţ să-ţi mai fac cel mai mic rău, iar tu, tu o să-mi faci câteva servicii. Obişnuieşti să te foloseşti de pietrele lui Thot şi călătoriile nu mai au secrete pentru tine, nu? Aşa că, împreună, îţi jur, vom deveni stăpânii timpului! Nu-i aşa că e o veste bună?

Tulburat, Samuel îşi întrerupse o clipă lectura. Era oare o glumă? Dar în cazul ăsta, cum de ar fi cunoscut cel care îi scria toate aceste amănunte? Nu, nu putea fi vorba decât de Tatuat... Iar cât priveşte propunerea de asociere, era de-a dreptul extravagantă! Acest tip era chiar incarnarea Răului! Făcuse totul pentru a-l lichida. Se bucura de soarta lui Allan, jefuia tezaurele arheologice, el...

Cu toată indignarea care-l înăbuşea, Sam nu se putu abţine să nu se întoarcă la text.

Ah! Samuel, ghicesc că îți pui întrebări, că eziți. Te gândești la tatăl tău, la tot ce a îndurat până acum, la ceea ce chiar eu te-am făcut să suferi. Pe scurt, nu ești convins. Mă înșel? Atunci, cu atât mai rău, pentru că iată și vestea proastă.

Nu știi, probabil, dar tu și cu mine avem un punct comun: fiecare dintre noi deține ceva la care celălalt râvnește. Pentru mine, nimic mai simplu: eu am nevoie de Cercul de aur. De Cercul de aur și de unu sau două obiecte pe care aș dori să mi le aduci. Dar despre astea o să-ți vorbesc mai târziu... Cât privește Cercul de aur, n-are rost să-ți fac un desen, presupun. Știu că tatăl tău se afla în castelul din Bran, știu ce căuta acolo, știu ce ai adus tu de acolo. Îmi trebuie, asta nu se negociază.

Dar tu, o să mă întrebi, cu ce o să te alegi în schimb? În numele a ce mi-ai ceda această bijuterie? Sau în numele cui, mai exact?

Înainte de a-ți explica lucrul ăsta, dăm voie să fac o mică întoarcere în timp – tu însuți obișnuiești, după câte știu! Am găsit că erați tare înduioșători, amândoi, la clinică, mai ziua trecută... Veneam pe scara de serviciu, iar voi erați în apropierea automatului de cafea. Vă priveați atât de intens, încât nu mai erați în stare să vă spuneți ceva... Păreați atât de fragili, în acel moment, atât de stângaci! N-am vrut să vă deranjez, desigur, chestie de respect – eu sunt foarte respectuos, știi... Dar asta mi-a dat o idee. La urma urmei, ce monedă de schimb poate fi mai bună decât Alicia? Tu pari să ții cu adevărat la ea, nu? Ai bun-gust, de altfel, e o fată foarte drăguță. Ar fi regretabil să i se întâmple ceva.

Samuel bătu cu latul palmei în birou:

— Jigodia! Jigodia!

Un val de mânie neagră, densă, brutală, îl copleşi. Era Tatuatul! Tatuatul o răpise pe Alicia! Şi el era aici, stând neputincios pe un scaun, nevoit să suporte acest delir!

Desigur, nu te obligă nimeni să crezi ce-ţi spun, Samuel! Caz în care te sfătuiesc să-i suni pe cei din familia Todd – fără să le vorbeşti de existenţa mea, bineînţeles, asta face parte din înţelegere. În momentul de faţă, bieţii oameni trebuie să fie tare necăjiţi, aşa că vor fi bucuroşi să asculte o voce prietenoasă. Lucrul cel mai bun fiind, închipuie-ţi, că Alicia a venit fără să bănuiască nimic la întâlnirea cu mine. Şi nu fără motiv, credea că o să te întâlnească pe tine! Viaţa e plină de surprize, ascultă-mă pe mine!

— Lepădătura, s-a folosit de mine pentru a o prinde în capcană!

Un zgomot de paşi se făcu auzit pe palier, şi Sam nu avu timp decât să ascundă e-mail-ul de pe ecran, înainte ca Rudolf să intre în cameră, urmat de Evelyn şi Helena Todd.

— Ei? îl întrebă Rudolf. Te-am auzit strigând. Era vreun mesaj pe telefonul tău?

— Nu, îngăimă el, Alicia nu m-a sunat.

— Eşti alb ca un cearşaf, remarcă Helena.

Samuel făcu un efort ca să nu-şi piardă cumpătul şi să dezvăluie tot ce ştia despre Tatuat şi Cercul de aur. Să fi putut astfel găsi la ei un sprijin hotărâtor? Sau măcar s-ar mai fi uşurat de greutatea teribilă care-i apăsa stomacul? Dar în afară de faptul că nici unul din cei trei interlocutori nu i-ar fi dat crezare, era conştient că viaţa Aliciei depindea poate de tăcerea sa.

— Ţin mult la Alicia, se justifică el, şi... Sunt cam dus cu gândul, atâta tot.

— Şi ea ţine mult la tine, zise Helena Todd, apropiindu-se pentru a-i trece mâna prin păr. Încep să cred că nu e o întâmplare faptul că legătura ei cu Jerry s-a complicat după ce ai revenit s-o vezi. Pesemne că asta a răscolit o mulţime de lucruri în sufletul ei...

Samuel lăsă capul în jos. Dacă n-ar fi fost el, mai ales, ea nu s-ar fi aflat acum în mâinile Tatuatului...

— Jerry ştia cumva dacă ea urma să vină direct acasă ieri-seară? întrebă el cu un nod în gât.

— Ei bine... De fapt, s-au certat. Jerry e gelos, şi tu ştii cum poate fi de repezită Alicia, uneori. Nu şi-a luat nici măcar la revedere.

— Din moment ce lucrurile mergeau rău între ei, insinuă mătuşa Evelyn, sunteţi sigură că băiatul acela nu s-a enervat? Că n-a devenit cumva violent sau că n-a speriat-o?

— Jerry Paxton nu are niciun amestec în dispariţia Aliciei! afirmă Sam.

— Nici eu nu cred, Samuel, că Jerry are vreun amestec, oricât de mic. Se poate ca Alicia să aibă chef uneori să se plimbe, fără să dea socoteală nimănui. Îşi va face apariţia în cursul dimineţii, ne va zâmbi larg, scuzându-se că ne-a speriat atât de tare şi...

Îşi privi ceasul, răsucindu-şi încheietura mâinii.

— Trebuie să mă întorc, de altfel, nu pot să-l las pe Mark prea mult timp singur. Îmbrăţişează-i din partea mea pe bunicii tăi, Samuel, bine? Nădăjduiesc că nu i-am trezit... Şi îţi promit că, de îndată ce aflu mai multe, te sun.

Cu inima grea, Sam o lăsă să plece, incapabil să pronunţe chiar şi cel mai mic cuvânt de speranţă sau încurajare. Oricum, totul era din vina sa...

Odată rămas singur şi resemnându-se pentru ce era mai rău, Samuel afişă din nou pe ecran textul Tatuatului:

Acum fiindcă ştim amândoi cum stăm, continua acesta, *să ajungem la lucruri mai serioase. Poţi tu s-o abandonezi pe Alicia în situaţia în care se află? Mă îndoiesc, dragă Samuel... Când am părăsit-o, era îngrozită. În pragul unei crize de nervi, chiar. Nu înţelegea nimic, plângea... Trebuie să recunoşti că situaţia nu e liniştitoare acolo. Există un fel de invazie, pretutindeni soldaţi, răniţi, morţi... Dacă vrei să-mi cunoşti părerea, acela nu e un loc şi nici o epocă în care să laşi să se plimbe o fată.*

Nu, după mine, cel mai bine ar fi ca această treabă să se rezolve cât mai repede. De acum şi până diseară, dacă îmi urmezi ordinele şi îţi ţii gura, totul o să ia sfârşit. Există o legătură de internet în josul paginii: e de-ajuns s-o activezi pentru a-mi da de ştire că accepţi „colaborarea" noastră. O să primeşti atunci noi instrucţiuni. Nu întârzia prea mult, totuşi: numărătoarea inversă a început.

Noul tău asociat.

Samuel rămase un moment încremenit în faţa calculatorului, fără a putea face altceva decât să-şi repete continuu: „A trimis-o în timp! A trimis-o în timp!"

Apoi, asemenea unui automat, dădu docil un clic pe succesiunea de litere şi de cifre albăstrii de la sfârşitul mesajului.

III
Misiune imposibilă

Samuel petrecu trei ore de neliniște, învârtindu-se în cerc prin camera sa. La fiecare două minute, verifica dacă arkeos.biz nu-i adresase vreun e-mail și, cum nu era cazul, dădea frenetic clicuri pe legătura internet, sperând să provoace o reacție oarecare. Dar în labirintul infinit al rețelei, nimeni nu catadicsea să-i răspundă. Ce aștepta oare Tatuatul ca să se manifeste? Ca Alicia să-și piardă mințile? Sau, mai rău, să se omoare?

Pentru a-și amăgi nerăbdarea, Sam se decise să-și pregătească tot ceea ce i-ar fi fost absolut necesar pentru a se duce s-o recupereze. Și, mai întâi, Cercul de aur, pe care-l păstra într-o batistă ascunsă sub un morman de lenjerie. De fiecare dată când îl lua în mâini, era pătruns de același sentiment de surpriză și de fascinație amestecate: în plină zi, ai fi putut crede că era vorba de o simplă brățară, elegantă firește, dar în definitiv destul de banală, cu o mică închizătoare cu cârlig, câteva crestături discrete

pe contur şi, pe muchie, semnul unui disc solar fin gravat. Era de-ajuns s-o plasezi în umbră pentru ca bijuteria să se înconjoare de o strălucire supranaturală, de o lumină caldă şi aurie care părea să emane din metal, ca şi cum soarele însuşi se afla închis acolo. „Unii au înnebunit la gândul de a pune mâna pe ea", îl prevenise Setni. Samuel îl credea pe cuvânt...

Problema era că, pentru a-l face să funcţioneze, Cercului de aur trebuiau să i se asocieze şapte monede găurite. Or, la sfârşitul diferitelor sale călătorii, Sam nu deţinea decât trei: una decorată cu un şarpe negru, care îi permisese să ajungă în epoca lui Dracula, o alta mai recentă, care purta inscripţii în arabă, şi o a treia, care îl făcea să se gândească la un jeton gros de pocher, de plastic albastru, scobit la mijloc.

Putea fi suficient pentru a ajunge până la locul unde se afla Alicia? Nimic nu era mai puţin sigur!

Cât despre Cartea Timpului, ce îi permitea să se orienteze de-a lungul secolelor, Samuel o scoase cu mii de precauţii din fundul şifonierului. De când unele dintre foile sale fuseseră smulse – de Tatuat, desigur –, venerabila sa copertă roşie părea fragilizată şi învechită, de parcă această pierdere din ea afectase şi grosimea stratului de piele al lucrării.

Conţinutul ei, dimpotrivă, rămăsese neschimbat de şase zile. Fiecare pagină dublă intactă oferea un text identic cu privire la voievodul din Valahia, cu titlul următor: *Crime şi pedepse sub domnia lui Vlad Ţepeş*. Ceea ce însemna că, de la întoarcerea lui Sam de la castelul lui Dracula, nimeni nu se servise de piatră. Dacă Tatuatul o dusese, aşadar, pe Alicia în timp, asta însemna că dispunea de un alt mijloc de a o face...

Către orele 11, atunci când, pentru a suta oară, Samuel se asigură că mesageria sa era goală, Bunica îl strigă de la etajul de jos:

— Sammy! Un pachet pentru tine...

— Vin, Buni! Termin ceva şi...

„Un pachet", se gândi el deodată. „Un pachet, desigur!"

Zbură până în josul scărilor, fiind cât pe-aci s-o răstoarne pe bunică-sa, ale cărei trăsături obosite şi siluetă adusă de spate mărturiseau cât de mult o preocupa starea de sănătate a lui Allan. Ţinea în mâini un plic gros, tras în plastic de o firmă de livrări expres.

— Bunicu-tău tundea peluza când a venit curierul, îi spuse ea întinzându-i pachetul. Te simţi bine? Ai un aer ciudat...

— Nu, făcu Sam, sunt neliniştit din cauza Aliciei, doar atât.

— Alicia e fată mare şi descurcăreaţă de felul ei! Sunt sigură că o să se întoarcă acasă înainte de a se înnopta.

— Eu... eu nu sunt sigur de asta, afirmă Sam. Dar... cu ce semăna curierul?

Bunica deschise nişte ochi uimiţi, cu o expresie copilărească ce o făcea să pară mai tânără cu douăzeci de ani.

— Ce întrebări ciudate mai pui şi tu! Cu un curier, presupun! De ce, e vreo problemă cu pachetul?

Samuel luă plicul sărutând-o pe obraz.

— Deloc, Buni, din simplă curiozitate.

— Ei, strigă ea în timp ce el urca treptele, câte patru deodată, o să mergem în curând să-l vedem pe taică-tu, n-ai uitat?

— Ce-ţi închipui!?

Odată ajuns în cameră, Sam se încuie pe dinăuntru şi suci plicul pe toate feţele. Părea cu totul normal, cu adresa corectă

şi etichetele de rigoare. În căsuţa expeditorului, un nume străin scris cu majuscule: ZIB SERAKO. Ca şi cum i-ar fi făcut cu ochiul sau i-ar fi dat un semn de recunoaştere, deoarece era de ajuns să repui literele în ordine pentru a obţine ARKEOS BIZ. Foarte fin. Nu era în schimb nicio informaţie utilizabilă, nici asupra locului, nici asupra datei de trimitere. Ce păcat că Bunicul îl lăsase pe curier să plece...

Sam rupse învelitoarea şi deschise plicul deasupra patului său: două foi îndoite şi o punguţă dintr-o ţesătură neagră căzură pe cearşaf. Desfăcu baierele pungii şi o răsturnă în palmă: trei piese metalice... Prima era de aur sclipitor şi ar fi putut părea nouă, dacă forma sa aproximativ circulară nu i-ar fi trădat vechimea. Era găurită în mijloc şi purta o inscripţie pe partea plină: *candor illaesus*. În latină? Pe cealaltă faţă se distingea un fel de soare ale cărui raze puternice se pierdeau în golul central. Un soare mai mult!

A doua monedă părea mai puţin preţioasă, bătută din bronz, şi pe care uzura o înverzise, cu nişte semne pe jumătate şterse care puteau evoca nişte caractere chinezeşti. Avea totuşi o originalitate remarcabilă: gaura ei centrală era de formă pătrată. O anomalie de genul ăsta o făcea oare utilizabilă asupra pietrei, în pofida acestui lucru? se întrebă Sam. Sau Tatuatul prevăzuse că noul său „asociat" avea să se folosească de ea într-un alt mod?

În ce o privea pe cea de a treia, aceasta era acoperită cu un fel de substanţă cenuşie şi, în afară de partea scobită, nu purta niciun semn distinctiv.

Trecu apoi la foile de hârtie. Pe una era reprodusă o veche gravură care înfăţişa un oraş fortificat aşezat pe un fluviu, cu o

împletire de case şi monumente, iar pe cealaltă era imprimat un text cules la calculator:

Dragă Samuel,

Nu te-ai lăsat aşteptat, iar asta e bine. Totul era pregătit în ceea ce mă privea şi mi-a fost de ajuns să confirm ordinul de expediţie pentru ca pachetul să-ţi sosească. După cum vezi, alcătuim deja o echipă bună!

Între noi fie vorba, trebuie că eşti foarte îndrăgostit de Alicia dacă ai reacţionat atât de repede, nu-i aşa? Dacă pot să-mi permit un sfat, nu te încrede în sentimentele tale. Vezi unde te duc... Dragostea nu e niciodată decât o cârjă pentru cei care nu au tăria de a înainta prin forţe proprii. Numai indiferenţa te face liber, Samuel. Şi numai egoismul îţi permite să atingi indiferenţa!

Dar eşti încă, fără vreun dubiu, plin de iluzii şi hotărât să-ţi salvezi frumoasa cu orice preţ! Cu atât mai bine! Iată, dar, care sunt instrucţiunile mele:

O să găseşti în punga neagră cele trei monede necesare pentru misiunea ta. Serveşte-te de Cercul de aur pentru a te duce mai întâi în China – moneda de bronz –, apoi la Roma – moneda de aur. O să te poţi întoarce în prezent cu ajutorul monedei cenuşii, virtutea ei primă fiind aceea de a te readuce cu promptitudine.

Îţi pun alături un plan din vremea cetăţii romane, cu numerele adăugate cu markerul. Nr. 1 denumeşte locul unde se situează piatra sculptată. Nr. 2, biblioteca de unde va trebui să recuperezi un tratat care mă interesează – ei, da, nu numai tatăl tău colecţionează cărţi vechi! Tratatul în chestiune e uşor de recunoscut: are o copertă albastră, cu cifra 13 înscrisă deasupra. La vremea

despre care vorbim, era păstrat undeva în bibliotecă, în interiorul unui dulap împodobit cu un soare. E treaba ta să dai de el.

Odată obiectul recuperat, va trebui să te duci la nr. 3 de pe plan. O să ceri să-l vezi pe căpitanul Diavilo – reține-i bine numele – din partea lui Arkeos, arătându-i moneda ta de aur. Îi vei înmâna lucrarea, precum și Cercul de aur, în schimbul cărora el ar trebui s-o elibereze pe Alicia. Spun „ar trebui", căci lucrurile sunt schimbătoare acolo și, dacă nu te miști destul de repede, nimic nu garantează că ea se va afla în tot timpul ăsta în viață...

În cazul în care ai fi ispitit să mergi la Roma fără să faci escală în China, trebuie să știi că ți-ai compromite șansele de a-i veni în ajutor Aliciei. Numai acest ocol te poate lămuri cu siguranță asupra felului în care vei ajunge să pui mâna pe tratat. Or, fără tratat, nu există Alicia... Bagă de seamă, eu nu pretind că această călătorie va fi o plimbare de plăcere. De fapt, nu știu pe nimeni care să se mai fi întors vreodată de acolo – ăsta e, de altfel, motivul pentru care te las să te duci în locul meu! În interesul nostru, al tuturor celor trei, va trebui deci să fii deosebit de prudent.

După care, îți promit, vom fi chit.

Samuel citi și reciti textul până când putu să-l spună pe dinafară, silindu-se totodată să ghicească adevăratele intenții ale Tatuatului. La prima vedere, acesta nu cerea decât două lucruri pentru eliberarea Aliciei: Cercul de aur, bineînțeles, dar și un tratat, o carte de un gen deosebit căreia Sam îi verifică definiția în dicționar – *Tratat: lucrare care expune un ansamblu de cunoștințe privitoare la un subiect dat.* Să fie oare acest „ansamblu de cunoștințe" lucrul care îl atrăgea pe Tatuat, sau doar beneficiul pe care spera să-l scoată odată lucrarea revândută?

Deocamdată, numitul tratat era ascuns undeva în cetatea romană, într-o epocă apropiată de Evul Mediu dacă socoteai după gravura de pe a doua foaie. Or, aceasta era şi epoca în care Tatuatul o dusese pe Alicia... Dacă el nu profitase de călătorie pentru a fura cartea, înseamnă că-i lipseau nişte informaţii cruciale pentru a izbuti. Nişte informaţii pe care nu le puteai obţine decât riscându-ţi viaţa cu moneda chinezească. Iar concluzia: pe acest plan, cel puţin, Tatuatul spusese adevărul, iar Samuel n-avea altă variantă decât să se ducă în China...

Oare ar fi trebuit să dea crezare şi restului scrisorii? Dacă Sam reuşea să-i aducă tratatul căpitanului Diavilo, de pildă, ce garanţie avea că Alicia va fi eliberată? Poate că în această privinţă căpitanul primise ordine foarte diferite. Precum eliminarea celor doi tineri, de ce nu? Într-un climat de tulburare şi război, două victime mai mult sau mai puţin... Şi chiar dacă Sam şi Alicia reuşeau să se întoarcă acasă cu ajutorul monedei cenuşii, cum să fii sigur că bărbatul de la Arkeos avea să-i lase în pace după aceea?

Să nu te încrezi niciodată în Tatuat, aceasta era singura regulă de aur adevărată.

Samuel studie apoi gravura. Era vorba despre o imagine a Romei în negru şi alb, realizată de pe un loc înalt. Autorul ei nu avea decât un simţ mediocru al perspectivei, căci casele păreau să se strângă unele lângă altele, ca nişte puişori înfrigurați, în jurul unor monumente desenate fără să se ţină seamă de proporţii: imense coloane răsucite care dominau locuinţele învecinate, temple cu acoperişuri rotunjite sau triunghiulare care striveau străzile prin masa lor impunătoare, fântâni şi statui care ocupau singure largi pieţe etc. Era într-un fel ca şi cum artistul alesese

să reprezinte Roma prin intermediul simbolurilor sale arhitecturale, dezinteresându-se de restul oraşului. Cam departe de planul sigur şi precis de care avea nevoie Sam pentru a se putea orienta!

Cât priveşte cele trei numere adăugate cu markerul, ele se situau din fericire într-un perimetru redus. Primul – cel al pietrei sculptate – se afla la poalele zidului; al doilea – cel al bibliotecii – foarte aproape de o mare biserică; al treilea – cel al căpitanului Diavilo – în apropierea unui mare monument oval. Pe hârtie, asta părea mult prea uşor.

Dar mai rămânea încă un obstacol important: monedele. Numărându-le şi pe cele trei pe care i le trimisese Tatuatul, Samuel tot nu avea decât şase, acolo unde ar fi fost nevoie de şapte pentru a putea folosi Cercul de aur. Iar fără Cercul de aur, salvarea Aliciei era o misiune aproape imposibilă.

— Sammy!

Vocea Bunicii.

— E ora să mergem la clinică, Sammy. Eşti gata?

Sam ascunse plicul sub cearşaf şi coborî. Familia întreagă se pregătea să plece: Bunicul deschidea calea, Bunica îşi ţinea deja batista în mână, mătuşa Evelyn şi Rudolf spilcuiţi, îmbrăcaţi în negru, ca de înmormântare.

— Îmi pare rău, începu el, dar prefer să rămân acasă. Dacă mă sună soţii Todd cu privire la Alicia, aş prefera să fiu aici...

— Fie că o aştepţi aici, sau nu, asta n-o va face să se întoarcă, obiectă mătuşa Evelyn. Ar fi la fel de bine dacă te-ai afla lângă taică-tu.

— Ca să nu mai socotim că, dacă Alicia încearcă să dea de tine, întări Rudolf, există telefonul mobil. Tu l-ai pierdut pe al

tău în niște împrejurări suspecte, dar bunica ți-a împrumutat unul, după câte știu? N-ai decât să-l iei cu tine!

Rudolf, care nu rata niciodată ocazia de a fi nesuferit, făcea totodată aluzie la împrejurarea în care Sam își pierduse telefonul în timp ce „vizita" muzeul din Sainte-Mary, în seara când avusese loc jaful. Poliția ridicase obiectul de la locul delictului și bănuielile se îndreptaseră în mod firesc asupra tânărului. Dar în lipsa unor dovezi suficiente și a unui scop credibil – de ce să fi furat un adolescent de paisprezece ani o mână de monede vechi, fără valoare? – și având în vedere desigur și situația lui Allan, cercetările fuseseră suspendate. Așa că Bunica nu ezitase să-i dea telefonul ei lui Samuel.

Oricum ar fi fost, subînțelesul era transparent: nu trebuia să-l scape din vedere nici cu un pas pe viitorul delincvent, fiindcă altfel se va grăbi să facă noi prostii.

— Telefoanele mobile sunt interzise în camere, se încăpățână Samuel. Nu mă mișc de aici.

Întrucât discuția amenința să se înăsprească, Bunicul interveni:

— Mi se pare că Sammy al nostru și-a petrecut cea mai mare parte a timpului din aceste ultime trei zile la clinică. Are și el dreptul la un pic de liniște, nu? Atunci să se odihnească!

— Păcat! capitulă mătușa Evelyn. Puteam fi și noi odată cu toții împreună în jurul bietului Allan...

Din partea mătușii sale, acest acces de devoțiune familială părea surprinzător, dar cel mai important lucru pentru Sam era că avea să fie liber în mișcări.

— Chiar dacă azi nu vin, declară el cu tărie, să-i spuneți lui papa că îl iubesc și că voi veni să-l văd în curând. Și, în primul rând, să-și păstreze încrederea...

Bunica îi trimise o sărutare din vârful degetelor, Bunicul îi făcu cu ochiul, iar cuplul infernal se răsuci pe călcâie fără să mai spună nimic. Samuel aşteptă până când văzu marele 4x4 al lui Rudolf dispărând după colţul aleii, apoi se repezi la etaj. Fiecare secundă conta.

Librăria veche Faulkner nu-şi mai deschisese porţile de trei săptămâni, şi locuitorii din strada Barnboim pesemne că începeau să-şi spună că se închisese de-a binelea. Mulţi dintre ei de altfel trebuie că se bucurau, căci, în afară de faptul că vechea casă în stil victorian nu avusese niciodată o bună reputaţie – rumori neliniştitoare circulau cu privire la proprietarii ei succesivi –, instalarea unui magazin în acest cartier rezidenţial fusese privită mai întâi ca un izvor de neplăceri.

De obicei, Sam trecea printr-o fereastră din grădină pentru mai mult discreţie, dar întrucât Tatuatul părea să-i cunoască şi cele mai mici fapte şi gesturi, era inutil să se ascundă. Răsuci zăvorul de la intrarea principală, traversă sala de lectură cu canapelele şi rafturile sale înţesate de cărţi şi urcă în camera tatălui său. Se sili să nu dea atenţie obiectelor personale ale lui Allan – halatul din cuier, stiloul preferat de pe noptieră, şi alese din dulap o ţinută din in „de modă veche", care îţi permitea să te deplasezi în timp cu mai multă comoditate.

Coborî apoi la subsol, unde tatăl său amenajase sala secretă ce adăpostea piatra, închise uşa cu grijă, scoase din sacul său de judo plicul Tatuatului precum şi batista în care înfăşurase Cercul de aur, apoi îşi trase pe el cămaşa şi pantalonii de călătorie. Dar în timp ce se schimba, simţi, ca pe un puseu de febră, un val

de căldură neobişnuită ce-i invada pieptul, dublat de o pulsaţie stranie, foarte înceată, foarte depărtată, ce părea să se adauge bătăilor inimii lui. Nu era ceva dureros, nici neplăcut, doar senzaţia că nu mai era singur şi că cineva sau ceva viu venea să se cuibărească cu totul în el. Numai că acolo nu era nimeni...

Samuel se întoarse spre colţul cel mai întunecat al rezervei. Piatra sculptată, bineînţeles... Era acolo, în penumbră, siluetă minerală şi familiară, atât de lipsită de podoabe în aparenţă şi totuşi atât de bogată în promisiuni!

Apucă plicul şi batista, apoi păşi spre blocul de piatră cenuşie. Atingând ovalul din vârf, i se păru că percepe aceeaşi palpitaţie surdă ca şi cea care continua să răsune în el. Pam... Pam... Aceeaşi bătaie difuză, cu aceeaşi lentoare. Pam... Pam... Ca şi cum trupul său ar fi fost conectat la piatră, ca şi cum putea să-i simtă pulsul vibrând!

Puse plicul jos şi scoase Cercul de aur, care contură în obscuritate o frumoasă aureolă luminoasă, ca aceea care-i încoronează pe sfinţi în tablourile religioase. După toate probabilităţile, Sam datora această nouă şi atât de puternică legătură cu piatra prezenţei bijuteriei. O legătură ce îi lăsa poate o mică şansă...

Samuel recuperă gravura Romei din plicul Tatuatului şi o strecură în scobitura de la baza pietrei, cea care servea pentru transportul obiectelor. Desfăcu apoi închizătoarea brăţării şi strecură una câte una cele şase monede găurite, ca pe nişte chei pe un inel. Dacă numărul lor nu era suficient, trebuia să se lanseze la întâmplare pe căile timpului şi să şi-o procure foarte repede pe cea care-i lipsea...

Odată brăţara echipată, Sam o apropie de soarele gravat pe piatră, silindu-se să facă piesele să coincidă cu una sau alta din cele şase fante care se răspândeau ca nişte raze în jurul discului solar. Se temea ca operaţiunea să nu fie delicată, dar, de îndată ce era îndreptată spre o scobitură, fiecare monedă părea să-şi ocupe ascultătoare locul. Zeii egipteni aveau cu siguranţă simţ practic!

— Bun, şi-acum? se întrebă el cu voce tare.

Ridică mâna deasupra vârfului neted şi rotunjit al pietrei şi îşi lăsă palma să cadă. Piatra era uşor călduţă la suprafaţă, procesul părea gata să se declanşeze! Îşi sprijini degetele ceva mai tare şi, în timp ce un bâzâit sfâşietor se ridica de nicăieri, solul pivniţei păru să înceapă să se cutremure. Apoi fu ca şi cum un torent de lavă urca brusc din centrul pământului pentru a-l învălui într-o manta fierbinte. Sam deschise gura ca să ţipe de durere, dar deja se afla departe...

IV
Întoarcerea în timp

Samuel se prăbuşi pe sol cu impresia că fusese înghiţit, apoi scuipat de o centrifugă şuierătoare. Pielea, carnea, oasele, toată făptura sa nu mai era decât o gigantică arsură şi stomacul său făcea eforturi disperate de a-i ieşi pe gură. Cu răsuflarea tăiată, îşi acordă câteva clipe de răgaz încercând să-şi pună ordine în idei. În jurul lui totul era negru, cu excepţia luminii calde a Cercului de aur ce forma o mică sferă de viaţă în mijlocul tenebrelor. Aparent, bijuteria părea să se fi desprins de piatră, căci zăcea pe solul prăfos, înzestrată în continuare cu cele şase monede ale sale. Setni spusese, aşadar, adevărul: Cercul de aur îţi permitea să te deplasezi în timp, fără să pierzi vreuna dintre monede! Rămânea de aflat de ce magia operase cu şase exemplare în loc de şapte...

Samuel se aşeză în patru labe şi întinse mâna pentru a recupera brăţara. Făcând efortul de a se ridica, îşi dădu seama că

dubla palpitaţie din pieptul său nu încetase, ba chiar dimpotrivă, şi că, în afară de pulsaţia rapidă a inimii, simţea mereu această altă bătaie, mult mai înceată, în adâncul său. Apucă bijuteria pentru a lumina cu ea penumbra.

— Asta acum! îi scăpă lui.

Se afla dinaintea unui sarcofag aurit, aşezat pe un bloc de piatră cioplită, la baza căruia era gravat un soare ale cărui raze se întindeau neobişnuit de mult înspre jos. Cunoştea bine această versiune a pietrei sculptate, deoarece o întâlnise în timpul uneia dintre primele sale călătorii: se întorsese în Egipt, în mormântul lui Setni!

Recuperă planul Romei din scobitură şi se dădu puţin înapoi, luminând în continuare cu Cercul de aur: neîndoielnic, aceasta era ultima locuinţă a marelui preot al lui Amon! Pereţii împodobiţi cu frunze de aur reprezentau aceleaşi scene sacre în care figura la loc de cinste zeul fetiş al lui Setni, Thot cel cu cap de ibis, totodată patron al magicienilor şi cel care jongla cu orele şi anotimpurile. Mobilierul funerar din spatele său era asemănător: barca de lemn galben ce trebuia să uşureze transportarea defunctului spre lumea cealaltă, jilţurile ce trebuiau să-i permită să se odihnească după călătorie, o lance pentru a se apăra, statuete de animale ca să se simtă mai puţin singur, urcioare pline cu merinde socotite a-l hrăni în lumea de dincolo şi toate celelalte...

Sau de-acum. Ultima oară când vizitase acest loc, Sam se văzuse nevoit să se folosească de singura ieşire existentă pentru a pleca: o deschizătură în tavan de unde atârna o scară de frânghie. Deschizătura părea să fi fost blocată de mult – de la funeraliile lui Setni? –, dar peretele din fund, în schimb, era străpuns de o gaură mare, în preajma căreia se vedeau nişte unelte... Jefuitori?

Samuel se apropie: un tunel strâmt, blocat cu pietre se afunda în obscuritate. Se aflau acolo o lopată şi o cazma aşezate vertical şi, pe jos, un sac din plastic bleu. Sam desfăcu nodul cu care era legat sacul şi fu lovit de duhoarea care se răspândea dinăuntru. Un fel de carne fezandată sau de-a dreptul putredă... Greu de spus ce căuta acolo, dar un lucru era sigur: fiind învelită în plastic, asta însemna că nu data din Antichitate!

Samuel scoase monedele de pe brăţară şi le făcu să alunece în palmă. O dădu deoparte pe cea cenuşie – care, din pricina căderii bijuteriei, îşi pierduse puţin din substanţa ce o acoperea – şi o privi cu atenţie pe cea cu simboluri arabe de dedesubt. Era chiar prima monedă pe care o avusese în mână... O găsise cu câteva săptămâni mai înainte, exact după ce descoperise rezerva secretă din pivniţa tatălui său, şi credea acum că putea să ghicească la ce anume corespundea. Allan o adusese pesemne de la Teba, după ce participase la săpăturile de la mormântul marelui preot, cu vreo douăzeci de ani mai înainte... Şi cu siguranţă tocmai în această epocă îl trimisese acum piatra pe Sam!

Lucrul era cu atât mai plauzibil cu cât, după articolele pe care le citise cu privire la acest subiect, camera funerară a lui Setni era intactă atunci când arheologii pătrunseseră în ea. Altfel spus, tunelul din perete nu fusese străpuns de hoţi, ci de echipa de săpători din care făcuse parte şi Allan! *Tatăl său se afla probabil undeva în exterior, având vreo douăzeci de ani mai puţin!*

Samuel ezită. Dacă deducţiile sale se dovedeau corecte, asta însemna că piatra nu-l trimisese aici la întâmplare: ea „alesese" destinaţia în funcţie de una dintre cele şase piese care împodobeau Cercul de aur. Şase piese, şase puncte de sosire posibile... O versiune antică a ruletei sau a loteriei! Plecând numaidecât

înapoi, Sam avusese deci o şansă din şase să aterizeze imediat în China şi să adune informaţiile indispensabile supravieţuirii Aliciei. Dar avea şi cinci şanse din şase să fie expediat în altă parte...

În acelaşi timp, Allan nu trebuia să se afle departe. Dacă Sam izbutea să-i vorbească, poate că avea să reuşească să-l convingă să nu se apropie de piatra sculptată... Şi totodată, să împiedice succesiunea de evenimente care condusese la spitalizarea sa şi la răpirea Aliciei. Un ocol de câteva minute care ar putea drege o mulţime de lucruri!

Îşi puse monedele într-unul din buzunare şi se strecură prin pasaj. Acesta nu era încă destul de larg pentru a permite scoaterea obiectelor din mormânt, ceea ce explica desigur faptul că totul era încă neatins în interior. Sam înaintă vreo zece metri lipindu-se de zidul de piatră, înainte de a da peste o coardă cu noduri al cărei capăt se pierdea în beznă. O prinse şi se căţără fără greutate până în partea de sus a unui fel de puţ care dădea într-un culoar mai degajat. Din nou, se afla pe un teren cunoscut: sala ce se deschidea pe mâna dreaptă era aceea unde se refugiase data trecută – sub Ramses al III-lea, totuşi –, când scribul care complota împotriva fiului lui Setni fusese cât pe-aci să-l surprindă*. Şi această încăpere era minunat decorată cu personaje cu chipuri de animale, iar în plus se găseau nişte saci mari cu pământ de parcă acolo fuseseră depozitate produsele rezultate în urma degajării tunelului.

Sam urmă culoarul şi urcă mai multe rânduri de trepte, admirând imensa boltă înstelată zugrăvită pe tavan şi scenele cotidiene atât de emoţionante de pe pereţi: ţărani care îşi coseau grâul, femei care-şi făceau toaleta, copii care se jucau cu nişte

* Vezi volumul I, *Piatra sculptată,* de acelaşi autor. (N.tr.)

păsări... Aceste fresce aveau mai bine de trei mii de ani, dar ai fi putut crede că lucrătorii însărcinaţi cu înfrumuseţarea mormintelor abia atunci le terminaseră! Din contră, nu era nici urmă de arheologi, nici de echipă de nivelare. Cu atât mai bine!

Ajuns la ultima treaptă de sus, Samuel îşi ţinu respiraţia: ieşirea era acolo, în spatele acelei uşi de lemn rău potrivite. Trase zăvorul şi aruncă o privire afară: se înnopta, iată de ce nu se afla nimeni în mormânt! Se strecură prudent în exterior, cu urechile ciulite... O lună rotundă şi aproape portocalie trona pe cer şi aerul era de o dulceaţă delicioasă. O potecă pleca la stânga şi cobora în pantă pe vreo patruzeci de metri, până la o tabără stabilită pe o terasă. Pichete şi sârmă ghimpată protejau locul, şi Samuel îşi aminti că la vremea aceea mai multe articole de presă relataseră despre furturi petrecute pe şantier – furturi de monede, îndeosebi.

Dincolo de îngrăditură, panta devenea din nou pronunţată, iar versantul povârnit al muntelui cobora până la vasta câmpie a Nilului căreia i se distingea în depărtare panglica întunecată. Samuel rămase o clipă observând micul sat de corturi pentru a-şi evalua şansele de a ajunge până la el. Toată lumea părea să doarmă, cu excepţia celor dintr-un cort în care era încă lumină. Allan era cunoscut în familia Faulkner pentru faptul că avusese întotdeauna probleme cu dormitul: dacă printre toţi aceşti căutători de comori se afla vreunul susceptibil să fie în picioare în plină noapte, acesta nu putea fi decât el!

Samuel se furişă de-a lungul peretelui stâncos încercând să nu-şi rănească picioarele goale. În momentul în care se pregătea să se angajeze pe potecă, zări un punct luminos în mişcare, într-un colţ al taberei. Îşi puse Cercul de aur sub cămaşă şi

încremeni locului. O lanternă sau o lampă de buzunar... Ţinută de un bărbat într-un larg veşmânt alb care avea lângă el un fel de sac întunecat sau... Nu, era vorba despre un câine. Era un paznic cu un câine în tabără!

Trebuia oare să se întoarcă? Samuel se linişti spunându-şi că, la urma urmei, bărbatul trebuia să se afle acolo pentru a-i împiedica pe oameni să intre pe şantier, nu pentru a-i vâna pe cei ce se găseau deja acolo!

Aşteptă ca straja să se întoarcă cu spatele şi se repezi aplecat de şale pe cărare. Îşi muşcă buzele, simţind încă o dată cât de sensibilă era pielea bolţii piciorului şi cât de tari erau pietricelele acestei lumi. Alunecă în pasajul cel mai ascuţit, se sălta agăţându-se de unul dintre ţăruşii care balizau şantierul şi ridică la timp capul pentru a constata că paznicul şi câinele său mare apăruseră mai la dreapta şi priveau spre el. Samuel se făcu una cu pământul, întrebându-se dacă uşoara briză putuse duce până acolo zgomotul produs de alunecarea sa. Timp de câteva secunde interminabile, haloul luminos păru să scormonească spaţiul din direcţia mormântului, apoi straja îşi reluă deplasarea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sam se ridică cu precauţii de pisică şi îşi continuă coborârea. Reuşi fără vreun alt incident să ajungă la primul cort, unul dintre cele mai impunătoare, pe care era cusută o pictogramă reprezentând un fel de mai sau de ciocan. Riscă o privire spre ceea ce putea fi aleea centrală şi văzu de departe paznicul ce venea spre el. Se ascunse imediat sub adăpostul din pânză, scoţându-şi Cercul de aur de sub cămaşă pentru a se orienta mai bine. Lăzi, unelte, provizii... Un loc de depozitare. Se lipi de o stivă de cutii de conserve, silindu-se să-şi controleze respiraţia,

şi băgă de seamă în treacăt că dubla bătaie din pieptul său se atenuase. Poate pentru că se afla la prea mare distanţă de piatră...

După o jumătate de minut, pasul târşâit al paznicului scrâşni pe sol, însoţit de acel tip-tap caracteristic ghearelor câinelui. La nivelul cortului, animalul păru să se oprească şi începu să mârâie surd. Samuel îşi împreună mâinile într-o rugă mută.

— Ei, ce e, Sultan? făcu o voce de om în vârstă. Doar ai mâncat! Mâine, de-acum! E ora să-mi aprind o ţigară...

Câinele continuă să mârâie, dar se auzi un zgomot ca de râcâit pe sol, de parcă era tras de lesă, şi paznicul se îndepărtă în sfârşit. Samuel numără până la cincizeci, înainte de a cuteza să se mişte. Luă din nou Cercul de aur pentru a evita să răstoarne ceva şi remarcă în apropierea ieşirii două lăzi, puse una peste alta, pe care erau aşezate o lungă manta cenuşie, precum şi o farfurie cu sâmburi de curmale şi o bucată de azimă sau de galetă. La baza lăzilor, se afla o gamelă plină cu bucăţi de oase sfărâmate.

Sam apucă haina şi o desfăcu: era croită dintr-o ţesătură un pic cam aspră, dar avea şi o glugă şi, mai ales, era de culoare antracit, ideală pentru a-i acoperi în noapte ţinuta sa albă, permiţându-i să se facă nevăzut în beznă. Sam o trase pe el şi se strecură afară din ascunzătoare. Omul şi fiara nu se mai vedeau... Reuşi astfel să traverseze tabăra fără probleme, ajungând la celălalt capăt, la cortul încă luminat. Pe măsură ce se apropia, constata că, în afară de lumină, mai era şi un fond muzical: o arie destul de ritmată care se auzea în surdină. Allan Faulkner adora rockul, ăsta era un semn bun!

Depărtă cu câţiva milimetri bucata de pânză dublată de o plasă pentru ţânţari şi îşi lipi ochiul de deschizătură. Nu putea vedea decât un carton pe care era un plan trasat cu markerul –

cel al mormântului lui Setni? – şi nişte adnotări ilizibile. Ridică pânza şi mai mult... Locul servea totodată de cameră şi birou, iar ocupantul său nu părea să fie zâna casei. Cocoloaşe de hârtie înţesau covoarele cu arabescuri colorate, şorturi şi cămăşuţe se îngrămădeau pe un scaun pliant, mai multe statuete erau aruncate în dezordine pe patul de campanie... Pe masă – pe care Sam n-o vedea decât în parte – se aflau cărţi şi reviste puse teanc în poziţii instabile, un radiocasetofon mare care funcţiona, sticle de alcool goale şi... Sam se aplecă: un bărbat care dormea prăbuşit pe birou, cu braţul sub cap.

Sam se lăsă pe vine şi intră fără să facă zgomot. Chitarele şi bateria, chiar la volum slab, îi ofereau o bună acoperire sonoră. Cât priveşte cântecul, acesta îi amintea de o emblemă a rockului care îi plăcea foarte mult tatălui său, dar într-o versiune exotică şi cu cuvinte de neînţeles.

Ocoli cadrul, evitând două stacane sparte, un pachet de chipsuri gol, şi dădu înapoi din faţa unei valize deschise de la piciorul scaunului. Conţinea nişte cărţoaie vechi, deteriorate, şi mai ales un album foto desfăcut, cu o serie de poze făcute cu polaroidul, care-i atraseră atenţia. Toate înfăţişau aceeaşi casă în stil victorian, cu obloanele verzi deschise, înconjurată de o împrejmuire înaltă cu grilaj. O jumătate de duzină de câini patrulau prin grădină şi, pe două clişee luate dintr-o parte, se zărea un bot plin de spumă care muşca furios sârma. Lăsând la o parte culoarea obloanelor şi înfăţişarea ca de omidă a dogilor întârâtaţi, era vorba bineînţeles de casa din Sainte-Mary, fotografiată cu vreo douăzeci sau treizeci de ani în urmă. Din curiozitate, întoarse paginile albumului: nimic altceva decât imagini ale străzii Barnboim... Cărţi poştale

vechi, o mulţime de fotografii de amator în negru şi alb, iar la sfârşit mai bine de o duzină de instantanee color. Cu mult timp înainte de a se instala în Canada, Allan strânsese deja la un loc, pare-se, un album complet al viitoarei sale librării!

O tăcere se lăsă după ultimele note ale cântecului, şi Sam aruncă o privire speriată spre birou. Chiar dacă necunoscutul era tatăl său, nu era sigur că avea să aprecieze faptul de a fi fost trezit de un mic hoţ pe cale de a scotoci prin lucrurile sale. Sam aşteptă începutul bucăţii următoare şi puse albumul la locul lui. Înaintă apoi cu paşi de lup până la scaun: bărbatul purta o cămaşă albastră, vârâtă într-un pantalon galben-pai şi un fular alb în jurul gâtului. Era cu neputinţă să-i distingă totuşi trăsăturile.

Mereu ghemuit, Sam ocoli scaunul şi dădu cu nasul de un obiect metalic care atârna la cureaua celui adormit. Un pistolet... Nu mai era un şantier de săpături, era un cartier de înaltă securitate!

Se ridică încet în picioare şi încruntă din sprâncene: bărbatul prăbuşit pe scaun nu era tatăl său... Era mai în vârstă, în jur de vreo cincizeci de ani cel puţin, cu o barbă nerasă de vreo trei zile care îi acoperea obrajii, cu tenul aproape cenuşiu şi cu gura deschisă – îi curgea saliva din gură pe un teanc de foi înnegrite cu un scris fin. În mijlocul acelui talmeş-balmeş care acoperea planul de lucru, Sam descoperi în mod neaşteptat ceva interesant: o lucrare aşezată vertical, sprijinită de un vas pentru creioane, împodobită cu o învelitoare albastră, cu vinişoare de fire subţiri, întunecate şi cu un „13" mare scris cu cifre aurite. Cu aşa ceva trebuia să semene misteriosul tratat pe care Tatuatul îl trimisese să-l recupereze!

Sam întinse braţul pe deasupra scaunului: poate că, în absenţa tatălui său, găsise o soluţie pentru a o aduce acasă pe Alicia mai repede decât era prevăzut... Dar în momentul în care se pregătea să apuce tratatul, mâneca largă a mantalei sale atinse uşor obrazul celui adormit. Acesta sforăi zgomotos şi dădu din cap pentru a alunga insecta care îl deranja. Apoi îşi ridică ochii spre Sam, şi aerul său somnoros se schimbă imediat într-un rictus de mânie. Mormăi ceva de neînţeles şi dădu să-şi ia pistoletul...

V
Visul arheologului

Samuel se dovedi mai rapid. Apucă arma de mâner şi o aţinti asupra interlocutorului său:

— Mâinile sus! Nu încerca să te ridici sau să strigi, altfel trag!

Debitase totul dintr-o suflare, într-o limbă melodioasă care, în gură, i se părea foarte bogată, dar care n-avea nimic de-a face cu engleza lui maternă. Arabă? Cuvintele îi veniseră de la sine în orice caz – ca şi tutuitul –, ca de fiecare dată când schimba locul şi epoca, şi asta graţie magiei pietrei. Cât priveşte ameninţările ca atare, acestea erau fructul unei frecventări asidue a celor mai bune serii de cărţi poliţiste.

Rezultatul fu oricum la înălţime: bărbatul ridică mâinile. Se uita la Sam cu un amestec de surprindere şi de indignare, plus ceva nedefinit în privire, de parcă o parte din el însuşi s-ar fi aflat altundeva.

— Tu eşti cel care vizitează tabăra în timpul nopţii, nu-i aşa? întrebă el cu un uşor accent. Şi care a furat monedele din mormânt?

Samuel fu cât pe-aci să-i răspundă că nu, apoi se gândi că, dacă tatăl său se folosise de piatra sculptată, atunci fusese neîndoios nevoit să „împrumute" monedele pentru a o face să acţioneze. Ocazia era tocmai potrivită pentru a-l dezvinovăţi.

— Exact.

— Şi acum, ai venit să cauţi restul, nu?

— Printre altele, răspunse evaziv Sam.

— Printre altele, repetă bărbatul cu o voce plângăreaţă. Cel puţin, n-ai de gând să mă omori?...

Cu bărbia, arătă spre o cutie de chibrituri de pe masă.

— Singura monedă pe care o mai am e acolo. Ia-o dacă vrei. N-o să spun nimănui, îţi promit. Dar n-o să mă omori, nu?

Transpira acum cu picături mari, prin cele câteva şuviţe de păr decolorate de soare, lipite pe fruntea-i ca de ceară. Trăsăturile îi erau buhăite de alcool şi tenul său trecuse de la pământiu la un galben-murdar. Era clar că acest tip era bolnav şi nu merita să-l sperie şi mai mult. Cu toate astea, lăsa impresia că ştie multe despre monede şi toate celelalte.

— Am nevoie de câteva informaţii, începu Sam. Mai întâi, cine eşti?

— Cine sunt? se miră bărbatul. Tu vii să mă iei la ochi în cortul meu şi nu ştii cine sunt?

— Eu sunt cel care ţine revolverul, aşa că eu pun întrebările.

— Bine, bine. Numele meu este Daniel Chamberlain, conduc săpăturile din acest sit.

Chamberlain, evident! Arheologul care-l atrăsese pe Allan împreună cu alţi studenţi să lucreze pe şantier. Sam citise mai multe dintre interviurile sale privitoare la mormântul lui Setni

şi, dacă îşi amintea bine, povestea aceea cu monedele furate mai degrabă îi întinase reputaţia. Asta era ceea ce îl preocupa, desigur! Samuel nu şi-l închipuise totuşi ca pe un alcoolic bolnav şi fricos. Şi apoi, ce punea la cale cu toate aceste imagini din Sainte-Mary în album? Şi cu tratatul cu cifra 13 pe biroul său?

— Există un album deschis în valiză, reluă Sam. E înfăţişată o casă, mereu aceeaşi. Aş putea şti de ce?

Chamberlain holbă nişte ochi de parcă această întrebare era cea mai bizară ce i s-ar fi putut pune. În mod curios, asta păru să-l uşureze, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ceva mult mai rău.

— E locuinţa străbunicului meu, răspunse el, cu o schiţă de surâs. Un om extraordinar. Toată strada care e fotografiată îi poartă numele: era un fel de vedetă acolo!

Samuel făcu la rândul lui nişte ochi rotunzi. Barnboim, cel care cu un secol mai înainte cioplise piatra sculptată din pivniţa viitoarei *Librării Faulkner*... Arheologul Chamberlain era unul dintre urmaşii săi direcţi! Fără îndoială, chiar cel de la care Allan auzise vorbindu-se despre Sainte-Mary! Sam dădu din cap: dacă manevra cu abilitate, poate că avea să scoată mai multe avantaje din situaţia de faţă.

— Prin urmare, eşti strănepotul lui Gary Barnboim?

— Ce... Cum poţi tu să ştii una ca asta? se înecă de furie Chamberlain. E incredibil! Tu... tu eşti atât de tânăr!

— Nu te încrede în vârsta mea, sugeră Sam cu un aer enigmatic. Mulţumeşte-te să ştii că ştiu. Asta şi multe alte lucruri. Iar dacă vrei să te las în pace, nu te gândi să-mi spui minciuni.

Nici dacă vreuna dintre mumiile prezente ar fi strănutat de sub feşile sale, arheologul n-ar fi fost mai uluit.

— În cazul acesta..., se bâlbâi el. Ei bine, da, într-adevăr, Gary Barnboim era străbunicul meu.

— Şi de ce un album cu toate aceste fotografii?

— Păi... E ceva vreme de când încerc să recuperez casa. A fost vândută în urmă cu ani, după moartea străm oşului meu. Azi, e ocupată de un fel de bătrână nebună şi de haita ei de câini. E imposibil s-o fac să fie înţelegătoare, refuză s-o vândă.

— Şi de ce vrei să răscumperi casa?

Chamberlain avu o ezitare.

— De ce... Din motive sentimentale, bineînţeles. Doar acolo a trăit bunicul mamei mele, totuşi!

— Nu mă lua pe mine cu chestii de astea, îl ironiză Sam. Adevăratele motive...

— Adevăratele motive... În afară de cele sentimentale? Eu... eu cred că Gary a lăsat un fel de comoară în urma lui. Chiar în casă. N-am certitudinea, dar sunt sigur că e vorba de ceva preţios. Un mijloc de a cunoaşte mai bine istoria, adăugă el cu o sclipire de lăcomie în ochi. Prin care să devii cel mai mare arheolog din lume! E un motiv bun, nu crezi? Problema e că, pentru a putea pune mâna pe ea, ar trebui să pot scotoci locurile în voie.

Tonul său dobândise o siguranţă nouă.

— Bun, ţi-am spus care-i adevărul, acum eşti mulţumit? Pot să-mi las braţele în jos? Obosesc...

Samuel aprobă cu un semn. Aprecia cum se cuvine, într-adevăr, utilitatea pietrei pentru un arheolog! Asta însă nu lămurea prezenţa tratatului pe birou...

— Şi cum ai ajuns la concluzia că o asemenea comoară ar exista?

— Străbunicul meu a lăsat nişte scrisori şi nişte carnete. Toate astea au zăcut în podul părinţilor mei, până când am dat peste ele. Aveam în jur de vreo zece ani. Se vorbea în ele despre civilizaţii vechi, despre obiecte ciudate, despre locuri mitice... Dar şi despre mormântul marelui preot Setni, undeva printre dealurile astea. De aici s-a născut vocaţia mea. Însă îmi închipui că ştii deja toate astea, nu?

Chamberlain îşi masă umărul, ca şi cum faptul de a fi stat cu mâinile ridicate îl făcuse să sufere.

— La început, nu pricepeam mare lucru, preciză el, hârtiile astea erau atât de confuze! Dar dându-mi silinţa să le studiez, am realizat că nu era vorba despre nişte fabulaţii. Gary Barnboim, străbunicul meu, descifrase cel mai mare mister al omenirii: el putea călători în timp!

Pândi reacţia lui Sam cu o mină sfidătoare. Apoi, cum acesta nu se trădă prin nimic, începu să rânjească.

— Ar fi trebuit să reacţionezi, băiete... Mă iei drept nebun sau glumeţ. Nimeni nu rămâne de piatră în faţa unei afirmaţii de felul ăsta! Ştii ce cred eu? Că sunt pe punctul de a adormi. Visez! Am cam forţat nota cu băuturile şi medicamentele în seara asta şi... m-am prăbuşit pe birou ca un bolovan. Iar tu, tu te afli în visul meu. Eşti... eşti incarnarea conştiinţei mele, na. A conştiinţei mele rele!

Chamberlain părea să se înflăcăreze: un uşor tic îi ridica pleoapa la intervale regulate. Oricare ar fi fost starea sa mentală, era capabil să-i asmută pe cei din tabără, aşa că Sam trebuia să se gândească se spele putina. Dar mai întâi îi trebuia tratatul.

— Cartea asta albastră, asta cu cifra 13, mi-o dai mie, îi spuse el pe un ton poruncitor.

Arheologul întinse braţul şi i-o dădu cu un zâmbet larg.

— Tratatul, desigur! glumi el. Ai dat lovitura! Nu e el izvorul tuturor speranţelor şi necazurilor noastre?

Samuel luă lucrarea şi şi-o lipi de piept. De aproape, deşi era murdară şi decojită pe margini, cartea nu părea foarte veche. Acel 13 aurit era desenat într-un stil oriental care amintea de Evul Mediu, dar hârtia îmbrăcată în peliculă pe care era tipărit era tot ce putea fi mai contemporan.

— E o copie, nu-i aşa? deduse Sam.

— O copie, hohoti Chamberlain, cuvântul e nimerit! Şi tocmai asta-i problema!

Samuel resimţi lovitura. Dacă nu era vorba despre original, nu-i folosea la nimic să-l predea căpitanului Diavilo pentru ca el s-o elibereze pe Alicia. Înapoi la punctul de plecare!

Deschise volumul la întâmplare: o statuie din Insula Paştelui era desenată în peniţă, împreună cu o piatră sculptată la baza ei şi o schemă care înfăţişa un soare căruia îi lipseau două raze. Pe pagina următoare, se vedea un oribil liliac cu cap de copil şi, notat dedesubt cu cerneală neagră: *Peştera blestemată din uedul Al-Mehdi, o oră de mers la nord-est de Ispahan.* Ceva mai departe, se găsea o reţetă care includea nişte ingrediente prea puţin ortodoxe, precum arsenicul, camforul şi mercurul sulfurat. Un preparat alchimic? Comentariile erau scrise neciteţ alături, cu roşu, dar Sam nu reuşea să le descifreze. Întoarse încă una sau două pagini. Desenele astea, figurile astea... Mai frunzărise această lucrare ceva mai demult! La Bruges, când se strecurase

în laboratorul alchimistului![*] Chiar din acest grimoar era extrasă faimoasa formulă pentru funcţionarea pietrei sculptate: „Cel care va strânge laolaltă cele şapte jetoane va fi stăpânul soarelui. Dacă poate face să strălucească cele şase raze, inima lui va fi cheia timpului. Atunci va cunoaşte căldura nemuritoare".

— Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, murmură el. Cel pe care-l avea alchimistul Klugg...

— Klugg, triumfă Chamberlain, m-am prins! Orice ai face, chiar şi în vis, tot la el te întorci. Atunci, îl întrebă, dacă eşti chiar inconştientul meu, poate ai cumva vreo soluţie pentru rezolvarea problemei noastre?

— Problemei noastre?

— Paginile de la sfârşit, ştii doar, cele care lipsesc!

Fără să-şi lase arma din mână, Sam făcu în aşa fel încât să ajungă la ultima parte a lucrării de unde lipseau mai multe file.

— Cine le-a luat? se interesă Sam.

— Au fost smulse din original în timpul invadării cetăţii sfinte. Copia aceasta reproduce cu scrupulozitate modelul.

— Invadarea cetăţii sfinte? fluieră Sam, neîncrezător.

— Încerci să mă testezi, nu-i aşa? Poate că beau cam prea mult alcool şi abuzez de tranchilizante, dar memoria nu mi-am pierdut-o! Prădarea Romei, în 1527... Trupele împăratului Carol Quintul se răspândesc peste tot prin oraş... Arzând bisericile, nemaiavând nimic sfânt. Ştiu toate astea pe de rost! Acesta e momentul în care Tratatul a fost mutilat şi acele pagini cruciale ale lui au dispărut!

---

[*] Vezi volumul I, *Piatra sculptată*, de acelaşi autor. (N.tr.)

Samuel îşi ascunse surprinderea cum putu mai bine. 1527, Roma, invazia... Strecură grimoarul sub braţul în care ţinea arma şi se scotoci prin buzunar pentru a-şi scoate monedele. Cu degetul mare, o alese pe cea de aur, pe care i-o trimisese Tatuatul, şi i-o vârî sub nas lui Chamberlain.

— Asta datează chiar de atunci, nu-i aşa?

Arheologul strânse din ochi.

— *Candor illaesus*, citi el cu glas tare. „Alb neprihănit". Aceasta e deviza papei Clement al VII-lea, papa sub al cărui pontificat a fost jefuită Roma. Această monedă e fără nicio îndoială din acei ani! Face parte din lotul găsit în mormântul lui Setni şi care a fost furat. Ce încerci să-mi dai de înţeles? Că trebuie să-l prind pe cel care a furat monedele, nu? Că asta ar rezolva totul? Dar chiar asta şi fac, închipuie-ţi! Tabăra e supravegheată şi...

— Nu-ţi mai bate capul cu hoţul, i-o tăie Sam, mai bine spune-mi ce crezi că se afla pe foile alea lipsă.

— Dar ştii la fel de bine ca şi mine! se enervă Chamberlain. Aceste pagini tăinuiau secretul secretelor, cel după care gonesc de zece ani! Mijlocul de a deveni nemuritor! Gary Barnboim făcea aluzie la asta în corespondenţa sa... Există după părerea lui un inel al veşniciei care-i procură celui care îl deţine o viaţă fără sfârşit, fără bătrâneţe sau boală de niciun fel. De aşa ceva am eu nevoie!

Inelul veşniciei, acum... Samuel îşi reaminti de spusele lui Vlad Ţepeş în turnul cel mai înalt din castelul de la Bran: şi el susţinuse că un astfel de obiect ar exista. Putea fi oare vorba de altceva decât de o legendă?

— Şi ce-ai mai aflat cu privire la acest inel?

— Nimic foarte concret, din păcate! Singura scrisoare în care Gary Barnboim se referă la el e atât de scurtă! Dar în altă parte în hârtiile sale, vorbeşte despre două cercuri de aur pe care trebuie să le reuneşti pentru a deschide poarta veşniciei. Asta e chiar dovada că făcuse progrese în cercetările sale!

— Şi ce legătura are asta cu Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, în cazul ăsta?

— În timp ce se interesa de Klugg şi de notele pe care le lăsase în roşu pe Tratat, străbunicul meu a făcut aceste descoperiri. El era convins că aceste pagini pierdute i-ar fi permis să-şi încheie cercetarea. Din păcate, n-a reuşit niciodată să le localizeze. Iar azi, e rândul meu să duc mai departe făclia... Am nevoie de acest inel al veşniciei! afirmă el cu tărie. Sunt bolnav, înţelegi, grav bolnav. Nu-mi mai rămân decât vreo câteva luni de trăit, în cel mai bun caz câţiva ani. Aşa că dacă mă poţi ajuta, chiar şi în vis...

Îl prinse pe Sam de încheietura pumnului, într-un gest de rugă, şi mai multe dintre monedele pe care acesta le ţinea în mână alunecară pe jos. Sam se dădu înapoi, fără să-şi coboare însă arma.

— Nu mişca!

Dar Chamberlain se repezise deja să adune monedele găurite.

— Incredibil! se entuziasmă arheologul. Asta e la fel ca în Tratat!

Ridică piesa uzată cu caractere chinezeşti.

— N-o recunoşti? Priveşte, imediat după paginile smulse!

Sam deschise din nou Tratatul, neslăbindu-şi din ochi interlocutorul. La sfârşitul lucrării, se afla o casă cu acoperişul în formă de pagodă, desenată la poalele a ceea ce putea fi un

munte împădurit. Pe cer, soarele era o copie perfectă a monedei chinezeşti, cu gaura sa pătrată în mijloc. La baza filei erau şi câteva cuvinte scrise cu roşu, dar la fel de indescifrabile pentru Sam.

— E ultimul loc unde trebuia să se ducă Klugg după propriile indicaţii. Mormântul lui Qin, primul împărat al Chinei! Qin însuşi şi-a consacrat toată viaţa descoperirii secretului nemuririi! Crezi că acolo ar trebui căutat inelul?

— E posibil, răspunse Sam, fără convingere.

Arheologul examina moneda cu un aer extatic.

— Prin urmare, de asta am avut acest vis! Informaţia se afla aici, undeva în mintea mea, dar nu eram în stare s-o formulez! Mormântul lui Qin... Locul lui de amplasare a fost reperat de-abia acum zece ani! Zona de săpături este imensă, aproape cincizeci de kilometri pătraţi. Am un prieten chinez arheolog acolo, el mi-a spus. Au început prin a degaja împrejurimile şi au dat la iveală nişte gropi imense, cu mii de soldaţi din teracotă, în mărime naturală! O armată incredibilă, însărcinată să vegheze asupra repaosului veşnic al primului împărat! Unele texte povestesc că mormântul însuşi se află sub un enorm tumul, ce aduce un pic cu acel tip de deal ce se poate vedea reprezentat în Tratat. Qin ar fi pus să se clădească o copie subterană a împărăţiei sale, cu palate, case, râuri... Şi cu nişte capcane nemaipomenite pentru a le apăra! Acolo e ascuns fără îndoială inelul. Acolo trebuie să mă duc!

Chamberlain îşi rostise tirada cu o fervoare exaltată, de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine de justeţea spuselor sale. Orice era bun pentru a-şi recăpăta speranţa.

— Dacă există capcane, cum spui, asta înseamnă că e periculos? reluă Sam, care socotea că tocmai acolo îl trimitea Tatuatul.

— Qin a murit în anul 210 înainte de Hristos, mausoleul său e neatins de mai bine de două mii de ani, cine poate şti ce se ascunde în el? Autorităţile chineze au decis să nu se atingă de el, pentru a lăsa generaţiilor viitoare grija de a-l cerceta cu tehnici mai performante. Dar dacă reuşesc să ajung până la şantier, o să izbutesc eu să...

Caseta audio se opri deodată cu un „clong" ca de arc care se destinde, întrerupând speculaţiile arheologului. Se lăsă o lungă tăcere, timp în care Chamberlain se uită când la aparatul său muzical, când la acel tânăr cu glugă ivit de nicăieri. Îndoiala i se strecura în suflet...

— Nu-i aşa că...

— Dă-mi înapoi monedele, îi ceru Sam care înţelese că situaţia se schimbase.

— Eu... nu sunt pe cale să adorm, nu-i aşa?

— Mă tem că acest pistol e cum nu se poate mai real. Dă-mi, te rog, monedele, fiindcă mă grăbesc.

Chamberlain se supuse, cu o mimică descumpănită.

— Şi visul meu, şi împăratul Qin? gemu el. Şi inelul?

— Nu ştiu nimic despre el, recunoscu Sam. Dar dacă faci aşa cum îţi cer, îţi promit că vei fi în curând liber să verifici personal. De altfel, îţi las Tratatul.

Arheologul îşi plecă capul în jos, învins. Flacăra ce părea să-l însufleţească adineauri i se stinsese deodată: nu mai era decât un biet omuleţ ghemuit pe scaunul său şi distrus de dezamăgire.

Continuând să-l ţină la respect, Sam ocoli masa şi recuperă o curea din grămada de haine puse teanc pe scaun.

— Mâinile la spate, şi cât mai apropiate, îi porunci el.

Chamberlain se supuse.

— Prin urmare, tu eşti hoţul, ai? întrebă el. Poţi să-mi spui măcar la ce-ţi folosesc aceste monede?

— Lucrez pentru cineva, îi răspunse Sam gândindu-se la Tatuat. Un bărbat care poartă semnul lui Hathor pe umăr. Iar dacă ţii să nu te viziteze personal, ar fi mai bine să nu mi se întâmple nimic în noaptea asta.

— Hathor, fiica lui Ra, mormăi arheologul. Zeiţa cu două chipuri... Ea îi pedepseşte aspru pe oameni, dar îi şi recompensează. Crezi că într-o zi o să mă recompenseze şi pe mine?

Samuel tocmai termina de legat încheieturile acestuia de braţele scaunului. I-ar fi făcut mult mai puţină plăcere să procedeze în felul acesta, dacă şi-ar fi amintit de un amănunt: la câţiva ani după ce fusese acuzat de conducerea dezastruoasă a şantierului din Teba, nefericitul Chamberlain era răpus de un cancer.

— Îmi închipui că omul a cărui pedeapsă e deosebit de nedreaptă poate spera la o recompensă deosebit de mare, profetiză el pentru a-l îmbărbăta. Acum, te rog să mă ierţi, va trebui să-ţi pun un căluş. Dar înainte, mai am o singură întrebare: unde-i cortul lui Faulkner?

— Cortul lui Faulkner? Ce vrei să...?

— Am de recuperat ceva de acolo. Deci?

— E al treilea pe stânga cum mergi spre îngrăditură. Te gândeşti să-l supui şi pe el la acelaşi tratament ca pe mine?

Samuel îşi duse un deget la buze ca pentru a-l îndemna să păstreze tăcerea. Desfăcu fularul alb pe care Chamberlain îl purta în jurul gâtului şi i-l puse pe gură înainte de a-i face un nod.

— Asta n-ar trebui să-mi ia mai mult de câteva minute, îl asigură el. Vei fi în curând liber.

Din precauţie, întoarse apoi caseta şi apăsă pe tasta „play". La primele note muzicale, luă cutia de chibrituri de lângă vasul pentru creioane şi îşi însuşi rondela metalică din interior. O monedă galbenă, tot ceea ce putea fi mai obişnuit, dar găurită în mijloc aşa cum trebuia... O băgă în buzunar, îşi strecură arma în pantaloni şi ieşi din cort ferindu-se să se uite înapoi.

VI
Deducţii

Samuel respiră uşurat aerul călduţ al nopţii. Nu se mândrea prea mult cu modul în care îl redusese la tăcere pe Chamberlain, dar căuta să se convingă că dintre două rele – disconfortul arheologului sau eşecul misiunii sale – îl alesese pe cel mai mic. Se asigură că paznicul nu dădea târcoale prin preajmă şi merse de-a lungul îngrăditurii până la al treilea cort. La fel ca şi cele din vecinătatea sa, acesta era mai puţin impunător decât cel al şefului săpăturilor şi, firește, cufundat în întuneric. Cum avea să reacţioneze oare taică-său, când Sam avea să-l scoată din pat pentru a-i istorisi o poveste abracadabrantă despre o călătorie în trecut şi despre modificarea viitorului? Samuel putea să-şi întărească argumentele...

Îşi lipi urechea de cort, dar nu auzi nimic altceva decât rumoarea din tabără, ţârâitul greierilor şi mieunatul îndepărtat al unei pisici vagabonde. Sau Allan dormea, sau...

Deschise cu grijă fermoarul Eclair şi îşi strecură capul înăuntru. Niciun zgomot, nici măcar cel al unei respiraţii. Scoase Cercul de aur şi plimbă haloul lui binefăcător prin întuneric. Tatăl său putea oricât să bombăne că fiul său e dezordonat, nici el nu părea să aibă mai multe calităţi în materie! Farfurii murdare puse teanc pe o masă pliantă, laolaltă cu cutii de conserve deschise şi o sticlă de sifon începută. Alături, resturi de pâine de mei, ziare mototolite, un joc de tarot, jetoane de plastic...

În spatele sectorului „masă" se întindea sectorul „dormitor", ce aducea mai degrabă cu poliţa unui vânzător ambulant decât cu un loc de odihnă dedicat reculegerii şi somnului: două paturi goale, cu nişte saci de dormit răsuciţi, despărţite de un rând de haine mai mult sau mai puţin împăturite, o chitară în echilibru pe un rucsac, o narghilea aşezată în mijlocul unui platou aurit, înconjurată de un ceainic şi de nişte pahare de ceai, o valiză deschisă ce dădea pe afară de cărţi şi de încălţări de drum – curioasă coabitare –, două prosoape şi nişte maiouri uscându-se pe o sfoară întinsă de la ţăruşul central etc. Allan şi cel cu care împărţea cortul aveau pesemne aceeaşi concepţie despre ordine... Şi despre ieşirile nocturne, precum se vede!

— Al doilea stagiar, murmură Sam, având o intuiţie neaşteptată. Şi dacă acesta ar fi Tatuatul?

O remarcă a Bunicului îi reveni în minte: în timpul acestui faimos stagiu arheologic de la Teba, cu douăzeci de ani mai înainte, un alt student, de aceeaşi vârstă cu Allan, dispăruse ca şi el de pe şantier de mai multe ori. Se putea deci deduce de aici, pe bună dreptate, că tatăl său şi acel misterios stagiar descoperiseră şi folosiseră piatra sculptată împreună – asta ar putea explica de altfel

de ce cortul lor era gol în miez de noapte. Iar Samuel nu putea să nu facă legătura cu e-mail-ul pe care Tatuatul i-l adresase chiar în aceeaşi dimineaţă, îndeosebi cu afirmaţiile despre Allan: „Bietul de el a fost întotdeauna lipsit de ambiţie, ştii... N-a vrut niciodată să înţeleagă ce avea cu adevărat în mână, ce ar fi putut face dacă ar fi fost mai puţin slab. Ceea ce noi am fi putut face... Dar a preferat să rămână un mediocru printre mediocri".

„Ceea ce noi am fi putut face..." Nu era o aluzie voalată la ceea ce se produsese la acea dată, când, după ce înţeleseseră mecanismul pietrei, amândoi măsuraseră incredibila întindere a posibilităţilor sale? Şi beneficiile enorme pe care le puteau obţine de pe urma ei? Poate că Allan avusese atunci scrupule care-l făcuseră să renunţe la folosirea ei, ceea ce ar fi putut naşte în tovarăşul său o ranchiună stăruitoare... Apoi, mormântul marelui preot fusese sigilat şi piatra le devenise inaccesibilă atât unuia, cât şi celuilalt. Allan Faulkner se întorsese în Statele Unite, iar cei doi vechi camarazi se pierduseră din vedere... Sau, mai degrabă, Tatuatul se putuse ţine la curent cu faptele şi mişcările lui Allan. Reuşise să surprindă mutarea la Sainte-Mary şi, mai recent, instalarea lui în fosta locuinţă a lui Gary Barnboim. În ceea ce-l priveşte, în toţi aceşti ani, el însuşi nu părea să-şi fi pierdut vremea degeaba... Cu ajutorul unui semn al lui Hathor, pe care şi-l tatuase pe umăr, şi al unei alte pietre sculptate pe care o dibuise în altă parte – cea care îi permisese s-o trimită pe Alicia la Roma? –, pusese la cale un dubios trafic cu obiecte de artă. Fura obiecte preţioase din trecut, pe care le revindea apoi în prezent pe sume astronomice, prin intermediul societăţii Arkeos.

Da, piesele acestui puzzle începeau să se combine...

Totuşi, din ceea ce Setni îi destăinuise lui Sam în timpul singurei lor întâlniri, semnul lui Hathor îşi avea propriile sale limite şi nu-i permitea celui care se folosea de el să se deplaseze după bunul său plac de-a lungul secolelor. De unde, poate, dorinţa Tatuatului de a se apropia de Allan în aceste ultime săptămâni, în cazul în care acesta ar fi descoperit în casa lui Barnboim un mijloc mai eficace de a călători. Putuse astfel încerca să refacă legătura, aşa cum dovedea mesajul pe care Sam îl ascultase pe robotul de la librărie, exact după dispariţia tatălui său: „Allan, sunt eu... Ştiu că eşti acolo... Nu face pe prostul, răspunde. Allan, mă auzi? Allan? Răspunde, lua-te-ar dracu!" O voce metalică şi contrafăcută, imposibil de identificat, dar ameninţătoare, foarte ameninţătoare. Şi care adăugase după o pauză: „OK, să nu spui că nu te-am prevenit..."

Neobţinând niciun răspuns de la fostul său tovarăş de echipă, nimic nu-l oprise atunci pe Tatuat să se ducă la Sainte-Mary. Odată ajuns acolo, putuse afla despre existenţa lotului de monede găurite donate de Gary Barnboim oraşului şi încercase să pună mâna pe ele. De unde acea operaţie nocturnă din muzeu... În zilele următoare, departe de a se face uitat, spărsese şi *Librăria Faulkner*, în căutarea de cărţi sau de documente. Ştia oare deja că Allan plecase pe urmele Cercului de aur? Era foarte plauzibil. Şi întrucât intruziunea sa în librărie nu-i aduse nimic, concepuse proiectul acela delirant de a se folosi de Sam pentru a obţine ceea ce dorea...

Desigur, Sam era conştient de faptul că acest raţionament se sprijinea mai mult pe nişte ipoteze decât pe lucruri certe. Totuşi, cu excepţia câtorva amănunte, teoria sa stătea în picioare – nu se

abătea prea mult de la adevăr. Ar fi putut băga mâna în foc că stagiarul şi Tatuatul erau unul şi acelaşi...

Înaintă spre fundul cortului şi se aplecă deasupra rucsacului în căutarea unor paşapoarte sau acte de identitate. În buzunarul din faţă, dădu peste un mic ceas rotund cu cadran crem şi cu cifre verzi-migdală care îi provocă o strângere de inimă. Era ceasul tatălui său, cel pe care i-l văzuse întotdeauna la mână din copilărie şi care, chiar în această clipă, trebuie că stătea cuminte pe noptiera din camera 313, undeva la începutul secolului al XXI-lea. Samuel mângâie cu degetul sticla cadranului şi butonul cu care se întorcea – mândria lui Allan, nimic nu preţuia mai mult după părerea lui decât un ceas pe care să-l întorci cu mâna, iar acesta părea de o precizie uimitoare. Ce ironie, se gândi el, faptul că tocmai acest obiect era cel care îl lega din nou de tatăl său dincolo de cărările timpului!

— O să fiu puţin în întârziere, papa, zise el cu voce joasă. Mă mişc cât pot de repede, ştii. Trebuie să mă ocup de Alicia şi...

Tulburat de ceea ce găsise, se ridică fără să mai ia seama la frânghia întinsă de deasupra lui. Se pomeni cu nasul într-un prosop, dădu înapoi instinctiv şi căzu peste narghilea. Aceasta se răsturnă pe platoul metalic cu un zgomot sonor de tablă: boing! Timp de o secundă sau două, nu se întâmplă nimic, apoi un lătrat gâtuit răsună de afară, urmat de un ordin lansat cu jumătate de gură:

— Nu, Sultan! Înapoi!

Câinele... Câinele paznicului îl dibuise!

— Sultan!

„Pesemne că javra asta nenorocită a scăpat", se gândi Samuel, simţindu-şi deodată picioarele moi. „O să vină aici şi o să mă facă să ratez totul!"

Ezită să se repeadă spre ieşire, căci era prea târziu, şi oricum, n-avea nicio şansă să întreacă animalul la fugă. Se lăsă deci să cadă pe cea mai apropiată cuşetă, atât pentru a încerca să se ascundă, cât şi pentru a se proteja. Se strânse colac în mantaua sa, lăsând doar un mic spaţiu pentru a vedea fiara.

— Nu intra, Sultan! gâfâia paznicul de noapte, a cărui lanternă desena cercuri de lumină în afara cortului. Nu intra!

Dar lui Sultan puţin îi păsa: ridicase deja cu botul bucata de pânză de la intrare. Începu să mârâie, sigur că de această dată vânatul nu avea cum să-i mai scape... Samuel, care simţea patul pistoletului lipit de burtă, apucă arma evitând să facă vreo mişcare bruscă. După mârâitul înfundat de la început, animalul scotea acum un fel de gâlgâit înspăimântător, cu buzele răsfrânte şi cu colţii scoşi. Monstrul acesta avea intenţia să-şi adauge şi un desert la masa lui de seară de mai înainte... Silueta canină se decupă în curând în partea dinspre masă, apoi avu loc un fel suspect de frecare de patul din vecinătate, şi Samuel percepu un miros puternic. Molosul era la mai puţin de un metru de el, cu ochii ca nişte puncte sclipitoare, cu gâtul întins şi cu labele îndoite, în poziţia fiarei gata să se repeadă asupra lui:

— Mrrrrrrrrr...

Mai făcu doi paşi, suflându-i în faţă lui Sam respiraţia sa fetidă. Tremura de agresivitatea de care era stăpânit, cu urechile date înapoi...

— Aici, Sultan! bombănea paznicul aflat de cealaltă parte a cortului. Aici, imediat!

Samuel îşi îndreptă ţeava armei în sus. Strecură un deget lângă trăgaci şi închise ochii, aşteptând atacul câinelui pentru a trage. Dar, fără vreun motiv evident, acesta păru deodată mai

puţin hotărât: mârâitul lui insuportabil scăzu cu un ton şi începu să adulmece cu lăcomie veşmântul prăzii sale. Samuel simţi apoi o limbă caldă şi lipicioasă care îl lingea pe frunte, în timp ce animalul scotea mici scâncete plângăreţe. Mantaua, îşi dădu seama Sam... Era cea a paznicului! Asta îl descumpănea pe câine! Recunoştea mirosul stăpânului său!

— Jos, Sultan, îi porunci la timp vocea de afară.

Animalul pufni de două ori pe nări, ca şi cum amestecul mirosurilor îi zăpăcea flerul, apoi se aruncă deodată înapoi şi se năpusti spre ieşire.

— Se poate, Sultan?! şopti paznicul. Vrei să-i trezeşti pe toţi?

Samuel îşi şterse partea de sus a feţei plină de salivă. Câinele ăsta dădea dovadă de o afecţiune pe cât de băloasă, tot pe atât de imprevizibilă...

Rămase nemişcat pe pat până când paşii paznicului se îndepărtară. Chiar dacă lucrurile se desfăşuraseră foarte repede, era o minune că oamenii din tabără nu erau în picioare tunând împotriva purtării schimbătoare a molosului. Numai dacă nu cumva erau cu toţii în patrulare sau abrutizaţi de alcoolul cu care Chamberlain era în stare să-i desfete.

Sam puse ceasul la locul său şi se strecură afară. Peste tabără se aşternuse din nou liniştea şi nimic nu părea să se fi mişcat în partea în care se afla arheologul. De această dată, reuşise să evite ceea ce era mai rău.

VII

Cel care va strânge laolaltă cele şapte jetoane...

Cu mintea chinuită de gânduri febrile, Sam urcă de-a lungul împrejmuirii până la drumul care şerpuia spre mormântul lui Setni. În definitiv, chiar dacă nu reuşise să stea de vorbă cu taică-său, această etapă forţată în Egipt nu se dovedise inutilă. Pe de o parte, se alesese cu o monedă găurită care aducea de acum totalul pieselor la cifra atât de dorită de şapte, pe de altă parte, aflase lucruri cruciale despre Tatuat, îndeosebi motivele precise care îl împingeau să-şi dorească să recupereze atât Tratatul, cât şi Cercul de aur... Ca şi Vlad Ţepeş înainte de el, Tatuatul credea cu tărie în existenţa acestui inel al veşniciei după care alchimistul din Bruges gonise la rândul său. Iar pentru a pune mâna pe el, trebuia neapărat să citească paginile smulse din Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei. Or, cum ar fi putut reuşi altfel decât întorcându-se în timp, chiar înainte de

vandalizarea cărţii? Iată de ce Tatuatul îl trimitea pe Sam la Roma, în plină invazie a lui Carol Quintul!

Pe de altă parte, descoperirea acestui inel era subordonată posesiei celor două cercuri de aur şi a căror istorie Sam o cunoştea de când i-o spusese Setni. Conform legendei, primul cerc de aur fusese topit de zeul Thot şi dat marelui magician Imhotep pentru ca acesta să plece în timp în căutarea unui leac pentru fiica faraonului, atunci foarte bolnavă. O copie a lui fusese făurită mai târziu, când nişte năvălitori veniţi din est, hicsoşii, cuceriseră Egiptul şi puseseră mâna, printre alte prăzi, pe povestirea călătoriilor lui Imhotep. Această copie, cunoscută sub numele de brăţara lui Merwoser, fusese dusă apoi în Orient unde originea şi particularităţile sale căzuseră încetul cu încetul în uitare. Cel puţin până când Vlad Ţepeş dăduse aici de urma bijuteriei şi o adusese la castelul din Bran. De unde Sam i-o subtilizase salvându-şi totodată şi tatăl...

Altfel spus, Cercul de aur pe care Sam îl purta în momentul de faţă în buzunar era în realitate brăţara lui Merwoser. Cât priveşte originalul, cel pe care îl făurise Thot, acesta rămăsese mult timp ascuns în Teba, fără îndoială în templul lui Amon, unde, prin demnitatea sa de mare preot, Setni îl regăsise în cele din urmă. Îl folosise la rândul său şi, când se întâlniseră în casa Barnboim din Sainte-Mary, recunoscuse că-l păstra el, pus bine într-o ascunzătoare. Ce se mai întâmplase apoi cu acest Cerc de aur? Samuel nu avea câtuşi de puţin habar...

Îşi continuă urcuşul întorcând capul ca să se asigure că nu era urmărit. Din fericire, paznicul şi câinele său avuseseră buna idee să hoinărească în partea opusă a taberei...

Trecând pe lângă poarta mormântului, Sam simţi lenta pulsaţie a pietrei care se trezea în el, dublată de un fel de murmur ce părea să se ridice din măruntaiele pământului. Se opri şi ciuli urechea: murmurul acela nu provenea de la piatra sculptată, ci era ecoul unei discuţii care avea loc undeva în adâncuri.

— Papa? se repezi el.

Se lansă de-a lungul unor scări şi culoare care se succedau, făcând lumină cu ajutorul Cercului de aur. Pe măsură ce pătrundea tot mai adânc în mormânt, devenea evident că acea conversaţie era de fapt o ceartă, punctată de voci ridicate şi de izbituri surde. Ajuns la puţul de care atârna frânghia cu noduri, înţelese că vorbele care i se păreau deformate de distanţă erau într-adevăr pronunţate într-o limbă pe care el n-o stăpânea. Totuşi, dacă nu le putea înţelege sensul, le percepea cu uşurinţă violenţa: cei doi bărbaţi erau pe punctul de a-şi arunca unul altuia invective. Iar vocea unuia dintre ei avea timbrul lui Allan...

Sam sări de pe frânghie şi se angajă în acel soi de tunel pe care arheologii îl scobiseră pentru a ajunge la sarcofag. În fund se vedeau o lumină arămie destul de vie şi două umbre care se agitau, ţipând, într-un mod aproape teatral. Pătrunzând în camera funerară, Sam clipi mai întâi din ochi, stânjenit de lumina felinarului care se reflecta pe pereţii auriţi. După ce se mai obişnui puţin cu lumina, distinse doi bărbaţi care se băteau furios pe jos, amândoi îmbrăcaţi în lungi cămăşi albe asemănătoare cu aceea pe care le-o dăruia magia pietrei celor care călătoreau în timp. Cel aflat dedesubt se găsea într-o poziţie de neinvidiat: încerca să scape din priza adversarului care îşi petrecuse ambele mâini în jurul gâtului său şi îl strângea din toate puterile, bolborosind vorbe de neînţeles.

— Cre vre cu eu!

Samuel nu-l vedea decât din spate, dar recunoştea fără greutate tehnica de strangulare a Tatuatului, a cărui eficacitate o simţise pe propria-i piele seara trecută la muzeu. În ceea ce priveşte victima sa, zdrobită şi sufocată, Sam făcu un pas în lături pentru a-i distinge mai bine chipul. Parcă un trăsnet îi străpunse inima: bărbatul care se lupta cu disperare pentru a trage o gură de aer era Allan! Un Allan mai tânăr, aproape sleit de puteri, cu părul lung şi negru căzut pe frunte şi cu o mină de copil înnebunit care se bătea cu unul mai tare decât el în curtea şcolii... Atât doar că nu era vorba de o încăierare între elevi, ci de o tentativă de crimă!

Sam trebui să se scuture pentru a se smulge din starea de toropeală care-l năpădea. Tatăl său... Nu era la un film, nu era spectator... Trebuia să acţioneze!

Scoase pistolul de la brâu şi păşi drept spre Tatuat. Ridică braţul foarte sus şi, fără să calculeze, îl lovi cu patul cât putu de tare. Agresorul scoase un „Pfuu!" ca de minge spartă şi se prăbuşi în faţă. Sam îl făcu să se răstoarne într-o rână şi se aplecă imediat spre tatăl său pentru a-l ajuta să se ridice. Se simţea cumva stânjenit: acest tânăr era cu puţin mai în vârstă decât el... Părea abia ieşit din adolescenţă şi totuşi avea ochii înfundaţi în orbite şi un ten ca de lămâie stoarsă, de parcă ceva îl săpa din interior. Bolnav, trebuie că era bolnav... Bunicul îi povestise că, la întoarcerea după stagiul făcut la Teba, Allan pierduse vreo zece kilograme şi se alesese şi cu un păcătos de virus. Ca un fel de avertisment într-un anume fel, care ar fi trebuit să-i dea de înţeles că n-avea nimic de câştigat pe cărările timpului!

Sam îi întinse o mână pe care el o apucă cu gratitudine, în timp ce cu cealaltă îşi freca gâtul. Era vizibil zdruncinat, sfârşit,

dar, în pofida caracterului ciudat al situaţiei, ceva deschis şi atrăgător emana din persoana sa. În alte împrejurări, Samuel era sigur că şi-ar fi putut face un prieten din acest băiat...

Odată pe picioare, se sprijini cu plăcere de braţul lui Sam.

— Messider, şopti el. Făr-te, io n-aşigur tezaur!

Samuel dădu prostit din cap fără să-i răspundă. Şi nu degeaba: nu pricepuse nimic! Din păcate! Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Evident, el şi tatăl său foloseau două limbi diferite! Sosind în Egipt, piatra sculptată îi permisese desigur să folosească limba din partea locului, dar în ceea ce-l priveşte pe Allan, el continua să vorbească în engleză! De unde sonorităţile vag familiare ale cuvintelor sale cărora Sam nu reuşea să le atribuie un sens... El nu mai stăpânea limba maternă! Iar dacă întrevederea sa cu Chamberlain îl putuse amăgi în această privinţă, aceasta se datora faptului că arheologul se exprimase la perfecţiune în arabă! Pe când Allan...

— Ce anume nu şe ce? îl întrebă acesta, derutat de aerul consternat al lui Sam.

Trebuia să găsească ceva, repede... Sam îl prinse de pumn şi-l trase spre sarcofagul pe care era sculptată piatra.

— Nu trebuie să te mai apropii niciodată de asta, declară el, detaşând fiecare silabă. E clar? Niciodată?

Pesemne că tonul său vehement îi displăcu lui Allan, care ridică din sprâncene.

— Nu înţeleg, făcu el în arabă cu un accent de puteai să-l tai cu cuţitul.

— Să nu te mai atingi de piatră, bine? PIATRA ESTE PERICULOASĂ, îi strigă el.

Allan își desprinse mâna și dădu înapoi, dintr-odată neîncrezător.

— Eu nu înțelegere, reîncepu el. Eu plecare! Tu plecare! adăugă el arătând cu degetul spre tunel.

— Stai, îi comandă Sam care fierbea că nu se putea face înțeles, trebuie să-mi promiți! Asta-i foarte important! Piatra nu aduce decât necazuri! E blestemată, înțelegi? BLESTEMATĂ!

Celălalt stagiar, care zăcea pe burtă, începu atunci să gâfâie, de parcă vocile lor ridicate îl supărau. Asta păru să-l facă pe Allan să se hotărască: își recuperă hainele ascunse în spatele unui urcior și se îndreptă cu un pas tremurat spre ieșire. Se întoarse pentru ultima oară pentru a-și privi colegul prăbușit, apoi apucă sacul de plastic albastru în care se afla carnea putredă și i-l arătă lui Sam.

— Câine mănâncă! spuse el zâmbind slab. Eu plecat!

Și se precipită în pasaj.

Sam ezită să pornească în urmărirea lui: intuia că nu va obține mare lucru. Pe de altă parte, timpul îi era drămuit: paznicul bântuia în continuare pe afară și Chamberlain putea da alarma dintr-o clipă într-alta. Și apoi mai era și Tatuatul, care nu peste multă vreme avea să-și recapete cunoștința.

Tatuatul...

Sam simți un venin periculos ce i se răspândea prin vene. La urma urmei, totul era din vina lui... Și acum se afla aici, fără cunoștință, la cheremul lui...

Samuel se aplecă deasupra corpului inconștient, îi ridică brațul drept și-i suflecă mâneca de la cămașa de noapte. Umărul era neatins, fără vreun tatuaj. Desigur, asta nu însemna nimic,

semnul lui Hathor putuse fi tatuat mult mai târziu. Cât priveşte identitatea agresorului tatălui său...

Sam se aşeză în patru labe pentru a-l întoarce cu faţa în sus. Era mai degrabă înalt, costeliv şi nu trăgea prea mult la cântar! Sam trebui să reia operaţia de mai multe ori până când trăsăturile stagiarului să-i apară în lumina aceea aurie...

— Nu, nu poate fi el!

Avu o mişcare de repulsie, şi craniul Tatuatului se izbi uşor de sol.

— Nu poate fi el, repetă Sam, cu răsuflarea tăiată.

Misteriosul stagiar nu era altul decât Rudolf! Rudolf, prietenul mătuşii sale Evelyn! Rudolf care, de câteva săptămâni, îşi stabilise tabăra de vară în casa bunicilor! Rudolf care pusese totul la cale încă de la început şi care, sub masca lui de nevinovăţie, le făcea morală tuturor!

— O să..., începu Sam, cu buza tremurându-i.

Aproape fără să-şi dea seama, degetele se aşezară din nou pe patul pistoletului. Ar fi atât de simplu... O mică apăsare pe trăgaci şi n-ar mai exista nici Tatuat, nici ameninţările cu moartea, nici răpirea Aliciei. Totul ar redeveni ca înainte.

Cochetă pentru o clipă cu această idee, dar foarte repede arma din palmă i se păru într-adevăr grea şi rece. Una era să pocneşti pe cineva, şi alta să tragi în el, mai ales într-un om căzut la pământ, fie el şi cel mai rău duşman. Prin urmare...

Sam se ridică în grabă şi ascunse cum se pricepu mai bine pistoletul în colţul cu obiecte funerare, în spatele unui urcior. Cel puţin, deocamdată, nimeni nu se va atinge de el.

Se întoarse apoi la Rudolf şi-l examină mai îndeaproape. Era incredibil de tânăr şi el. Abia dacă avea vreo douăzeci de ani, la

fel ca şi Allan. Ceea ce constituia o enigmă în sine... Acel Rudolf de care Sam se lovea în prezent avea în realitate vreo cincizeci de ani bătuţi pe muchie, cu zece ani mai mult decât taică-său. Acesta era de altfel unul dintre motivele majore pentru care Samuel nu-l bănuise niciodată: în mintea sa, Allan şi stagiarul din Teba făceau parte din aceeaşi generaţie, nu-i despărţea un interval de zece ani! Era prin urmare ceva care suna fals... Cum puteau avea amândoi aceeaşi vârstă în trecut, şi în viitor diferenţa dintre ei să fie de zece ani?

Doar dacă... Samuel îşi aduse aminte de cuvintele lui Setni. Marele preot îi spusese că, dacă el îi părea mai bătrân decât era în realitate, aceasta se datora faptului că umblase îndelung pe cărările timpului în viaţa sa... Iar în ceea ce-l privea, Sam însuşi constatase că, de când „călătorea", devenise mai musculos şi avea şi altă statură. Ca şi cum ar fi crescut. Oare folosirea intensă a pietrei putea provoca un soi de îmbătrânire prematură? În cazul ăsta era de preferat să se mărginească la epoca sa!

Braţul lui Rudolf se contractă scurt şi pleoapele îi tresăriră. Avea să-şi recapete cunoştinţa.

Sam trecu peste trupul lui şi se îndreptă spre sarcofag. În lumina felinarului, sala i se părea puţin diferită. Mai vastă, mai înaltă... Mereu la fel de grandios decorată, desigur, dar aranjată cumva în alt mod. În amintirea pe care o avea despre precedentul său voiaj, piatra sculptată era orientată înspre partea opusă, către partea din spate a mormântului, şi nu ca de data asta, spre marea figură a lui Thot care agita deasupra capului o coroană... Oricum, fusese înainte de înhumarea lui Setni şi la lumina unei biete torţe. Poate că avuseseră loc nişte lucrări după aceea? În plus, în acea zi, Sam ieşea din palatul lui Ramses unde

făcuse pentru prima dată cunoştinţă cu berea egipteană... Fără îndoială, atunci nu avea mintea prea limpede!

Îngenunche dinaintea marelui bloc de piatră pe care se odihnea sicriul şi ascunse planul Romei în scobitură. Apoi luă Cercul de aur în mână. Momentul adevărului! Dacă formula alchimistului era bună, el trebuia să-şi poată alege destinaţia şi să ajungă la următoarea-i escală. „Cel care va strânge laolaltă cele şapte jetoane va fi stăpânul soarelui. Dacă poate face să strălucească cele şase raze, inima lui va fi cheia timpului..." Samuel adunase elementele necesare, mai rămânea acum ca piatra să-şi ţină promisiunile!

Strecură primele şase monede în interiorul brăţării lui Merwoser şi o apropie de soarele gravat. Ca şi data trecută, fiecare dintre rondele îşi găsi spontan locul într-una sau alta din cele şase fante. Simţi atunci că ritmul său cardiac se accelerează, în timp ce pulsaţia lentă a pietrei lovea tot mai tare în pieptul său. Un fel de chemare sau de invitaţie stăruitoare...

Întoarse apoi moneda chinezească între degete, întrebându-se care faţă ar fi cea mai bună pentru a-l propulsa până la mormântul lui Qin. O alese pe cea mai puţin uzată şi o lipi cu vârful degetului mare pe discul solar. La început nu se petrecu nimic, dar după o secundă sau două, timp în care bătăile din străfundul lui se făcură şi mai imperioase, mai multe scântei albe ţâşniră din crestături pentru a alcătui o sferă de energie strălucitoare în jurul Cercului, asemenea unui mic soare care aprindea piatra. „Dacă poate face să strălucească cele şase raze, inima lui va fi cheia timpului..."

Fascinat, Sam contemplă această excrescenţă scânteietoare, mare cât o jumătate de portocală, care părea să plutească la baza

sarcofagului. Apoi se hotărî să-şi întindă degetul arătător pentru a o atinge. Nu era nici caldă, nici rece, era ceva aerian. Senzaţia că străbătea printr-un gaz fosforescent care-i înţepa uşor pielea înainte de a i-o face insensibilă, aproape imaterială. Apăsă mai tare şi avu impresia că falangele lui treceau prin piatră fără a întâlni vreo rezistenţă. Aruncă o privire asupra restului sălii ca să se asigure că nu era victima unei iluzii, dar nimic nu părea să se fi clintit de la locul său în încăpere. Sau mai degrabă da: Rudolf se ridicase într-o rână şi urmărea, cu gura căscată, incredibilul fenomen. Cu atât mai rău, gândi Sam, era prea târziu pentru a mai da înapoi...

Îşi retrase degetul din bula incandescentă şi îşi puse iute mâna pe vârful pietrei. Nici nu o atinse bine, că toată fiinţa sa fu zguduită de un lung spasm fierbinte şi fiecare moleculă a corpului său păru să se vaporizeze datorită căldurii...

VIII
Palatul de pe colină

Din nou, beznă...

Samuel îşi recăpătă cunoştinţa, culcat pe-o parte, direct pe solul tare şi îngheţat. Locul mirosea puternic a pământ sau a noroi. Colina împăratului Qin? Se aşeză în patru labe şi începu să-şi treacă în revistă diferitele părţi ale trupului: nu-l durea nimic, nicăieri, nici măcar nu-i era greaţă. Un mic miracol ţinând cont de violenţa cu care fusese proiectat în culoarele timpului... Dacă desprinderea era întotdeauna la fel de penibilă, devenea oare posibil ca asocierea Cercului de aur cu cele şapte monede să atenueze neplăcerile aterizării?

Cercul de aur, tocmai... Samuel începu să-l caute pe dibuite întrebându-se de ce nu strălucea mai tare. Pipăind pereţii din jurul său, îşi dădu seama că se afla de fapt într-o fundătură. Piatra sculptată era încastrată în peretele din fund şi brăţara lui Merwoser chiar la locul ei, pe soare. Sam o desprinse fără greutate,

dar aceasta nu-şi regăsi totuşi strălucirea. Recuperă şi moneda chinezească din mijloc, precum şi planul Romei din scobitură şi le strecură pe toate în buzunare. Acum, trebuia să iasă de aici...

Ridicându-se, se lovi cu capul de tavan şi presupuse că pesemne se afla într-un fel de bârlog scobit în adâncime. După vreo douăzeci de metri, zări o dâră subţire de lumină ce se strecura prin marginile unei uşi rotunjite. Se lăsă pe vine şi întredeschise batantul: în spatele lui se căsca un spaţiu gigantic, pe jumătate cufundat în beznă, şi care adăpostea o clădire mare cu acoperişuri în formă de pagodă. Casa de pe colină! Desenul din Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei! Ajunsese la tumulul lui Qin!

Sam fu cât pe-aci să ţâşnească pe sub streaşina cu decor complicat, aflată deasupra singurei intrări în clădire, când îşi aminti de avertismentul lui Chamberlain: mormântul era înţesat de capcane... Se gândi deci de două ori înainte de a păşi şi îşi luă răgazul de a examina mai întâi locurile – cel puţin atât cât putea zări din ele. La prima vedere, ai fi putut crede că te aflai într-un palat oriental, cu acoperişurile sale caracteristice cu vârfuri ţuguiate, cu succesiunea de terase înconjurate de balustrade sculptate, cu cele două caturi elegante ale sale, în alb şi roşu, pe care le luminau flăcările unor lumânări imense. Deasupra, bolta cerească părea să scânteieze de stele, dar o examinare atentă revela că acestea erau prea aproape şi mult prea numeroase pentru a întruchipa un cer adevărat. Pietre preţioase care reflectau lumina, poate, sau vreo substanţă fosforescentă...

În faţa casei se întindea o grădină din care cea mai mare parte era umbrită. Sam însuşi se afla puţin mai sus, la vreun metru şi jumătate de sol, deasupra unei alei care şerpuia printr-o porţiune

de grădină cu mușchi și prundiș. Câțiva arbuști cu trunchiul răsucit erau plantați pe margine, și grămezi de pietre alcătuiau la intervale regulate mici nișe ce adăposteau niște statui ieșite în afară.

Samuel coborî de pe ridicătura sa folosindu-se de cele trei trepte săpate în pământ: vreo patruzeci de metri îl despărțeau de palat, nimic de netrecut.

Puse un picior pe prima dală a aleii și avu deodată impresia că aceasta se scufunda. Cuprins de o presimțire neașteptată, se lipi de scara improvizată, în momentul în care un șuier sfâșie aerul: o săgeată trecu foarte aproape de brațul său și se înfipse în peretele de pământ cu un zgomot neplăcut ca de ventuză – fsss! La mai puțin de treizeci de centimetri de umărul său...

Sam rămase uluit, cu inima bătându-i nebunește, fără a mai îndrăzni să facă vreo mișcare. Scrută bezna din partea stângă de unde venise săgeata, și, tot zgâindu-se, reuși să zărească, în cele din urmă, un șir de forme umane postate în întuneric. Arcași. Sau arbaletrieri, greu de spus. Cel puțin vreo cincizeci, pe două rânduri. Cei din față, cu un genunchi pe pământ, următorii în picioare. Foarte drepți și impasibili, așteptând fără îndoială să facă următorul pas. Sam își căută atunci salvarea în dreapta, dar comitetul de primire nu era mai puțin impresionant: același număr de soldați, desfășurați la rândul lor pe două nivele și gata să-l străpungă la primul semn de înaintare.

Ce caută aici? se întrebă Samuel. Cum de au știut de sosirea mea? Și de ce nu trăgeau? Doar erau o sută contra unu!

După mai multe clipe de spaimă, încremenirea și liniștea i se părură suspecte. Niciun ordin strigat, niciun zăngănit de armură, nicio respirație care să se audă. Și dacă avea de-a face cu

nişte statui? Nu-i vorbise oare Chamberlain despre nişte războinici din teracotă care păzeau mormântul? Bineînţeles, se entuziasmă el, nu era vorba de soldaţi în carne şi oase, ci de nişte statui! Un fel de automate care îşi lansau săgeţile atunci când cineva se apropia de ele şi...

Sam privi cu atenţie drumul. Dalele... Erau dreptunghiulare, de un extravagant negru strălucitor, cu nişte ideograme stacojii desenate deasupra. Chiar acestea comandau tirul. Pesemne că un mecanism aflat dedesubt se punea în mişcare de îndată ce una dintre ele era activată. Atunci, poate că ocolindu-le...

Fără să-şi mişte picioarele, Sam scoase săgeata din zidul de argilă în care se înfipsese. Coada îi era tăiată dintr-un lemn tare şi vârful de bronz părea teribil de ascuţit. O unealtă făcută pentru a ucide, nu pentru a răni. Sam se aplecă şi se folosi de ea pentru a pipăi stratul de muşchi cenuşiu care alcătuia un fel de covor de fiecare parte a aleii.

Nu apucă s-o folosească prea mult: abia dacă sondase locul de câteva ori, când o falcă de fier se închise peste săgeată şi o sfărâmă în trei bucăţi. Comitetul de primire prevăzuse şi nişte capcane pentru lupi! Fără a mai pune la socoteală celelalte surprize care îl aşteptau desigur pe imprudentul ce se îndepărta de potecă...

Ei, îşi făcu el curaj, trebuie să fie o soluţie. *În mod necesar* era o soluţie... Privi din nou cu atenţie palatul, mai mult ca oricând inaccesibil, grădina cufundată în întuneric, cu nenumăratele ei capcane, poziţia statuilor pe care mai degrabă le ghicea decât le vedea cu adevărat, şi, în sfârşit, cărarea cu dalele ei aliniate două câte două. Fiecare purta câte un semn stacojiu pe fond negru şi, dacă în primul moment crezuse că avea de-a face

cu o simplă ornamentaţie, acum îşi dădea seama că era de ajuns să se concentreze puţin pentru a-i descifra semnificaţia: = „lună”, = „om”, = „foc”, = „arbore”, = „munte” etc. Înţelegea limba chineză! Magia traducerii automate continua să funcţioneze!

Bine, şi acum? O numărare rapidă a dalelor celor mai apropiate îi dădea cam o jumătate de duzină de caractere diferite care se succedau pe alee fără o ordine aparentă. Iar dacă exista vreo semnificaţie generală a ansamblului, aceasta îi scăpa.

În acel moment, îi apăru în minte desenul de pe ultima pagină a Tratatului: deasupra tumulului lui Qin, artistul reprezentase o monedă cu o gaură pătrată în chip de soare. Or, pe această monedă...

Cu un gest febril, Samuel apucă din nou Cercul de aur din buzunar şi scoase moneda chinezească ce-l condusese până aici. Semăna ca o soră cu aceea din Tratat şi, pe fiecare dintre feţele sale, erau gravate aceleaşi două semne: şi , „om” şi „munte”. Două dintre caracterele care împodobeau de asemenea aleea. „Omul care e pe munte”... Oare nu descria chiar situaţia în care se afla Sam? Un fel de indiciu pentru a-i permite vizitatorului să străbată grădina?

Sam se mai uită o dată la dalele de sub el: cea pe care sărise la stânga era marcată cu semnul lunii. Vecina ei din dreapta însă înfăţişa pe cel al muntelui... Poate că de aici trebuia să înceapă?

Păşi cu grijă şi, fiind pregătit să sară înapoi, apăsă cu vârful degetului mare de la picior pe caracterul munte. Se convinse că această dală nu se scufunda... Puse şi cel de al doilea picior pe dreptunghi, şi niciun arcaş nu-şi trimise săgeata ucigaşă. Pe rândul următor, ideogramele – foc – şi om – se aflau

asociate. Alese „om" fără să provoace mai multă reacţie din partea santinelelor. Treburile mergeau tot mai bine...

Continuă astfel, alternând cu grijă şi , nevoit uneori să sară unul, ba chiar două rânduri de dale pentru a le atinge, dar reuşind întotdeauna să parvină la unul dintre dreptunghiurile refugii. Nu era cu nimic mai complicat decât la şotron!

Ajuns teafăr şi nevătămat sub streaşină, împinse poarta grea cu panouri din bronz şi dădu în curtea interioară a palatului în care domnea un miros greu, neplăcut.

— Iar! exclamă el.

Trei arbaletrieri din teracotă erau poziţionaţi în faţa lui, gata să-şi lanseze vârfurile lor de săgeată. Aveau aproape aceeaşi mărime şi pe faţă o expresie frapantă de veridicitate: privirea sumbră, fruntea dură, mustaţa de un negru de lignit, pielea arămie sub un coc savant împletit. Îşi ţineau arma proptită de plastronul lor metalic, coarda arbaletei fiind întinsă la maximum. În lumina tremurătoare a lumânărilor, iluzia era perfectă!

Dinaintea lor, aleea se subdiviza în trei ramuri, pe fiecare desfăşurându-se gradat câte o serie de dale pe care se repeta unul şi acelaşi caracter, de această dată mai complex: la stânga, în mijloc şi la dreapta. O variantă a provocării precedente, care cerea să alegi bine dacă nu voiai să te pomeneşti străpuns.

Samuel se lăsă călăuzit de desenul ideogramelor, a căror semnificaţie îi apăru de la sine, aproape ca o satisfacţie. Primul semn, , reunind alte două întâlnite mai înainte: şi adică „om" şi „arbore" însemna omul sprijinit de un arbore, care exprima ideea de „odihnă". În mijloc, juxtapunerea lui , caracterele pentru foc şi munte, desemna desigur

vulcanul. La dreapta, 𓀀 𓉔 rezulta din uniunea dintre 𓀀 şi 𓉔, omul şi muntele, cele două semne care-i purtaseră noroc până acum. Or, în tradiţia chineză – în orice caz, aşa simţea el instinctiv – combinarea lor avea un sens particular: 𓀀 𓉔, omul care trăia retras pe munte, trimitea la figură sacră a Nemuritorului. Nemuritorul... Cel care dorise să devină împăratul Qin!

Fără să mai ezite, Samuel se angajă pe calea Nemuritorului. Prima dală, a doua, a treia... Niciuna nu fremătă şi cei trei arbaletrieri rămaseră împietriţi. Dădu atunci ocol statuilor pe o distanţă de vreo douăzeci de metri şi se opri deodată, astupându-şi nasul: mirosul acela groaznic venea de aici. Un cadavru descărnat, aproape un schelet, zăcea pe jos, cu o săgeată înfiptă în spate. Să fi fost un tâlhar sau un călător care se rătăcise şi care nu avusese şansa să scape de arcaşii lui Qin? Şi care se prăbuşise acolo, la câţiva metri de palat, cu mâna întinsă spre o poartă la care nu avea să mai ajungă niciodată?

Sam se pregătea să facă un ocol pentru a-l evita pe acel nefericit, când remarcă un inel gros care-i împodobea degetele sale lungi, pergamentoase. Stăpânindu-şi repulsia, se aplecă deasupra lui: inelul era o şevalieră de argint, cu un turn cu crenel gravat deasupra. O bijuterie pe care Sam o văzuse în altă parte! La Bruges, desigur, în secolul al XV-lea, unde această şevalieră simboliza puterea şefului poliţiei, Şeriful. Proprietarul său o purta chiar în ziua în care îl înhăţase pe Sam în momentul în care tânărul scotocea prin cabinetul său secret. Căci această şevalieră nu era alta decât aceea a alchimistului din Bruges! Iar acest trup fără viaţă era cel al lui Klugg! Klugg, care reuşise să ajungă până la mormântul lui Qin fără să-i dea prin minte că acesta ar putea fi chiar propriul său mormânt!

Sam se clătină sub lovitură: nu-i plăcuse niciodată alchimistul, desigur, dar să ştii că el îşi sfârşise zilele aici, crunt rănit, departe de epoca sa şi de ai săi... Aşadar, la asta foloseau „călătoriile"? Căutări de neostoit care conduceau la moarte sigură? Şi pentru a te alege cu ce, la urma urmei?

Tânărul se ridică murmurând câteva cuvinte în memoria fostului său duşman. Nu mai era nimic de făcut aici, cel mult să nu uite lecţia şi să-şi dubleze vigilenţa... Prevăzător, străbătu şi ultimii metri care îl mai despărţeau de intrarea în palat. Aceasta era încadrată de două lumânări enorme, două vase mari, albe, înalte de câte un metru cincizeci, pline până la jumătate cu un lichid uleios care avea un puternic iz de peşte şi în care se scălda un fitil lung, răsucit în spirală. Era destul cât să asigure iluminatul locurilor pentru o bucată bună de vreme...

Sam trecu apoi de poartă, ţinându-şi răsuflarea, şi pătrunse în clădire. Un vestibul decorat cu un dragon verde şi cu unul galben dădea spre ceea ce aducea cu o anticameră: ţesături de culoare roşie tapisau pereţii şi nişte jilţuri joase erau răspândite în toate cele patru colţuri. La stânga, un şir de trepte cobora spre o încăpere de la nivelul inferior în care dădu peste o cantitate impresionantă de urcioare şi coşuri, îngrămădite pe poliţe până în tavan. Samuel ridică unul sau două capace din curiozitate: grăunţe de cereale, fructe uscate, bere... Ca şi în Egiptul faraonilor, defunctul îşi îndulcea cu fructele pământului călătoria sa în lumea de dincolo!

Sam se întoarse şi trecu în camera următoare. Un cerc mare de nisip galben era trasat pe sol, în interiorul căruia două statui de luptători îmbrăcaţi într-un simplu *pagne*, cu muşchii reliefaţi, se înfruntau. Un al treilea, în exteriorul cercului, ridica degetul, ca pentru a-i invita la luptă – sau pentru a o întrerupe? Un

fel de gimnaziu, aprecie Sam. Sala de exerciţiu, complet albă şi fără podoabe, dădea în fund spre o scară de lemn, pe care Sam o urcă pentru a ajunge pe o terasă. Şi aceasta era luminată, dominînd atât curtea, cât şi grădina. Deservea un pavilion înconjurat de o galerie acoperită de care atârnau o puzderie de bentiţe în culori vii ca pentru a celebra o sărbătoare sau o recepţie. În interior, un banchet împietrit părea a fi în toi: trei mese gigantice, gemând de veselă şi de oale, cu animale de argilă în chip de alimente, lebădă, raţă, porc, şi mai multe statui de meseni, cu mâinile vârâte în farfurii sau ducând o ceaşcă la gură. Se părea că un blestem îi lovise pe cheflii în plin ospăţ şi că era de ajuns să cunoşti vraja potrivită pentru a-i readuce la viaţă...

— Bine, băieţi, exclamă Sam pe care tăcerea îl copleşise până la urmă, povestea voastră cu capcane şi ospăţ e frumoasă, dar eu aş vrea să aflu cum să plec de aici!

Inspectă locurile fără să descopere nimic care să aducă, de aproape sau de departe, cu o piatră sculptată şi se întoarse pe terasă, uşor dezamăgit. Continuă atunci pe o mică pasarelă care ducea la un al doilea pavilion în alb şi roşu asemănător cu cel de dinainte, mai puţin în ceea ce privea panglicile colorate. Aici ambianţa era mult mai sobră: spaţiul era aproape gol, cu o singură statuie mare de cel puţin doi metri înălţime, care trona în mijloc, destul de diferită de cele pe care le putuse vedea mai înainte. Bărbatul pe care-l înfăţişa se afla la vârsta maturităţii, având o barbă lungă şi neagră şi pletele aduse la spate, cu trăsăturile şi privirea marcate de o incontestabilă maiestate.

Spre deosebire de convivii de adineauri, mai cu seamă, el era îmbrăcat cu nişte haine adevărate: o mantie cu mâneci largi de un galben-auriu scânteietor, închisă în faţă printr-un şorţ verde

cu reflexe unduitoare, el însuşi lucrat dintr-o împletitură de motive vegetale. În plus, pe cap purta o curioasă pălărie în formă de planşetă, de care atârnau două perdeluţe de perle fine care-i ascundeau în parte chipul. Fără îndoială, ultima modă din 210 î.H. Mai arbora şi o spadă argintie la şold şi îşi ţinea mâna dreaptă într-un gest autoritar, parcă pentru a-şi impune voinţa întregii lumi.

Împăratul Qin, desigur...

În jurul lui, toţi pereţii erau de un negru funebru, înveseliţi doar de un şir de drapele albe marcate cu mari semne roşii: *Han a fost învins*, *Zhao a fost învins*, *Yan a fost învins* şi aşa mai departe... Sam numără în total şase astfel de drapele care trebuiau să comemoreze victoriile cele mai strălucite ale cuceritorului. La piciorul lor, de fiecare dată, o stelă cenuşie, mereu aceeaşi, cu menţiunea următoare: *Qin Shi Huangdi a făcut aceasta*... Primul august împărat Qin a făcut-o... Măcar un lucru era sigur, tipul nu murise dintr-un exces de modestie!

Continuându-şi drumul, Sam se afundă pe scara care cobora în partea opusă a pavilionului şi ajunse la etajul inferior la o altă poartă căptuşită cu bronz care dădea în partea din spate a palatului.

— Incredibil! exclamă el.

Ai fi zis că era un parc feeric sub cerul negru şi înstelat, un puzzle de insule savant împletite, legate între ele prin nişte poduri arcuite care treceau peste un râu argintiu. Mari vase de iluminat puneau în valoare fiecare insulă populată cu siluete de arbori şi statui, cu un templu zvelt în mijloc, al cărui acoperiş în formă de pagodă domina ansamblul. Pe celălalt ţărm al acestui lac straniu, bolta cerească se sfârşea într-un haos de stânci mari,

ca şi cum un cutremur de pământ ar fi tăiat orice cale de retragere spre lumea celor vii.

Samuel coborî aleea mărginită de muşchi şi prundiş pentru a se apropia de mal. Îşi înmuie degetul în lichidul scânteietor şi îl scoase acoperit de o substanţă argintie, aproape metalică: mercur... Un lac de mercur! Trecu de prima insulă păzită simbolic de doi soldaţi de teracotă, cu braţele încrucişate şi cu sabia în teacă. În spatele lor, un car din bronz în mărime naturală, tras de patru cai albi, părea să-l fi depus pe împărat cu o clipă mai înainte pentru plimbarea de seară. Un grup de muzicanţi îl aştepta de altfel la câţiva paşi mai încolo pentru a-i da salutul. Venea apoi rândul mai multor servitori să-l întâmpine, unii aplecaţi de şale, alţii întinzându-i pânzeturi, coşuri pline cu fructe sau cupe cu vin. Apoi, drumul se despărţea în două direcţii, una către dreapta, spre o insulă unde păşteau nişte animale nemişcate, a două spre eleganta construcţie cu acoperişul în formă de pagodă.

Sam o alese pe cea de a doua şi, odată podul trecut, pătrunse într-un turn cu pereţii despărţitori ornamentaţi, ale cărui prime trepte erau păzite de doi dragoni de piatră. În interior, în singura încăpere, împăratul Qin se odihnea pe un uriaş pat alb protejat de patru perdele de perle. Samuel rămase la distanţă, copleşit de o teamă respectuoasă. Bătrânul stătea întins foarte drept, îmbrăcat într-o haină mortuară de mătase multicoloră, cu un baston lung de culoare neagră lângă el. Nu i se distingeau prea bine trăsăturile sub barba deasă, cenuşie – ar fi trebuit să dea perlele la o parte pentru a-l vedea mai bine –, dar lui Sam i se păru că pometii şi fruntea erau scofâlciţi ca şi cum faţa i s-ar fi uscat încet-încet sub acţiunea timpului. Sau să fi suferit

trupul un tratament pentru a-şi conserva, în pofida a toate, aparenţa vieţii?

În jurul lui, cu excepţia jilţurilor de bronz aranjate pe lângă pereţi, modestul decor consta dintr-o inscripţie caligrafiată pe un stindard alb: *Am domnit asupra imperiului cu ajutorul a trei armate: soldaţi pentru a cuceri, lucrători pentru a clădi, funcţionari pentru a administra.* Trei perechi de obiecte ce păreau să ilustreze deviza erau atârnate dedesubt: o săgeată şi o spadă încrucişate, un ciocan şi un fel de cuţit gros, o pensulă şi o tăbliţă de scris de bambus. Stânjenit, Samuel se retrase în vârful picioarelor: prefera tot statuile.

Îşi continuă explorarea pe celălalt versant al insulei, şi după ce trecu de un perete de piatră, care nu-i fu surpriza să descopere o întreagă lume în mic care se desfăşura pe insulele vecine: trei oraşe adevărate, cu zidurile, cu străzile, cu locuinţele şi grădinile lor, reconstituite pe malurile fluviului de mercur... Uimit, Samuel se plimbă printre aceste clădiri care îi ajungeau până la brâu, cu impresia că era un Gulliver rătăcit printr-un Lilliput cufundat în somn. Se aflau acolo case de diverse forme, reconstituite cu o grijă minuţioasă, tarabe gemând sub greutatea mărfurilor, grajduri în care pufneau cai, ferestre deschise ce lăsau să se vadă interioare mobilate, fântâni, un foişor, un palat impunător ce comanda spaţiul central... Qin pusese să se construiască o copie în miniatură a cetăţilor sale... Împăratul se înmormântase împreună cu propriul său imperiu!

Samuel continuă astfel până la podul cel mai depărtat care ducea la celălalt mal al lacului. Nu era totuşi sigur de asta, dar, de acolo de unde se afla şi în lumina pâlpâitoare, zărea o pată mai întunecată la poalele zidului din blocuri mari. O cale de ieşire?

Se repezi pe plaja de nisip în timp ce dubla bătaie i se amplifica în piept: trebuia să se afle o a doua piatră sculptată prin împrejurimi! Se apropie de o poartă rotundă dintre stânci şi făcu să se mişte drugul ivărului folosindu-se de Cercul de aur. Poarta dădea într-o grotă foarte simplă, tăiată în stâncă, şi fără podoabe. Şi chiar în mijlocul ei...

Samuel rămase o clipă împietrit, năpădit de sentimente contradictorii. Piatra... Era acolo... Era cea bună, era sigur de asta, îi simţea pulsaţia în el. Şi totuşi... Cu toate că trona pe solul neregulat, nu avea nici soarele, nici scobitura. Era netedă şi cu totul de nefolosit!

Sam o examină sub toate aspectele, încercând să priceapă. Piatra era vie, fiecare moleculă din corpul său i-o confirma. Dar unde să pui Cercul de aur? Şi monedele? Era încă neşlefuită, ca şi cum nimeni n-ar fi...

Legenda lui Imhotep, se gândi el deodată. Ce-i povestise oare Setni cu privire la el? Că Imhotep, arhitectul-vraci însărcinat să găsească leacul pentru fiica Faraonului, primise de la zeul Thot înzestrarea de a şlefui pietrele. Mai mult, Setni adăugase că, în anumite împrejurări, un călător îndemânatic şi le putea sculpta pe ale sale: „Cel care păşeşte pe cărările timpului simte cel puţin o dată dorinţa de a grava soarele", îl asigurase el. „Cu condiţia să-şi aleagă cu grijă locul, şi mai ales intenţiile sale să fie curate, vraja poate opera şi piatra poate începe să trăiască."

Iată în ce consta ultima provocare a mormântului lui Qin: să-ţi şlefuieşti propria piatra sculptată!

— Dar habar n-am cum s-o fac! se văicări Sam. Şi apoi, n-am unelte... Mi-ar trebui ceva cu care s-o tai, o masă, nu ştiu...

Unelte, se gândi el. Ba da, ştia unde văzuse!

Fără să piardă o clipă, Sam se întoarse în pas alergător până la turnul funerar al lui Qin. Sări pe peron şi nu încetini decât când ajunse la pat. Pe paravan plutea în continuare aceeaşi deviză: *Am domnit asupra imperiului cu ajutorul a trei armate: soldaţi pentru a cuceri, lucrători pentru a clădi, funcţionari pentru a administra.* În cazul de faţă, Sam era mai degrabă interesat de lucrători.

Înaintă până în dreptul unui şir de obiecte fixate sub stindard şi apucă ciocanul şi dalta. Nu fuseseră puse acolo din întâmplare, desigur: ele erau paşaportul indispensabil pentru lumea celor vii!

Sam era gata să iasă, când un clinchet în spatele său făcu să-i îngheţe sângele!

— Stai! exclamă o voce de dincolo de mormânt.

IX

秦始皇

Samuel se întoarse cu încetinitorul, ca şi cum toate articulaţiile i-ar fi înţepenit deodată. Nu, nu voia să creadă aşa ceva...

Împăratul Qin se ridicase de pe patul său şi, cu o mână tremurătoare, dădea în lături perdeaua din perle... Un mort-viu, era un mort-viu!

Sam fu cât pe-aci s-o ia la sănătoasa, dar tonul bătrânului avea ceva imperios.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă. Vino mai aproape, ca să te pot vedea...

Samuel se supuse ca un automat, incapabil să se sustragă unei voinţe ce părea să emane din negura timpului. Qin avea trăsăturile unui om copleşit de ani şi dacă pletele şi barba îi erau de un argintiu frumos, pielea obrajilor şi a frunţii nu-i mai acoperea decât oasele. Iar cât priveşte pupila ochilor săi, aceasta era aproape albă, adăugând o notă înspăimântătoare la tablou.

— Eşti foarte tânăr, mormăi el, în cele din urmă, înnodând perlele pentru a le face să stea la un loc. El nu mă prevenise...

— El? făcu Samuel dintr-o suflare.

— Da, el... Îmi promisese că va veni cineva. Dar nu putea prezice când. Nici, mai ales, cine... În orice caz, nu se gândise la un puşti.

Corzile sale vocale păreau să se rupă la fiecare silabă: oare de câţi ani nu mai vorbise?

— Nu sunteţi... ? bâigui Sam. Vreau să spun că atunci când am trecut prima dată, păreaţi...

Qin scoase ceea ce se dorea un hohot de râs, dar care suna ca un scrâşnet sinistru al unei vechi porţi.

— Mort, nu-i aşa? Sunt într-un anume fel. Pentru cei care m-au înmormântat, cel puţin. Cât să fie de atunci? O sută, două sute de ani? Trei sute de ani? Nu mai ştiu... Dar, dacă asta te poate linişti, în curând voi fi din nou. E în firea lucrurilor.

— Nu... nu înţeleg, recunoscu Sam, dezorientat.

— Du-te mai întâi să-mi găseşti apă, îi porunci Qin în loc de răspuns. Mi-e sete. Apoi, o să te lămuresc. Du-te, insistă el, văzând că Sam nu se mişca, e un puţ chiar în spate. Mormântul meu e săpat deasupra celor Trei Izvoare, apa de acolo e cea mai pură din regiunea Xi'an. Şi poţi să-ţi laşi uneltele, n-am de gând să ţi le fur.

Samuel se supuse. Îşi lăsă ciocanul şi dalta pe unul dintre jilţurile cu rezemători în formă de leagăn şi se decise să iasă. Puţul se afla la câţiva metri de acolo şi era prevăzut cu o manivelă pentru a ridica sau a coborî o mică ciutură din ceramică. Samuel acţionă lanţul în jos şi apoi în sus, după care mirosi apa pe care o scosese: era limpede şi nu părea câtuşi de puţin clocită.

Înghiţi un gât, căci şi lui îi era sete, apoi vărsă restul într-unul din urcioarele de pământ de la baza ghizdului. Se întoarse după aceea în interiorul templului şi i-l întinse împăratului, care între timp se aşezase pe marginea patului. Qin luă urciorul în mână fără vreo mulţumire şi-l goli cu nişte gâlgâituri îngrijorătoare. Nu se opri decât în clipa în care lipăi şi ultima picătură, moment pe care-l punctă printr-un plescăit sonor cu limba.

— Ah, exclamă el, cu vocea mai limpede, plăcerea de a bea îmi lipseşte cel mai mult... Iar tu, continuă el arătând cu degetul reprobator spre Sam, află că întotdeauna trebuie să faci o plecăciune înainte de a-l servi pe împărat. Faptul că vii din cine ştie ce ţinut barbar nu-ţi dă dreptul să încalci obiceiurile... Şi nu te mai uita la mine cu aerul ăsta nătâng, nu mi-am petrecut atâta timp aşteptându-te, pentru a mă pomeni în cele din urmă faţă în faţă cu un tânăr neghiob, cu ochi de peşte zăpăcit. Acum stai jos şi nu mă întrerupe. Îţi par poate în vârstă şi ramolit, dar să ştii că braţul ăsta, care a învins odinioară Împărăţiile luptătoare, te-ar putea încă snopi în bătaie...

Îşi ridică bastonul său mare şi negru tivit cu fire de aur, şi Sam socoti mai diplomatic să mimeze supunerea. Luă loc într-unul dintre jilţuri, sub ochiul lăptos şi satisfăcut al bătrânului.

— Mda, aşa e ceva mai bine, aprobă el. Pentru început, trebuie să ştii anumite lucruri care mă privesc. Deschide-ţi bine urechile, căci tu vei fi ultimul care le va auzi şi nu vreau ca ele să se piardă... Fără îndoială că n-ai apreciat aşa cum se cuvine, dacă mă iau după grosolănia ta, faptul că ai deosebita cinste de a te afla în faţa ilustrului Qin Shi Huangdi, primul împărat al Chinei.

Marcă o pauză pentru a-şi savura efectul, şi Sam îşi spori admiraţia sa mută.

— Aşa cum proclamă această inscripţie de pe zid, eu sunt cel pe care Cerul l-a ales pentru a înălţa cea mai puternică şi mai durabilă dintre împărăţiile de pe suprafaţa Pământului. În acest scop şi pentru ca ea să poată străbate veacurile, am înzestrat-o cu o monedă puternică şi cu legi indiscutabile, cu o scriere nouă şi cu unităţi simple pentru a socoti şi a cântări... Am pus, de asemenea, să se construiască mii de drumuri şi mii de canale, am înălţat pentru a le proteja un zid cum nu s-a mai văzut vreodată... Pe scurt, am făcut această ţară capabilă să sfideze trecerea timpului.

Dădu din cap cu un pic de mulţumire:

— Apropo, China mai există în epoca ta?

— Ei, da, desigur, afirmă Sam.

— Şi nu e primul dintre toate statele?

— Păi...

Trebuia mai ales să evite gafele.

— În anumite privinţe, aşa e...

— Desigur! Şi asta mulţumită doar mie! Îşi dai seama de favoarea nemaipomenită pe care ţi-o fac primindu-te?

— Nemaipomenită, da, acesta e cuvântul, întări Sam.

— Bine, bine, se bucură Qin, mintea ta începe să se lumineze... Trebuie că ştii totuşi că o asemenea sarcină nu se poate întreprinde fără a forţa puţin oamenii şi destinul. Nu întotdeauna am fost înţeles, îl asigură el, împreunându-şi mâinile care îi tremurau de-a binelea. Am fost nevoit să combat multe reticenţe şi opoziţii, unii s-au ridicat împotriva mea şi a trebuit să mă hotărăsc să-i pedepsesc.

Câţi războinici şi câte victime? traduse Sam, căruia străbaterea secolelor îi deschisese ochii.

— Pe scurt, oftă Qin, pe măsură ce stăpânirea mea asupra lumii se întindea, am fost împins să comit unele greşeli. Greşeli grave, chiar.

Se lăsă tăcerea, şi Sam ar fi putut jura că privirea palidă a împăratului se umezea uşor.

— Nu-mi mai ajungea să-mi întind stăpânirea asupra popoarelor, vezi tu, am vrut s-o prelungesc de-a pururi. Să nu mai domnesc doar peste semenii mei, ci şi peste copiii lor, peste copiii copiilor lor şi peste toate seminţiile viitoare. M-am hotărât să devin nemuritor...

Îşi întoarse pentru un scurt moment privirea, ca şi cum această mărturisire îl costa. Apoi, pe un ton de taină:

— Cunoşti muntele Penglai, tinere?

Samuel făcu semn că nu.

— Se află pe o insulă depărtată din Mările din Est. După izvoarele bătrânilor, acolo e ascuns izvorul nemuririi. Vai! Toate expediţiile pe care le-am trimis au pierit sau au dat greş până la urmă. Una singură a avut mai mult noroc şi a capturat un mag care pretindea că se numeşte maestrul Lu. El susţinea că ar fi urcat pe muntele Penglai şi i-ar fi furat secretele. Drept dovadă, m-a învăţat o formă de meditaţie ce se practica acolo şi care îi permite celui iniţiat să atingă o stare de plenitudine care îl face să plutească în afara prezentului. E de ajuns pentru asta să asculţi cum se scurge timpul în sinea ta şi să-ţi aduci inima să bată la unison... Cel care reuşeşte să facă asta poate încetini atunci şirul secundelor şi minutelor din jurul său, până la a se abstrage din cursul normal al vieţii sale. În această stare de plenitudine m-ai găsit mai înainte, un fel de somn al sufletului în care cel adormit nu e decât lent afectat de îmbătrânirea corpului...

Controlă dacă vasul cu apă era într-adevăr gol, făcu o strâmbătură, apoi își drese glasul înainte de a relua:

— Din păcate, după câteva săptămâni, maestrul Lu a reușit să-mi potolească neîncrederea. După părerea lui, această stare de plenitudine în care mă inițiase nu era decât prima etapă pe calea veșniciei. Dar dacă îi urmam cu sfințenie sfaturile, aveam să-mi ating în curând scopul. Mai mult chiar, aș fi putut deprinde arta de a călători între epoci... Dar pentru asta, mă asigura el, trebuia mai întâi să plec în pelerinaj la munții sacri, pentru a obține din partea Cerului purificarea minții și pregătirea ei pentru primirea acestui dar. Vai! orbit de dorința mea de putere, am avut slăbiciunea de a-i da crezare. Și am plecat...

Când m-am întors în capitală, după luni îndelungate de rătăcire la marginile imperiului, maestrul Lu profitase de acest lucru pentru a-și întemeia puterea și a acapara o mulțime de bogății. Dar din nou, sedus de visul meu de nemurire, am preferat să mă fac că nu văd nimic. Mai rău, am refuzat să-i ascult pe cei care mă puneau în gardă...

Respiră adânc, pe punctul de a se ușura de ceea ce îl apăsa de atâta amar de timp:

— Într-o zi, învățații de la Curte s-au prezentat dinaintea mea pentru a-și exprima bănuielile cu privire la maestrul Lu și a adevăratelor sale intenții. Eu... nu numai că am refuzat să-i ascult, dar m-am înfuriat groaznic. Ei cereau nici mai mult, nici mai puțin decât exilarea celui care urma să facă din mine un nemuritor! Încurajat de acest șarpe mizerabil ale cărui cuvinte otrăvite se scurgeau în urechile mele, am ales să-i pedepsesc într-un mod exemplar. În ciuda rugilor lor, în ciuda plânsetelor femeilor lor, în ciuda urletelor copiilor lor, patru sute șaizeci

dintre ei au fost executaţi pentru a-mi potoli mânia. Îngropaţi de vii, suspină el. Din porunca şi prin voinţa mea...

Qin îşi luă capul în mâini şi îşi frecă tâmplele.

— Strigătele lor mă bântuie mereu... E ciudat, nu? Eu, care ani de-a rândul am rămas insensibil la moartea duşmanilor mei, mi-am pierdut din acea zi somnul în acelaşi timp cu gustul de a deveni nemuritor. Poate că răgazul pe care-l petrecusem în munţii sacri mă făcuse totuşi mai bun decât eram? Cine ştie?

Îşi luă mâinile de pe faţă, pândind o aprobare pe care Sam ar fi făcut bine să se obosească să i-o dea.

— Am fost ispitit mai întâi să mă răzbun pe cel pe care îl socoteam cauza a toate, reluă el, pe acel mag pervertit Lu. Dar era încă un fel de a-mi ascunde faţa: singurul şi unicul răspunzător de acest masacru eram chiar eu. A-l sacrifica pe maestrul Lu era totuna cu a-l face pe altul să ispăşească pentru crimele comise de mine... L-am alungat doar din imperiu, interzicându-i să mai apară la mai puţin de zece mile de fruntariile mele. În ceea ce mă privea, ce altă sentinţă putea fi decât moartea? Şi cine îmi putea fi călău, dacă nu chiar eu? Trebuia să mă omor pentru a-mi şterge isprăvile...

În ajunul zilei în care mă hotărâsem s-o sfârşesc, am venit să mă reculeg pentru ultima oară la acest mormânt. Construcţia tocmai fusese terminată, după optsprezece ani de lucrări care nu se mai sfârşeau, ceea ce pentru mine era un semn din Ceruri... Dar atunci când ar fi trebuit să mă pomenesc singur, am avut parte de o întâlnire neprevăzută: un omuleţ cu ţeasta rasă şi cu tenul mat a ţâşnit din neant. Mi-am tras sabia, crezând că am de-a face cu fantoma unuia dintre acei învăţaţi pe care

pusesem să fie omorâţi, dar el m-a dezarmat imediat prin nu ştiu ce fel de vrajă. Apoi m-a silit să-l ascult.

„Un omuleţ cu tenul mat şi cu ţeasta rasă!" se aprinse Sam. „În stare să dezarmeze un războinic hârşâit în lupte!" Cine altul putea fi decât Setni, marele preot al lui Amon?

— Mi-a spus că venea dintr-o altă lume şi că el cunoştea arta de a naviga cum poftea pe cursul timpului. Că ştia ceea ce se întâmplase aici şi că îmi oferea mijlocul de a mă răscumpăra. Aş fi putut să-mi chem garda, dar am ştiut pe dată că omul acesta nu mintea. L-am întrebat de ce, dacă se putea întoarce în timp, nu îmi propunea mai degrabă să împiedic executarea învăţaţilor, dar el a susţinut că ceea ce s-a făcut e bun făcut şi că a vrea să modifici cursul sorţii ar provoca adesea un lanţ de catastrofe şi mai devastatoare. Că fiind încredinţat că dregi lucrurile, nu faci decât să le agravezi şi mai sigur...

Setni sută la sută, într-adevăr.

— Îl cunosc, afirmă Sam cu tărie. E păzitorul pietrelor. Un om bun, de o mare înţelepciune şi care mi-a venit şi mie în ajutor când aveam mai multă nevoie...

— Păzitorul pietrelor, repetă împăratul. Asta s-ar potrivi, da... Căci chiar despre aceste pietre ciudate era vorba... Cât timp lipsisem, maestrul Lu cioplise una cu un soare bizar pe ea, în partea din parc apărată de arbaletrieri. Se apucase să cioplească o a doua, în grota de alături, dar l-am gonit înainte de a-şi putea duce lucrul până la capăt. I-am sugerat omuleţului să le distrugă, fiindcă ele păreau să-l preocupe, dar mi-a replicat că distrugerea unei sculpturi de acest fel constituia un sacrilegiu. Şi că el avea o idee mai bună care mi-ar permite deopotrivă să le păstrez şi să dea un sens căinţelor mele.

Qin Shi Huangdi se ridică atunci strâmbându-se. Făcu câţiva paşi şovăielnici şi se apropie de unul dintre vasele-lumină pentru a-i inspecta conţinutul.

— Era de aşteptat! De fapt, nu mai are ulei, dar îi mai rămâne fitilul... Dacă aş fi mai în putere, le-aş umple la loc pe toate ca să mai ardă zile şi zile. Am făcut asta de atâtea ori, până acum...

Se întoarse spre Samuel.

— La asta m-am angajat faţă de păzitorul tău. Mi-am simulat moartea, am organizat funeraliile şi aştept aici ca să vină cineva, servindu-mă de meditaţie şi de această stare de plenitudine pentru a-mi prelungi şederea cât mai mult timp posibil. Din când în când, mă trezesc, mănânc din ceea ce găsesc în magaziile de hrană, mă asigur că există destul combustibil pentru lumină, mă răcoresc cu apă de la cele Trei Izvoare, mă plimb prin această grădină... În speranţa că vizitatorul meu se hotărăşte.

— Şi vizitatorul dumneavoastră sunt eu? făcu Sam, cu un nod în gât.

Împăratul îşi sprijini ambele mâini pe bastonul din faţa lui.

— Asta e ceea ce trebuie să stabilesc, tânărul meu prieten... Omuleţul ţinea ca eu să-i transmit un mesaj prin viu grai celui care va reuşi să ajungă până aici. Să nu-i ofer indicaţii scrise, ci să-i vorbesc direct, ca să fie sigur că aceste informaţii preţioase nu vor cădea pe mâini rele. Oricine poate citi o inscripţie, nu, sau poate lua la cunoştinţă despre un bambus caligrafiat. Inclusiv cineva foarte rău intenţionat. Rolul meu e să mă asigur că persoana căreia îi voi transmite acest mesaj e demnă de el. Păzitorul tău al pietrelor socotea că unul ca mine, care a trăit ceea ce am trăit eu, cu excesele şi defectele mele, dar şi cu dorinţa mea de căinţă, va şti să separe grâul de neghină.

Pentru prima dată de la începutul convorbirii dintre ei, chipul lui Qin Shi Huangdi se lumină puţin.

— Pe cinstea mea, dacă las la o parte purtările tale deplorabile şi lipsa ta evidentă de cunoaştere a vieţii, nu cred că ai gânduri necurate. Sunt chiar impresionat că un om atât de tânăr ca tine a fost în stare să dejoace capcanele născocite de arhitecţii mei... Asta-i deja în sine o dovadă de noblețe!

— Care e... care e acest mesaj? întrebă Sam.

Qin îl fixă intens.

— Mai întâi, băiete, trebuie să fiu sigur că dispui de calităţile necesare. Dă-mi mâinile...

Împăratul îşi puse bastonul în echilibru pe un jilţ şi apucă încheieturile pumnilor interlocutorului său.

— Acum, închide ochii.

Sam îi dădu ascultare, în timp ce degetele osoase îl palpau ca pentru a-i lua pulsul.

— Sunt aici, amândouă, şopti împăratul, aşa şi trebuie. Le simţi, nu-i aşa?

În afară de pielea pergamentoasă a bătrânului, Samuel nu simţea nimic altceva.

— Nu... nu ştiu... Ce anume ar trebui să...?

— Concentrează-te, în loc să vorbeşti. Înăuntrul pieptului tău, tu nu auzi? Se află inima ta, desigur, dar mai e şi altceva acolo. O altă bătaie, o altă cadenţă... Mult mai lentă. Nu e nevoie decât să te ating, ca să o percep. E puternică, e puternică, şi cu atât mai bine... E ritmul timpului. Cei mai mulţi dintre oameni nu sunt conştienţi de asta, dar el curge în noi aşa cum curge în orice lucru... Iar dacă vrei să pleci de aici, va trebui să înveţi să te stăpâneşti. Să te încetineşti singur pentru a te stăpâni.

Şi să te stăpâneşti pentru a-l stăpâni... Doar cu această condiţie devine aliatul tău.

Dădu drumul mâinilor lui Sam, care deschise din nou ochii pentru a descoperi un Qin Shi Huangdi cu o expresie aproape prietenoasă.

— Da, seva timpului te irigă puternic, tinere, şi cred că meriţi să ţi se încredinţeze acest mesaj... E vorba despre o simplă frază, de fapt, de al cărei sens nu trebuie să mă întrebi, căci nu-l ştiu. Păzitorul tău al pietrelor, dimpotrivă, părea convins că ea era de cea mai mare importanţă, capabilă să răstoarne cursul lumii înspre bine sau înspre rău. De aici şi refuzul lui de a o înscrie undeva, înţelegi. Pentru ca ea să ajungă la tine, am vegheat eu până acum...

— Şi care-i această frază? îl grăbi Sam.

— Omuleţul a spus: „Cei doi sori nu pot străluci în acelaşi timp".

Samuel crezu că nu auzise bine.

— Cei doi sori nu pot străluci în acelaşi timp? Atât?

— Cuvânt cu cuvânt.

— Şi altceva... nimic?

— Nu, nimic altceva.

Samuel era surprins.

— N-are nici cap, nici coadă!

— Iar începi cu purtările tale prosteşti, îl mustră Qin. Ai sau n-ai încredere în acest păzitor al pietrelor?

— Bineînţeles, dar...

— Atunci nu de el trebuie să te îndoieşti, ci mai degrabă de tine. Poate că încă nu eşti la înălţimea încrederii pe care alţii ţi-o acordă!

— Încredere? Eu... eu nu mă aflu aici pentru asta. Am o prietenă care mă aşteaptă şi...

Împăratul ridică din umeri, sleit, şi se îndreptă spre patul pe care se reaşeză gâfâind.

— Acum ajunge, băiete, trebuie să pleci. Ţi-am adus la cunoştinţă ceea ce trebuia să ştii, am evocat pentru tine ritmurile timpului, mi-am plătit datoria... De acum înainte, toate astea nu mă mai privesc. Şi eu am o prietenă care mă aşteaptă pe mine, şi am întârziat foarte mult la întâlnirea noastră.

Se întinse pe pat oftând, ca şi cum toţi muşchii îl făceau să sufere.

— Foloseşte-te cum ştii mai bine de ceea ce ai învăţat şi, mai ales, nu-l divulga nimănui. În ceea ce mă priveşte...

Fără să se mai preocupe de Sam, Qin se aşeză cu grijă în mijlocul patului.

— Ea mă aşteaptă de atâta amar de vreme, n-ar fi cuviincios s-o fac să mă aştepte mai mult, nu-i aşa?

Îşi aranjă părul şi îşi netezi barba de parcă voia să fie cât mai prezentabil cu putinţă la ultima întâlnire. Îşi întinse apoi braţele de-a lungul corpului, încetinindu-şi respiraţia până când ea deveni aproape de neauzit.

— Nădăjduiesc chiar că aceasta se va petrece repede, murmură el închizându-şi pleoapele.

Samuel rămase buimăcit, nehotărât în privinţa felului în care se cuvenea să se poarte. Trebuia să intervină? Să-i dea ajutor? Să-l implore să trăiască? Dar cu ce drept? Şi în ce scop?

În cele din urmă, hotărî că lucrul cel mai bun ar fi să-i respecte bătrânului ultimele dorinţe: să-l lase în pace pentru totdeauna, faţă în faţă cu veşnicia...

X

Elogiul încetinirii

Cu mintea încă plină de spusele şi chipul lui Qin, Samuel trecu peste diferitele poduri care duceau până la ţărmurile argintii ale scurgerii de pietre. Trase spre el poarta rotundă fără să se gândească la asta şi nu îşi reveni cu adevărat în fire decât odată ajuns dinaintea pietrei netede a maestrului Lu. Cu ce intenţii şlefuise magul chinez cele două pietre în acelaşi loc, sau aproape? Avea oare asta vreo legătură cu fraza secretă a lui Setni: „Cei doi sori nu pot străluci în acelaşi timp"? Şi dacă da, care?

Faptul că marele preot al lui Amon venise până aici sporea şi mai mult sentimentul de straniu pe care-l încerca Sam. Ce mesaj voise să transmită de fapt? Şi cui? Dacă dădea crezare spuselor împăratului, la data la care recursese la această stratagemă, nici Setni nu cunoştea identitatea celui care avea să viziteze mormântul. Atunci, cui îi era destinată această curioasă formulă?

Samuel îşi puse uneltele jos şi mângâie suprafaţa pietrei. Practicase puţin sculptura la cursul domnişoarei Delaunay şi păstrase o amintire minunată – ca de altfel despre tot ceea ce învăţase în materie de arte plastice. Dar exerciţiul consta doar în a lucra pământul moale îmbibat cu apă pentru a-i da un contur zoomorf... Cioplitul pietrei era altă mâncare de peşte!

Cântări ciocanul, încercând să-şi amintească felul în care Peneb, căpetenia decoratorilor mormântului lui Setni, procedase cu câteva secole mai devreme pentru a face să se ivească din materie nişte forme atât de pure şi de perfecte. Văzând cum se răsuceau uneltele sale pe suprafaţa pietrei, treaba părea atât de uşoară!

Sam lipi brăţara lui Merwoser de piatră încercând să aprecieze poziţiile respective ale soarelui, ale razelor şi scobiturii. Vizualiza foarte bine toate acestea şi le-ar fi desenat fără greutate dacă i s-ar fi dat o foaie de hârtie şi un creion... Din păcate, cu un ciocan şi o daltă... Fără prea mare convingere, puse mâna pe unelte şi începu să izbească partea superioară a blocului pentru a însemna contururile discului solar. Dar, după mai multe încercări, rezultatul se dovedi nici foarte precis, nici foarte rotund. Aşchiile săreau în toate părţile şi, în ceea ce privea cercul, schiţa de soare evoca mai degrabă o roată spartă, înţesată de cuie. Începea bine...

Se hotărî atunci să atace scobitura pentru transport care cerea, desigur, mai puţină îndemânare şi îi permitea să-şi îmbunătăţească tehnica. Dar nici în acest caz rezultatul nu se dovedi la înălţime: loviturile sale abia dacă atingeau suprafaţa pietrei sau provocau, dimpotrivă, lungi cicatrice dizgraţioase

care plecau cumva la întâmplare, fără a schiţa forma dorită. Trebuia să găsească totuşi un mijloc, viaţa sa şi cea a Aliciei depindeau de asta.

Închise ochii în timp ce respira profund pentru a-şi stăpâni începutul de panică de care era asaltat. Simţea puternic pulsaţia pietrei şi avea convingerea că ea nu cerea decât să-l ducă acolo unde dorea. Nu era nevoie decât să reuşească s-o sculpteze şi...

Pulsaţia pietrei... Ce-i sugerase Qin în privinţa asta? Că pentru a scăpa de aici, trebuia să stăpânească ritmul timpului care se scurgea în el. Iar pentru a face acest lucru, să reuşească să se încetinească pe sine... Dar cum să se încetinească pe sine? se întreba Sam, nehotărât.

În penumbra grotei, se sili să se concentreze mai mult. Să te încetineşti pe tine însuţi... Să-ţi controlezi bătaia inimii, poate? Nu acest lucru se produce atunci când eşti pe punctul să adormi? Frecvenţa cardiacă scade, corpul trece la ralanti... Ceva în genul stării în care se afla tatăl său, de fapt. Tatăl său în comă, al cărui puls era atât de slab... Sau chiar ca Qin Shi Huangdi, când intra în această stare secundă care-i întârziase atât de bine îmbătrânirea. Da, desigur, pentru a se „încetini", trebuia mai întâi să-şi frâneze pulsaţia cardiacă.

Samuel se forţă să-şi alunge din minte orice gând parazit: să se focalizeze pe ritmul cardiac din mijlocul pieptului şi pe nimic altceva... Tot încercând să se reculeagă şi să-şi încordeze voinţa spre acest unic scop, i se păru că, treptat, se putea coborî în sine pentru a se apropia cât mai mult de inima sa. Un efort suplimentar, şi deveni capabil să urmărească drumul sângelui său

prin cele două ventricule... Cel drept care trimitea prețiosul fluid spre plămâni pentru a se oxigena, cel stâng care îl distribuia apoi celorlalte organe. Urechiușele care se umpleau și se goleau, valvele care se deschideau și se închideau, mișcarea însăși a vieții care palpita înăuntrul lui. Și apoi, chiar în spate, această altă pulsație, mai împăcată, mai senină, după care trebuia neapărat să se regleze...

Samuel se simțea bine acum. Felul acela de plenitudine pe care o simți în momentul în care ești gata să te cufunzi în somn. Era de o luciditate absolută, totuși, cu toate simțurile treze și preocupat de un singur lucru: să facă să bată la unison cele două ritmuri care coexistau în el... Docil, liniștit, inima sa începu să încetinească, de parcă era pregătită pentru așa ceva din totdeauna. Cadența ei coborî până când ajunse la aceea a pietrei, apoi până când se suprapuse cu ea, apoi până când se contopi cu ea, apoi...

Deschise ochii. Grota din jurul lui se schimbase. Sau mai degrabă nu: felul lui de a vedea se schimbase. Totul i se părea mai luminos, dar scăldat într-un fel de ceață verzuie care dilua contururile. Gesturile sale aveau și ele ceva neobișnuit, declanșând în aer infime vibrații foarte ușor de văzut, care se lărgeau în cercuri concentrice precum ochiurile în apă. Încetinirea cardiacă avea efecte curioase asupra modului său de a percepe lumea!

Mai ales piatra i se dezvăluia sub o nouă lumină... Doar privind-o, Sam putea acum să ghicească forma exactă a soarelui și a razelor, ca și cum se aflau ascunse în piatră, așteptând doar să fie degajate. Piatra conținea în ea însăși toate elementele necesare călătoriei, trebuia doar să le vezi...

Samuel apucă dalta cu o siguranţă nouă. Deodată totul i se păru atât de simplu! Începu să lovească ganga pietrei prin mici atingeri pentru a elibera soarele pe care-l întrezărea înăuntru. Un cerc impecabil se ivi treptat, înconjurat de şase fante pe care le dădu la iveală cu aceeaşi dexteritate. Cu mâna din ce în ce mai sigură, ciopli fără efort partea de jos a blocului, fiecare dintre loviturile sale fasonând cu precizie scobitura pentru transport. Ca şi Imhotep înaintea sa, ca Setni sau Gary Barnboim, învăţă la rândul lui să stăpânească arta de a sculpta piatra!

Odată treaba terminată, Sam îşi lăsă uneltele jos, incapabil să spună dacă totul îi luase mai degrabă o oră sau doar un minut: plutea într-un fel de altundeva temporal, în care reperele nu mai erau aceleaşi. Închise ochii pentru a-i permite inimii să-şi reia ritmul ei obişnuit şi, în momentul în care aceasta îşi regăsi propria cadenţă, percepu în aer un fel de pocnet surd, ca al unui elastic gros care se destinde. Auzise deja acest zgomot undeva... În ziua în care-l întâlnise pe Setni, în casa din Sainte-Mary, în 1932. Sam şi verişoara sa fuseseră prinşi de banda de derbedei care scotoceau locuinţa, când Setni îşi făcuse providenţial apariţia pentru a-i apăra. În faţa micii bande care se arunca asupra lui, bătrânul înţelept ridicase bastonul şi, ah, surpriză!, timpul păruse să se încetinească, făcându-i pe agresori să încremenească, în timp ce el se rotea de la unul la altul pentru a le aplica o corecţie. După ce îşi pusese atacatorii pe fugă, Setni îşi relaxase presiunea şi, printr-un pocnet de bici identic cu acesta, timpul păruse să-şi reia cursul. Acelaşi fel de sonoritate, aceeaşi senzaţie de a fi fost transportat altundeva... Oare Sam reeditase adineauri isprava lui Setni? Încetinise timpul în jurul lui?

Deschise ochii în căutarea unui indiciu care să-i confirme intuiţia, dar grota îşi reluase deja înfăţişarea ei iniţială: niciun fel de lumină supranaturală, doar penumbra şi cenuşiul mineral al pereţilor. Nu se schimbase nimic, cu excepţia pietrei care arbora un magnific soare gravat şi o scobitură cum nu se putea mai potrivită. Sam reuşise să-şi fabrice singur poarta prin care avea să iasă!

Scoase planul Romei din buzunar şi îl vârî în receptaculul de transport, înainte de a-şi strecura în palmă moneda de aur a papei Clement al VII-lea. Alicia nu avusese prea mult de aşteptat...

XI
Eşarfa de brumă

După penumbră, bruma... Samuel deschise ochii cu impresia de a fi învăluit într-o imensă eşarfă albă, atât de saturată era atmosfera de particule pufoase şi de sunete înăbuşite. Se lăsă pe vine pe taluzul ierbos în vârful căruia aterizase, respirând profund un aer încărcat de umezeală dar cu atât mai plăcut decât cel din mormântul lui Qin... Oxigen, în sfârşit!

Cu excepţia fierbinţelii iniţiale, transferul se petrecuse mai degrabă bine şi nu mai resimţea niciunul dintre efectele dezagreabile ale călătoriei. Suficient ca să i se decearnă o diplomă de sculptură a pietrei lui Thot, cu felicitări din partea juriului!

Se ridică în picioare, îşi curăţă coatele şi genunchii, apoi privi impresionantul zid care se înălţa în spatele lui. După harta Romei, pe care i-o trimisese Tatuatul, piatra ar fi trebuit să se găsească la poalele meterezelor cetăţii. A priori, asta putea să corespundă... Cu atât mai mult cu cât, la un metru deasupra solului, un graffiti

pe zid îi atrase atenţia: o pereche de coarne evazate, cu un soare în mijloc... Semnul lui Hathor, acela pe care îl folosea Rudolf pentru a se deplasa în timp! Din ceea ce putuse afla Sam în această privinţă, semnul îţi permitea să circuli dintr-o epocă într-alta, cu condiţia să fie trasat atât la locul de plecare, cât şi la cel de sosire. Cu inconvenientul, totuşi, că nu puteai prevedea dinainte spre ce alt semn al lui Hathor hotăra să te expedieze piatra... Acest fel de a călători, destul de aleatoriu, nu era desigur cel mai comod, dar îi permisese pesemne lui Rudolf să exploreze nu puţine epoci şi mai ales să se întoarcă, odată ce trasa semnul. Şi tot cu ajutorul lui putuse s-o ducă pe Alicia cu cinci secole înapoi.

Samuel scotoci printre ierburile sălbatice pe direcţia verticală a acelui graffiti şi descoperi în curând un muncel de pământ de o formă evocatoare. Scobi un pic şi reuşi să degajeze piatra sculptată pe care Rudolf îşi dăduse silinţa s-o camufleze. Recuperă astfel brăţara lui Merwoser, murdară de pământ dar intactă, precum şi moneda găurită a lui Clement al VII-lea şi planul din scobitură. Pe acesta din urmă îl desfăşură, cu gândul de a se orienta mai bine, chiar dacă ceaţa nu-i uşura lucrurile. La prima vedere, numărul 1, care simboliza piatra sculptată, se afla chiar la baza fortificaţiilor, la vest de oraş. Dimpotrivă, pentru a ajunge la 2, adică la biblioteca unde se ascundea Tratatul celor treisprezece virtuţi, trebuia să pătrunzi în interiorul cetăţii. Or, nicio poartă nu figura pe gravură... Cât priveşte numărul 3, punctul de întâlnire cu căpitanul Diavilo, acesta se afla şi el de partea cealaltă a râului. Aceasta fiind situaţia, distanţele şi perspectiva păreau atât de aproximative pe desen, încât era greu să tragi concluzii definitive.

Sam îşi încercă mai întâi norocul mergând de-a lungul zidului spre dreapta. După câteva minute de mers, ajunse la malul râpos al fluviului, el însuşi înecat în pâclă: apa se ridica aici până la metereze şi nu era altă soluţie decât s-o traversezi înot pentru a merge mai departe. Încet-încet, se distingeau rumori ciudate, strigăte înăbuşite şi plesnete întrerupte. Era oare dimineaţă? Seară? Începuse invazia? Sau se sfârşise deja? Oricum ar fi fost, nu era nimeni pentru care să se aventureze pe aici.

Făcu cale-întoarsă întrezărind prin spărturile din pânza de ceaţă că zidul era departe de a fi uniform: cărămida alterna cu piatra şi unele porţiuni de zid păreau să aibă deasupra câte un acoperiş, ca şi cum ar fi fost adăugate pentru a face din ele nişte locuinţe. Se ghiceau de asemenea pe ţărm tot felul de pontoane de care erau legate lungi forme negre care trebuie că erau nişte bărci. După ce avea să pună mâna pe Tratat, Sam putea oricând să împrumute una pentru a atinge celălalt ţărm şi tabăra căpitanului Diavilo... Dar pentru asta trebuia să ajungă la bibliotecă!

Depăşi locul unde era gravat semnul lui Hathor, apoi se căţără pe o moviliţă pentru a urma împrejmuirea care cotea aproape în unghi drept. Se afla de acum pe un drum pietruit, mărginit de grădini şi colibe mari. Nemaifiind atât de jos, zgomotele din jur ajungeau până la el cu mai multă forţă: mormăituri, nechezaturi în depărtare, izbituri metalice, toate amestecate cu un mare vacarm, ca şi cum un val uriaş de soldaţi şi de cai se pregătea să se năpustească asupra Romei. Începutul invaziei, deci?

Samuel mări pasul, neliniştit de a nu zări niciun loc de intrare în oraş. Şi dacă nu reuşea să se pună la adăpost înainte ca trupele lui Carol Quintul să vină în valuri? În cel mai rău caz, avea să plonjeze în fluviu...

— Pe aici!

O voce venită de nicăieri.

— Mamina, pe aici! Ei sunt la poarta Torrione, repede!

Vocea trebuie că-i aparţinea unui tânăr care stătea undeva în partea de sus a zidului. O siluetă se ivi în acelaşi moment din ceaţă, o femeie cu glugă care ducea două coşuri mari. Era mai degrabă în vârstă şi mergea cu pas întins, gâfâind, în direcţia împrejmuirii.

— Sunt aici, Enzo, aruncă ea sughiţând. Ţine de scară, eu...

Îl văzu pe Sam şi se opri brusc.

— Ce-i cu tine aici, *ragazzo* ? Toţi ar trebui să se afle înăuntru!

Întorcea spre el o faţă durdulie şi însemnată de riduri în jurul ochilor ei mari, căprui, care sclipeau.

— Chiar asta încerc şi eu, să intru, răspunse Sam prompt, într-o limbă melodioasă şi plăcută la pronunţie. Am adormit pe malul apei, iar când m-am trezit, era ceaţă. Pesemne că m-am rătăcit...

Pe măsură ce călătorea, Samuel devenea tot mai iscusit în arta de a da răspunsuri deopotrivă vagi şi plauzibile pentru a-şi motiva prezenţa în locurile unde n-ar fi trebuit să se afle niciodată. Necunoscuta îi aruncă o privire circumspectă.

— Pesemne că erai beat, cred, ca să adormi afară, având în vedere ceea ce se pregăteşte!

— Păi... da, băusem un pic, recunosc, minţi Sam luându-şi un aer ruşinat.

— Toate porţile oraşului sunt închise, *ragazzo*, n-ai cum să treci de ele! Nu ştii că armata blestematului ăsta de Carol s-a hotărât să ne asedieze?

— Mamina! strigă vocea pierdută undeva sus. Trebuie să-mi iau în primire postul de pe creneluri!

— El e Enzo, ajutorul meu, îi spuse bătrâna doamnă. Pare grăbit să se aleagă cu o lovitură de suliţă sau de archebuză! Descreieratul! De parcă singur ar putea să împiedice căderea cetăţii! Dar nu-i niciun mijloc de a-l face să înţeleagă, din păcate, ţine la oraş mai mult chiar decât la el...

Îi întinse lui Sam unul din cele două coşuri acoperite cu o rufă.

— Hai, *ragazzo*, ajută-mă. Dacă nu reuşesc să salvez viaţa lui Enzo, poate c-o s-o salvez pe a ta.

O porni la drum cu paşi mici şi iuţi şi, despicând ceaţa, se îndreptă spre un punct al meterezelor pe care doar ea îl distingea. O scară rudimentară era proptită de piatră, pierdută înspre vârf într-un nor de vată. În ciuda vârstei sale, se lansă strengăreşte la asaltul fuşteilor şi Samuel o privi cum se pierdea în ceaţă.

— Hai, *ragazzo*, îi porunci ea după câteva secunde, şi ai grijă să nu-mi răstorni cele culese!

Samuel îşi trecu un braţ pe sub toarta coşului şi se căţără pe scara pe care o socoti periculos de nesigură. Ajuns la ultimele trepte, apucă uşurat mâna pe care i-o întindea un tânăr brunet, cu o coamă abundentă. Sam trecu peste balustrada ferestrei şi ateriză într-o încăpere mansardată în care se aflau două mese acoperite de plante şi de frunze răsfirate. Parfumurile pe care le răspândeau, amestecate şi puternice, i se suiră la cap, zăpăcindu-l.

— Trage scara, Enzo, şi lasă obloanele, făcu Mamina.

Enzo, foarte pornit, se execută, întorcându-se spre Sam.

— Tu erai afară, aşa-i, începu el. Ai ceva noutăţi? Aici se zice că sunt cel puţin douăzeci de mii, poate treizeci! Că s-au aşezat pe poziţie la o jumătate de leghe, pe Janicule, şi că sunt hotărâţi să atace din mai multe părţi deodată... Se mai spune că, în afară de spanioli şi de germani, sunt mercenari din toată Europa, gasconi, burgunzi, grisoni, şi chiar italieni în solda acestor trădători de Colonna – fie ca pielea să li se prăjească pe spinare ăstora! Şi că toată această pleavă e hotărâtă să ucidă, atât şi nimic mai mult! Dacă te aflai afară, poate că i-ai zărit, nu?

— Cu ceaţa asta..., începu Sam.

— Toate astea din pricină că al nostru papă e aliat cu regele Franţei, oftă bătrâna doamnă, dând la o parte cârpele care protejau coşurile, şi acest mare dobitoc de francez se războieşte întruna cu Carol Quintul. Ce putem face noi, noi ăştia din Roma, dacă tuturor acestor mari domni care poartă coroană nimic nu le place mai mult decât să se bată?

Enzo închise cele două obloane de lemn, consolidându-le cu o bară.

— În orice caz, continuă el, dacă nu-i împiedicăm să intre în oraş, o să jefuiască totul. Carol Quintul n-are cu ce-şi plătească oamenii, se ştie doar, aşa că soldaţii îşi scot pârleala pe spinarea noastră. Vor jefui până la ultimul ducat, ca să nu punem la socoteală operele de artă şi obiectele preţioase!

— Ca să nu mai vorbim de grădina mea botanică, întări Mamina, care inspecta produsul celor culese de ea. Sălbaticii ăştia nu se vor da în lături să-mi calce în picioare reginele-de-câmpie şi panaceele-lui-Marco-Polo pe care le-am obţinut cu atâta greutate!

Ridică o rădăcină galbenă care aducea cu un cartof înzestrat cu braţe, picioare şi plete de hippy. Ginseng... Samuel îl mai văzuse în casa lor, pe vremea când maică-sa mai trăia şi gătea uneori mâncăruri din bucătăria asiatică.

— Astea valorează aur, *ragazzo*, mi-ar fi părut rău să le pierd! Îi vând chiar şi papei ca să-i ajute la circulaţia sângelui.

— Sunteţi... sunteţi doctor? se hazardă Sam.

— Negustor de plante medicinale, *ragazzo*, n-ai trecut niciodată prin faţa prăvăliei mele din Borgo?

— Păi... nu sunt de pe-aici, se bâlbâi Sam.

— Prin urmare, eşti un tânăr pelerin? întrebă Enzo. Aşa se explică de ce eşti îmbrăcat în alb... Ţi-ai ales rău momentul, prietene, sfântul nostru oraş a devenit o capcană pentru toţi bunii creştini. Iar dacă noi nu ne ridicăm cu toţii împotriva acestor barbari...

— Domol, Enzo, dacă băiatul ăsta se află aici pentru a se împărtăşi, n-o să-l obligi tu să pună mâna pe arme! Iar în ceea ce te priveşte, în loc să te arunci în braţele morţii, ai face mai bine să vii după mine la palatul papei, de unde vom putea ajunge la fortăreaţa castelului Saint-Ange. Măcar acolo o să fii în siguranţă!

— Nici vorbă să-i las pe fraţii mei să-i înfrunte singuri pe aceşti necredincioşi, îi replică Enzo cu ardoare. Iar dacă trebuie să mor, pe cinstea mea, o s-o fac cu zâmbetul pe buze, căci l-am servit pe Dumnezeu. Ce poate fi mai glorios decât să mori pentru Domnul? adăugă el adresându-se lui Sam.

Acesta îşi plecă ochii, neştiind prea bine ce să răspundă. Mamina ridică din umeri şi strecură ginsengul într-un săculeţ de

pânză, împreună cu alte plante a căror valoare o preţui la lumina lumânărilor.

— Să mergem! zise ea, în cele din urmă, odată selecţia terminată.

Coborâră printr-o trapă în fundul încăperii care dădea în prăvălia propriu-zisă a negustoresei de ierburi. Magazinul era de-a dreptul extraordinar, cu marele său mozaic de marmură pe jos, cu grinzile sale negre de care atârnau buchete de flori şi de frunze, cu stelajele sale pline de oale cu nume latineşti, cu tejgheaua sa imensă acoperită de borcane cu ciuperci uscate, cu seminţe, cu petale în mii de culori şi chiar cu broaşte deshidratate. Mirosurile ţineau şi de parfumerie din cauza miresmelor floricole, dar şi de obişnuita pubelă, din pricina miasmelor de vegetale în descompunere. În timp ce Enzo închidea trapa, Mamina se apucă să scotocească prin recipiente pentru a alege produsele pe care le socotea cele mai rare.

— Tizana mea cu sulfină şi pasifloră, exclamă ea vârând un săculeţ gri în besacteaua sa, mi se cumpără până la Veneţia. Suverană împotriva insomniilor şi a agitaţiei nervoase... Mi s-a spus că vor fi unii care o să aibă nevoie de ea în curând!

— Trebuie să plec, Mamina, anunţă Enzo după ce aranjase scăriţa care permitea accesul în pod. Altfel, camarazii mei o să creadă că sunt un laş.

Se apropie de uşa în preajma căreia era pregătit un întreg echipament militar. Îşi trase apărătoarea de zale pe deasupra veşmântului de piele, îşi strânse pletele la spate pentru a-şi pune un coif metalic şi se echipă cu o puşcă cu patul scurt. Când termină, Mamina îl strânse în braţe fără să spună vreun cuvânt. El se smulse cu blândeţe dar hotărât din îmbrăţişarea ei, apoi

deschise uşa, lăsând zgomotele neliniştitoare de afară să invadeze pentru o clipă acest loc în afara timpului. Din prag, se întoarse spre Sam:

— Mai există un coif şi o lance lângă tejghea. Dacă nu vrei să te blestemi într-o zi că l-ai părăsit pe papă şi biserica...

Trânti uşa, redându-i prăvăliei de plante medicinale înşelătoarea sa pace.

— Te-apucă mila! gemu Mamina. Sub aerele lui de fanfaron, Enzo nu e decât un copil al naibii de încăpăţânat! Un copil! Nădăjduiesc doar că va fi răsplătit pentru râvna sa şi că Domnul va binevoi să-l cruţe... Câte lucruri rele mi-a fost dat să văd în viaţa asta, ce mai!

Trecu din nou prin spatele marii tejghele, apoi se aplecă într-un fel aproape comic pentru a lua coiful şi lancea la care făcuse aluzie Enzo, înainte de a le pune cu un zgomot metalic pe suprafaţa de lucru.

— Astea fiind zise, dacă vrei să vii cu mine până la palatul papei, nimic nu te opreşte să te înarmezi. De când Roma e sub asediu, străzile din Borgo nu mai sunt foarte sigure: mulţi cerşetori şi borfaşi au năvălit înăuntrul meterezelor. Or, dacă trebuie să-mi las prăvălia pe mâna hoţilor lui Carol Quintul, mă gândesc să iau cu mine şi câteva comori...

Luă una dintre cheile care-i atârnau la brâu şi descuie un sertar de sub tejghea. Scoase din el o frumoasă pungă de piele, bine rotunjită, pe care o vârî în sac.

— Un an de decocţii şi cataplasme, *ragazzo*! Bani câştigaţi din greu cu sudoarea frunţii de o femeie bătrână, te-asigur de asta! Şi pentru că eşti aici... ai putea să ne serveşti drept paznic mie şi economiilor mele, ce zici? Măcar să ne urmezi până la

palatul papei. O să ai de altfel tot interesul să-ţi cauţi şi tu un refugiu acolo. Pot face în aşa fel încât să fii primit, dacă vrei...

— Adică...

Samuel ezita: înainte de toate trebuia să pună mâna pe Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei.

— Am cu mine gravura asta, declară el scoţând planul Romei din buzunar. Un prieten mi-a indicat nişte locuri pe care ar trebui să le vizitez neapărat, mai ales biblioteca. Ştiu că împrejurările nu sunt bine alese, dar nu voi mai avea altă dată această ocazie.

Mamina întoarse desenul spre ea, ridicând din sprâncene.

— Hm... Cunosc felul ăsta de gravuri, vânzătorii ambulanţi ţi le propun cam peste tot prin oraş. Cât priveşte numerele astea...

Strânse din ochi pentru a interpreta mai bine cifrele.

— Cifra unu – arătă spre locul unde era ascunsă piatra – se află în afara zidurilor, foarte aproape de spitalul Sfântului Duh. Dar, în afară de orfani şi de bolnavi, nu ştiu ce ar putea fi interesant de văzut acolo... Cifra doi corespunde bibliotecii papei, ai dreptate, din incinta palatului. Se pare că se află aici adunată cea mai frumoasă colecţie de cărţi ale creştinătăţii. În ceea ce mă priveşte, îţi închipui, n-am călcat niciodată pe acolo... Tot ceea ce am învăţat despre plante ştiu de la mama, care şi ea ştia de la maică-sa. Până la proba contrarie, nu în lucrările lor religioase sau de filosofie dai peste reţete de tizană! Cât priveşte cifra trei...

Gura i se strâmbă ca şi cum ceva nu-i plăcea.

— Dacă nu mă înşel, e vorba de Colosseum. Un fel de teatru mare de cealaltă parte a fluviului, care datează din vremea în care

acolo aveau loc lupte de gladiatori. Asta e pentru amatorii de ruine... Şi, cinstit vorbind, nu te sfătuiesc să vizitezi locul ăla.

— De ce? întrebă Sam, căruia mina de dezgust a negustoresei de plante medicinale nu-i inspira nimic bun.

— Dacă te iei după zvonuri, oamenii familiei Colonna şi-au stabilit tabăra acolo.

— Oamenii familiei Colonna?

— Se vede că nu eşti de pe aici, *ragazzo*! Colonna e o veche familie romană care se opune papei Clement al VII-lea încă de la alegerea sa. Ei au trecut de partea lui Carol Quintul la începutul războiului şi şi-au postat trupele ceva mai înapoi, aşteptând să vadă cum o să bată vântul. Dar soldaţii lor sunt mai răi decât majoritatea mercenarilor, crede-mă. Mai vicioşi decât spaniolii, mai lacomi decât germanii şi mai răi decât unii şi alţii la un loc. N-aş mai da prea multe parale pe unul ca tine care le-ar cădea în gheare.

Deodată, îi apăru în faţa ochilor minţii imaginea Aliciei, deprimată şi în lacrimi, în mijlocul unei hoarde de brute, şi Samuel simţi cum i se pune un nod în gât.

Coborându-şi glasul, negustoreasa continuă:

— Căpitanul Diavilo, mai ales, cel care îi comandă... Ca să-ţi spun cât e de crud, ştii cum îl poreclesc soldaţii săi? *Il Diavolo* – Diavolul! Chiar aşa!

Îşi făcu semnul crucii de parcă această simplă evocare risca să facă să apară demonul, şi Sam socoti că poate ar fi mai înţelept să accepte coiful şi lancea...

XII
Asediul Romei

Roma era în război de-a binelea, de această dată... Furtuna care părea doar să vuiască adineauri se abătuse deodată asupra meterezelor, iar bătălia care se dădea pe metereze avea ceva nebunesc şi ireal. La baza zidului, nişte oamenii se agitau în jurul unor oale gigantice aşezate la focuri mari, umplându-şi căldările cu o substanţă groasă şi fierbinte pe care aveau s-o verse apoi în capul atacatorilor. Ceva mai departe, alţii formau un lanţ uman care îi alimenta cu pietre mari şi cu diverse proiectile pe apărătorii aflaţi pe drumul de patrulare. O ploaie fină se pornise să cadă, fără însă să reuşească să împrăştie ceaţa, iar vuietul luptei, incredibila magmă sonoră de urlete, de explozii metalice şi de nechezaturi înspăimântate părea să coboare de-a dreptul din cer, ca şi cum nişte zei nevăzuţi se înfruntau deasupra norilor albi. Uneori, ţipete mai distincte sfâşiau aerul vătuit, reducând la dimensiunea sa umană această violenţă cerească.

— Scaaara! Împingeţi scaaara la dreapta!

— Smoală, mai multă smoală! Repede!

— Mor în numele Domnului... Ahhh!

În această ambianţă ca de apocalipsă, Mamina înainta cu un pas nervos pe pavajul lucitor, lăsându-şi capul în jos şi trăgându-şi gluga pentru a evita să-l zărească pe Enzo în mijlocul acestui haos. Samuel mergea alături de ea, împovărat de sacii pe care şi-i petrecuse cu hotărâre în jurul gâtului, cu craniul apăsat de cutia de metal care îi servea drept coif, cu picioarele plutind în nişte sandale prea largi, dar sprijinindu-se în lance în încercarea de a adopta o atitudine războinică.

Lăsând fortificaţiile în spatele lor, o cotiră în curând printr-o străduţă îngustă, pentru a ajunge pe o arteră mai largă pe care oameni înspăimântaţi o străbăteau în lung şi în lat. Se încrucişară astfel cu zeci de siluete sumbre şi tăcute care păreau să rătăcească fără ţintă, unele încărcate cu poveri grele, altele trăgând după ele cărucioare, altele chiar oprindu-se fără motiv, ca un roi de insecte dezorientate de furtună.

Mamina, în schimb, lăsa impresia că ştia încotro se îndreaptă. Urcă pe calea principală, mărginită de prăvălii baricadate, ale căror firme din fier forjat – brutar, ebenist, lutier... – picurau din pricina umezelii. Învăluit în această ceaţă sinistră, cartierul negustoresc din Roma lăsa impresia unui oraş fantomă...

Dădură apoi într-o piaţă dominată de prezenţa impunătoare a unui palat cu etaje, armonios împodobit cu frumoase arcade. O mulţime rebegită era adunată în unghiul nordic, în apropierea unui portal, asemenea unei turme neliniştite care îşi aşteaptă păstorul. Deloc impresionată, Mamina se apropie şi începu

să-şi facă loc cu coatele până la intrarea clădirii, flancată de un Sam uşor stânjenit. Un cordon de soldaţi în uniformă albastră, cu galben şi roşu, bara trecerea, gata să ucidă pe oricine ar fi îndrăznit să înainteze.

Lăsându-şi gluga în jos, bătrâna doamnă se propti dinaintea lor.

— Eu sunt Mamina, negustoreasa de plante medicinale de la Sfântul Duh, lansă ea cu tărie. Îi aduc papei panaceul-lui-Marco-Polo pe care mi l-a comandat în mod expres.

Îi făcu un semn lui Samuel şi acesta deschise besacteaua pentru a scoate ciudata rădăcină de ginseng.

— Îl cunosc bine pe locotenentul Maladetta, superiorul vostru, adăugă ea adresându-i-se celui mai în vârstă. Şi îmi închipui că, de patru ani de când vin în vizită la Sfântul nostru Părinte, mă cunoaşteţi şi voi?

Sub coiful argintat, mustaţa roşie a soldatului fremătă în chip de aprobare.

— Prea bine! se bucură Mamina. În cazul ăsta, şi având în vedere împrejurările, vă daţi seama că Sfinţia Sa nu poate aştepta. Dacă ar afla că gărzile sale elveţiene au vrut să se pună de-a curmezişul pentru leacul său...

Din ochi, Mustaţă Groasă le ceru părerea camarazilor săi, care nu emiseră nicio obiecţie.

— Acest tânăr e împreună cu mine, arătă ea desemnându-l pe Samuel. El mă ajută să-mi apăr avutul împotriva hoţilor din oraş şi îmi e de trebuinţă la prepararea poţiunilor pentru papă.

O nouă privire interogativă a Mustăţii Groase şi o nouă încuviinţare din partea colegilor săi. Apoi, gărzile elveţiene se îndepărtară ridicându-şi halebardele, şi Mamina îl târî pe

protejatul ei după ea de cealaltă parte a portalului, în timp ce un murmur de nemulţumire se ridica din mulţime.

— Am şi eu leacuri pentru Clement al VII-lea, vociferă o tânără cu mantia sfâşiată.

— Să ne ducă la fortăreaţa Saint-Ange sub protecţia Sfinţiei Sale! cerea o alta.

Dar, din lipsă de recomandări suficiente, gardienii rămaseră locului, inflexibili. Portalul se închise, şi Mamina îl luă de braţ pe Sam, şoptindu-i la ureche:

— Îmi pare rău, *ragazzo*, am fost nevoită să răstălmăcesc un pic adevărul, ştiu... Dar nu puteam face altfel, nu crezi? Nu ne-ar fi lăsat să trecem niciodată!

Străbătură o primă curte unde domnea de asemenea o mare fierbere: un batalion de gărzi elveţiene dispărea în pas de marş printr-o poartă ascunsă, mai multe grupuri de prelaţi îmbrăcaţi în negru sau alb ţineau conciliabule sub porticuri şi zeci de servitori se agitau transportând nişte cufere de o mărime uneori monstruoasă. Evident, nimeni nu se mai îndoia de înfrângere, nici de invadarea palatului, aşa că devenea urgent să se mute cu totul.

— Vezi porticul din fund? făcu Mamina arătându-i pasajul acoperit dintre două coloane. Dă spre curtea Papagalului. Pe acolo se ajunge la biblioteca pontifului. Nu ştiu ce fel de primire îţi vor rezerva, dar dacă aşa-ţi cântă inima...

Îl despovără de sacii pe care-i ducea.

— În ce mă priveşte, eu o să încerc să ajung la castelul Saint-Ange, îi spuse ea. Dacă te răzgândeşti, urcă-te pe scara pe care o vezi în dreapta şi apoi pe terasă, poate o să mă ajungi din urmă. Chiar dacă n-o să reuşesc să-l văd pe papă, am un

anumit număr de cardinali printre clienţii mei. Printre ei e şi unul care o să mă ajute să intru în fortăreaţă...

Scotoci în primul sac şi-i întinse lui Sam un săculeţ dintr-o ţesătură gri.

— Ţine, dacă n-o să ne mai întâlnim... E pe bază de valeriană. Lasă-l cufundat câteva ore în apă caldă şi-o să obţii o tizană delicioasă care îţi linişteşte spaimele. Iar dacă din nenorocire o să fii rănit, e de ajuns să moi o cârpă în ea şi s-o aplici pe rană: e un dezinfectant foarte eficace. Îţi doresc să n-ai nevoie de el!

Îi strânse cu afecţiune încheietura mâinii şi se îndepărtă pe scara cea mare de marmură cu mersul ei legănat. Samuel fu ispitit pentru o clipă s-o urmeze, dar cu greu şi-ar fi putut închipui că acel căpitan Diavilo *(Il Diavolo!)* avea s-o elibereze pe Alicia în schimbul câtorva vorbe frumoase şi a unui săculeţ de tizană. Îi trebuia Tratatul...

Prin urmare, Sam o luă pe direcţia porticului, pătrunzând într-o nouă curte dominată de o enormă biserică aflată în construcţie şi ale cărei schele păreau să ia cu asalt cerul. Aşezate cu partea din faţă spre ea, se aflau mai multe clădiri, şi Sam o alese pe cea al cărei fronton era împodobit cu o carte ferecată cu două chei încrucişate. Biblioteca papei, după cât se părea...

Uşa era deschisă şi în vestibul dădu peste un omuleţ blond cu părul rărit care aranja nişte lucrări în fundul unui cufăr cu ferecături impresionante. Omuleţul se ridică şi îl privi pe Sam, uimit de ţinuta sa atât de puţin potrivită.

— Am... am cerut sprijin, începu el, dar nu mă aşteptam la asta. Nu e deci niciun soldat sau vreo gardă elveţiană disponibilă?

Samuel îşi scormoni mintea pentru a formula un răspuns care să-l angajeze cât mai puţin cu putinţă.

— Mulţi sunt pe metereze, sugeră el.

— Pe metereze, admise celălalt, fireşte. Toţi asistenţii mei s-au repezit acolo. Ce preţ au cărţile când e vorba de război, nu? Vai! Omului îi place să distrugă cu o mână ceea ce a clădit cu cealaltă, asta-i istoria lumii. Prin urmare, cărţile... Cu atât mai rău, afirmă el cu convingere, socot c-o să mă bat şi eu. În felul meu... Şi miza nu-i de colo, e vorba de salvarea culturii noastre! Eşti gata să lupţi pentru cărţi, băiete?

Samuel dădu din cap în semn de aprobare. Era de acord cu orice, din moment ce era lăsat să se apropie de tratatul lui Klugg.

— Perfect, în cazul ăsta, vino pe aici.

Îl invită pe Samuel să-l urmeze în interiorul bibliotecii, care se prezenta ca un şir de trei camere bogat împodobite şi garnisite cu dulapuri impunătoare, dintre care multe aveau uşile larg deschise.

— N-ai pus niciodată piciorul aici, îmi închipui?

Samuel făcu semn că nu.

— Şi care e de fapt funcţia ta la palat? Servitor la bucătărie? Rândaş la grajd?

— Ei... mă ocup de plante medicinale. În fine, o ajut pe Mamina, negustoreasa de plante medicinale de la Sfântul Duh. Ea a ţinut să se adăpostească aici, din cauza evenimentelor. Am profitat şi eu de ocazie fiindcă voiam să văd biblioteca.

Pronunţase aceste ultime cuvinte cu atâta nevinovăţie, încât păru să-l seducă pe interlocutorul său, căci ochii răutăcioşi ai acestuia se strânseră de plăcere.

— Chiar voiai să vezi biblioteca? O curiozitate lăudabilă, n-am ce zice! Mi-ar fi plăcut ca toţi cei ce locuiesc în acest palat s-o împărtăşească, inclusiv cei mai iluştri! Numele meu e Patrizio Bocceron, preciză el, înclinându-şi bustul, şi sunt bibliotecarul oficial al papei. Iar dacă te interesează cărţile, poţi să te desfeţi, căci găseşti aici cea mai frumoasă colecţie de manuscrise şi tipărituri din lume!

Depărtă braţul, cuprinzând spaţiul dinaintea lui.

— Prima sală, cea în care ne aflăm, e sala autorilor latini: Sfântul Augustin, Tacit, Seneca şi mulţi alţii. A doua e consacrată operelor greceşti: teatru, filosofie, medicină, astrologie... Comori ale gândirii, dintre care unele au o vechime de două milenii! Cât despre sala a treia, cea care se numeşte Marea Bibliotecă, ea conţine lucrările fragile sau pe care Biserica noastră nu doreşte să le vadă circulând liber. Nu-ţi voi putea deci îngădui s-o vizitezi, sper că-ţi dai seama. În schimb, continuă el, pentru celelalte două încăperi o să am nevoie de braţele tale...

Păşi până la mijlocul sălii greceşti şi se îndreptă spre unul dintre dulapurile deschise în care se aliniau zeci de volume cu legături savant împodobite.

— Din păcate, se plânse bibliotecarul, n-avem timp să punem la adăpost cele cinci mii de volume ale noastre. Va trebui deci să fac o selecţie şi să le aleg pe cele care nu trebuie să se piardă cu niciun chip. Să definesc esenţa geniului uman, într-un fel. Treabă grea! De pildă, e de preferat să ferim de furia duşmanilor noştri această ediţie rară din *Fizica* lui Aristotel sau acest exemplar unic din *Geografia* lui Ptolemeu? O alegere imposibilă când e vorba să hotărăşti care dintre aceşti copii trebuie să trăiască şi care să moară! Dar o alegere indispensabilă totuşi, dacă vrem să ocrotim ceea ce suntem. Căci războiul nu va dura o veşnicie, nu-i aşa?

Îl fixă pe Samuel pentru a se asigura că pricepuse.

— Îţi voi încredinţa deci cărţile pe care le voi alege, iar tu o să le aranjezi în cufărul din vestibul, având grijă să nu se ferfeniţească. Apoi, o să ducem cufărul într-un loc sigur. M-ai înţeles? Şi scoate-ţi coiful ăla, că nu ţi-e de niciun folos aici.

— Vă stau la dispoziţie, făcu Sam.

Cum ar fi putut să nu fie de acord, într-adevăr? Deşi sperase vag că zarva pricinuită de război o să-i uşureze într-un fel sau altul accesul în bibliotecă – chiar dacă avea să fie nevoit să spargă vreun geam sau să sfărâme un zăvor –, niciodată nu şi-ar fi închipuit că va fi poftit să intre oficial! Şi încă de către stăpânul acelor locuri!

Prin urmare, se apucă de treabă cu dragă inimă, executând cu cea mai mare grijă ordinele pe care le primea, manevrând cu nesfârşite precauţii acele frumoase volume, ferecate uneori în aur şi pietre scumpe, şi ascultând cu sfinţenie sfaturile sau anecdotele pe care i le oferea cu generozitate Bocceron. Dar în spatele acestei grabe de faţadă, Sam nu pierdea din vedere obiectivul său: tratatul lui Klugg. După atâtea drumuri dus-întors, îşi dădu seama că bătaia timpului din pieptul său devenea mai sensibilă de îndată ce se apropia de cea de a treia sală, cea în care tocmai i se interzisese să calce. Asta trebuia să însemne ceva... Pe de altă parte, degeaba inspecta toate dulapurile din sălile latină şi greacă, niciuna dintre lucrările depozitate acolo nu aducea, de aproape sau de departe, cu Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei. Ori informaţiile Tatuatului erau false, ori lucrarea râvnită era ascunsă chiar în Marea Bibliotecă...

După o jumătate de oră de mânuire susţinută a cărţilor, Bocceron socoti că marele cufăr cu ferecături nu putea fi nicicum

umplut mai mult şi că ar fi mai înţelept să se oprească din a-l încărca. Cu atât mai mult cu cât zgomotele de luptă ce veneau dinspre ziduri crescuseră în intensitate, ca şi cum atacatorii înaintau spre palat...

— Ar fi periculos să mai rămânem, constată el aranjându-şi veşmântul negru. Ar mai fi alte o sută de cărţi de luat, dar...

Închise cufărul, care aproape că dădea pe dinafară, şi apucă de unul din cele două mânere de metal de pe o latură.

— O să-l ducem în fortăreaţa Saint-Ange, îi spuse el. Există acolo o anexă în care se păstrează arhivele papei: lucrările vor fi în siguranţă. Hai, băiete, curaj!

Se aplecară din genunchi şi încercară să împingă împreună enormul cufăr, dar acesta nu se clinti nici cu un milimetru. Făcură o doua încercare, apoi o a treia, icnind şi mai tare, dar tot fără rezultat: cufărul parcă era înţepenit de sol.

— Măi să fie! exclamă Bocceron ştergându-şi fruntea. Gândirea scriitorilor noştri din vechime trage mai greu decât te-ai aştepta! Mă tem că...

Săltă capacul, privi un moment cum erau aranjate volumele, apoi se hotărî.

— Nu, ar fi o crimă să luăm mai puţine. Avem nevoie doar de ajutor. Patru oameni şi o haraba pe care s-o împingem nu e totuşi un capăt de ţară!

Îşi ciupi buzele cu două degete, pradă unei reflecţii intense.

— Dacă aş izbuti să ajung la cardinalul del Monte, murmură el, poate că aş reuşi să-l conving. E un prieten al cărţilor, unul adevărat. La ora asta, e fără îndoială pe undeva prin partea dinspre Belvedere şi...

Bocceron se întoarse spre Samuel.

— Nu văd altă soluţie decât să obţin un sprijin. Belvedere e chiar în spate, o să mă întorc foarte repede. Până atunci, nu scăpa din ochi cufărul şi asigură-te că niciun hoţ nu intră în bibliotecă. Mirosul prăzii a ascuţit nu puţine pofte în aceste ultime zile.

Îl gratifică pe improbabilul lui asistent cu o uşoară bătaie pe umăr şi se năpusti afară cu o sprinteneală surprinzătoare. Samuel se uită după el cum se îndepărta, dispărând apoi pe sub porticul învăluit în ceaţă al curţii. Dispunea de câteva minute pentru a pune mâna pe tratatul lui Klugg...

XIII
În gura leului

Samuel străbătu în mare viteză sălile latină şi greacă pentru a ţâşni ca o rachetă în Marea Bibliotecă. Până în acel moment, reuşise să arunce doar câteva priviri furişe, aşa că fu uimit de atmosfera de reculegere şi studiu ce domnea aici: lumina caldă a vitraliilor colorate, mirosul de carte veche şi de ceară, marea tablă neagră pe care manuscrisele erau atârnate cu nişte lănţişoare de argint, fotoliile largi acoperite cu catifele şi toate acele obiecte care incarnau dorinţa de a învăţa proprie unui loc al ştiinţei – un ciudat mapamond de metal, de pildă, făcut din diferite inele mobile care se încrucişau, o clepsidră cu nisip triunghiulară, de cincizeci de centimetri înălţime, diverse instrumente de calcul de tip compas, un ceas mare fără ace, cu nişte gradaţii de neînţeles...

Se mai aflau, în afara unui frumos şemineu cu capete de leu, cinci dulapuri de fier, din care patru erau deschise. Samuel le trecu în revistă cu atât mai febril, cu cât simţea ritmul timpului

răspândindu-se în el: trebuia să fie aproape de tot... Scotoci mai întâi pe stelajele accesibile, fără să descopere nimic care să amintească de tratatul lui Klugg, apoi se ocupă de mobila zăvorâtă, căreia încercă fără succes să-i mişte mânerul. Nu insistă, convins deodată că lucrarea pe care o căuta nu se afla acolo. Deodată, îşi dădu seama că intensitatea pulsaţiei din el varia în timp ce străbătea încăperea de la un capăt la celălalt. Mai slabă, când păşea spre dreapta – acolo unde se afla dulapul încuiat –, mai puternică atunci când revenea în partea stângă.

Sam se plasă chiar în locul în care bătaia timpului din pieptul său se arăta a fi cea mai imperioasă. În faţa unei oglinzi ovale, mai precis, al cărei cadru strălucitor era alcătuit dintr-o mulţime de beţişoare aurite de diferite mărimi, care se răspândeau în formă de coroană. Un fel de soare, de fapt... Samuel îşi zări în treacăt imaginea în oglindă: un adolescent de paisprezece-cincisprezece ani într-o cămaşă dubioasă, cu pletele zburlite – portul coifului se dovedise mai tare decât buclele sale –, cu trăsături ascuţite şi cu o stare febrilă care îi răzbătea din ochi, trădând o determinare sălbatică. Un băiat al străzii, într-un anume fel, probabil în căutare de bani sau de mâncare pe care s-o fure. În orice caz, unul care n-avea mare lucru de pierdut.

Samuel îşi veni în fire: nu era loc pentru stări sufleteşti. Îndeplinirea misiunii, punct final. Tatuatul îi vorbise despre un dulap cu un soare deasupra, în care s-ar afla închis tratatul. Sam avea dinaintea lui o oglindă care, desigur, putea ţine loc unui soare, dar nu vedea dulapul adecvat. Totuşi, chiar aici ritmul timpului bătea cu cea mai mare putere, ca şi cum o piatră sculptată s-ar fi aflat la o întindere de mână...

Apucă oglinda şi o ridică pentru a o aşeza jos. În spatele ei era ascuns un soi de seif încastrat în perete: cam şaizeci de centimetri pe şaizeci, o mică broască şi, exact deasupra ei, un cerc înconjurat de şase raze. Un alt soare! Aşa se explica şi pulsaţia! Diametrul era ideal pentru a primi în el brăţara lui Merwoser, dar cele şase fante se deosebeau, fiind abia marcate. Era imposibil, mai ales, să introduci în ele o monedă. Soarele acesta nu era destinat călătoriei, avea o altă întrebuinţare...

— OK, murmură Sam, cred că am ceea ce îţi trebuie.

Scoase Cercul de aur din buzunar, desfăcu micul fermoar şi scoase cele şase monede. Dacă tratatul lui Klugg era acolo, nu trebuia să-i fie prea greu să-l recupereze. Lipi apoi bijuteria de astrul solar: brăţara lui Merwoser se lumină viu, în timp ce de undeva se auzi un declic. I-ar fi plăcut ca acel compartiment secret să se deschidă de la sine, dar nu se petrecu deloc aşa. Îşi strecură indexul în gaura broaştei trăgând de ea, dar tot fără rezultat. Soarele şi brăţara nu erau de ajuns, era nevoie şi de o cheie...

Repetă operaţia dându-şi silinţa să priceapă. De îndată ce plasa brăţara lui Merwoser, aceasta se ilumina, urma un mic zgomot surd şi... Încercă să localizeze originea declicului. Acesta nu venea de la compartimentul secret, nici de la unul dintre dulapuri, nici de la frescele de pe ziduri ce reprezentau hărţi de oraşe şi de ţări. Şemineul... Da, dinspre şemineu!

Continuând să manevreze Cercul de aur, Samuel făcu ochii mari. În momentul declicului, unul dintre cele două capete de leu care împodobeau stâlpii şemineului lăsa impresia că se mişcă. O mişcare fulger, abia perceptibilă, ca o mică dâră vagă pe o fotografie foarte clară. Samuel se repezi de mai multe ori spre atriu, dar nu era destul de iute pentru a ajunge înainte ca

sculptura să-şi regăsească imobilitatea. După mai multe încercări, putu stabili totuşi că botul fiarei se deschidea şi se închidea cu o viteză uluitoare şi că înăuntrul lui strălucea ceva. Cheia compartimentului?

Examină cu grijă stâlpul şemineului: leul avea o coamă frumoasă de piatră, ochi alungiţi şi o gură în care se desenau nişte colţi de temut. O minusculă fantă între buze arăta că gura se putea deschide, dar intervalul de timp era atât de scurt odată mecanismul declanşat, încât era de neconceput să apuci ceva aflat înăuntru. Sam încercă să-i depărteze maxilarele cu mâinile goale, fără să reuşească. Cu o unealtă, poate? Unul dintre acele instrumente ascuţite de matematică sau...

Ochi clepsidra triunghiulară de pe masa cea neagră şi avu o iluminare. Scurgerea timpului, desigur! Doamne cât fusese de prost! Din ce cauză Tatuatul nu pusese mâna până acum pe Tratat, de vreme ce frecventa epoca potrivită? Era atât de evident! Pentru că nu avea capacitatea, pur şi simplu... Din cauza leului care-şi apăra comoara, interzicând accesul la compartimentul secret! Şi din ce pricină îl trimisese pe Sam în mausoleul lui Qin, în ciuda tuturor pericolelor? Pentru ca acesta să obţină competenţele necesare. Rudolf trebuia să ştie că un popas în tumul avea să-i dea tânărului mijlocul de a depăşi obstacolul. Care era cea mai bună metodă de a-l întrece pe leu în viteză şi de a-i răpi prada? Încetinirea timpului... Şi ce învăţase Sam din întâlnirea lui cu Qin Shi Huangdi? Să se controleze pe sine pentru a stăpâni această încetinire...

Samuel se întoarse spre compartimentul secret silindu-se să se concentreze la maximum. Trebuia să regăsească acea stare de transă care-i permisese să sculpteze piatra pentru a scăpa din mormânt. Închise ochii şi coborî mental în el însuşi,

constrângându-şi inima să bată mai puţin repede. Simţi din nou senzaţia aceea atât de deosebită de a se topi în propriul său piept şi de a asista la mişcarea vieţii în interiorul trupului său. Fără efort, pulsaţia cardiacă începu să se diminueze până când ajunse să se acorde cu cadenţa venerabilă a timpului. Cele două ritmuri băteau de acum înainte la unison...

Sam deschise pleoapele pentru a constata că vedea din nou lumea printr-un fel de filtru verde. Sprijini brăţara lui Merwoser pe gravura soarelui şi în momentul producerii „clicului" – incredibil de lung şi de înfundat – ţâşni în direcţia şemineului. I se părea că pluteşte în aer, braţele şi picioarele sale făceau să se nască în jur o serie de vibraţii care se lărgeau apoi în vaste cercuri concentrice. Ca şi cum se mişca într-o dimensiune lichidă... Sunetele erau şi ele amplificate şi deformate, amintindu-i lui Samuel de băile din copilărie, când rămânea cu capul sub apă cât mai mult timp posibil şi când zgomotele casei ajungeau până la el cu o claritate şi o forţă neobişnuite. Aici, în ambianţa tăcută a bibliotecii, sandalele pe care i le împrumutase Mamina răsunau precum copitele unor bivoli, rumoarea luptelor suna ca o orchestră de tobe mari, iar vocile grave păreau să se scurgă la ralanti prin vitralii.

Sam ajunse în faţa şemineului din trei paşi, atunci când leul de piatră părea să ragă în timp ce îşi deschidea maxilarul. Pe limba sa de piatră lucea o cheie de aur, pe care Sam avu ocazia s-o înhaţe, chiar înainte ca gura aceea cu colţi să se închidă cu un mormăit surd. O avea! Strângând micul obiect în palmă, se duse din nou spre seif şi introduse preţioasa comoară în broască. Zăvorul scrâşni mai întâi în semn de protest, dar uşa cedă în cele din urmă. Ascundea un stelaj scobit în grosimea zidului pe care

erau aşezate lucrări de formate şi aspecte diferite. Printre ele, o carte al cărei cotor cu vinişoare subţiri, întunecate îi reţinu atenţia. O trase spre el: coperta de un galben incert purta un 13 mare trasat în maniera orientală, exact ca pe exemplarul arheologului Chamberlain. Având şi o culoare asemănătoare, putea fi vorba despre Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei...

Sam bătu câteva clipe din pleoape pentru a-şi face inima să-şi reia cadenţa naturală. La început nu se produse nimic, apoi pulsaţia cardiacă se despărţi dintr-odată de aceea mai înceată care îi servea drept model. În acel moment, în atmosferă se produse o pocnitură violentă şi timpul păru să se dilate, înainte de a-şi regăsi brusc cursul. Filtrul verde se estompă imediat, şi Sam putu admira în toată splendoarea sa tratatul lui Klugg: îşi regăsise magnifica sa culoare bleu, cifrele sale strălucitoare, materialul mătăsos al copertei, atât de veche şi totuşi atât de elastică... Sesamul care avea să-i permită s-o salveze pe Alicia!

— Nu va mai trece mult, murmură el de parcă ea s-ar fi aflat foarte aproape. Ai încredere...

Cu nesaţ, parcurse lucrarea pentru a se asigura că nu e vreo nouă înşelătorie: aceleaşi gravuri reprezentând diversele pietre sculptate în nişte locuri bizare, reţete de alchimie, odiosul liliac cu cap de copil... Nu încăpea nicio îndoială, era chiar el. Spre deosebire de data trecută, totuşi – când frunzărise copia tratatului în cortul lui Chamberlain –, nu mai era capabil să citească textele în arabă. Schimbare de loc, schimbare de dicţionar! În schimb, adnotările cu roşu ale alchimistului îi deveneau inteligibile, chiar dacă anumite cuvinte îi rămâneau obscure. Sam se exprima într-o limbă italiană sau romană apropiată desigur de latina lui Klugg, dar totuşi, nu similară. Astfel, faimoasa inscripţie despre

funcţionarea pietrei sculptate suna cam aşa, în noul ei limbaj: „Cel care va aduna cele şapte elemente va fi stăpânul soarelui. Dacă poate face să strălucească cele şase raze, inima sa va fi soluţia timpului. El va cunoaşte atunci căldura de-a pururi". Nu prea clară ca traducere, dar semnificativă totuşi...

Căută apoi ultimele pagini, cele despre care se credea că dispăruseră în timpul invaziei lui Carol Quintul. Bucurie deplină! Erau acolo, toate, şi în perfectă stare! Vreo duzină de pagini cu totul, pline cu desene şi însoţite de comentarii scrise cu cerneală roşie. O statuie a zeului Thot, cele două cercuri de aur redate cu un nesfârşit lux de amănunte, portretul unui om care purta un turban, panoplii, semne cabalistice... Lui Samuel i-ar fi plăcut să examineze totul mai pe îndelete, dar momentul nu era deloc potrivit: bibliotecarul se putea întoarce dintr-un moment într-altul, trebuia să pună totul la loc.

Se pregătea să închidă uşiţa, când ceva îl opri. Oare ce conţineau aceste lucrări pentru a merita să fie zăvorâte într-un seif aproape inviolabil? Volumul acesta gros cu coperta albă şi cu aerul atât de inofensiv, de pildă? Samuel îl luă de cotor şi îl deschise la întâmplare. Un text imprimat cu caractere gotice şi cu imagini pictate de mână... Limba îi era necunoscută, dar nu la fel de necunoscută îi era repetarea fiecărei pagini duble de-a lungul întregii culegeri. Aceleaşi titluri de fiecare dată, acelaşi rege reprezentat identic cu coroana sa... O Carte a Timpului?

Samuel încercă un alt volum cu învelitoarea întunecată, în care fiecare iniţială de paragraf era împodobită deasupra cu o vinietă cu ilustraţii. Şi aici, conţinutul era sută la sută acelaşi, de la început până la sfârşit! La fel, pentru al treilea, a cărui legătură era zdrenţuită, şi pentru al patrulea, de format alungit.

Nimic altceva decât lucrări ale căror pagini se repetau... Biblioteca papei adăpostea într-adevăr o colecţie de cărţi ale timpului!

Timp de secunde bune, Samuel rămase uluit, neştiind ce trebuia să creadă, până când un zgomot de roţi de afară îl scoase din starea de perplexitate. O căruţă sau un cărucior îşi vestea prezenţa în curtea Papagalului... Să fi obţinut oare Bocceron ajutorul pe care se dusese să-l caute? Sam aşeză Cartea Timpului pe care o ţinea în mână, împingând, pentru a-i face loc, o cutiuţă de fildeş pecetluită cu ceară, pe care fu cât pe-aici s-o facă să cadă. O prinse in extremis, înainte de a trânti – un pic cam prea tare după părerea sa – uşa compartimentului secret. Uruitul căruciorului pe pavaj creştea, şi Sam se grăbi să atârne oglinda de cuiul ei. Cât priveşte cheia din aur... asta e, avea s-o păstreze! Şi-o strecură în buzunar, verifică pentru ultima oară poziţia oglinzii şi se repezi spre vestibul, cu tratatul lui Klugg sub braţ. Ajunse lângă cufărul cel mare în momentul în care mai mulţi soldaţi conduşi de bibliotecar se iveau din ceaţă şi, fără să stea mult pe gânduri, strecură Tratatul sub mobila cea mai apropiată – un bufet cu coloane.

— Ah! Tot aici eşti, îl salută distrat Bocceron, asta-i bine. Cardinalul del Monte a avut bunătatea să-mi acorde sprijin, dar trebuie să îndeplinesc în schimb o anumită sarcină pentru Sfinţia Sa şi...

Nu părea foarte în largul său, vizibil preocupat de altceva decât de soarta preţioaselor sale cărţi.

— Vino cu mine, îi spuse el singurului bărbat care nu era în ţinută militară şi al cărui profil clonţos amintea de o pasăre de pradă. Voi, ceilalţi, le porunci el celor patru soldaţi care stăteau în spate, urcaţi acest cufăr în căruţă şi aşteptaţi până mă întorc. Nimeni n-are voie să umble la el, s-a înţeles?

Gărzile elveţiene încuviinţară, în timp ce bărbatul cu chip de vultur scotea de sub larga lui capă maronie o cheie de argint, pe care i-o întinse bibliotecarului.

— Mergem odată? întrebă el. Suveranul pontif nu e deloc predispus la răbdare în dimineaţa asta...

Era oare o halucinaţie? Aproape până şi la poleială, această cheie semăna ca o soră cu cea pe care Sam tocmai o şterpelise din gura leului. Aceeaşi mărime, aceeaşi formă... Aceeaşi broască? Bocceron o luă între degete şi o făcu să sclipească în lumina firavă.

— E prima dată când o văd, zise el dintr-o răsuflare. Şi trebuie ca asta să aibă loc într-un asemenea moment, acum când totul poate va dispărea!

— Împrejurările de faţă justifică poruncile Sfântului Părinte, îi răspunse celălalt. Acum, dacă am putea să purcedem...

Se îndepărtară spre sala latină fără să-i mai dea vreo atenţie lui Sam, care se hotărî să le calce pe urme păstrându-se la distanţă. Se putea să existe oare o a doua cheie pentru deschiderea compartimentului secret din spatele oglinzii? Iar dacă obiectivul celor doi oameni era chiar seiful, ce anume aveau să caute acolo? Samuel avu o presimţire neplăcută: Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei!

Înaintă, ştergându-se de pereţi, până la sala greacă şi se dădu cât mai aproape cu putinţă de intrarea în Marea Bibliotecă. Cei doi bărbaţi se opriseră în partea stângă a încăperii, acolo unde se afla ascunzătoarea. Vai!...

— Eu... Chiar nu ştiu ce se află înăuntru, începu Bocceron. Predecesorul meu, nunţiul Moretti, m-a informat la sosirea mea de prezenţa acestui seif... Era şi el tânăr asistent când s-au terminat lucrările la bibliotecă, acum mai bine de cincizeci de

ani. Papa Sixtus al IV-lea, căruia i se datorează construirea acestor locuri, încredinţase amenajarea ascunzătorii unui arhitect egiptean. Un moşneag ciudat, după părerea lui Moretti, dar de o cultură inegalabilă...

Sângele lui Samuel aproape-i îngheţă în vine. Un egiptean ciudat... Setni? Se auzi o uşoară bufnitură pe dale, şi Sam presupuse că cei doi bărbaţi tocmai puseseră jos oglinda.

— Uimitor, nu-i aşa? îi scăpă lui Boceron. Nu o dată, după ce mi-am luat în primire funcţia aici, m-am întrebat ce anume putea tăinui acest curios dulap. Nunţiul îmi spusese că la origine erau două chei, dar că una se pierduse. Iar cealaltă se afla sub pază bună în tezaurul papei, la castelul Saint-Ange. Nu-mi închipuiam că o s-o ţin într-o zi în mâinile mele!

— Dacă Sfântul Părinte mi-a încredinţat-o, a făcut-o cu consemnul să nu ţi-o dau decât ţie şi să-i aduc lucrul imediat, îi precizează interlocutorul său. Ce reprezintă soarele ăsta gravat deasupra?

— N-am idee... Din câte ştiu, acel arhitect egiptean nu-i dădea socoteală decât lui Sixtus al IV-lea, inclusiv în privinţa alegerii decoraţiunilor. Rămâne de văzut dacă această broască funcţionează: nimeni n-a mai folosit-o din 1475.

Mai multe clicuri se succedară urmate de un scrâşnet caracteristic: uşa compartimentului secret tocmai se deschisese...

— Cărţi! se extazie Boceron. Cărţi pe care nu le-am văzut niciodată!

— Şi caseta e chiar pe stelaj, se bucură la rândul său trimisul papei. Clement al VII-lea va fi mulţumit.

Ispita era prea mare, aşa că Sam nu se putu abţine să nu arunce o privire în sală: bibliotecarul pusese mâna pe una dintre Cărţile Timpului, în timp ce însoţitorul său contempla

micuța cutie de fildeș pe care Samuel fusese cât pe-aici s-o scape jos cu câteva momente înainte.

— Eu o să plec chiar acum să-i duc obiectul, adăugă emisarul făcând să dispară sub capă micuța casetă.

Bocceron îl apucă de braț pentru a-i arăta volumul pe care-l consulta.

— E nemaipomenit! exclamă el. Toate filele sunt identice! Redactate într-o limbă germanică, îmi închipui, dar asta n-are nicio noimă!

Vârî cartea în mâinile lui Profil-de-vultur – care părea mai degrabă zorit să-și ia zborul – și luă un al doilea volum, care îi smulse aceleași strigăte de uimire:

— Și acesta e tot așa! Uite, paginile se repetă și...

— N-am venit aici să fac inventarul bibliotecii, i-o reteză celălalt. Eu și oamenii mei trebuie să plecăm cât mai repede, așa că dacă vrei să profiți de căruță, te sfătuiesc să te grăbești.

Samuel își dădu seama că era timpul s-o ia și el din loc. Făcu cale-întoarsă discret și „împrumută" în trecere unul dintre șnururile care țineau perdelele din sala latină. Odată ajuns în vestibul, recuperă tratatul lui Klugg de sub bufetul cu coloane și îl fixă cum putu în jurul burții, folosindu-se de sfoara improvizată. Firește, cămașa făcea o mică umflătură, dar, având în vedere ceața, nu era prea vizibilă... Ieși apoi și se alătură soldaților care se agitau în jurul căruței, în momentul în care un țipăt răsună de pe zidurile înalte ale palatului:

— Retragereaaa! Au intrat în oraș! Retragereaaa!

XIV
O cutiuţă de fildeş

Vestea se răspândi în incinta Vaticanului ca o dâră de praf de puşcă. La ferestre apărură siluete care repetară mesajul şi prelaţii dădură în curând buzna în curtea Papagalului, socotind cât timp îi trebuia inamicului pentru a asedia aceste locuri sfinte. Ceaţa era abia un pic mai deasă, iar soarele care începea să se ridice colora mantia aceea moale cu o nuanţă aurie aproape ireală. Amănunt neliniştitor, cea mai mare parte dintre tunuri tăcuseră, semn că rezistenţa de pe metereze încetase şi că lupta se mutase pe străzi. Asta nu-i pica prea bine lui Samuel care nădăjduia să poată pleca tot pe acolo pe unde venise, cu gândul de a trece fluviul şi de a ajunge în tabăra căpitanului Diavilo. Trebuia să se descurce altfel...

Odată toate uşile închise, Bocceron ieşi în sfârşit din bibliotecă, având sub braţ una dintre Cărţile Timpului.

— Am preferat să iau eu una, se scuză el, nu se ştie niciodată. Dacă vandalii ăştia năvălesc, nu sunt sigur că le mai poate rezista ceva, nici chiar seiful secret şi...

După privirea sumbră pe care i-o aruncă Profil-de-vultur, înţelese că prioritatea era să se grăbească dacă nu voia să rămână cu cufărul în braţe.

— Sfântul Părinte poate că e deja în castelul Saint-Ange, bodogăni emisarul papei, iar eu trebuia să ajung cât mai degrabă la el. Nu mai e nicio clipă de pierdut!

— Te urmez, se supuse bibliotecarul.

Micul convoi se puse în mişcare, luând-o pe o cale ocolită din incinta palatului pentru a-i permite căruţei să ajungă fără greutate în grădinile care se întindeau în spatele clădirilor principale. În toată acea învălmăşeală, Samuel nu se dovedi de prisos când fu nevoie să pună umărul pentru a împinge sau a trage căruţa. Dintre soldaţii care coborau spre portalul principal pentru a-l apăra, Bocceron îl opri pe unul pe care-l cunoştea, abia puţin mai în vârstă decât Sam, şi al cărui aer înspăimântat era întristător.

— Aldo, se ştie ce se întâmplă?

— Spaniolii! sughiţă tânărul oprindu-se fără voie. Au trecut de meterez în cartierul Sfântului Duh, forţând o fereastră care se deschidea în zid... Sunt pe puţin vreo trei mii care năvălesc spre noi, iar nemţii sunt chiar în spate! Trebuie să apărăm fortăreaţa!

Făcu un gest de rămas-bun şi ţâşni ca o săgeată.

— Să nu ne pierdem cu firea, porunci Profil-de-vultur, altfel n-o să mai salvăm nici cărţile, nici propria piele!

Îşi reluară de bine, de rău înaintarea, trecând pe sub un nou portic într-o nouă curte, până când ajunseră pe o terasă largă,

acoperită cu pietriş, unde se văzură nevoiţi să manevreze printre fântâni şi portocali plantaţi în oale, pentru a ajunge la construcţia joasă care părea să fie punctul de repliere al întregului palat. Gărzile încadrau mulţimea de prelaţi care încercau să intre şi printre care se amestecau oameni în veşminte somptuoase, dar şi femei şi copii. La suspinele de spaimă şi la discuţiile aprinse care se ridicau din rândul celor care aşteptau să intre, se adăuga o gamă surprinzătoare de ţipete de păsări: o colivie foarte mare era situată chiar alături, iar zburătoarele, înnebunite de vacarm, piuiau pe toate tonurile.

— E prea multă lume, decretă Profil-de-vultur, va trebui să parlamentăm. O să am nevoie de tine, Bocceron.

În timp ce cei doi bărbaţi se duceau să ceară permisiunea de trecere pentru comorile bibliotecii, Samuel se aplecă spre unul dintre elveţienii care împingeau la căruţă în dreapta sa, un zdrahon cu aer jovial.

— Nu cunosc prea bine locul, începu el. Pe aici se ajunge deci la castelul Saint-Ange?

Celălalt încuviinţă.

— Există un pasaj acoperit care pleacă de la clădirea asta. Trece pe deasupra întregului cartier Borgo până la castel, e cel mai sigur mijloc de a ajunge la destinaţie. De asta sunt atâţia oameni care aşteaptă, adăugă el arătând spre coada care se întindea în faţa lor. Mă rog, când spun atâţia oameni, nu mă refer la oricine, nu! Atâtea ţoale frumoase, n-ai decât să te uiţi: episcopul Carpi cu pălăria sa neagră, cardinalul Giberti sprijinit în baston, cardinalul della Valle ceva mai încolo... E şi o parte din familia Orsini la nivelul stâlpului şi, aproape de statuia lui Hercule, câţiva reprezentanţi ai familiei Conti. Cât priveşte puştiul

care aleargă jucându-se cu bățul, el poartă culorile familiei Frangipani... Toată nobilimea romană, ce mai!

— Nici un Colonna, se hazardă Sam care se gândea la ce îi spusese Mamina despre dușmanii jurați ai lui Clement al VII-lea, și mai ales la căpitanul Diavilo, sufletul lor blestemat.

— Vorbește un pic mai încet, băiete, îl sfătui garda, cei din familia Colonna nu sunt prea bine văzuți aici. Deși nu toți au păcate, dacă vrei să știi care-i părerea mea...

Avu o privire semnificativă.

— Și căpitanul Diavilo? insistă Sam. El e cel care comandă trupele, nu?

— Uf, Diavilo, făcu garda elvețiană ridicând brațele spre cer, asta-i altă mâncare de pește! Am un frate mai mare care-l mai vizita uneori când era mai tânăr. Un ticălos fără pereche Diavilo ăsta, zău! Știi ce-a făcut, în ziua în care a împlinit zece ani, când taică-său i-a dăruit prima spadă? A vânturat-o de două-trei ori prin aer și zbang! și-a decapitat câinele. Dintr-o singură lovitură... Da, da, poți să-ți dai ochii ăștia speriați peste cap cât vrei, propriul câine! Fratele meu spune că Diavilo ăsta era țicnit încă de mic, dar treaba nu s-a schimbat mai apoi. Mâna lui, de pildă, știi că e ciung? Frate-meu spune că și-a pierdut-o când l-au prins turcii, acum vreo douăzeci de ani. L-au azvârlit într-una dintre celulele lor mucede, fără mâncare, cu gândul să-l lase să moară de foame. Dar când s-au întors la el după câteva săptămâni, Diavilo era tot acolo... Mâncase mai întâi șoareci, apoi insecte, apoi mușchi și când n-a mai avut ce mânca, și-a tăiat mâna stângă și a...

Garda elvețiană făcu o mutră dezgustată.

— Mă rog, îți închipui ce-a făcut. Când temnicerii l-au scos de acolo, au fost atât de impresionați de curajul său, încât l-au

îngrijit şi apoi i-au dat drumul. Un om care-şi omoară câinele şi care e în stare să se ronţăie pe sine nu-i de colo, nu?

Samuel dădu din cap întrebându-se cât din toate astea era adevăr şi cât legendă. Oricum, chiar exagerată, reputaţia lui *Il Diavolo* n-avea nimic care să-l entuziasmeze.

— Dacă e atât de rău şi de curajos precum se spune, sugeră Samuel, nu există riscul să pună mâna pe castelul Saint-Ange?

Garda elveţiană se pronunţă categoric:

— Fortăreaţa e de necucerit, de asta poţi fi sigur. Niciunul dintre papii care s-au refugiat în ea n-a putut fi scos afară. Şi sunt câteva veacuri de când ţine asta, crede-mă... Aşa că, stai liniştit, băiete, odată intraţi acolo, mai nimeni nu va mai putea pătrunde.

— Dar de ieşit? insinuă Samuel care trebuia să se gândească şi la modul de a ajunge cumva la Alicia.

— Ar trebui să fii nebun ca să părăseşti castelul cât timp oraşul se va afla la cheremul asasinilor şi tâlharilor! Şi apoi, doar dacă ai aripi, ca papagalii din colivia asta, altfel nu prea văd cum ai putea s-o faci. În caz că nu ştiai, Saint-Ange serveşte şi ca închisoare, cea mai de temut din Roma! S-au luat toate măsurile care să împiedice vreo evadare!

Samuel se sili să surâdă odată cu interlocutorul său, chiar dacă perspectiva de a fi închis curând într-o fortăreaţă de unde nimeni nu putea scăpa nu era deloc veselă. Cu atât mai rău, avea tratatul lui Klugg şi nimic n-o să-l poată opri înainte de a o fi readus pe Alicia...

Îi mulţumi elveţianului şi făcu câţiva paşi ceva mai departe de căruţă, pentru a-şi aşeza mai bine cartea, care avea tendinţa să-i alunece de sub cămaşă, şi pentru a consulta planul cetăţii, ţinut

în buzunar. Într-adevăr, dacă privea cu atenţie, avea pe desen ceva care aducea cu un zid lung ce lega, pe deasupra fluviului, clădirea palatului de un turn mare, crenelat. Castelul Saint-Ange... Pe gravură, zidurile sale de apărare impresionante făceau din el o fortăreaţă redutabilă, locul ideal pentru susţinerea unui asediu. În schimb, pentru a ajunge apoi la teatrul ruinat ce servea drept tabără căpitanului Diavilo, trebuia să străbată o bună parte din oraş. N-ar fi o plimbare de plăcere...

Sam studia harta de câteva minute, încercând să stabilească cel mai bun itinerar, când strigătele îl făcură să ridice capul. Un personaj important, înconjurat de un grup de cardinali şi de soldaţi, urca pe alee spre clădire, stârnind o mare tulburare la trecerea sa.

— Clement al VII-lea... E Clement al VII-lea!

— Binecuvântează-ne, Sfinţia Voastră!

— Pe tânărul meu fiu, fie-vă milă, luaţi-l cu voi!

Duzina de gărzi care-l escorta ţinea curioşii la distanţă, şi papa ajunse în curând în dreptul căruţei, moment în care Profil-de-vultur se repezi spre el.

— Prea Sfinte Părinte, făcu acesta înclinându-se plin de respect, iertaţi-mă pentru întârziere. Am crezut că aţi ajuns deja în fortăreaţă şi...

— N-are importanţă, îl întrerupse Clement al VII-lea făcându-le semn oamenilor săi să se îndepărteze. O ai?

În timp ce Profil-de-vultur făcea un pas înainte scotocind pe sub capă, Samuel îl privi pe papă care stătea la cinci-şase metri de el. Avea în jur de vreo cincizeci de ani, un aer dispreţuitor, nas şi pometi proeminenţi, plete negre strânse sub o bonetă roşie. Purta pe deasupra un lung veşmânt, de un alb imaculat şi

o mantie roșie ce îi acoperea umerii și pieptul. În ciuda aroganței din vocea sa, avea tenul palid și cearcăne mari îi subliniau ochii negri. Un om obișnuit cu puterea, cu onorurile, ce își simțea tronul clătinându-se...

Profil-de-vultur îi întinse micuța casetă de fildeș scoasă din compartimentul secret, și Clement al VII-lea o cântări în palmă înainte de-a o deschide.

— Prin urmare, chiar exista, murmură el. Poate că e o șansă ca în felul ăsta să scap!

Trecătorii tăcuseră dintr-odată pe esplanadă, de parcă deveniseră conștienți de solemnitatea momentului. Cu unghia, Clement al VII-lea făcu să sară pecetea de ceară și sălta capacul.

— Goală! suspină el. E goală.

Azvârli cutia departe, cu un gest furios, și își reluă drumul spre clădirea cea joasă.

— Eu... nu știu ce să cred, se scuză Profil-de-vultur dând înapoi, am urmat întocmai instrucțiunile Sfinției Sale, n-aveam cum să prevăd că...

— Nu-ți fac niciun reproș! se aprinse Clement al VII-lea. Cum ai fi putut tu să ai măcar idee despre ce ar închide lucrul acesta în el? Dispari acum, nu mai am nevoie de tine!

Oamenii papei se interpuseră pentru a-l îndepărta pe indezirabil, care continua să strige:

— Dar, Prea Sfinte Părinte, mai e și acest cufăr cu cărți despre care v-a vorbit bibliotecarul... Am avea nevoie de autorizația Domniei Voastre pentru a le pune cât mai repede la adăpost în castel...

Clement al VII-lea nu catadicsi să-i răspundă, dar unul dintre cardinalii care îl urmau îi făcu un semn lui Bocceron pentru

a-i da de înţeles că avea să se ocupe el de asta. În vreme ce mulţimea se dădea la o parte pentru a-i face loc papei să treacă, Samuel se apropie de băieţelul care se jucase tot timpul cu un băţ şi care se grăbise să ridice de jos micuţa casetă aflată la câţiva metri de acolo.

— Pot să mă uit şi eu la ea? îl întrebă Sam.

Copilul strânse obiectul în mână ridicând din sprâncene.

— Mie mi-a aruncat-o Sfinţia Sa!

— Doar să mă uit... Îţi promit că ţi-o dau înapoi imediat. Iar dacă eşti de acord, o să-ţi spun un secret.

— Un secret adevărat? ezită băiatul, neîncrezător.

— Un secret cum n-ai mai auzit vreodată, îl asigură Sam.

Fără să-l scape din ochi pe acest tânăr ciudat îmbrăcat cam aiurea, copilul desfăcu încet pumnul. Sam luă cutia între degete şi o privi mult mai atent decât reuşise s-o facă în bibliotecă. O casetuţă foarte veche al cărei fildeş îngălbenise un pic... Sub ceara roşie care o pecetluia şi pe care Clement al VII-lea o făcuse în parte să sară, capacul era gravat cu un fel de hieroglifă. Un om cu cap de ibis, aşezat pe vine şi văzut din profil. O reprezentare a zeului Thot? Posibil... Cât priveşte interiorul casetei, deşi era într-adevăr gol, fusese evident conceput pentru a păstra un inel. Forma circulară scobită în suport, de aproape un centimetru şi jumătate în diametru, nu lăsa nicio îndoială. Un inel...

— Acum, mi-o dai înapoi? se nelinişti băieţelul.

Lui Samuel i se păru că era smuls dintr-o reverie îndepărtată. Îşi veni în fire şi îi făcu cu ochiul băiatului.

— Poftim, îţi mulţumesc mult.

— Şi secretul? Mi-ai promis un secret!

— Secretul..., se gândi Sam. Ei bine, cutia asta de fildeş pe care o ţii în mână... trebuie s-o păstrezi cu grijă asupra ta, întotdeauna. În ea a fost închisă cea mai minunată şi mai de necrezut dintre comorile din acest palat.

Băieţelul holbă ochii săi mari şi albaştri, de uimire.

— Cea mai minunată dintre comori? Sigur?

— Absolut, afirmă Sam.

XV

Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei

Nici vorbă să poată traversa cu căruţa galeria supraetajată care ducea la castel. Două dintre gărzile elveţiene fiind trimise să apere portalul central, Samuel trebui să dea ajutor la căratul cufărului de-a lungul acelui interminabil coridor de cărămidă şi piatră care domina oraşul. Cât de des putea, strecura câte o privire printre obloane pentru a încerca să zărească tabăra lui Diavilo de dincolo de fluviu. Dar deşi ceaţa continua să se ridice, o ploaie deasă se pornise să cadă, dublând pânza aceea de bumbac cu o perdea groasă, lichidă.

În interiorul acelui *passetto*, afluenţa era comparabilă cu cea a unei staţii de metrou la orele de vârf, iar Sam fu cât pe-aci să fie răsturnat de mai multe ori de nişte prelaţi fără jenă care alergau pretinzând să li se cedeze trecerea. Ferecăturile cufărului îi intrau în umeri, greutatea poverii îi zdrobea şalele, dar cel puţin

nimeni nu-i dădea atenţie, nici lui şi nici tratatului lui Klugg, pe care-l purta strâns lipit de burtă.

În timp ce avea grijă să nu se poticnească, Samuel se gândi din nou la caseta de fildeş şi la bijuteria pe care trebuie că o adăpostise. Să fi fost oare vorba de inelul veşniciei? O casetă marcată cu semnul lui Thot, forma circulară a amprentei, faptul că obiectul fusese închis printre cărţilor timpului... Tot atâtea indicii care pledau în acest sens. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu-i ceruse Tatuatul lui Samuel să i-l aducă înainte de toate? Nu ştia de prezenţa ei în compartimentul secret al bibliotecii? Sau, dimpotrivă, ştia că micuţa casetă era goală? Mister...

— Luaţi-o la stânga! le porunci Bocceron.

Pătrunseră în fortăreaţă printr-o poartă grea, înţesată de cuie, şi o cotiră pe o scară îngustă unde le veni foarte greu să urce pe nişte trepte deosebit de înalte. Bocceron îi conduse apoi până la anexa bibliotecii, pe care o deschise cu una dintre cheile de pe mănunchi.

— Lăsaţi-l jos la intrare, o să mă descurc eu.

Elveţianul cel jovial scoase un „uf" de uşurare, îndreptându-şi trupul înalt, şi Sam îşi masă partea de sus a braţelor cu impresia că era infinit mai uşor. Se decise apoi să se eschiveze, căci se temea că umflătura de sub cămaşă ar putea să-l trădeze, în cele din urmă. Dar Bocceron era de altă părere.

— Aş termina mult mai repede dacă m-ai ajuta să le aranjez, declară el. Mai ales că tu cunoşti deja un pic aceste volume!

Samuel învălui cu privirea încăperea boltită în care se îngrămădeau dulapuri, cufere şi diverse registre, măsurând dificultatea sarcinii şi căutând un pretext pentru a se sustrage.

— Adică, începu el ţinându-se cu mâinile de burtă, trebuie ca mai întâi... mă rog, să fiu singur.

Garda elveţiană izbucni într-un puternic hohot de râs, dar ceilalţi nu părură să găsească reflecţia pe gustul lor. Samuel se scuză şi ieşi promiţând să se întoarcă.

Odată afară, fugi la întâmplare în căutarea unui loc liniştit unde putea să se ocupe de tratatul lui Klugg. Din interior, castelul semăna deopotrivă cu o construcţie militară, prin extraordinara grosime a zidurilor sale, dar şi cu o locuinţă plăcută, prin numeroasele săli decorate cu fresce şi împodobite cu tavane cu casete sculptate. Un compromis între palat şi fortăreaţă... Mulţimea se răspândise oarecum peste tot, tineri, bătrâni, bărbaţi, femei, unii aşezaţi pe jos în mijlocul unor baloturi făcute în grabă, alţii în picioare stând de vorbă despre nenorocirile vremii, alţii chiar, mai puţin numeroşi, aşezaţi pe puţinele fotolii disponibile, frânţi de oboseală.

După ce rătăci un moment, Samuel descoperi la etajele superioare un pervaz de fereastră, unde putea beneficia atât de o sursă de lumină, cât şi de o linişte relativă. Desfăcu cordonul de pe sub cămaşă şi se instală în faţa geamului cu carourile cercuite cu fier: îşi putea îngădui o jumătate de oră pentru a lua cunoştinţă de Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, înainte de a se concentra asupra celui mai bun mod de a ieşi de aici şi de a-l înfrunta pe căpitanul Diavilo.

Fără să piardă o clipă, se cufundă în lectura ultimelor pagini ale cărţii, acelea despre care se credea că vor împiedica distrugerea şi care, după părerea lui Chamberlain, ar putea cuprinde date cruciale despre inelul veşniciei. Duzina de file în cauză era plină de desene, de hărţi şi de semne cabalistice, la care se adăugau

notele lui Klugg, cu roşu. Dacă semnificaţia întregului era confuză, în amănunt, unele dintre ilustraţii îi erau mai degrabă familiare. Această reprezentare a lui Thot, de pildă, de pe prima filă a teancului... Zeul cu cap de ibis, schiţat cu un creion din cărbune pe jumătate de pagină, stătea în picioare, cu braţele la orizontală, arborând la încheietura pumnilor două brăţări mari, galbene. Klugg inserase un comentariu dedesubt, şi Sam trebui să-l reia de mai multe ori înainte de a reuşi să-l interpreteze, „latina" sa fiind aproximativă. Paragraful avea drept titlu: *Cele două cercuri de aur, cel autentic şi cel fals.* O aluzie la bijuteria pe care o făurise chiar Thot şi la copia realizată de Merwoser, desigur... „Ele sunt ca doi fraţi care par apropiaţi şi pe care totuşi orice îi separă", spunea în esenţă textul. *De aceea zeul zilelor depărtează braţele, unul spre estul de unde soarele se ridică, altul spre vestul unde soarele apune, pentru a dovedi că în acelaşi timp ei se opun şi se completează* – această ultimă frază era subliniată.

Pagina următoare, în negru şi alb, oferea imaginea unui cimitir pe o colină izolată, în mijlocul unor ierburi sălbatice, în care erau aliniate patru morminte, fiecare prezentând un soare gravat la bază. Cu toată grija pe care artistul o avusese pentru a face ca evocarea lui să fie verosimilă, o asemenea alăturare de morminte într-un acelaşi loc era totuşi improbabilă: primele două purtau într-adevăr semnele distinctive ale religiei musulmane, al treilea avea deasupra o cruce creştină şi al patrulea nu era altceva decât sarcofagul lui Setni, uşor de recunoscut după faptul că era decorat cu hieroglife. Un cimitir imaginar... Trei rânduri într-o scriere strânsă erau mâzgălite dedesubt, dar într-o limbă ce-i rămânea de nepătruns lui Sam.

Filele următoare nu păreau să aibă un raport direct cu inelul veşniciei, nici măcar cu piatra sculptată: o tablă de şah pe care un rege negru, cu un turban pe cap, se afla într-o situaţie proastă; o jumătate de duzină de cercuri care primeau în miezul lor patru triunghiuri, ele însele prevăzute cu un număr variabil de puncte – Samuel se gândi la un fel de ghicitoare, dar fără a reuşi să-i stabilească logica; o friză vegetală care se desfăşura ca un lung şarpe din frunze ce se împleteau, splendidă ca grafică, dar al cărei sens rămânea impenetrabil etc. Să se fi înşelat oare Chamberlain acordând acestei părţi lipsă din Tratat o valoare pe care ea n-o avea?

Din fericire, penultima pagină din teanc se dovedi mai promiţătoare: era vorba despre o hartă geografică veche, pliată, care, odată desfăşurată, ocupa echivalentul a aproape patru foi. Era de o mare eleganţă, trasată cu cerneală violetă pe un fond brun-închis, fiind încadrată de o mulţime de adnotări ale lui Klugg, semn al importanţei pe care i-o atribuia. Spaţiul reprezentat, în ciuda imperfecţiunii unor contururi, era fără îndoială cel al Mediteranei Orientale, din Egipt până la actuala Turcie – Sam consultase destule atlase, în urma călătoriilor sale, aşa că nu-i fu greu să identifice desenul coastelor şi panglica atât de caracteristică a Nilului. Harta mai conţinea în afară de asta mai multe oraşe, cu numele lor în arabă, şi câteva figuri ca nişte conuri ascuţite pentru munţi sau ca nişte valuri stilizate pentru mare. Erau de asemenea şi două şiruri de mici linii galbene şi albe care plecau din aceeaşi regiune a Nilului şi se îndreptau apoi împreună spre nord pe căi distincte. S-ar fi zis două itinerare divergente, care, avându-şi punctul de plecare în Egipt, urcau spre Turcia luând-o prin mijlocul uscatului, pentru linia galbenă, şi de-a lungul litoralului, pentru cea albă.

Samuel ar fi rămas la acest nivel de deducţii, dacă n-ar fi avut indicaţiile lui Klugg... Alchimistul tradusese într-adevăr chiar pe crochiu numele anumitor oraşe şi mai ales redactase mai multe paragrafe care constituiau tot atâtea reflecţii utile pentru înţelegerea documentului. Samuel trebui să le citească şi să le recitească de mai multe ori, înainte de a le pătrunde sensul şi de a deveni conştient de ceea ce ţinea în mâini: o hartă ce retrasa istoria inelului veşniciei!

Totul începea pe Nil, într-adevăr, în cetatea care servea ca loc de plecare a celor două itinerare. Klugg avusese grijă să-i transcrie numele cu caractere latine, dar Samuel l-ar fi identificat oricum: Teba, desigur... În privinţa oraşului, alchimistul adăugase această precizare: *În vremuri imemoriale, năvălitorii hicsoşi au pus stăpânire pe marea împărăţie a faraonilor, precum şi pe capitala sa Teba. Un nou suveran, cu numele de Merwoser, a pus să fie topit cel de al doilea Cerc de aur după instrucţiunile lăsate de Thot. Dar a venit o zi în care urmaşii lui Merwoser au fost la rândul lor alungaţi de pe tron. Au fugit atunci din împărăţie luând cu ei cel de al doilea cerc şi inelul veşniciei aflat în caseta sa albă.*

O casetă albă... Ca şi cea din compartimentul secret din bibliotecă!

La scurt timp, supravieţuitorii hicsoşi s-au despărţit în două grupuri distincte: unul care a apucat-o spre est, ducând al doilea cerc, numit şi cel fals, celălalt care a ajuns pe coastă având în grijă inelul.

Această scindare explica şi faptul că cele două trasee se despărţeau şi pe hartă: cel cu galben – culoarea aurului – retrasa periplul brăţării lui Merwoser, cel cu alb – culoarea fildeşului –, pe cel al casetei... Dacă dădeai crezare hărţii, fiecare dintre cele două

obiecte parcursese o rută precisă de-a lungul unei salbe de oraşe diferite: la est, Basra, Wasit, Babil etc.; la vest, Ramla, Sur, Saida şi încă altele... Klugg îşi limitase remarcile în marginea crochiului la vreo douăsprezece dintre aceste cetăţi despre care reuşise să obţină informaţii: o dată de întemeiere ici, numele unei căpetenii locale colo, menţiunea unei lucrări care evoca una sau alta dintre cele două comori...

Dar lucrul cel mai interesant pentru Sam privea punctele de sosire ale celor două itinerare. După crochiu, brăţara lui Merwoser ajunsese în oraşul Izmit din Turcia, la capătul unei şerpuiri de mai multe secole. Or, Vlad Ţepeş recunoscuse că furase Cercul de aur chiar din Izmit, în 1447... Mărturisise chiar că, pe atunci, mai nimeni nu ştia de unde provenea bijuteria, nici cât de întinse îi erau puterile. Cu alte cuvinte, harta spunea adevărul despre brăţara lui Merwoser! Ea urmase efectiv traseul indicat! Iar dacă spunea adevărul cu privire la brăţară, de ce ar fi minţit în legătură cu inelul?

Cu vârful degetului, Samuel refăcu pe hârtie al doilea itinerar jalonat de mici pătrate albe. Acesta era mult mai scurt şi mai simplu de urmat decât precedentul, pentru că, odată ieşit din Egipt, era de ajuns să urci drept spre nord. Destinaţia sa era Antiohia, o cetate apropiată de litoral. Klugg îi consacrase de altfel mai multe note, într-un colţ al crochiului:

Antiohia: chiar aici, timp de mai bine de un secol, s-a pierdut urma inelului Timpului, după ce acesta a călătorit pe ascuns pe coastele Siriei. Ultimul care a atestat prezenţa sa în acest loc este marele filosof Awzalag al-Farabi care, în tratatul său din 948 despre principiile muzicii, relatează a fi văzut în tezaurul Cadiului

din Antiohia o casetă albă, însemnată cu pecetea lui Thot, cu un ciudat inel de piatră în interior.

În 1098, în timpul primei cruciade, soldații lui Hristos plecați să recucerească Ierusalimul debarcă în Siria și smulg prin forță Antiohia de sub dominația selgiucizilor. Punând stăpânire pe oraș, ei descoperă inestimabile comori, precum o bucată din Sfânta Lance care a străpuns coastele lui Hristos sau caseta de fildeș care proteja inelul veșniciei. Acesta din urmă a fost trimis, împreună cu o parte din pradă, mai întâi spre Constantinopol, capitală vecină cu Imperiul Bizantin, apoi spre Roma, unde îl cerea noul papă Pascal. Mențiunea acestei expediții figurează în jurnalul de bord al caravelei La Nonna, *însărcinată să asigure transportul până în Italia.*

De atunci, caseta și conținutul său se află deci la dispoziția papilor, undeva în palatul lor din Roma. Acolo trebuie să mergi pentru a-l căuta.

Samuel îndoi harta la loc, o mulțime de ipoteze dând buzna în mintea sa. Cea mai plauzibilă era că, la capătul anchetei sale, convins că localizase inelul, Klugg reușise să se ducă la Roma în perioada care i se părea cea mai propice pentru a-și însuși obiectul, adică după construirea bibliotecii papilor. Dar papa Sixtus al IV-lea apelase, pentru a-și apăra bunul, la un arhitect imprevizibil, marele preot Setni, care născocise un dispozitiv de încetinire a timpului pentru a proteja tezaurul... Rezultatul: odată ajuns la fața locului, alchimistul dăduse peste un hop – putea desigur să ajungă la compartimentul secret, dar nu era capabil să-l deschidă! De unde decizia sa, în ultimă instanță, de a explora mormântul lui Qin pentru a afla cum să încetinească timpul. O hotărâre care îl costase viața...

Rămânea o chestiune subsidiară: ce rol jucase Setni în această afacere? Şi de ce acceptase să conceapă o ascunzătoare magică în palatul papei?

Într-un anume fel, răspunsul îi fusese dat chiar de către papa Clement al VII-lea, în momentul în care rupsese pecetea cutiuţei de fildeş şi descoperise că aceasta era goală. Samuel bănuia într-adevăr că sistemul conceput de Setni în Marea Bibliotecă nu fusese altceva decât un mijloc de a-şi apropria conţinutul... Căci cine dar, cu excepţia papei care avea o cheie, era capabil să deschidă compartimentul secret? Cel care îl concepuse, desigur, Setni... Setni care se putuse aranja foarte bine pentru a recupera bijuteria, pecetluind caseta ei cu puţină ceară pentru a face să se creadă că era în continuare neatinsă. O ocazie de aur pentru a ascunde inelul într-un loc şi mai discret încurcând pistele...

— Visezi?

Samuel tresări. Avea privirea aţintită asupra ancadramentului de lemn al ferestrei şi nu-l văzuse venind pe băiatul de mai adineauri, cel care ridicase de jos chiar caseta pe care-o aruncase Clement al VII-lea.

— Eh, mă gândeam, răspunse el.

— Te caut de ceva timp, făcu băiatul fixându-l cu un aer nemulţumit. Valeria spune că frumoasa mea cutie albă n-a conţinut niciodată vreun lucru preţios.

— Valeria? Cine-i Valeria?

— E sora mea mai mare. Ea are paisprezece ani şi mă bate la cap tot mereu... Zice că nu sunt decât un plod care crede tot ce i se spune. Mai zice că ţi-ai bătut joc de mine cu povestea aia a cutiei şi că habar n-ai ce înseamnă o comoară.

Samuel se întoarse spre el ezitând în privinţa a ceea ce trebuia să facă. Băieţelul avea pletele foarte blonde, un fel de ciucurel pe vârful capului, şi se vedea că fierbe de o furie neputincioasă la gândul că fusese luat drept un bebeluş.

— Hm! făcu Sam cât mai serios cu putinţă. Cu fetele de paisprezece ani, nu e prea uşor, îţi spun eu. Iar sora ta crede că nu mă pricep deloc în materie de comori, nu-i aşa? În cazul ăsta, îţi propun un târg. Ca să-ţi dovedesc că sunt un cunoscător adevărat, o să-ţi încredinţez ceva...

Îşi vârî două degete în buzunar şi scoase din el cheia de aur pe care i-o răpise leului de piatră din gură.

— Cum te cheamă?

— Vittorio, făcu băiatul bombându-şi pieptul.

— Prea bine, Vittorio. O să-mi faci un mare serviciu. Pot avea încredere în tine, nu?

Băiatul dădu din cap cu convingere.

— Eram sigur de asta! se bucură Sam. Uite, o să-i duci asta lui Patrizio Bocceron, bibliotecarul papei. Îl găseşti în Anexă, două caturi mai jos, lângă scara cea mică în spirală. Crezi c-o poţi descoperi?

O nouă bombare a pieptului.

— Bine. Îi dai cheia asta din partea mea, îi aparţine. Şi, în treacăt, poţi să-l întrebi dacă e vorba despre un obiect de preţ... În funcţie de răspunsul lui, o să ştii dacă te-am minţit sau nu în legătură cu cutia de fildeş. Dar te asigur că, în privinţa comorii, ştiu ce spun...

Vittorio luă cu precauţie cheia în mână, adresându-i lui Samuel o privire plină de recunoştinţă, apoi o şterse pe culoar, grăbindu-se să-şi îndeplinească misiunea.

Samuel îi admiră un moment felul în care făcea slalom printre adulţi, gândindu-se că era păcat că skate-ul se inventase atât de târziu... Apoi apucă iar Tratatul, pe care-l strecură sub cămaşă, legându-l cu ajutorul cordeluţei. Nici nu putea fi vorba să-l bănuiască cineva că „împrumutase" lucrarea şi astfel să-i fie luată... Profită de ocazie pentru a observa prin geam starea cerului: ploaia încetase şi soarele se hotăra în sfârşit să împrăştie ceaţa. Jos, Sam putea distinge acum fluviul şi podul mişcător care trecea pe deasupra lui, pod mişcător care fusese ridicat pentru a întrerupe orice legătură cu celălalt ţărm. În curtea castelului Saint-Ange, un număr mare de soldaţi şi de curioşi erau masaţi pe creneluri, apostrofându-se şi aţâţându-se unii pe alţii de parcă asistau la un spectacol. Lui Samuel îi trebuiră câteva minute până să înţeleagă despre ce era vorba: fortăreaţa era de acum ruptă de exterior, dar mulţi fugari încercau încă să ajungă la ea. Aceasta era situaţia la baza zidurilor, unde se zăreau bărci care fuseseră trase la mal şi oameni care coborau, precipitându-se spre cetate. Din înaltul zidului, gărzile elveţiene le aruncau frânghii care să le permită să se caţere până la ei, în uralele mulţimii.

Samuel nu stătu pe gânduri; dacă romanii încercau prin toate mijloacele să intre în castel, el trebuia să iasă... Se năpusti pe prima scară şi întrebă o tânără femeie înfăşurată într-o cuvertură multicoloră care era drumul spre curtea principală. După câteva ocoluri, reuşi să ajungă în sfârşit pe esplanada pe deasupra căreia treceau, pe de o parte, formidabilul turn de piatră, şi, pe de alta, podul mişcător ridicat asemenea unui picior în nasul atacatorilor. Cel puţin două sute de curioşi erau strânşi de-a lungul meterezelor, dându-le sfaturi şi încurajându-i pe

soldaţii care se arcuiau pentru a le întinde frânghii nefericiţilor ce se chinuiau să se caţere pe ele.

— Apucaţi-vă cât mai bine, întâi c-o mână şi apoi cu cealaltă...

— Trageţi aer în piept! Mai întâi, trageţi aer adânc...

— Hai sus! Hai sus!

Samuel se văzu nevoit să-şi facă loc cu coatele până la un enorm crenel orientat spre vest. Pânza de ceaţă care acoperea Roma încă din zori se risipea şi, dacă mai multe cartiere rămâneau în continuare înecate în puf, insule tot mai numeroase de acoperişuri portocalii şi roşii apăreau odată cu turle de biserici, cu monumente în ruină şi porţiuni întregi din palatul lui Clement al VII-lea. Văzduhul răsuna în continuare de zăngănitul armelor şi de nechezatul cailor, dar principalele lupte dându-se în interiorul cartierului Borgo, era greu de ştiut cum avea să manevreze invadatorul. În timp ce continua să se strecoare, Samuel se ghida după planul Romei, silindu-se să repereze direcţia în care trebuia să meargă pentru a o elibera pe Alicia. La aproximativ trei sute de metri, cursul fluviului făcea o cotitură la stânga, atingând uşor zona în care se afla cu aproximaţie piatra sculptată. Apoi mai era un alt pod, ceva mai departe şi, pe malul opus, cel care-l interesa pe Sam, o încâlceală de străduţe care se pierdeau în ceaţă. Tabăra lui Diavilo se ascundea undeva în spatele acestui cartier, la o distanţă nedeterminată...

Sam se aplecă apoi deasupra golului, încercând să aprecieze cum ar putea profita de situaţie. Douăzeci de metri mai jos, o duzină de persoane aşteptau, ridicând braţele spre cer şi rugându-l să le vină în ajutor, în timp ce alte cinci începuseră să escaladeze zidul agăţându-se de frânghii. Samuel însă voia să coboare. Dar în numele cui avea să i se permită acest lucru?

Se uită mai atent la grupul de refugiaţi: oameni destul de tineri, cei mai mulţi, unul mai în vârstă, cu o coamă de păr des şi alb, şi trei femei care-şi abandonaseră mantiile lor cu mâneci lungi pentru a se mişca mai în voie.

Nu mergea de la sine... Erau acolo mulţimea, soldaţii, enervarea generală... Trebuia să improvizeze, să-i ia pe toţi prin surprindere şi... să joace un pic de teatru!

— *Nonno*! Papi! strigă el deodată făcând semne ample spre bătrânul cu coamă albă, aflat cu douăzeci de metri mai jos. *Nonno*, nu mă vezi? Sunt aici, *nonno*!

Îi luă drept martori pe oamenii care îl înconjurau.

— Bunicul meu e acolo, jos! Mă vezi, *nonno*? Vin!

Strigând din ce în ce mai tare, Samuel trecu prin mulţimea de gură-cască pentru a se duce de-a dreptul la gărzile elveţiene care erau însărcinate cu frânghiile. Se propti în faţa a doi dintre ei care îi întindeau mâna peste zid unuia dintre fugarii pe cale să-şi încheie ascensiunea.

— E bunicul, zise Sam cu o voce gâtuită, prefăcându-se că vrea să apuce frânghia. E chiar acolo jos! Trebuie să-l salvez! *Nonno*, repeta el, vin după tine!

Unul dintre soldaţi îl obligă să se îndepărteze, în timp ce celălalt îl felicita pe căţărătorul care reuşise să pună piciorul în fortăreaţă.

— Cel cu pletele albe, continuă Sam. E bunicul! E bătrân, are un braţ paralizat, n-o să poată urca niciodată singur... O să moară dacă nu cobor să-l ajut!

A doua gardă se aplecă la rândul ei.

— Poate că nu e foarte tânăr, dar...

— Vă rog, insistă Sam, e singura lui şansă! O să-l prindă spaniolii!

O doamnă în vârstă, cu o pălărie neagră pe cap, interveni pe lângă gardă:

— Mi-ar plăcea şi mie ca vreunul dintre fiii mei să fie gata să-şi frângă gâtul pentru a-i veni în ajutor bătrânei sale mame! spuse ea.

— Cam aşa zic şi eu! întări alta. E un lucru deosebit să vrei să-ţi salvezi bunicul, nu?

Garda elveţiană înţelese destul de repede că nu folosea la nimic să se mai lungească la vorbă. Cedă, întinzând un deget ameninţător spre Samuel:

— Bine, dar pe socoteala ta! Dacă vrei să te zdrobeşti şi să-ţi fărâmi oasele, pe mine nu mă mai priveşte. Şi grăbeşte-te, sunt destui care aşteaptă jos!

— Mulţam, mulţam! exclamă Samuel. Cobor şi-l ajut să urce, treaba-i ca şi făcută!

Se apucă de coardă înainte ca soldatul să se răzgândească, se asigură că Tratatul era în continuare legat cum se cuvine pe dedesubt şi încălecă peste crenel atunci când cele două gărzi elveţiene îi făcură semn. Se lăsă apoi să alunece de-a lungul zidului încetinindu-şi căderea după cum putea cu ajutorul picioarelor, încercând să respire ritmic, pentru a evita ca muşchii să prindă cârcei. Se descurca destul de bine la şcoală când făcea exerciţii la frânghie şi credinţa că de această dată era vorba să ajungă până la Alicia îi înzecea puterile. Coborârea nu dură mai mult de vreo treizeci de secunde, de altfel, şi atinse iarba umedă într-un ropot de aclamaţii. O evadare cu aplauze!

Îşi frecă palmele, care îi ardeau, îşi recuperă sandalele pe care le lăsase să cadă şi-l luă pe omul cu plete albe pe după umeri.

— *Nonno*, exclamă el, mă bucur tare mult că eşti bine!

— Ei! Cine eşti tu...

Bătrânul făcea nişte ochi mari, dar Samuel nu-i lăsă timpul să protesteze:

— Sunt aici, *nonno*. Totul e-n ordine.

Îi petrecu frânghia în jurul mijlocului şi-i făcu un nod destul de sus şi de solid, înainte de a-i strecura capătul legăturii printre picioare, cerându-i să o prindă zdravăn.

— Ai grijă s-o ţii bine, *nonno*! O să vezi, o să urci ca într-un fotoliu!

Îşi sărută protejatul pe obraz şi strigă cât îl ţineau plămânii înspre soldaţii de pe zid:

— Puteţi să-l trageţi! Uşor, vă rog, doar e bunicul meu!

Coarda se întinse deodată cu un zgomot sec, şi bătrânul îşi începu ascensiunea, uluit dar şi bucuros că-i venise şi lui rândul. Nu era chiar atât de neputincios cum se credea, de altfel, şi compensă foarte bine legănarea corpului proptindu-şi picioarele de perete. Ajuns sus, fu primit cu o ovaţie demnă de un star, iar gărzile se grăbiră să-l dezlege pentru a-i trimite frânghia atât de curajosului său nepot.

Dar Samuel fugea deja spre una dintre bărcile abandonate pe ţărm...

XVI
Il Diavolo

Samuel se lăsă mai întâi purtat de curentul fluviului, lovind apa cu vâsla din spatele bărcii pentru a nu se îndepărta prea mult de ţărm. Se deplasă astfel de-a lungul meterezelor cartierului Borgo, care răsunau de izbituri violente şi de pârâituri de tot felul, şi lunecă pe firul undei până la mica plajă în apropierea căreia era îngropată piatra sculptată. Se descurcă aşa cum putu pentru a debarca, îşi trase ambarcaţiunea pe nisip, apoi păşi în direcţia acelui graffiti al lui Hathor pe care Rudolf îl gravase undeva pe împrejmuire.

Nu făcuse totuşi nici zece paşi, că şi auzi nişte nechezaturi care veneau de la taluzul situat mai sus, acolo unde o întâlnise pe Mamina pentru prima dată. Se aruncă imediat pe burtă printre ierburi şi îşi lungi gâtul pentru a încerca să zărească ceva prin uşoara perdea de ceaţă: doi soldaţi înarmaţi până-n dinţi, purtând lance şi coif cu panaş, se apropiau ţinându-şi caii de

frâu. Sporovăiau, râzând, într-o limbă mai degrabă guturală, vădit încrezători în privinţa sfârşitului bătăliei, şi înaintară până la pontoane pentru a le permite animalelor să se adape. Arătară de mai multe ori cu degetul spre castelul Saint-Ange, dedându-se fără îndoială unor comentarii puţin cuviincioase la adresa papei, dar nu-l zăriră pe Samuel ghemuit în hăţiş. Din fericire, se răsuciră în curând pe călcâie fără să cerceteze împrejurimile.

Sam îi privi cum se îndepărtau şi aşteptă să ajungă din nou la drum, înainte de a se ridica. La drept vorbind, se hotărâse să se întoarcă în preajma pietrei mai întâi ca să se asigure că nu avusese de suferit din pricina luptelor – dacă nu cumva simţise pur şi simplu nevoia de a o vedea şi de a o atinge! Dar mai avusese şi o altă idee în minte: odată ajuns în tabăra lui Diavilo, ar fi fost desigur percheziţionat şi lipsit de tot ceea ce avea de preţ – ca să nu mai vorbim de riscul de a fi executat. Or, după instrucţiunile lui Rudolf, pentru a o putea recupera pe Alicia, în realitate avea nevoie de moneda găurită a lui Clement al VII-lea – aceea marcată cu *candor illaesus*, *„alb neprihănit"* – de Cercul de aur şi bineînţeles de Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei. Era deci mult mai înţelept să ascundă celelalte monede – îndeosebi pe cea cenuşie, socotită a-l retrimite în prezent – pentru a evita să cadă în mâinile lui Diavilo.

Sam îşi reluă înaintarea în patru labe pe solul mustind de apă, simţind pulsaţia binefăcătoare a timpului umflându-se în pieptul său. Atinse micul muncel de la nivelul semnului lui Hathor şi scurmă pământul: piatra se afla tot acolo, intactă şi gata să intre în funcţiune. Numără apoi vreo doisprezece metri la dreapta şi îngropă cele şase monede rămase: nici vorbă să pună toate ouăle într-un singur coş!

Se pregătea să ajungă la barca sa, când alţi trei călăreţi se iviră deodată dinspre taluz, conducându-şi şi ei caii spre firul apei. Alţi doi îi urmau, apoi încă patru... Samuel se căţără până la ambarcaţiune pentru a se adăposti după coca: era un detaşament întreg de soldaţi care îşi aduceau caii la adăpat!

După un timp care i se păru fără sfârşit, tocmai pe când se silea să lupte împotriva somnului, sunetul unei trâmbiţe se auzi dinspre drum, însoţit de ropote de tobe. Soldaţii de pe ponton începură să bată din palme răcnind de bucurie şi făcură cale-ntoarsă. Se pregătea ceva...

Samuel riscă o privire pe deasupra bărcii: soarele sfârşea de împrăştiat ceaţa de pe fluviu, şi, la o sută de metri de acolo, pe promontoriu, o coloană de războinici înveşmântaţi în metal se punea în mişcare, ca o armată de maşini cu blindaje lucitoare. Unii urcaseră pe cai, alţii săltau deasupra capului stindarde roşu cu gri, cu toţii strigau lucruri de neînţeles, acoperite de ritmul tobelor. Trebuie că erau sute şi sute care se scurgeau astfel de pe meterezele din Borgo spre noi locuri de cucerit.

Samuel luă din nou planul Romei: exista un pod în aval de locul unde se afla. Nu era imposibil ca, după ce pusese stăpânire pe palatul lui Clement al VII-lea la apus, armata lui Carol Quintul să aibă intenţia de a se năpusti spre răsărit. La răsărit, adică acolo unde era ţinută prizonieră Alicia...

După ce gloata aceea care-şi zăngănea armele şi urla dispăru din câmpul său de vedere, Samuel îşi puse din nou barca pe apă pentru a traversa fluviul. Toată greutatea oboselii acumulate în aceste ultime ore îi turna plumb în muşchi şi fu nevoit să lupte împotriva curentului pentru a reuşi să ajungă la celălalt ţărm, pe o platformă plutitoare alcătuită din şalande de lemn, legate între

ele prin nişte pasarele. Ciudatul debarcader era pustiu, cu excepţia unui troliu la capătul căruia spânzura un balot de mărfuri. Trecu peste pasarele, pătrunse într-un hangar deschis şi începu să urce o scară ce ducea la nivelul străzii. Ajuns la jumătatea înălţimii, se văzu, totuşi, nevoit să renunţe: cheiul vibra sub pasul cailor şi ordine scurte ţâşneau ici-colo. Invadatorul lua deja în stăpânire cartierul!

Samuel îşi schimbă atunci planurile: mai degrabă decât s-o taie pe străduţe, avea s-o ia de-a lungul rivierei. Ar avea într-adevăr mai multe şanse să ajungă la destinaţie păstrându-se la distanţă de lupte... Ocoli, aşadar, pe lângă şalandă pe o distanţă de vreo patru-cinci sute de metri, mergând prin apă când banda de nisip devenea prea subţire şi aruncându-se la pământ sau pe lângă stânci când pârâitul armelor devenea prea insistent. După o jumătate de oră de asemenea înaintare cu poticneli, ajunse în dreptul unui şir de căsuţe dărâmate ce se ridicau deasupra fluviului şi păreau să corespundă fostelor barăci de pescari. Sam avea neapărat nevoie să-şi tragă puţin sufletul şi alese singura căsuţă care încă mai avea trei pereţi şi o bucată de acoperiş întreg. Mătură cu piciorul resturile de plase şi de capete de peşte împrăştiate pe jos şi se lungi cu gândul să-şi acorde o scurtă pauză. Nu să doarmă, nu, doar să aştepte la adăpost ca această furie să se mai potolească puţin şi să devină din nou posibil să se aventureze în oraş, fără a deveni ţinta mercenarilor. Foarte repede, totuşi, sfârşeala puse stăpânire pe el... Căscă o dată, de două ori, îşi simţi pleoapele grele ca de plumb şi, deşi făcu eforturi supraomeneşti pentru a nu se lăsa răpus, se prăbuşi într-un somn greu, fără vise.

*

Sam se trezi brusc cu impresia de sufocare. Trase o gură de aer şi dădu la o parte un soi de caracatiţă urât mirositoare, făcută din sfori şi plase, care-i acoperea faţa.

— Puah!

Se dădu înapoi pe lângă peretele căsuţei şi avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege. Roma... Fluviul... Alicia...

Se ridică dintr-un salt, scrutând malul râpos din jurul său. Începea să se însereze, felinarele erau aprinse pe pod şi cetatea strălucea de zeci de lumini incandescente. Focuri sau poate incendii... Vuietul furios al bătăliei scăzuse, lăsând loc unei rumori confuze, punctată de hohote şi cântece, dar şi de vaiete sfâşietoare. Oare cât timp dormise?

Febril, îşi desfăşură planul: nu avea altă soluţie decât să ajungă în oraşul propriu-zis. Părăsi marginile fluviului, urcă pe chei şi fu nevoit să se întoarcă pentru a evita un grup de soldaţi care se cinsteau zbierând în mijlocul străzii. Se putu afunda atunci în cetate printr-o străduţă întunecoasă, dar se izbi aproape imediat de o formă inertă atârnată de o uşiţă. Un cadavru... Îşi stăpâni un strigăt şi grăbi pasul. Traversă apoi cartierul strecurându-se pe lângă ziduri, întâlnind de mai multe ori case cu uşile sparte şi altele care încă ardeau. Niciun semn de viaţă nicăieri, în afară de banchetele improvizate în unele pieţe de către jefuitori. Adevăraţii locuitori, însă, păreau să fi dispărut.

După un timp, casele deveniră mai rare şi mai joase, iar Sam avu impresia că ajunsese la marginea oraşului. Dinaintea lui se deschidea un întins loc viran împânzit de coloane şi temple pe jumătate scufundate în sol, ca şi cum un potop de pământ şi de pulbere s-ar fi abătut asupra lor zile de-a rândul. Se afla aici şi

faimosul teatru circular, o impunătoare structură de piatră care părea să se fi împotmolit în nisipuri mişcătoare, oferind vitregiei timpului splendoarea gloriei sale trecute. Coroana sa de arcade, îndeosebi, se sfărâma în bucăţi întregi, desenând sub lună o dantelă de umbre contorsionate.

Sam înaintă câţiva metri aplecându-se pentru a se ascunde în spatele trunchiului unei coloane. La picioarele acestor ruine monumentale, fusese ridicată o întreagă tabără de corturi. Aceea a lui Diavilo, desigur... Perimetrul ei era delimitat de o movilă de pământ şi nu părea să aibă decât o singură cale de acces posibilă, păzită de trei soldaţi înarmaţi. Ansamblul concentra un mare număr de corturi, cele mai multe de mari dimensiuni, şi zeci de oameni se plimbau de la unul la altul, sau stăteau de vorbă în grupuri în apropierea unor focuri mari, ale căror flăcări trosneau ridicându-se spre cer. Calmul şi liniştea aparentă a trupelor lui Diavilo contrastau cu scenele de beţie la care Sam fusese martor în cetate. Ceea ce nu-l prea făcea să se simtă liniştit... Sperase, într-adevăr, că beţia generală a soldaţilor avea să-i uşureze sarcina eliberării Aliciei. Precum se vede, nu trebuia să se bazeze decât pe el însuşi.

Rămânând la o distanţă potrivită, Samuel examină marginile taberei. Profitând de întuneric, ar fi putut reuşi, desigur, să treacă peste micul zid, dar mai departe? Care era probabilitatea de a da din prima încercare peste cortul în care era ţinută prizonieră fata? Şi ca tocmai acest cort să nu fie păzit? Şi odată Alicia eliberată, ce şanse aveau să iasă amândoi fără a atrage atenţia? Niciuna, mai puţin în cazul unui şir de miracole.

Cântărind bine lucrurile, Samuel nu avea, aşadar, altă alegere: trebuia să urmeze întocmai instrucţiunile Tatuatului,

rugându-se ca Diavilo să-şi respecte partea sa de înţelegere. Mânui moneda aurită: *candor illaesus*... alb neprihănit... Nu era sigur că asta era de ajuns pentru a-l îndupleca pe *Il Diavolo*.

Cu un pas nesigur, Samuel o luă drept spre intrarea în tabără. Dintr-odată, una dintre santinele se repezi spre el scoţându-şi spada din teacă.

— Stai! Cine-i acolo?

— Eu... am ceva pentru căpitanul Diavilo, strigă Sam, ridicând braţele în sus.

Din trei sărituri, santinela ajunse lângă el. Nu se încurcă în formule de prezentare, ci îşi aţinti arma la cinci centimetri de gâtul intrusului.

— Dacă vii după vreo pomană sau după nu ştiu ce favoare pe care crezi că i-o poţi cere căpitanului, poţi să te socoţi ca şi mort, i-o trânti el.

— Am ceva pentru căpitanul Diavilo, repetă Sam reprimându-şi tremurul din glas. Aici, în mâna mea...

Deschise încet palma şi o coborî la înălţimea ochilor soldatului. Acesta luă piesa neîncrezător.

— E un ducat de aur, constată el. Găurit în mijloc. Ce înseamnă asta? Tu nu eşti un cerşetor? Deşi eşti îmbrăcat în zdrenţe şi murdar de noroi?

— Această monedă trebuie să fie înmânată personal căpitanului, insistă Sam care se felicita că încă nu avea gâtul străpuns. Ea îi va dovedi că nu mint şi că deţin două obiecte de cea mai mare importanţă! El ştie de altfel despre ce-i vorba...

Santinela ezită o clipă, privirea sa mergând de la monedă la cartea pe care Samuel o ţinea în cealaltă mână. Nehotărât, se resemnă să ceară întăriri:

— Fabio! Ia vino. Du tu ducatul ăsta în cortul căpitanului. Spune-i că zdrenţărosul ăsta vrea să-l vadă. Nu pare chiar periculos, dar poate că e un spion al papei... Dacă însă căpitanul crede că e mai bine să-i retez capul, spune-i că mă ocup eu de asta de îndată.

Rostise toate acestea fără vreo patimă anume, de parcă decapitarea oamenilor era una dintre atribuţiile sale obişnuite. Rutina...

Samuel rămase mai multe minute în aceeaşi poziţie incomodă, cu un braţ ridicat spre cer, cu celălalt întins în faţă şi cu o sabie sub bărbie, până când Fabio se întoarse, aducând răspunsul:

— Căpitanul cere să-i fie adus, exclamă el gâfâind. Acum!

„Un punct pentru mine", se gândi Samuel lăsând braţul în jos.

Dar celălalt soldat îi răcori imediat optimismul:

— Te bucuri prea repede, puştiule, căpitanului îi place să se distreze cu de alde încurcă-lume ca tine. Iar dacă e ceea ce cred eu, poate că ar fi fost mai bine pentru tine să te ucid pe loc...

Întărit de aceste încurajări, noul său înger păzitor îl apucă de încheietura pumnului şi îl escortă în interiorul taberei unde sosirea lor declanşă un val de comentarii. Se aflau acolo cel puţin o sută de bărbaţi care îşi făceau de lucru printre corturi, îşi ungeau archebuzele, îşi ascuţeau spadele, umplându-şi gamelele din nişte marmite enorme sau îngrijindu-şi caii aflaţi ceva mai încolo. Toţi aveau nişte răni cumplite, vreun ochi scos, diverse locuri vătămate, nas umflat, urechi smulse, dar toţi îşi vedeau de treburi cu un calm surprinzător care spunea multe despre autoritatea căpeteniei lor.

Santinela îl conduse pe Sam până la cel mai mare dintre corturi, aproape în mijlocul taberei, şi îl încredinţă celor două

matahale care barau intrarea. Cei doi coloşi măsurau fiecare în jur de vreo doi metri şi aveau faţa atât de brăzdată de cicatrice, încât Sam nu remarcă imediat că erau gemeni. Primul îl apucă de gât, în timp ce al doilea îi smulgea cartea şi-i lua tot ce avea prin buzunare: brăţara lui Merwoser, harta desenată şi chiar săculeţul cu ierburi al Maminei. Apoi dispăru în spatele pânzei violete care servea drept uşă şi nu se întoarse decât după vreo cinci minute bune, pentru a-l trage de braţ pe Sam, silindu-l să intre.

Locul avea ceva din înfăţişarea peşterii lui Ali-Baba... Pe covoare moi, nişte perne mari erau aşezate în arc de cerc în jurul a ceea ce păreau nişte narghilele incrustate cu pietre scumpe. De cealaltă parte a unui voal diafan, platouri de aur, flacoane de cristal şi veselă preţioasă, toate aranjate cu grijă, aşteptând parcă să fie puse la masa de seară. Fundul cortului evoca totodată un dormitor şi un magazin de antichităţi: se afla acolo un pat de lemn negru cu linii încovoiate, pierdut în mijlocul unui număr impresionant de bibelouri, spade, scuturi, ţesături unduitoare care coborau în cascadă peste nişte cufere, tablouri sprijinite neglijent de nişte statui, ele însele împodobite cu coliere şi inele. Prada acelei zile?

Singurul spaţiu ceva mai degajat se afla în partea dreaptă, unde căpitanul Diavilo, aşezat ca pe un tron, îşi contempla comorile. Era în întregime îmbrăcat în negru, şi o spadă scurtă îi atârna la şold. Aşa cum îi spusese garda elveţiană din palatul lui Clement al VII-lea, îşi pierduse mâna stângă: un cârlig ascuţit ieşea din cămaşa sa bufantă. Era de altfel mai degrabă corpolent, cu obrajii ciuruiţi de parcă ar fi avut cândva o boală de piele şi cu părul negru ca pana corbului legat în coadă pe ceafă. Avea, mai ales, o privire greu de susţinut, doi ochi galbeni ca

de reptilă, care îţi dădeau impresia că îţi scormonesc mintea. Îl examină intens pe Sam, cu hainele sale aflate într-o stare jalnică, cu faţa mânjită de pământ şi lucrarea pe care o strângea la piept, apoi îi făcu un semn unuia din cei doi zbiri:

— Aduceţi un scaun pentru musafirul nostru.

Vocea sa era joasă, uimitor de blândă. Unul din cei doi coloşi aduse un scaun pe care-l puse aproape de pat şi-l sili pe Samuel, care nu prea se simţea în largul său, să se aşeze în dreapta căpitanului.

— E-n ordine, lăsaţi-ne singuri, făcu Diavilo la adresa celor doi servitori ai săi.

Cele două gărzi de corp ieşiră cu spatele, ploconindu-se. Diavilo îşi desfăcu palma dreaptă şi se uită la moneda lui Clement al VII-lea. Pusese tratatul lui Klugg şi brăţara lui Merwoser pe genunchi, şi Sam avu o strângere de inimă remarcând că bijuteria, care scânteia atât de delicat de obicei, nu mai emitea nicio lumină. Ca şi cum ar fi rămas orfană de adevăratul ei proprietar...

— Prin urmare, e-adevărat, ai venit pentru fată? îl întrebă căpitanul, aruncându-şi ca pe două cârlige aurite ochii săi în cei ai interlocutorului.

Samuel făcu un efort pentru a nu clipi şi a nu-şi arăta frica. Din fericire, imaginea Aliciei îi apăru în faţa ochilor şi se simţi ceva mai întărit.

— Unde-i? catadicsi el să articuleze.

— În cortul răniţilor... Nu s-a simţit prea bine în aceste ultime zile, adăugă el pe un ton fals îngrijorat, o febră neaşteptată care ne-a făcut să ne temem de ce-i mai rău. Am încredinţat-o doctorului meu personal şi se pare că şi-a recăpătat un pic sănătatea. Spre marea noastră uşurare, îţi închipui...

Alicia bolnavă... Samuel își aminti de febra zdravănă care o stăpânise pe verișoara sa Lili când debarcaseră amândoi la Chicago în 1932. Setni îi spusese că era vorba de „răul de timp" care-i atingea uneori pe călătorii novici.

— Vreau s-o văd, ceru Sam, cu o fermitate care-l surprinse și pe el.

— Ușurel, băiete, îi răspunse Diavilo fără să renunțe la calmul său. Trebuie să stăm mai întâi de vorbă.

— N-avem ce vorbi, i-o întoarse Sam, târgul e limpede: cartea și brățara în locul prietenei mele.

— Târgul, firește..., murmură căpitanul ca și cum existența lui îi ieșise din minte.

Cu cârligul, apucă bijuteria cu dexteritate și o făcu să alunece pe brațul unei statui de îngeraș aflată la câțiva centimetri de fotoliul său. Se cufundă apoi în lectura tratatului lui Klugg, oprindu-se îndelung asupra unor pagini și mulțumindu-se să le frunzărească pe altele. Samuel nu îndrăzni să-l întrerupă, încrucișându-și degetele și așteptând ca el să închidă lucrarea cu un zâmbet și cu o frază de felul: „Totul e în ordine, băiete, felicitări! Tu și prietena ta puteți s-o întindeți..."

În loc de asta, odată examinarea încheiată, Diavilo se întoarse spre el:

— Știi cât a scos din pungă prietenul nostru comun pentru ca eu să-i fac acest mic serviciu? Vreau să spun, pentru această carte și această bijuterie?

Samuel dădu negativ din cap.

— Cinci mii de ducați de aur. O sumă frumoasă, nu-i așa? Pentru un vechi grimoar de neînțeles și o brățară abia lucrată,

care face de zece ori mai puţin decât oricare dintre obiectele adunate aici... Şi ştii de ce mi-a încredinţat mie această sarcină?

Fără să ştie răspunsul, lui Samuel începuse să nu-i placă terenul pe care încerca să-l antreneze Diavilo!

— Asta nu mă interesează, declară el. Vreau doar să-i daţi drumul Aliciei.

— Greşeşti, rânji Diavilo, e destul de instructiv. În realitate, amicul nostru avea nevoie de cineva care vorbeşte limba mahomedanilor. Araba, dacă preferi... Astfel încât să poată verifica dacă această lucrare era chiar aceea pe care o aştepta. Or, se întâmplă că eu am trăit o vreme la otomani. În închisorile lor, ca să fiu mai precis. O experienţă foarte profitabilă...

Pupilele i se îngustară până când deveniră două punctişoare de metal topit, şi îşi ridică braţul amputat ca dovadă în sprijinul a ceea ce spunea.

— Într-adevăr, continuă el, acolo mi-am găsit şi moartea... Nu te hlizi, nu e nicio născocire din partea mea: sunt mort cu adevărat. Într-o zi, m-au capturat pe mare piraţii sultanului şi m-au aruncat în temniţele lor. Din cauza torturilor, am sfârşit prin a sucomba şi, aşa cum se cuvenea, m-am trezit în infern... Lista păcatelor mele era deja lungă, trebuie să recunosc! Când am deschis ochii, adăugă el aplecându-se spre Sam, mă aflam în mijlocul Focului veşnic.

Îşi continuă divagaţiile cu o intensitate febrilă, şi Sam se feri să-l contrazică. Cu atât mai mult cu cât în pupilele sale păreau să lucească flăcări reale.

— Dar am dat dovadă de multă voinţă, continuă el. Îndeajuns de multă voinţă pentru a mă întoarce printre oameni. Asta m-a

costat pierderea mâinii stângi... Un preţ derizoriu, crede-mă. De atunci, ştiu precis ce mă aşteaptă în lumea de dincolo. Şi comparativ cu durerile pe care va trebui să le îndur acolo, mai nimic din ceea ce aş putea suferi în viaţa asta nu mă poate atinge. De asta, de altfel, îmi închipui, mulţi dintre cei care îmi dau ascultare au încredere în mine: vagabonzi, hoţi, asasini, toţi ştiu că eu am străbătut acest drum pe care ei îl vor străbate într-o zi. Am devenit călăuza lor.

Marea forţă a acestui individ scrântit, se gândi Samuel, provine mai ales din faptul că e convins de propriul său delir...

— Dacă eu îţi spun toate astea, reluă Diavilo, e pentru ca să înţelegi un lucru: singur, banul nu-mi mai poate lua ochii. Nici chiar cei cinci mii de ducaţi de aur promişi de prietenul nostru comun. Aşa că m-am întrebat: ce poate fi atât de preţios în acest grimoar încât el să fie gata să cheltuiască o asemenea avere? Şi ce anume are de gând să facă cu această brăţară? Informaţiile pe care a catadicsit să mi le furnizeze până acum au rămas prea evazive: un vechi tratat, redactat succesiv de mai mulţi mari înţelepţi arabi, a cărui valoare ar consta mai ales în faptul că e unic. O bijuterie care s-ar fi aflat odinioară în familia sa şi care s-ar fi pierdut într-o zi... Nimic foarte clar, la urma urmei.

— Aveţi brăţara şi tratatul, interveni Sam. Acesta din urmă e complet şi în limba care trebuie, cum aţi putut judeca personal. Eu mi-am îndeplinit partea mea de înţelegere, vă cer să v-o îndepliniţi şi dumneavoastră.

Căpitanul se răsturnă pe spate, cu un rânjet feroce.

— Eşti chiar atât de sigur de asta, micuţule? Şi mai întâi, cunoşti tu toate clauzele acestei înţelegeri?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că există într-adevăr o dispoziţie de care prietenul nostru nu ţi-a vorbit. Odată bijuteria obţinută şi demonstrată autenticitatea lucrării, eu sunt rugat să vă fac să dispăreţi pe amândoi.

— Poftim?

Sam vru să sară de pe scaun, dar, înainte de a avea timp să se ridice, Diavilo se întinse cu o iuţeală uimitoare şi îi apucă gâtul cu vârful cârligului. Sam simţi o durere sfredelitoare sub maxilar, şi un firişor de sânge cald prinse să-i curgă pe gât.

— La ce te aşteptai, tinere nătărău? şuieră Diavillo obligându-l să se plece dinaintea lui. Că, după ce ai îndrăznit să te înfăţişezi în cortul meu, o să-ţi poţi duce mica ta viaţă împuţită ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Biet naiv!

Apăsă şi mai mult cârligul, şi Sam se văzu nevoit să-şi strivească nasul de braţul tronului pentru a nu fi spintecat asemenea unui porc. Diavilo îl ţinu aşa câteva secunde la cheremul său, apoi începu să slăbească strânsoarea.

— Doar dacă..., insinuă el.

Îl împinse cu putere pe Samuel spre capătul scaunului său, în vreme ce ochii lui păreau să arunce fulgere.

— Doar dacă îmi spui ce conţine acest Tratat. Şi într-un mod îndeajuns de convingător pentru a-mi stârni dorinţa să te cruţ. M-ai înţeles? Vreau să ştiu la ce corespund aceste hărţi şi ce fel de comori semnalează... Vreau să ştiu ce înseamnă aceste desene de brăţări care seamănă atât de tare cu cea pe care ai adus-o. Vreau să ştiu ce vor să spună aceste formule şi aceste texte care vorbesc despre un inel fabulos. Şi toate celelalte... Dacă îmi satisfaci curiozitatea, atunci o să scapi cu viaţă.

Samuel se ţinea de gât încercând să-şi oprească sângele care îi picura pe cămaşa deja destul de pătată. Rana îl ardea şi era uşor ameţit. Trebuia să câştige timp...

— Şi... şi admiţând că vă dau lămuriri în toate aceste privinţe, îmi promiteţi că o eliberaţi pe Alicia?

Căpitanul Diavilo se gândi, în vreme ce îşi ştergea vârful cârligului de pantalonii săi bufanţi.

— Cu condiţia ca informaţiile tale să-mi convină, admise el din vârful buzelor, o să poată pleca şi ea.

Samuel avea tot atâta încredere în neaşteptata lui bunătate, cât într-aceea a unui vârcolac într-o noapte cu lună plină. Dar, oricum, putea câştiga un răgaz.

— Şi cine-mi dovedeşte că nu e deja moartă? întrebă Sam. N-am niciun motiv să-ţi destăinui aceste secrete, dacă nu am dovada că e încă în viaţă. Vreau s-o văd.

Diavilo îl fixă pe Samuel cu ochii săi inchizitoriali silindu-se să-i descifreze intenţiile. Pesemne că i le socoti inofensive, căci se hotărî să-i cheme pe cei doi gemeni:

— Castor, Pollux!

Cele două gorile îşi trecură capul printre pânza violetă.

— Aduceţi-mi fata, porunci căpitanul. Aveţi grijă ca nimeni dintre bărbaţi să nu se apropie de ea.

Diavilo se scufundă apoi în jilţul său, continuând să-şi fixeze oaspetele cu un anume amuzament, ca şi cum se pregătea să-i facă o glumă bună. În ceea ce-l privea, Sam căuta febril un mijloc de a ieşi de acolo. Trebuia oare să cedeze la şantajul căpitanului? Să-i povestească totul despre piatra sculptată şi Cercul de aur? Cu consecinţele în cascadă pe care ar putea să le aibă în cazul în care s-ar hotărî vreodată să călătorească şi el în timp?

Sau, dimpotrivă, trebuia să scornească o poveste care să-i poată satisface curiozitatea, cu condiţia ca spiritul său malefic să nu descopere înşelătoria şi să nu-şi pună în aplicare ameninţarea de a-i ucide pe amândoi?

Samuel îşi frământă încă un timp mintea înainte ca pânza violetă să se ridice din nou. Alicia îşi făcu intrarea, încadrată de cei doi coloşi. Era speriată, avea părul lung şi blond încâlcit, obrajii brăzdaţi de dârele lacrimilor, iar frumoşii ei ochi albaştri, de obicei atât de veseli, marcaţi de o nesfârşită durere. Purta soiul acela de cămaşă de noapte cu care Lili şi chiar el se pomeniseră înzestraţi în timpul primei lor călătorii, iar picioarele goale îi erau jupuite de parcă fugise prin mărăcini. Recunoscându-l pe Sam, încercă să-i strige ceva, dar nu reuşi să scoată decât un vaiet înăbuşit. Părea una dintre acele sfinte pe care le vezi uneori în tablourile religioase, frumoasă, atât de frumoasă, şi care era totuşi pe punctul de a fi sacrificată.

Samuel voi să se repeadă spre ea pentru a o îmbărbăta, dar Diavilo se interpuse plantându-i cârligul în mijlocul burţii.

— Încă un pas şi te spintec, băiete. În faţa tinerei tale prietene. Iar în starea în care se află, nu cred că spectacolul ăsta i-ar prii. Acum, ascultă-mă bine. Ţi-am satisfăcut cererile aducând-o aici, acum va trebui să mi le satisfaci şi tu pe ale mele. Iar pentru început, îţi propun o mică distracţie...

Îşi scoase pumnalul pe care-l purta la centură şi-l azvârli spre unul dintre cei doi zbiri, care îl prinse din zbor. Apoi deschise Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei la o pagină care înfăţişa două pietre sculptate, una la baza unei statui din Insula Paştelui, cealaltă în spatele unei fântâni.

— Uite cum o să facem: o să-ţi arăt câteva dintre aceste desene misterioase care împodobesc lucrarea, şi, de fiecare dată când nu vei fi în stare să-mi explici sensul unuia, dragul meu Pollux îi va tăia prietenei tale câte ceva. Începând cu mâna stângă, de ce nu! Pollux, te rog...

Uriaşul apucă braţul stâng al prizonierei şi îi ridică mâneca, în timp ce fratele său apropia pumnalul de articulaţia pumnului. Alicia încercă din nou să ţipe, dar spaima îi paraliza corzile vocale.

— Ne-am înţeles cum trebuie? îl întrebă Diavilo jubilând. Atunci e bine. Ai fi atât de drăguţ să-mi spui ce semnificaţie are gravura acestui soare care revine atât de des în grimoar?

Samuel observă imaginea celor două pietre sculptate pe care i-o arăta căpitanul cu insistenţă. Nu mai era timp de tergiversări... Oftă şi închise ochii, nădăjduind că nu avea să regrete ceea ce se pregătea să facă.

XVII
Alicia

Cu pleoapele în continuare închise, Samuel inspiră profund. Să se liniştească mai întâi şi să se smulgă din furia ce plutea în jurul lui... Căpitanul Diavilo repetă întrebarea pe un ton ameninţător, dar nu asta era acum prioritatea lui Samuel. Îşi dădu silinţa să se cufunde în sine aşa cum o mai făcuse de două ori – în tumulul lui Qin şi în biblioteca papei. Pulsaţia timpului era foarte slabă în pieptul său, aproape imperceptibilă, dar era totuşi acolo... Se concentră atunci pentru a-şi face propriul ritm cardiac să se încetinească până avea să se suprapună peste cel al bătăii pietrei. Preţ de o clipă, avu impresia că palpitaţia surdă din adâncul fiinţei sale se va pierde, atât de îndepărtată şi de fragilă devenise, dar îi fu de ajuns să se gândească la cei doi sori gravaţi în Tratat pentru ca ea să ajungă tot mai distinctă. Şi uşor, calm, cele două pulsaţii din pieptul său nu mai făcură în curând decât una...

— Prin urmare, asta e ceea ce cauţi! se mânie Diavilo. Poooolluuux taaaiee mâââânaaa... suuu... uuu...

Vocea căpitanului muri în sunete grave, şi chiar cuvintele sale deveniră de neînţeles.

Samuel deschise ochii: interiorul cortului căpătase o tentă frumoasă de un verde-închis. Diavilo îi arăta în continuare Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei cu un rânjet de furie, dar acum părea lovit de o ciudată paralizie, de parcă trupul său cântărea tone şi însăşi gura refuza să articuleze cuvintele. De pe buzele sale nu scăpa decât un sunet cavernos, care se modula cu mare greutate, în timp ce pleoapele abia dacă reuşeau să i se închidă. În spatele lui, Pollux ridicase pumnalul foarte sus deasupra umărului Aliciei, dar gestul său se oprise în aer, frânat de un fir invizibil. Prizoniera sa era şi ea victima toropelii generale, dramatic surprinsă în postura ei defensivă.

Samuel se puse pe treabă... Se aplecă mai întâi spre mica statuie de marmură pentru a recupera Cercul de aur, apoi îl împinse pe Diavilo care nu-i opuse decât o slabă rezistenţă. Străbătu cei câţiva metri care îl despărţeau de gemeni şi, ajuns în dreptul lor, observă că pumnalul se coborâse cu încă câţiva centimetri, că tânăra fată făcuse o mişcare din cap încercând să se elibereze şi Castor se întorsese uşor spre ea pentru a o bloca. Toţi cei trei nu erau complet încremeniţi pe loc, doar din cale-afară de încetiniţi...

Sam îl gratifică pe Pollux cu o lovitură de picior în stomac, care îl făcu să dea înapoi cu o lentoare de neînchipuit, îndepărtând însă şi ameninţarea lamei.

Îl atacă apoi pe fratele său care îşi ţinea în continuare de mijloc victima şi o trase pe fată înapoi pentru a o elibera. Deşi

aproape paralizat, uriaşul nu era mai puţin voinic, şi Sam trebui să-i răsucească degetele din toate puterile sale pentru a-l face să-i dea drumul.

Mai rămânea Alicia...

— Nu ştiu dacă mă înţelegi, îi şopti el la ureche, dar va trebui să mă ajuţi...

O ridică săltând-o de subsuori şi, cu genunchii îndoiţi, o trase spre el astfel încât să se lipească de umărul lui drept. Se îndreptă apoi strângând-o foarte tare pentru ca ea să nu alunece. În alte împrejurări, i-ar fi fost poate mult mai greu s-o ducă, dar alterarea timpului avea asupra lui un efect galvanizator şi se simţea iradiat de energie pozitivă.

Depărtă pânza violetă şi ţâşni afară. Tabăra lui Diavilo oferea un spectacol incert: zeci de oameni fuseseră surprinşi în activitatea lor de seară şi păreau cumva încleiaţi în mijlocul corturilor. Unul îşi apropia milimetru cu milimetru o lingură de gură, altul se pregătea să-l bată pe spate pe vecinul său dar părea să ezite, al treilea încerca fără succes să scuipe ceva pe jos... Focul însuşi arunca flăcări imobile, şi în momentul în care, lăsându-se în voia elanului, Samuel îl atinse uşor, nici măcar nu simţi arsura.

Regăsindu-şi echilibrul, Sam se îndreptă spre ieşirea din tabără, făcând slalom printre siluetele încremenite ce-i împiedicau trecerea. Traversă cât putu de repede câmpul de coloane pe jumătate îngropate, învăluite şi ele într-o ceaţă verzuie. Fiecare dintre salturile sale declanşa puternice vibraţii în aer şi răsuflarea sa gâfâită ieşea în şuviţe subţiri de bule care îi alunecau pe lângă obraji. Era într-un fel ca şi cum ar fi mers pe fundul unui ocean de sirop de mentă, respirând asemenea unui peşte...

Străbătu astfel aproape o sută de metri, având impresia că greutatea Aliciei aburcată pe umărul său se mărea tot mai mult şi că îi era tot mai greu să-şi menţină ritmul cardiac în armonie cu cel al timpului. Simţea chiar un început de crispare supărătoare în piept... Dar ce altceva putea face decât să înainteze? Oricare ar fi fost durata fenomenului, trebuia să profite de asta pentru a pune între el şi Diavilo un maximum de distanţă.

Ajunse în sfârşit la marginile cetăţii şi coti pe străduţa cea mai apropiată. Se opri pentru o clipă pentru a-şi trage sufletul, căci picioarele parcă îi luaseră foc şi mai ales îl durea inima. Se sprijini de un zid, fără să-i dea drumul Aliciei, şi se concentră pentru a încerca să nu piardă pulsaţia timpului. Reuşi s-o facă, cel puţin provizoriu, şi îşi reluă drumul, deşi cu un pas mai moderat. Depăşi două clădiri incendiate şi avu tăria să meargă până la aglomerarea de case următoare. Apoi trebui să se oprească de-a binelea: un cleşte de foc îi răscolea toracele şi inima sa era pe punctul de a exploda, incapabilă să mai suporte mult timp cadenţa anormală ce i se impunea. În pragul sincopei, Sam alese o străduţă în care mai multe porţi fuseseră sfărâmate şi intră în primul imobil deschis. O lăsă jos pe Alicia în vestibulul cu pământ bătătorit şi se prăbuşi lângă ea, sleit de puteri. Închise ochii şi inima îi tresări brusc, în timp ce un clac sonor sfâşia spaţiul. Timpul îşi relua cursul... O simţi pe Alicia mişcându-se dintr-odată lângă el şi avu prezenţa de spirit de a-i pune o mână pe gură în momentul în care se pregătea să ţipe.

— Aştor!

— Alicia, şopti el cuprinzând-o în braţe, sunt eu, Samuel... Samuel Faulkner... M-ai văzut adineauri în cort, ţi-aminteşti?

Ea dădu din cap, dar fără a înceta să se zbată.

— Am reuşit să scăpăm de acolo, adăugă el, dar nu vor întârzia să ne urmărească. Dacă îţi dau drumul, îmi promiţi că nu ţipi?

Ea scoase un mormăit prin care voia să-i dea de înţeles că era de acord, şi el îşi luă palma de pe gura ei, întinzându-se în sfârşit cât era de lung pentru a-şi mai reveni un pic.

— SAMUEL, CE SE ÎNTÂMPLĂ? ţipă ea într-un acces de isterie.

— Mai încet, te rog, în primul rând nu trebuie să ne audă cineva. Tipii nu sunt prea departe şi...

— DAR CINE SUNT EI LA URMA URMEI? ŞI UNDE E CEEA CE E? CE E CU ACEST COLŢ DE NEBUNI ÎN CARE TOŢI SUNT ÎNARMAŢI CA NIŞTE SĂLBATICI ŞI ÎN CARE TOŢI VOR SĂ MĂ OMOARE? ŞI CE LIMBĂ E ASTA PE CARE O VORBESC? CE LIMBĂ E CEA PE CARE O VORBESC *EU*?

Şi îl scutură pentru a-l face să reacţioneze, dar băiatul avea răsuflarea tăiată, simţind că în loc de inimă avea o perniţă de ace.

— Ne aflăm la Roma, bâigui el, în 1527. O să-ţi explic eu...

— Poftim? Ce tot îndrugi?

Se ridică dintr-un salt şi pipăi în întuneric pentru a-l apuca de cămaşă.

— Ai înnebunit sau ce? 1527? N-are niciun sens!

Deodată, îşi dădu seama că băiatul nu era în cea mai bună formă, şi se aplecă deasupra lui un pic neliniştită.

— Samuel, te simţi bine? Respiri greu... Eşti rănit?

— Nu, nu, gâfâi el, sunt doar obosit... O să-mi recapăt suflul şi-o să plecăm imediat.

Ea îşi trecu mâna ei răcoroasă pe fruntea lui şi îşi lăsă degetele să alunece de-a lungul încheieturii pumnului pentru a-i simţi pulsul.

— Arzi, îl diagnostică ea. Şi inima ta... S-ar spune că tocmai ai alergat în cursa de o sută de metri a vieţii tale!

— Cam aşa ceva, admise el. Dar, te asigur că mă simt deja mai bine.

Se sprijini într-un cot şi o făcu să se aşeze.

— Trebuie să ajungem până la fluviu, Alicia, hotărî el. Apoi, o să fim mai în siguranţă şi o să-ţi pot spune tot ce vrei să ştii. Trebuie că avem cinci sau zece minute avans asupra lor, cred, întotdeauna e aşa. Fără să mai socotim că or să stea să se întrebe unde să ne caute.

— Dar cine sunt toţi aceşti tipi costumaţi, Sam? Şi cum de mă pot exprima cu nişte cuvinte pe care nici măcar nu le cunosc?

— După, Alicia, o să ştii totul după, ţi-am promis.

Fata îl ajută să se ridice şi ieşiră amândoi în străduţă unde, din fericire, nimic nu lăsa să se înţeleagă că gemenii Castor şi Pollux erau pe urmele lor. Alicia îşi strecură braţul pe sub cel al Sam pentru a-l sprijini şi o luară în direcţia fluviului, mai mult şontâcăind decât mergând. Samuel era aproape deşelat, încă îl mai durea pieptul, iar contracţiile din picioare nu-i dădeau pace o clipă. De parcă dintr-odată avea cinci sute de ani... Se gândi iar la Setni, atunci când îl văzuse folosindu-se de capacitatea sa de a încetini timpul pentru a le trage o memorabilă bătaie la fund acelor derbedei din banda din Sainte-Mary, în 1932. Imediat după isprava sa, marele preot i se păruse palid de tot, şi el la limitele epuizării: faptul de a întinde timpul ca pe un elastic

avea unele inconveniente, mai ales atunci când ţi se întorcea înapoi în plină figură...

Refăcură în sens invers drumul pe care Samuel îl efectuase mai devreme în cursul serii, fără nicio altă întâlnire neplăcută decât aceea a unei patrule pe chei, pe care o evitară ascunzându-se în umbra unei biserici. Ajunşi pe malurile fluviului, Samuel se simţea deja mai puţin împovărat, dar se feri să i se destăinuiască Aliciei, pe de o parte pentru că tăcerea era cel mai bun aliat al lor, dar şi pentru că se temea ca fata să nu-i dea drumul braţului. Odată spaima de a fi prins din nou de Diavilo oarecum diminuată, realiză încetul cu încetul că era într-adevăr cu ea... Că era chiar mâna ei cea pe care o simţea pe piele, pletele ei ce-i fluturau pe obraz, scârţâitul paşilor ei ce se contopea cu al paşilor lui. Că de acum înainte erau legaţi prin acest pericol care îi pândea, şi că, orice s-ar fi întâmplat, trebuiau să-i facă faţă împreună. Amândoi, în sfârşit! Era mai degrabă o prostie din partea sa, dar, în pofida împrejurărilor, Samuel se simţea aproape fericit...

După aproximativ o jumătate de oră, ajunseră în dreptul colibelor de pescari. Tabăra lui Diavilo li se părea îndeajuns de departe acum, şi Alicia ardea de dorinţa de a se opri pentru a afla totul. Se deciseră, aşadar, să facă popas şi se aşezară la adăpostul colibei în care dormise Samuel. Începu să-i povestească atunci întreaga istorie, fără să omită nici cel mai mic amănunt: cum descoperise piatra sculptată într-un ungher al bibliotecii, cum se pomenise transportat dintr-odată pe Insula Iona, lunga succesiune a călătoriilor sale înainte de a se întoarce acasă, rolul lui Lili care îl sprijinise atât de bine, aventurile lor la Pompei

sau la Chicago, întâlnirile sale cu marele preot Setni şi cea cu Vlad Ţepeş, felul în care îl putuse readuce pe taică-său din temniţele de la Bran, uimirea sa când aflase că Rudolf şi Tatuatul erau una şi aceeaşi persoană, recenta sa expediţie în mormântul lui Qin, dorinţa de a recupera Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei pentru a o putea elibera... Până la modul în care încetinise timpul pentru a o smulge din ghearele lui *Il Diavolo*.

După ce îşi termină povestirea, Alicia rămase un moment tăcută, admirând Cercul de aur în lumina lăptoasă a lunii. Apoi îşi puse cu afecţiune mâna pe genunchiul lui Sam:

— Asta explică o mulţime de lucruri, într-adevăr. Mai ales acele cărţi despre Dracula pe care le cărai cu tine atunci când ai venit acasă la mine. Sau faptul că n-ai vrut să-mi spui nimic despre starea de sănătate a tatălui tău... Dar de ce nu mi-ai vorbit despre toate astea înainte, Sam? Poate că aş fi putut să te ajut şi eu.

Sam zâmbi fără veselie.

— Mi se părea că ai suferit destul din vina mea, fără să mai fie nevoie să adaug şi altele, nu? Păreai atât de fericită data trecută cu Jerry, atât de senină. N-ar fi fost foarte cool din partea mea să te necăjesc cu problemele mele. Şi apoi, sincer, m-ai fi crezut oare?

Alicia se gândi o clipă.

— Poate că nu... Deşi, aşa cum ţi-am spus deja, am un al şaselea simţ în ceea ce te priveşte: ştiu când mă minţi. În orice caz, dovada că ai greşit că nu mi-ai spus nimic e că mă aflu aici şi eu. Dacă aş fi ştiut asta înainte, aş fi fost mai bănuitoare... Mai ales faţă de Rudolf.

Trăsăturile i se înăspriră la pomenirea numelui său, şi Sam simţi cum degetele ei se crispară pe piciorul său.

— Cum... cum s-a întâmplat? o întrebă el. Te-a luat prin surprindere?

— Nu chiar, răspunse ea. De fapt, verişoara ta Lili mi-a trimis un SMS.

— Poftim?

— Aşa cum îţi spun. Am primit mesajul ei pe mobil. Din ce scria ea, reieşea că voiai neapărat să mă vezi la cafenea, în spatele patinoarului. Nu aveai altă posibilitate de a mă întâlni, aşa că a trebuit să recurgi la ea...

— Dar e imposibil, strigă Sam. Lili e într-o tabără de vacanţă la sute de kilometri de Sainte-Mary!

— Şi mie asta mi s-a părut ciudat. Aşa că am format numărul care mi se afişa. Am dat peste cutia vocală şi era chiar vocea verişoarei tale. N-aveam niciun motiv să bănuiesc o capcană!

Samuel tună:

— Şobolanul! Cam ştiu eu cum a tras sforile. Când Lili mi-a împrumutat telefonul mai deunăzi, Rudolf m-a acuzat că i l-am furat pentru a-l revinde apoi. Şi mai târziu, când a pus mâna pe el, pur şi simplu l-a confiscat. În realitate, el e cel care s-a folosit de mobil pentru a te atrage în capcană!

— Iar eu am marşat ca o proastă, oftă Alicia, am dat fuga să ajung la întâlnire! Desigur, nici tu, nici Lili nu eraţi acolo, nu era decât el, Rudolf... A pretins că n-ai putut pleca de la clinică din pricina tatălui tău şi că îl rugaseşi să te scuze. A început să-mi spună că era foarte îngrijorat pentru tine, că de la dispariţia lui Allan aveai un comportament ciudat... M-a întrebat dacă eram la curent cu ceva, dacă mi-ai făcut unele destăinuiri. Pe măsură ce continuam să vorbim, capul a început să mi se învârtească.

— Nenorocitul! Te-a drogat!

— Da... Pesemne că mi-a strecurat ceva în pahar când am fost la toaletă. Fapt e că m-am simţit din ce în ce mai rău şi mi-a propus să mă conducă acasă. După care nu-mi mai amintesc mare lucru. Da, la un moment dat, în maşină, eram pe jumătate adormită, mi-a făcut o injecţie. Am încercat să mă zbat, dar nu mai aveam putere. Mi-a mai făcut şi altele, apoi, de altfel.

Şi, ridicându-şi mâneca, îi arătă partea interioară a braţului acoperită de hematoame.

— Unde anume te-a dus? o întrebă Sam, pentru care locul unde se ascundea piatra sculptată a lui Rudolf rămânea un mister.

— Sincer, nu-mi amintesc mai nimic. La început, a fost maşina, cu mirosul de piele... Nişte scaune dintr-un material bej, apoi un uruit de motor ca fond sonor.

— Un avion?

— De ce nu... Eram ca beată. Şi apoi am simţit arsura aia groaznică. Am crezut că vehiculul luase foc, că avusesem un accident. M-am gândit chiar că murisem.

— E saltul în timp, analiză Sam, care produce întotdeauna genul acesta de efecte. Dar nu durează multă vreme. Cred că piatra de care se foloseşte Rudolf trebuie să se afle la câteva ore de Sainte-Mary... Destul de departe pentru a avea nevoie de un avion sau de un elicopter, destul de aproape pentru a veni înapoi foarte repede. Chiar el m-a scos din pat în dimineaţa în care ai dispărut, ca să-mi spună că mama ta era acolo şi că te căuta peste tot. Prin urmare, se întorsese deja.

— Mare jigodie trebuie să fii, se enervă Alicia, ca să te prefaci că ai venit să consolezi o mamă căreia tocmai i-ai răpit fiica!

— Pentru el era un mijloc de a ieşi basma curată, remarcă Sam. În plus, întorcându-se acasă, putea să mă supravegheze:

să vadă dacă am muşcat din momeală, dacă primeam coletul cu harta Romei şi monedele... Diabolic! Ceea ce mă miră, adăugă el, e rolul mătuşii Evelyn în toată povestea asta. Ştiu bine că nu e o persoană pe care s-o vizitezi prea des, dar de aici până la a fi complicea unui criminal...!

— Dacă asta te poate linişti, îi răspunse Alicia, află că nu se afla cu el, nici la Sainte-Mary, nici după aceea. Când m-am trezit în cort, acolo nu erau decât bărbaţi.

Un fior o străbătu înainte de a continua.

— Nişte brute deghizate în războinici din Evul Mediu care se uitau la mine ca la un animal ciudat. Un adevărat coşmar... Am ţipat, dar zăceam legată pe o rogojină, cu fiare la mâini şi la picioare. Rudolf s-a apropiat de mine... Era îmbrăcat ca şi ceilalţi şi însoţit de Diavilo, pe care l-am remarcat imediat după cârligul şi capul lui de psihopat. Într-un fel, cred că am fost uşurată când m-au forţat să iau din nou somnifere: aş fi înnebunit, altfel. După un timp, nu ştiu cât, m-am îmbolnăvit, ceea ce n-a rezolvat nimic. Am început din nou să ard, dar de data asta pe dinăuntru, şi chiar am crezut că o să mor. Nu mi-am recăpătat cunoştinţa decât în dimineaţa asta, în mijlocul unui vacarm ca de tunet, cu împuşcături, cu ţipete... Un caraghios de medic care aducea cu un măcelar m-a examinat, apoi m-a obligat să beau din nou o mixtură dezgustătoare care te ameţeşte în cinci minute. Când au intrat cei doi gemeni în seara asta în cortul meu, abia îmi recăpătasem cunoştinţa. M-au târât după ei ca pe un animal până la stăpânul lor, iar acolo, te-am văzut pe tine.

Tăcu, cu privirea în gol, şi Samuel îşi puse mâna pe a ei, conştient că era singurul răspunzător de ceea ce îndurase. Ea nu şi-o retrase, şi rămaseră aşa un moment, nemişcaţi, contemplând

luminile oraşului ce se reflectau pe fluviu, încercând să facă abstracţie de râsetele ce izbucneau în depărtare sau de vaietele ce urcau uneori spre cer.

— Ştiu la ce te gândeşti, Sam, murmură ea după câteva minute. Tu crezi că eu sunt o fiinţă foarte delicată şi că e vina ta dacă mi s-au întâmplat toate astea. Că o dată mai mult n-ai fost la înălţime şi că aş fi chiar îndreptăţită să-ţi port pică... Dar mai întâi, trebuie să-ţi intre bine în cap că eu nu sunt de zahăr. Bineînţeles că mi-a fost frică, groaznic de frică. Bineînţeles că am plâns până când mi-au secat toate lacrimile... E omenesc, nu crezi? Dar sunt şi o fată mare, am învăţat să lupt, să înfrunt răul. Poţi conta pe mine, Sam, înţelegi, asta e ceea ce vreau să-ţi spun... Iar pe viitor, în loc să încerci mereu să mă cruţi, mi-ar face plăcere să-mi acorzi mai multă încredere şi să fii franc cu mine.

Se ridică într-un genunchi şi se apropie foarte mult de el.

— De altfel, nu sunt sigură că oricare altul ar fi făcut măcar jumătate din cât ai făcut tu pentru a mă salva. În niciun caz Jerry. Şi aici, regăsesc în tine pe prinţul meu din basme...

Se aplecă deasupra lui şi îl sărută pe frunte. O sărutare scurtă, dar foarte plăcută.

— Îţi mulţumesc, Sam, din inimă. Acum, zise ea pe un ton mai avântat, am face mai bine să ne întoarcem acasă, căci chiar ai nevoie de o baie.

Uşor tulburat, Sam îi luă mâna pe care ea i-o întinse şi se ridicară împreună de jos. În definitiv, Alicia era persoana cea mai minunată din lume, din toate timpurile...

O porniră din nou la drum şi merseră de-a lungul plajei până în portul plutitor, unde Samuel îşi legase barca doar cu câteva ore mai înainte. Vestea bună era că nu se clintise de acolo, cea rea era

că pe malul opus, în apropierea pietrei, soldaţii îşi instalaseră un bivuac. Samuel se întrebă dacă, prin cine ştie ce întâmplare, Diavilo şi gemenii nu aveau să-şi facă apariţia pe pontonul din faţă, dar nu era vorba de fapt decât de un grup de călăreţi, care, ca şi în cursul dimineţii, aleseseră acel loc pentru a-şi adăpa caii. Armăsarii lor păşteau de altfel liniştiţi la umbră, ceva mai în spate.

— Ce facem? şopti Alicia.

— Trebuie să tragem barca în amonte, răspunse Sam, pentru a coborî apoi profitând de curent. Să sperăm că vor fi mult prea beţi ca să ne audă!

Mercenarii păreau foarte veseli, într-adevăr, cântând fiecare pe limba lui şi ciocnind nişte stacane mari de pământ. Cu puţin noroc...

— Să mergem, hotărî Sam.

Desfăcură frânghia care ţinea barca şi o traseră discret în amonte, până la punctul unde taluzul se lovea de vechii stâlpi ai unui pod. De cealaltă parte a fluviului, meterezele din Borgo erau luminate de câteva torţe amărâte care îi dădeau un aer funebru, în timp ce spre nord, se distingea castelul Saint-Ange, ca o lumânare mare aşezată pe apă.

Alicia se căţără prima în ambarcaţiune întinzându-se pe fund, urmată de Sam care, după ce îşi luă avânt de pe plajă, se aşeză pe vine în spate. Alunecară în tăcere pe unde, şi, folosind vâsla, Sam reuşi să orienteze ambarcaţiunea cât mai mult spre malul apusean. Din fericire, odată trecuţi de mijlocul cursului apei, curentul avea tendinţa să îi abată spre partea cea bună.

Atinseră plaja la poalele cartierului Borgo, practic la nivelul unde Sam îngropase monedele. Coborâră imediat şi se trântiră pe nisip: soldaţii, la vreo cincizeci de metri de acolo, continuau

să se distreze fără să aibă vreo bănuială. Doar unul dintre cai își arătase puțin nervozitatea începând să necheze...

Samuel se căță până la zid și scormoni pământul: cele șase monede ale sale erau neatinse.

— Drace! făcu el în șoaptă. Ar fi trebuit să recuperez ducatul de aur!

— Ce este? murmură Alicia în spatele lui.

Îi arătă moneda făcută dintr-un material cenușiu pe care o șterpelise.

— Rudolf mi-a dat moneda asta care trebuie să ne permită întoarcerea în prezent, îi spuse el pe același ton. Problema e că avem nevoie de șapte, în total, pentru a ne putea alege destinația, iar noi n-avem decât șase! A șaptea e în buzunarul lui Diavilo.

— Și asta ce înseamnă?

— După experiența mea, cu numai șase piese și cu cercul, piatra te expediază la întâmplare în cele șase epoci posibile.

— Vrei să spui că n-o să ne întoarcem imediat acasă?

— O șansă din șase, din păcate! Sau să ne folosim doar de moneda cenușie, așa cum prevăzuse Rudolf, și să lăsăm în urma noastră brățara lui Merwoser. Ceea ce ar fi o mare greșeală.

— Atunci, dacă n-avem decât o singură soluție, de ce să mai ezităm? Oriunde am ajunge, nu poate fi mai rău decât aici, nu?

Samuel se abținu să-i răspundă. Putea fi oricând mai rău decât aici... Cu toate astea, aranjă monedele în jurul bijuteriei, după care înaintară în patru labe de-a lungul întăriturii, ca doi hoți. Odată aflat sub graffitiul lui Hathor, Samuel dădu la o parte ierburile și scormoni din nou pentru a scoate la iveală piatra sculptată. Un al doilea cal începu să necheze, apoi un al treilea, și lui Sam i se păru că unii dintre călăreți tăcuseră.

— Incredibil! şopti Alicia atingând cu degetele ei piatra sculptată.

Samuel îi puse o mână pe gură. Nu mai era vorba doar de o impresie: cântecele conteniseră şi doi soldaţi se ridicaseră în picioare, ciulind urechea. Fără să piardă o secundă, Sam aplică cu abilitate brăţara lui Merwoser pe soarele lui Thot, fiecare dintre monede aranjându-se ascultătoare în dreptul razei care îi corespundea. O trase apoi pe Alicia lângă el şi îşi puse degetele pe ovalul deja călduţ al pietrei. Nu mai aveau timp: unul dintre călăreţi făcea gesturi largi în direcţia lor... Samuel o strânse pe Alicia şi mai tare lângă el, în vreme ce solul vibra sub ei şi un bâzâit familiar umplea aerul. Deodată, precum un gheizer care fierbe, piatra începu să scuipe un acid încins care urcă de-a lungul braţului, îi învălui mijlocul şi picioarele, se propagă în curând până la Alicia, pătrunzând apoi în fiecare moleculă din cele două trupuri ale lor şi dizolvându-i în neant.

XVIII
Biserica celor şapte resurecţii

Samuel continua s-o strângă cu putere pe Alicia lângă el, în momentul în care aterizară sec pe solul de marmură al unui loc inundat de o lumină electrică. Tânăra fată se strânse ghem, incapabilă să-şi învingă greaţa care o copleşea, în timp ce Sam întorcea capul în toate direcţiile pentru a se dumiri: vitrine, costume, tablouri, afişe, la prima vedere păreau să se afle într-un muzeu... Întinse braţul pentru a recupera brăţara lui Merwoser, întrebându-se care era moneda dintre cele şase care îi condusese aici: nu moneda chinezească a lui Qin, desigur, nici aceea de la castelul din Bran, aceea din Teba anilor 1980 nici atât. Rămâneau piesa cenuşie a lui Rudolf, cea metalică galbenă foarte obişnuită recuperată din cortul arheologului Chamberlain şi jetonul găurit, de plastic albastru.

Oricare ar fi putut fi, în orice caz, această monedă nu-i adusese acasă: deşi piatra sculptată din faţa lui Sam semăna ca o

soră cu aceea din Librăria Faulkner, sala în care se aflau n-avea nimic de-a face cu dimensiunile înguste ale pivniţei lui Allan.

— E... insu... portabilă... chestia... asta..., bâigui Alicia.

Îngenunchease, cu capul aplecat, silindu-se să-şi stăpânească spasmele care o zguduiau.

— O să treacă, o linişti Sam mângâind-o pe cap. Eram şi eu ca tine la început, dar starea asta se va îndrepta.

— Ce-mi pasă... că asta... se va îndrepta... Vreau... ca asta... să înceteze!

Sam aşteptă ca greţurile ei să se potolească, apoi o ajută să se ridice.

— Unde suntem? întrebă ea odată în picioare, cu un glas fără intonaţie.

— Habar n-am. Nu acasă, din păcate!

Făcură câţiva paşi printre obiectele expuse: o colecţie de oale împodobite, statuete africane şi asiatice aşezate pe socluri, vitrine în care erau înfăţişate vârfuri de silex tăiate, bucăţi de frize sculptate, manuscrise vechi deschise la pagini în culori strălucitoare... Lângă pereţi, se aflau manechine din diverse epoci: un samurai cu armură şi sabie katana; un războinic aztec – sau care aducea cu unul – împodobit cu o mantie pestriţă şi o somptuoasă coamă de pene, un cavaler cu tot armamentul necesar pentru a invada Roma de unul singur, şi chiar o mumie lungită în interiorul unui fals sarcofag, care purta pe feşile sale un desen aproape şters. Un muzeu, desigur, dar părăsit...

— Uită-te la asta! exclamă Alicia.

Arăta spre o poartă bej ale cărei două uşi batante închise erau decorate cu o pereche de coarne negre, cu un disc aurit în interior. Logo-ul lui Arkeos...

— Ce înseamnă asta? mormăi Sam.

Merse până la uşă şi o deschise cu precauţie. Dădea într-o încăpere boltită, luminată de nişte ghirlande strălucitoare, cu fotografii atârnate pe pereţi şi cu o machetă mare cu totul albă, aşezată pe o masă acoperită cu o pânză neagră. După ce se asigurară că locurile erau pustii, Alicia şi Samuel păşiră înainte... Macheta reprezenta un complex arhitectural a cărui alură generală se inspira vădit din semnul lui Hathor: o primă centură de construcţii în formă de U evazat şi un dom de sticlă ca o bulă care venea să se cuibărească în mijloc. Fiecare clădire din partea exterioară avea o formă mai mult sau mai puţin luată din istorie, cu o mică etichetă care îi indica numele: Piramida Trecerii, Templul Regenerării, Pagoda Veşniciei, Catedrala Ultimei Metamorfoze, Reşedinţa Particulară a Pandit-ului... Interiorul domului de sticlă era însă amenajat într-o manieră ultramodernă, evocând mai degrabă un centru comercial ultimul răcnet, dar oferind şi el denumiri stranii: Amfiteatrul Pelerinilor, Pasarela Transmigraţiilor, Agenţia Datelor, Auditorium-ul celor Şase Naşteri... Ansamblul erau înconjurat de arbori frumoşi, de alei înflorite şi de bazine, iar portalul cu coloane de la intrare purta gravat pe fronton: BISERICA CELOR ŞAPTE RESURECŢII.

— Ce înseamnă tot acest talmeş-balmeş, îl întrebă Alicia, ai vreo idee?

— Poate, răspunse Samuel scoţând moneda cenuşie din buzunar. Semnul lui Hathor e şi logo-ul lui Arkeos, societatea pe care Rudolf a înfiinţat-o pentru a putea face trafic cu antichităţi. Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că tocmai aici voia să ne aducă.

— Vrei să spui, în cartierul său general? Dar pentru ce oare?

— Ei, îmi ceri prea mult.

— Dacă-i aşa, n-ar fi mai bine să plecăm imediat?

— Ca să mergem unde? Să ne întoarcem la Roma? În mausoleul lui Qin? Nu, trebuie să găsim un mijloc pentru a ne întoarce acasă. Dacă am nimerit cu adevărat în bârlogul lui, ar trebui să aibă nişte monede pe aici, pe undeva...

— Şi dacă ne vede?

— Ei bine... Dacă ne vede, o să avem o explicaţie, trânti el cu o furie rece.

Trecură prin sala machetei examinând imaginile de pe pereţi. Acestea înfăţişau obiecte vechi, sculpturi, statuete, coliere etc., şi chiar un prim-plan al omphalos-ului, piatra sacră socotită a marca centrul pământului, care fusese furată cu secole mai înainte de la Delfi, din Grecia, atunci când şi Samuel se afla acolo.

— Ne aflăm chiar în casa lui Rudolf, îi scăpă lui Sam. Fotografia asta e aceea a Buricului Pământului... Arkeos a vândut piatra acum câteva săptămâni pentru zece milioane de dolari. Trebuie să fie într-un fel de galerie unde îşi expune trofeele.

— Şi de partea cealaltă?

Şase mari postere sub sticlă, fiecare cu legenda lui, acopereau peretele din faţă. Primul era intitulat *Piramida lui Djeser, în jurul anului 2600 î.H.* şi înfăţişa un cadru ornamental egiptean în care figura mai ales semnul Hathor; al doilea era reproducerea unui text chinezesc care se termina printr-o pereche de coarne stilizate ce înconjurau un disc solar, menţiunea precizând: *Odă lui Ri-dhil-fi, Canonul Poemelor, în jurul anului 1000 î.H.*; al treilea:

Inscripţie din templul lui Apollo de la Delfi, secolul al V-lea î.H., prezenta nişte litere greceşti gravate pe o placă de marmură, din nou cu semnul lui Hathor; al patrulea, notat: *Vitraliu din catedrala din Canterbury, secolele XII-XIV, d.H.*, oferea imaginea mărită a unui geam colorat în care se recunoştea fără greutate acelaşi semn al lui Hathor într-o împletitură de plante, în albastru şi roşu, ea însăşi încadrată de doi R...

Ajuns în faţa celei de-a cincea imagini, Samuel făcu un semn de oprire.

— Vezi şi tu ceea ce văd şi eu? murmură el.

Alicia se apropie... Al cincilea poster reproducea un tablou, *Trişorii*, executat de Caravaggio, în 1595. Compoziţia era minunată, atât prin culorile sale, cât şi prin lumina şi viaţa ce păreau să emane din el, dar nici frumuseţea, nici subiectul nu erau ceea ce îi atrăsese atenţia lui Sam. Tabloul înfăţişa un jucător de cărţi, mai degrabă tânăr, de a cărui naivitate abuzau doi trişori: primul, care se pregătea să scoată o treflă ascunsă la brâu, al doilea care trăgea cu ochiul la cărţile victimei sale pentru a-i da indicaţii complicelui său. Or, reieşea că acest al doilea trişor semăna într-un mod izbitor cu Rudolf. Un Rudolf de vreo treizeci de ani, cu părul încă negru, care lăsase să-i crească o bărbuţă şi care purta o pălărie cu pene şi mănuşi găurite...

— Uluitor, se minună Alicia, parcă-i leit portretul lui! Crezi că poate fi vorba de o coincidenţă?

Samuel arătă spre una dintre cărţile pe care primul trişor o ascundea la spate: s-ar fi zis un şapte de roşu sau de caro, cu deosebirea că marcajele roşii obişnuite erau înlocuite aici cu nişte mici U întinşi, cu un cerc înăuntru...

— Rudolf călătorește în timp, își reaminti Samuel, și în mare parte grație semnului lui Hathor. Ce anume l-ar împiedica să se ducă să-i pozeze unui pictor din secolul al XVI-lea?

— Doar pentru a-și agăța mutra lui împuțită pe pereții camerei sale, doar pentru asta? Tipul ăsta are un eu supradimensionat, nu?

— Și mă tem că asta nu e tot, o preveni Sam.

Într-adevăr, chiar atunci se oprise dinaintea ultimului poster, o frumoasă fotografie în negru și alb a unui imobil în construcție, căruia i se distingea structura metalică sub schele. Un grup de patru muncitori pozau pe un stâlp de oțel, și printre ei putea fi identificat fără greutate și Rudolf, îmbrăcat de această dată într-o salopetă și cu o caschetă. Părea ceva mai în vârstă decât în tabloul dinainte și întindea, zâmbind, un soi de batistă pe care se ghicea fără greutate desenul unei perechi de coarne și un soare. Notița preciza: *Șantierul Home Insurance Building, Chicago, 1885.*

— De ce are neapărat nevoie să se înfățișeze cu semnul lui Hathor? se întrebă Sam, perplex.

— E felul lui de a face poze de vacanță! glumi Alicia.

— E altceva la mijloc. Rudolf nu lasă nimic la voia întâmplării...

Ieșiră din sala machetei prin același tip de ușă marcată cu logo-ul lui Arkeos și ajunseră într-o bibliotecă vastă ce servea și drept birou. Nici aici nu existau ferestre, ci tot lumină artificială.

Alicia și Samuel explorară mai întâi *dressing*-ul alăturat, care cuprindea o adevărată sală de baie din marmură și o garderobă în care erau aranjate numeroase veșminte de in – care-i permiteau lui Rudolf desigur să se deplaseze de-a lungul secolelor –,

precum şi un costum de oraş de culoare antracit bine croit, o cămaşă albă scrobită şi un echipament complet de golf, inclusiv cu sac şi crose. În stânga *dressing*-ului se afla o uşă blindată pe care Samuel încercă s-o crape cu o mulţime de precauţii, dar fiind comandată printr-un sistem cu cartelă magnetică, nu putea fi deschisă.

— Mi-ar fi plăcut să arunc o privire înăuntru, mormăi Sam, fie şi numai pentru a şti unde se află faimosul său cartier general!

În ceea ce o priveşte, Alicia se pregătea să iscodească maiestuoasa bibliotecă de lemn, de culoare închisă, pusă în valoare prin nişte bare argintate şi o scăriţă glisantă.

— Numai cărţi. Sam, vino pe aici.

Samuel i se alătură. În afară de mulţimea de lucrări vechi sau recente, dintre care multe în limbi exotice, un raft întreg era consacrat articolelor decupate din ziare sau din reviste magazin şi înrămate cu grijă.

— Ăsta, făcu Alicia, cu un aer consternat.

Intrigat, Samuel se aplecă pe deasupra umărului ei, atingându-i în treacăt obrazul. Era vorba de un interviu din *Newsweek*, intitulat: *Timpul înseamnă bani.* Drept ilustraţie avea poza unui Rudolf bronzat şi zâmbind cu toţi dinţii, dar inexplicabil de îmbătrânit, cu riduri în jurul ochilor şi cu pletele înspicate cu alb. Cuprins de o îndoială, Samuel căută febril data.

— Rahat! înjură el. Ne-a trimis în viitor!

XIX
Un jeton albastru de plastic

— Ne aflăm în viitor, repetă Samuel neîncrezător. Şapte ani după prezentul nostru! Şapte ani!

— Şi dacă totul nu e decât o glumă sau un montaj, întări Alicia, înseamnă că toate articolele sunt şi ele... cum să spun, posterioare nouă!

— Dar cu ce scop? Ce urmăreşte la drept vorbind?

— Ai citit ce spune în interviu? sugeră Alicia.

Samuel se concentră asupra articolului din *Newsweek*, care se întindea pe aproape o pagină. Jurnalistul îl întreba pe Rudolf despre grandioasele proiecte ale Bisericii celor şapte resurecţii.

Newsweek: *După patru ani de suspiciuni, ba chiar de glume, apropiata deschidere a fundaţiei voastre, Biserica celor şapte resurecţii, constituie cumva o revanşă pentru dumneavoastră?*

Pandit Rudolf: *N-am nicio revanşă de luat asupra nimănui... Sunt chiar uimit că lucrurile au mers atât de repede. Când m-am hotărât să-mi împărtăşesc extraordinara experienţă pe care am trăit-o şi învăţămintele atât de preţioase pe care le-am tras pentru întreaga omenire, nu mă aşteptam la un asemenea succes! Mesajele de sprijin care au curs din toată lumea şi criticile ofensatoare ale unora au fost măturate de entuziasmul tuturor celorlalţi.*

N.: *Cum vă explicaţi interesul suscitat de Biserica celor şapte resurecţii?*

P.R.: *Prin caracterul excepţional al mesajului ei! Cui nu i-ar plăcea să-şi conducă mai bine viaţa, pe aceea a copiilor săi, pe aceea a tuturor alor săi, sprijinindu-se pe experienţa trecutului, pe experienţa acelor miliarde de vieţi care ne-au precedat? Ce învăţătură mai frumoasă există decât aceea a tuturor acelor bărbaţi şi a tuturor acelor femei care, de-a lungul mileniilor, au gândit, iubit, suferit, sperat înainte de noi? Iată ceea ce doresc să le ofer tuturor celor care vor să mă asculte: moştenirea ştiinţei şi înţelepciunii Bătrânilor noştri! Moştenirea vieţii lor! Şi tocmai pentru că am trăit în propria-mi carne mai multe dintre aceste perioade ale istoriei, m-am hotărât să devin o punte între oamenii de ieri şi cei de azi.*

N.: *Totuşi, mulţi şi-au bătut joc de pretinsele voastre resurecţii de-a lungul timpului...*

P.R.: *Cred că am demonstrat că spusesem adevărul. Cei mai mari savanţi de pe planetă au cercetat dovezile pe care le-am furnizat şi dumneavoastră cunoaşteţi ca şi mine concluziile lor: au fost nevoiţi să admită realitatea afirmaţiilor mele. Atunci da, am trăit în Egiptul faraonului Djeser, în Grecia Antică, în China primelor dinastii şi chiar în alte perioade. Da, Creatorul m-a ales pentru a purta mesajul universal al trecutului şi a ajuta la naşterea unui*

viitor mai fericit pentru omenire... El m-a ales, nu pot face nimic în privința asta.

N.: *Sunteți un guru, într-un anume fel.*

P.R.: *Singurul titlu pe care-l revendic este acela de pandit, pe care câțiva prieteni indieni mi-au făcut cinstea de a mi-l decerna. Panditul este un om instruit, un înțelept, respectat pentru că are o lungă experiență în privința oamenilor și lucrurilor. Asta îmi convine foarte bine.*

N.: *Și ce are de spus panditul Rudolf despre polemicile legate de finanțarea Bisericii celor șapte resurecții? Se vorbește despre sute de milioane de dolari care ar fi intrat în conturile voastre.*

P.R.: *Banii nu sunt un scop, banii nu sunt decât un mijloc... Iar eu n-am obligat niciodată pe nimeni să-mi facă nici cea mai mică donație. Se întâmplă că mulți cetățeni liberi din această lume consideră ca și mine că proiectul meu îmi va permite să construiesc un viitor mai bun. A ajuta la realizarea acestui proiect înseamnă să ajuți la construirea acestui viitor. Lucrul acesta vi se pare de condamnat?*

N.: *Unii vă conferă și ambiția de a vă lansa într-o zi într-o carieră politică.*

P.R.: *N-au decât să vină alături de noi în Biserica celor șapte resurecții! Ei par să le știe pe toate mai mult decât mine în privința viitorului și în privința trecutului!*

Interviu realizat de Rod Armor.

— Pandit Rudolf, bombăni Sam... Bandit Rudolf, da!

Își stăpâni agasarea și trecu repede în revistă celelalte articole. În ele era vorba despre isprăvile maestrului, de anecdote despre diferitele „existențe" pe care le dusese de la „prima sa naștere",

detalii despre „resurecţiile" care făceau din el un fel de „Mesia" care ar fi traversat istoria pentru a aduce cunoaşterea şi fericirea contemporanilor, mărturii exaltate ale unor adepţi care garantau, cu lacrimi în glas, că panditul Rudolf îl întâlnise pe unul dintre strămoşii lor cu secole mai înainte sau că îi salvase de cutare sau cutare maladie graţie cunoaşterii sale a Leacurilor Străvechi etc.

Cel mai interesant era însă un articol din magazinul *History Today* care relata sobru cum laboratoarele europene şi japoneze autentificaseră tabloul lui Caravaggio sau fotografia de la Home Insurance Building, atestând efectiv prezenţa panditului Rudolf în aceste epoci. Semnul lui Hathor pe *Canonul de poeme* chinezesc, pe templul din Delfi, sau chiar de pe vitraliile catedralei din Canterbury, erau şi ele certificate ca „istoric incontestabile"...

— A întemeiat un fel de sectă, nu-i aşa? avansă Alicia, odată ce Sam îşi termină turul de orizont.

— O sectă care-i aduce un maximum de bani şi de putere, s-ar zice, da. Întrebarea e de a şti de ce a ţinut să-mi dea această monedă cenuşie pentru ca eu să-l găsesc.

Îşi continuară investigaţiile în zona dulapurilor înalte care ocupau o bucată din peretele aflat în spatele mobilelor ce făceau oficiul de salon. Uşile, din acelaşi lemn ca şi cel al bibliotecii, ascundeau de fapt nişte vitrine mari de sticlă uşor translucidă. Samuel îşi lipi fruntea de una dintre ele: monede găurite, zeci şi zeci de monede găurite! Aranjate cu grijă şi etichetate, cu datele şi numele locului! Tezaurul panditului Rudolf!

— Cred că ne-am obţinut biletul de întoarcere, zise Sam.

Încercă să rotească mânerul care comanda deschiderea vitrinei, dar exista un zăvor. Inspectă atunci împreună cu Alicia fiecare vitrină pe care o adăpostea dulapul, dar toate erau încuiate.

— Aşa nu merge..., conchise Samuel.

Puse mâna pe o scrumieră grea de inox de pe o masă joasă, pregătindu-se să spargă un compartiment la întâmplare, când Alicia îl apucă de braţ.

— Stai! Sunt alarme!

Samuel îşi ridică privirile spre tavan: în partea de sus a fiecărei vitrine, se putea distinge într-adevăr o cutie în care clipea o luminiţă roşie.

— Înainte de a sparge totul, îl sfătui tânăra, ar fi mai bine să ne asigurăm că nu dăm de cheie pe altundeva. Există nişte haine în dulap, mă duc să le scotocesc... Te ocupi tu de birou?

Samuel renunţă la ideea unei explozii de sticlă care i-ar fi adus şi o uşurare şi se mulţumi să examineze biroul. Acesta reflecta megalomania proprietarului: gigantic, lăcuit în negru şi plin de o mulţime de obiecte de preţ, dar şi de lucrări, de scrisori, de facturi... Figura îndeosebi la loc de cinste o carte: *Adevărul meu despre cele şapte resurecţii, de pandit Rudolf*, având pe copertă un portret solemn al numitului pandit pe fondul unui apus de soare. Samuel nu se obosi nici măcar s-o răsfoiască...

Se aflau de asemenea fotografii ale lui Rudolf în compania câtorva staruri cu care părea că împărtăşeşte o prietenie indestructibilă de la începutul lumii – Samuel recunoscu printre altele o celebră cântăreaţă, acum îmbătrânită, şi un actor încărunţit care contribuise cândva la zilele frumoase ale încasărilor fabuloase din filme... În mijlocul tuturor trona o copie a pietrei sculptate, înaltă de vreo treizeci de centimetri, dintr-un material sintetic albastru destul de urât, dar oferind o imitaţie perfectă a soarelui şi a scobiturii de transport. În plus, în vârf avea o fantă suplimentară care evoca o puşculiţă de copil... Ironie voită? Iată într-adevăr

cum concepea Rudolf piatra: o pușculiță mare care strângea beneficii grase!

Samuel trecu apoi la sertare, burdușite și ele de scrisori, de hârtii, și de reviste de sortat. Într-unul dintre ele, descoperi un teanc de ziare pe care le recunoscu imediat: *Tribuna din Sainte-Mary*, ziarul local din propriul său oraș! Desfăcu câteva numere, toate axate pe același subiect: *Biserica celor șapte resurecții*. Parcurgând titlurile cu litere groase, avu atunci un fel de revelație: în realitate, la Sainte-Mary hotărâse Rudolf să-și implanteze secta sa de înflăcărați! Articolele de fond erau elocvente: *Biserica celor șapte resurecții: primăria acordă avizul de construcție!* Sau: *Locuitorii din strada Barnboim se mobilizează în zadar împotriva proiectelor panditului...* Apoi, săptămâna următoare: *Pandit Rudolf: „Fundația noastră este o excepțională trambulină economică pentru Sainte-Mary"*. Și cea mai recentă: *Cartierul Barnboim: încep lucrările!* Cu o fotografie a unor buldozere care distrugeau căsuțele cu aspect victorian pe care Samuel le cunoștea atât de bine.

Alicia îl scoase din uluirea sa:

— Samuel, am ceva pentru tine! N-am găsit cheia, dar în schimb...

Puse pe pupitrul biroului un dreptunghi alb, plastifiat, pe care era scris: Reședința privată a panditului.

— Era într-unul dintre buzunarele de la costum, preciză ea. E cartela magnetică de la intrare, nu crezi?

Samuel încuviință fără să scoată o vorbă, încă în stare de șoc după cele pe care tocmai le citise. Luă mâna Aliciei înainte ca ea să și-o retragă și își cufundă privirile în ochii ei.

— Ce este? făcu ea.

Sam îi arătă editorialele din *La Tribune.*

— E pe punctul de a-şi ridica porcăria lui de fundaţie la noi acasă, Alicia. La Sainte-Mary, în mijlocul străzii Barnboim. Distruge cartierul, rade căsuţele noastre...

Ea descifră la rândul ei titlurile cu litere mari şi trăsăturile i se întunecară.

— Cum e cu putinţă? se indignă ea. N-ai dreptul să faci o chestie ca asta! Trebuie să existe nişte legi!

— Mie-mi spui! Cu avalanşa asta de bani care-i pică din cer, Rudolf e cât se poate de capabil să-l cumpere pe primar şi jumătate dintre adjuncţi!

— Şi librăria? Te... te gândeşti că şi ea a dispărut?

— Bineînţeles că a dispărut! răspunse Samuel cu amărăciune. De fapt, noi ne aflăm exact sub ea! Iar în sala de alături e chiar piatra mea sculptată! De asta mi se părea atât de cunoscută! Rudolf a pus mâna chiar pe casa mea!

Alicia îi strânse uşor degetele.

— Avem şapte ani ca să împiedicăm lucrul ăsta, afirmă ea. E mai mult de cât ne trebuie, nu? Cu condiţia să ne întoarcem acasă, în prezent. Ai găsit cheia?

Samuel clătină trist din cap.

— Ai căutat peste tot?

— Am golit fiecare dulap.

— Şi chestia aia din piatră albastră, de colo, ce e?

— O puşculiţă, bănuiesc...

Alicia o întoarse cu dificultate, atât era de grea: din interior se auzi ceva în genul unui clinchet metalic.

— După părere mea, cred că e ceva înăuntru.

— Normal, dacă-i o puşculiţă!

Alicia pipăi soarele gravat, cavitatea interioară şi fanta din vârf, fără să descopere deschizătura.

— E acelaşi fel de plastic albastru ca la una dintre monedele tale, sau mă înşel?

Justeţea reflecţiei îl izbi pe Samuel ca o evidenţă. Se ridică din fotoliu, scoase jetonul de pocher găurit din buzunar şi i-l întinse Aliciei.

— Cum ai făcut rost de el? îl întrebă fata în timp ce-l studia.

— Tatăl meu i-l dăduse pentru mine unuia dintre vecinii noştri, bătrânul Max, odată cu moneda de la castelul din Bran...

— Atunci înseamnă că provine direct de la Allan, nu?

Alicia încercă mai întâi să-l introducă prin orificiul de sus, dar nu reuşi. Îl lipi apoi de soarele lui Thot şi, dintr-o simplă apăsare, acesta se adânci până la a lăsa jetonul de plastic să fie înghiţit în adâncurile lui. Se auzi un fel de scrâşnet şi o cheie extraplată de metal căzu deodată în scobitura de transport!

— Treburile încep din nou să meargă! se bucură Alicia.

Luă cheia şi alergă până la una dintre vitrine, pe care o descuie dintr-un foc.

— Nu-mi mulţumeşte nimeni? se sclifosi ea.

Samuel se grăbi să vină lângă ea. Văzut de aproape, dulapul era un model de organizare: sertare glisante înalte de câţiva centimetri, fiecare cu vreo cincizeci de piese clasate în ordinea alfabetică a locului, cu indicaţii de date şi uneori chiar cu momentul zilei. Descuiaseră dulapul cu literele *H* şi *L*. Şi acesta cuprindea de pildă vreo treizeci de menţiuni ale oraşului Londra, la o duzină de secole diferite... O incredibilă agenţie de călătorii!

— Cele cu S trebuie să fie mai la dreapta, sugeră Sam.

Nu le trebuiră mai mult de câteva secunde pentru a ajunge la vitrina cea bună. În afara de două sau trei compartimente consacrate oraşelor Sao Paolo sau Sydney, cea mai mare parte a dulapului era destinată oraşului Sainte-Mary, cu o predilecţie pentru deceniile trecute. Cinci sute de monede pe puţin! Inventariară metodic fiecare nivel, până când localizară anul prezentului lor, desigur, unul dintre cele mai bogate din lot.

— Bingo! triumfă Alicia.

Arătă cele trei căsuţe care corespundeau cu aproximaţie momentului plecării lor.

— Şi dacă ne-am întoarce chiar înaintea de răpirea mea? propuse ea.

— E cu neputinţă, declară Sam. Ar exista două Alicia şi doi Samuel în aceeaşi clipă în Sainte-Mary, şi, după spusele lui Setni, n-am putea supravieţui. Nu, mai bine să fim în siguranţă: aceasta, de exemplu.

Luă o medalie argintată foarte simplă, fără niciun alt semn decât cifrele datei şi orei, şi ele gravate într-un mod artizanal.

— După şase zile de la dispariţia noastră, asta ar trebui să ne uşureze sarcina... În plus, aterizarea e prevăzută la miezul nopţii, e perfect pentru o întoarcere discretă!

Suci şi răsuci medalia în palmă.

— Vrei să ştii ce cred eu? adăugă el. Rudolf şi le-a făcut singur...

— Crezi?

— Tot şirul ăsta e la fel. Acelaşi metal, aceeaşi formă, aceleaşi gravuri rudimentare, numai data se schimbă. Pesemne că a găsit un mijloc de a se aproviziona personal cu discurile lui Thot.

— Dacă aşa stau lucrurile, se amuză ea arătându-i un compartiment chiar în spate, există una prevăzută şi pentru ziua ta de aniversare: 5 iunie, orele 17!

— Vorbeşti de o zi de aniversare, oftă Sam în timp ce lua medalia în cauză. E ziua în care am dat peste piatra sculptată în pivniţa tatălui meu... Deodată n-am mai avut parte nici de cadou! Măcar, în felul ăsta, o să-mi aduc aminte, spuse el strecurând cele trei monede în buzunar.

În timp ce Alicia arunca o privire spre vitrina următoare, el o porni în căutarea unei alte date, mult mai importantă în ochii săi, care se situa cu trei ani înainte de prezentul său... Speranţa sa era desigur nebunească, dar raţionamentul destul de simplu: şi dacă, în mod extraordinar, Rudolf avea în dulapul o monedă din ziua în care Elisa Faulkner murise? I s-ar fi oferit o ocazie unică de a o salva... Cu atât mai mult cu cât o remarcă de-a Aliciei i se învârtea în minte: chiar dacă bătrânul Max servise de intermediar, Allan fusese cel care ţinuse să i se transmită jetonul albastru. Ca şi piesa care-l condusese pe Sam până la Vlad Ţepeş... Să fi fost vorba doar de o întâmplare? Sau tatăl său îi oferise atât mijlocul de a recupera brăţara lui Merwoser graţie monedei de la Bran, cât şi capacitatea de a pătrunde apoi în bârlogul lui Rudolf pentru a descoperi moneda potrivită, menită a-l aduce înapoi chiar înainte de a avea loc accidentul mamei sale? Ca şi cum Allan ar fi ştiut că vechiul său duşman dispunea în viitor de o rezervă inepuizabilă de discuri ale lui Thot!

Cu un deget tremurător, Samuel identifică anul pe care îl căuta. Accidentul de maşină avusese loc într-o zi de 11 iulie şi... Simţi cum i se taie picioarele! Exista acolo şi o monedă din 11 iulie!

Două, chiar! Una notată cu ora 10 şi cealaltă cu ora 15... Şi, în plus, posibilitatea de a alege! Miracol, miracol! Şansa era de această dată de partea sa!

Vârî cele două monede în buzunar şi-o cuprinse pe Alicia pe după gât.

— Ştii că te ador? făcu el îmbrăţişând-o.

— Ei! Ce te-a apucat?

— Am o soluţie ca să aranjez totul.

— Poftim?

— O să-ţi spun când o să fim din nou acasă. Hai, să mergem.

— Înainte de a pleca, îl opri ea, există ceva pe care poate ar trebui să-l vezi...

Se afla în faţa vitrinei cu T şi degetul ei atinse o monedă acoperită cu o aceeaşi substanţă cenuşie ca şi aceea pe care Rudolf i-o trimisese lui Samuel. Eticheta de pe casetă spunea: *Titanic, 15 aprilie 1912.*

— O vechitură frumoasă, nu? se înflăcără ea. Chestia asta cenuşie trebuie să fie dintr-un fel de coral din adâncuri sau mai ştiu eu ce... Nu acasă la noi voia să ne trimită, ci direct în fundul oceanului!

Samuel dădu din cap.

— Două precauţii fac mai mult decât una, nu-i aşa? De atâtea ori am reuşit să scăpăm din ghearele lui Diavilo! Ceea ce înseamnă şi că, în realitate, Rudolf n-a prevăzut deloc că am putea ajunge aici şi...

Samuel se întrerupse. Ochii i se învârteau maşinal pe stelaj când zări, foarte aproape de monedele *Titanicului*, o subdiviziune intitulată: *Teba*. Or, printre cele vreo zece obiecte strânse

acolo, se afla şi unul drag inimii sale: inelul cu scarabeul de sticlă pe care Ahmusis, fiul lui Setni, i-l încredinţase cu trei mii de ani în urmă pentru a-i permite să se întoarcă în prezent.

— Ăsta, decretă el, e al meu. L-am lăsat în mormântul lui Setni la prima mea călătorie în Egipt şi n-are deloc ce să caute în labele lui Rudolf... Acum, s-o ştergem de-aici.

O luă pe fată de braţ, dar aceasta înţepeni după nici doi metri.

— Stai! şopti ea punându-şi un deget la gură.

Făcu un gest panicat în direcţia panoului care dădea spre muzeul privat al lui Rudolf. Samuel ciuli urechea: se auzeau parcă nişte zgomote înăbuşite. Cineva păşea în încăperea alăturată...

XX
Crime în serie

— Fugi şi ascunde-te în garderob, şopti Sam. Eu mă duc să văd ce se întâmplă...

— Poftim? Nici vorbă să ne despărţim!

— Fă cum îţi spun, insistă el, vom fi descoperiţi mai uşor dacă suntem amândoi!

Alicia se execută fără chef, în timp ce Samuel căuta un obiect care îi putea servi drept armă. Nu găsi nimic altceva decât scrumiera de inox pe care o lipi de căuşul palmei sale, după care înaintă cu paşi de lup până la uşa marcată cu semnul lui Hathor. Sala machetei era goală, şi Samuel se strecură înăuntru. Atinse uşor lunga pânză de culoare neagră de pe masă şi se apropie de a doua uşă pentru a-şi lipi urechea de ea. Mai nimic. Niciun sunet, niciun foşnet... Să fi perceput doar ecourile unor lucrări efectuate undeva la suprafaţă? Orice era posibil... Sau simpli paşi care răsunau la nivelul etajelor? Dar nu trebuiau uitate luminile

aprinse, cămaşa şi costumul din dressing, cartela de acces dintr-un buzunar, de parcă cineva şi-ar fi lăsat provizoriu lucrurile, atât cât să poată utiliza piatra!

Milimetru cu milimetru, Samuel întoarse mânerul celei de-a doua uşi cu sigla Arkeos. La început, nu văzu decât un capăt de vitrină, apoi unghiul de vedere se lărgi spre fundul muzeului. Samuraiul, Cavalerul, totul părea neclintit. Ceva mai liniştit, o deschise mai mult pentru a inspecta restul sălii, când ceva dur şi rece intră în contact cu fruntea sa. Ţeava unei arme...

— Ca să vezi, micul Faulkner! exclamă Rudolf, ascuns în spatele uşii batante. Te credeam înghiţit de ape la 4 000 de metri adâncime! Lasă jos ce ai în mână şi ridică-te încet.

Samuel se conformă şi simţi arma sprijinindu-se ceva mai mult de ţeasta sa pe măsură ce se ridica.

— Ne întâlnim iar, nu-i aşa? scrâşni Tatuatul. S-ar zice că nu te-ai schimbat prea mult.

— Tu, da, îi răspunse Samuel glacial.

Ca şi în fotografia din *Newsweek,* Rudolf părea, într-adevăr, să fi îmbătrânit. Acelaşi maxilar pătrat, aceeaşi privire dură de un bleu-metalic, dar multe riduri la colţul pleoapelor, partea de sus a frunţii dezgolită de tot şi cu părul de culoarea zăpezii murdare. Era îmbrăcat în acelaşi fel de veşminte de in precum cele aranjate în *dressing* şi aţintea asupra lui un pistol negru şi lucitor.

— Din vina ta, băiete, din vina ta! Dacă ai fi respectat indicaţiile mele în urmă cu şapte ani, n-aş fi ajuns aici... Dă-te înapoi cu un metru.

Samuel făcu trei paşi înapoi şi se propti de vitrina care adăpostea mumia.

— Perfect. Încrucişează mâinile la spate şi nu mai mişca. Sunt un trăgător excelent şi am în acest încărcător opt cartuşe de 357 Magnum.

Fără a-l slăbi pe Sam din ochi, se dădu la rândul său înapoi până la un seif deschis, aşezat într-un dulap asemănător cu cel care adăpostea colecţia de monede. Seiful avea mai multe poliţe, şi Samuel distinse nişte obiecte ambalate precum şi câteva cărţi vechi.

— Făceam puţină ordine când m-ai întrerupt. Am adus o mică amintire din călătoria mea dus-întors la sciţi, acum două mii cinci sute de ani. Nu mi-ar plăcea să ajungă pe mâini rele.

Cu acelaşi insuportabil zâmbet de suficienţă, îi arătă un minunat pandantiv de aur de vreo zece centimetri, care înfăţişa un călăreţ pe un cal cabrat. Trebui să se întoarcă pentru a strecura produsul furtului său pe una dintre poliţele seifului, şi Samuel alese acest moment pentru a acţiona. Închise ochii, silindu-se să-şi constrângă ritmul cardiac să se încetinească pentru a se suprapune peste cadenţa surdă a timpului care bătea în el.

Dar de-abia începea să perceapă palpitaţia vie a cărnii sale, că simţi parcă o lovitură de cuţit la nivelul pieptului şi impresia brutală că inima avea să-i explodeze. Se clătină pe picioare şi trebui să se sprijine de geam pentru a nu se prăbuşi.

— Ia te uită, se amuză Rudolf, o suferinţă? Prea multă presiune, poate? Călătorul nostru e încă prea fraged pentru a înfrunta neplăcerile voiajului, nu-i aşa? Stai drept, te rog, şi ţine-ţi mâinile la spate...

Samuel deschise din nou ochii şi respiră profund pentru a scăpa de cercul care îi comprima toracele. Nu mai era în stare să încetinească timpul... Rezervele sale de concentrare se epuizaseră,

sau inima sa nu mai putea suporta, sau poate chiar Rudolf era în stare să-l împiedice...

— Ţi-am purtat pică, ştii, reluă Tatuatul. Trebuia să-mi aduci brăţara lui Merwoser la Roma, îţi aminteşti? Nu ştiu ce s-a petrecut cu Diavilo, explicaţiile sale s-au dovedit mai degrabă confuze. Mi-a vorbit de o dispariţie neaşteptată, de vrăjitorie... Oricum o fi fost, cert e că te-a lăsat s-o întinzi! Astea fiind zise, întrucât n-ai mai reapărut în prezent, am crezut că te-ai folosit de drăguţa mea piesă de pe *Titanic* şi că ai sfârşit prin a fi mâncat de peşti. Precum se vede...

— Precum se vede, sunt tot aici, îl sfidă Sam.

— Eşti tot aici, da, rânji Rudolf. Ultimul reprezentant din familia Faulkner...

Fraza sună ca o lovitură de pumn, şi Samuel îi resimţi puternic şocul. Ultimul reprezentant din familia Faulkner...

— Ah! Îmi dau seama după faţa ta zăpăcită că nu eşti la curent, jubilă Tatuatul. Şi, de altfel, cum ai putea fi? Atunci permite-mi să-ţi prezint condoleanţe cu puţină întârziere: a avut loc un nefericit accident acasă la bunicii tăi... Totul a ars.

— Ce?

— La câteva zile după plecarea ta, vai! Casa a luat foc în timpul nopţii. Au murit cu toţii.

Samuel lăsă impresia că vrea să înainteze, dar cu vârful armei sale, Rudolf îl făcu să rămână pe loc.

— Fără chestii de astea, băiete! Faptul de a te lăsa ucis aici nu te va face să te întorci, ştii doar.

— Şi... Şi taică-meu? întrebă Samuel cu o voce stinsă.

— Bietul Allan, oftă Rudolf. El n-a mai ieşit din comă. Medicii s-au văzut nevoiţi să-l deconecteze după vreo şase luni.

Samuel primi parcă un al doilea upercut în figură. Tatăl său... Tatăl său nu supraviețuise. Eșuase... Eșuase pe toată linia!

— Viața e nedreaptă, nu-i așa? continuă Rudolf. E ceea ce îmi repet adesea. Mai ales de când am înțeles că, dacă era posibil să călătorești de-a lungul secolelor, biletul se plătea cu preț mare: cel care călătorește îmbătrânește prea repede și moare prematur... Ce paradox, nu? Această piatră care îți permite să respingi granițele timpului ne închide de fiecare dată puțin mai mult între limitele mărunte ale existenței noastre. Mai ales pentru mine care am folosit semnul lui Hathor timp de atâția ani! Cunoști avantajele și inconvenientele semnului, presupun? El îți permite să te deplasezi la întâmplare între două puncte unde se află desenat. Atât doar că desene ale lui Hathor se află azi cu zecile, și mi s-a întâmplat să fiu nevoit să fac cincisprezece, douăzeci de încercări înainte de a ajunge la locul dorit... Și la fiecare salt, speranța mea de viață se diminua. Revoltător, nu?

Ceea ce Samuel găsea cu adevărat revoltător era mai ales disprețul nesfârșit pe care-l manifesta Tatuatul pentru viața celorlalți. Pentru viața celor din familia Faulkner, îndeosebi.

— Pe măsură ce experimentam, continuă Rudolf, am ajuns la câteva îmbunătățiri. Am descoperit, de exemplu, că atunci când călătorești cu un număr mare de monede originare dintr-un anumit loc în care figura semnul lui Hathor, numărul de încercări necesare pentru a-l atinge se împărțea la doi sau la trei. Ca și cum ai reușit să orientezi cumva un pic fluxurile timpului... Ceea ce m-a făcut să mă interesez îndeaproape de modul de fabricare a discurilor lui Thot. Am aflat astfel, dintr-o lucrare indiană, că monedele dintr-o epocă nu puteau fi create decât în prezentul acelei epoci și cu condiția să respecți anumite reguli. Ca aceea de a fasona

metalul în plin soare sau în apropierea Cercului de aur pentru a-l impregna de virtuţile astrului luminii... Aplicând aceste reţete, am început să-mi confecţionez propriile monede şi aşa am putut evita anumite trasee inutile. Unele, nu toate, departe de asta! Am continuat, aşadar, să îmbătrânesc, şi mult prea repede. De unde necesitatea de a pune mâna pe Cercul de aur...

Dintr-un gest, Tatuatul trase spre el una dintre tăbliţele din seif, care înfăţişa o brăţară aurită, uşor strălucitoare, ce, de la distanţa aceea, părea aidoma aceleia pe care Samuel o avea în buzunar.

— O... o ai...? murmură Sam.

— Da, o am. Dar nu mi-a fost uşor... Mai ales din cauza părinţilor tăi.

— A părinţilor mei! se aprinse Sam, gata să se repeadă. Cum îndrăzneşti să-i amesteci pe părinţii mei în chestia asta? Ei au murit! N-ai pic de respect pentru nimic?

— De unde poţi tu să ştii dacă au sau nu vreun amestec? i-o întoarse Rudolf. Nu ştii nimic despre povestea asta... Preferi să mori imediat aruncându-te asupra mea, sau vrei mai întâi să ţi-o spun?

Samuel îşi înfipse unghiile în palme pentru a se stăpâni. Să nu-i dea lui Rudolf un motiv să tragă... Să n-o lase pe Alicia singură în faţa acestui monstru, să nu-şi strice ultima şansă de a salva ceea ce se mai putea încă salva. Răbdare, răbdare până când va comite vreo greşeală. Şi atunci...

— Te... te ascult, făcu el înghiţindu-şi furia.

— Aşa e mai bine, aprobă Rudolf. Cu atât mai mult cu cât îţi ofer un privilegiu rar, se umflă el în pene, acela de a contempla Cercul de aur. *Adevăratul* Cerc de aur... Ai auzit vorbindu-se despre el, cu siguranţă. După legendă, ar fi fost făurit chiar de

către zeul Thot, înainte de a fi ascuns în timpul invaziei hicsoşilor, şi regăsit câteva secole mai târziu de marele preot Setni.

Avu un rictus de răutate.

— Acel bătrân nebun Setni, ar trebui să spun, adăugă el. Se credea învestit cu o misiune supremă: să-i împiedice pe călătorii rău-intenţionaţi să perturbe cursul timpului în scopuri personale. Ce naivitate! De parcă ar fi fost în stare să supravegheze istoria de unul singur!

— Setni era un om drept şi bun, ripostă Sam, un mare înţelept care îşi pusese cunoştinţele în serviciul lumii. Întru totul opusul tău!

— Atât de drept şi de bun, încât devenea stupid, ironiză Rudolf. A reuşit să descopere inelul veşniciei, dar nici măcar nu i-a dat prin minte să-l folosească pentru el însuşi. L-a ascuns undeva în mormântul său şi s-a mulţumit să moară lângă el ca orice imbecil... Grozavă înţelepciune, n-am ce zice!

— Deoarece cunoştea puterea de a face rău pe care ar putea-o avea inelul asupra celui care s-ar fi folosit de el... A făcut aşa cum era mai bine!

— Dacă te simţi atât de apropiat de Setni, se aprinse Rudolf, întreabă-l unde şi-a pus inelul, abia aşa îmi vei face un adevărat serviciu. Hai, insistă el, profită de asta, îţi este la îndemână!

Arătă spre vitrină cu arma, şi Samuel avu o mişcare de recul. Mumia... mumia aflată în vitrina de sticlă!

— Nu, nu e cu putinţă, bâigui Sam. Nu e el!

— Ba da, băiete, ba da. Venerabilul Setni! Răscumpărat la preţ de aur de la muzeul din Teba, în speranţa că îmi va lămuri câteva taine privitoare la inelul veşniciei... Dar bătrânul idiot a

rămas mut. Degeaba i-am făcut radiografia şi l-am scanat, n-am găsit nici urmă de obiect sau bijuterie asupra lui.

Samuel tocmai încasa cea de a treia directă în figură... Rămase o clipă blocat, împărţit între tristeţe şi spaimă în faţa acelui sărman trup înfăşurat în feşile sale ocru, cu acel desen şters de pe burtă – două triunghiuri cu verticala plină de puncte în interior. Ca un fel de clepsidră, simbol al scurgerii timpului... Îi reveneau totodată în minte ultimele cuvinte pe care le schimbaseră amândoi: „Ne vom vedea într-o zi, mare preot?", îl întrebase Sam. „Desigur, dar nu în felul în care îţi închipui tu, tinere", îi răspunsese gardianul pietrelor. Şi iată că Samuel se regăsea în faţa rămăşiţelor pământeşti ale celui mai faimos dintre călătorii în timp, expus ca un vas de lut oarecare în muzeul Tatuatului!

— Dacă citeşti cu atenţie Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, reluă Rudolf, aproape că nu te poţi îndoi că a îngropat inelul undeva în mormântul său. Există o pagină la sfârşit cu un desen al sarcofagului său şi un comentariu explicit... Dar unde anume l-a ascuns, asta e ceea ce mi-ar plăcea să ştiu... N-ai cumva vreo idee, din întâmplare?

— Niciuna, îl asigură Sam.

— Hm... Cu atât mai rău, vom reveni asupra acestui punct mai târziu. Deocamdată, ţi-am promis o poveste, nu-i aşa? O poveste veche de treizeci de ani, care a început atunci când eu şi tatăl tău lucram împreună pe şantierul din Teba. Trebuie să ştii că, dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, Allan era deja atras din cale-afară de gravura soarelui: era convins că ea însemna ceva. Şi tot învârtindu-se în jurul ei, în cele din urmă, a încercat să potrivească una dintre monedele găurite care zăcea într-o

cupelă vecină... Mă aflam chiar lângă el şi aşa se face că am fost amândoi proiectaţi în timp. Te scutesc de succesiunea de încercări prin care a trebuit să trecem pentru a ne întoarce în epoca noastră, dar poţi să nu te îndoieşti că lucrurile n-au fost uşoare. Odată întorşi, ne-am reluat săpăturile, şi atunci am făcut o descoperire capitală: o brăţară de aur fin care părea să se potrivească de minune la piatră. Într-o noapte, am încercat-o şi ne-am pomenit din nou transportaţi cu secole în urmă, dar de această dată cu sentimentul că ne puteam mai bine controla deplasările. La întoarcerea noastră, totuşi, tatăl tău a socotit că era de preferat să încetăm totul. Degeaba i-am înfăţişat avantajele pe care le puteam obţine din situaţie, n-a vrut să audă de nimic. Discuţia s-a înveninat, ne-am luat la bătaie şi...

Rudolf se clătină, ca şi cum, după atâţia ani scurşi, ceea ce se produsese îl lăsa în continuare perplex.

— Nu ştiu cum a făcut tatăl tău de s-a descurcat, dar a reuşit să mă facă să-mi pierd cunoştinţa... Când mi-am revenit în simţiri, mi s-a părut că zăresc o formă întunecată în apropierea pietrei şi o intensă sferă de lumină. Tatăl tău, în schimb, dispăruse.

Samuel îşi stăpâni un surâs: forma aceea întunecată era el, şi tot lui îi aparţinea şi lovitura aceea de crosă dată din spate. O răzbunare anticipată mai degrabă bine-venită, la urma urmei!

— Ieşind din camera funerară, continuă Tatuatul, am fost surprins de paznicul taberei. Şi când a aflat, Chamberlain, arheologul şantierului, m-a alungat cu mare tărăboi. Era imposibil să-l revăd pe tatăl tău şi, mai ales, imposibil să recuperez bijuteria! Acum înţelegi mai bine de ce am ceva împotriva lui

Allan... Luându-mi Cercul de aur, îmi furase o întreagă parte din viaţă!

Mâna lui Rudolf tremura, şi, pentru o clipă, Sam se temu să nu apese din neatenţie pe trăgaci. Îşi redobândi totuşi controlul asupra sa înainte de a continua:

— Bineînţeles, la acea dată, nu eram conştient de ceea ce reprezenta Cercul de aur: singura mea preocupare era să localizez o nouă piatră sculptată pentru a putea pleca din nou. Ceea ce mi-a luat însă doi ani încheiaţi... Doi ani pentru a parcurge lumea şi a răscoli bibliotecile, doi ani de incertitudini şi tatonări. Dar am izbutit, din fericire. Apoi, crede-mă, mi-am scos pârleala... Mi-am petrecut tot deceniul următor călătorind, făcând doar câteva scurte opriri în prezentul meu. Şi adunând în trecere o frumoasă pradă de război... Căci nu numai obiectele de valoare m-au îmbogăţit, ştii. Mai sunt şi informaţiile preţioase de care dispuneam. Îţi închipui ce poţi câştiga la Bursă de îndată ce ştii cum vor evolua acţiunile unei întreprinderi în următorii zece ani! Sau ceea ce îţi poate aduce o mină de aur atunci când îi cunoşti amplasamentul cu o jumătate de secol înaintea tuturor celorlalţi! Atunci, da, m-am regalat...

Rudolf afişa o mină satisfăcută care-l irită pe Samuel, incitându-l totuşi să nu lase să se observe. De atâta automulţumire, Tatuatul avea poate să-şi coboare garda.

— Repede, continuă acesta, am ghicit interesul pe care-l aveam în a pune pe picioare propria mea societate pentru comercializarea antichităţilor de preţ. Aşa s-a născut Arkeos, şi emblema sa, semnul lui Hathor... Dar cu cât mă foloseam mai mult de semnul pe care mi-l tatuasem pe umăr, cu atât îmi dădeam

seama că îmbătrânirea mea se accelera. Îmi ajunseseră la ureche nişte zvonuri cu privire la anumite obiecte capabile să limiteze efectele negative ale călătoriilor şi, reluându-mi cercetările, am dat peste descrieri ale Cercului de aur şi unele aluzii la Setni. Bineînţeles, am făcut apropierea cu bijuteria pe care tatăl tău mi-o subtilizase...

Îşi acordă o pauză pentru a împinge înapoi tăbliţa şi a închide seiful, dar cu îndeajuns de multă îndemânare pentru a nu-şi slăbi o clipă supravegherea.

— Mi-au trebuit mai multe luni pentru a da de urma tatălui tău. Când am aflat că se mutase la Sainte-Mary, nu m-am mai întrebat prea mult asupra motivelor alegerii făcute. Ştiam de existenţa lui Barnboim şi despre isprăvile sale, şi-n scurtă vreme am identificat casa pe care o ocupa la începutul secolului al XX-lea. M-am dus să-i fac o vizită de curtoazie noii sale proprietare, un fel de vrăjitoare alcoolică ce trăia înconjurată de nişte câini furioşi, unul mai rău decât altul. Iar acolo, cireaşa de pe tort, bătrâna zgripţuroaică adăpostea o piatră sculptată! Vrăjitoarea a refuzat mai întâi să-mi cedeze casa, dar până la urmă am căzut la o înţelegere: mi-a permis să mă folosesc de pivniţa ei din când în când... Sunetul banilor e o muzică plăcută, chiar şi la urechile celor care nici nu vor să audă de asta!

Trânti uşa dulapului cu călcâiul, apoi făcu un pas spre Sam.

— Totuşi, asta nu rezolva problema Cercului de aur, cred că-ţi dai seama. Am început atunci să-ţi supraveghez părinţii. Discret, când munca sau călătoriile mele îmi permiteau. Mă întrebam ce punea la cale taică-tău, dacă păstrase bijuteria pentru el sau dacă o revânduse. Şi dacă avea un plan în minte sau dacă prezenţa sa la Sainte-Mary nu era decât o întâmplare.

M-am gândit la un furt, desigur, dar Allan instalase o alarmă, şi eu nu voiam să-mi asum riscul de a fi descoperit. Te-am zărit chiar de mai multe ori în grădină. Erai de felul tău gălăgios, de altfel, şi mai degrabă prost-crescut, dacă-mi aduc bine aminte.

Samuel simţi cum i se strânge inima. Încă de pe vremea binecuvântată a vieţii lipsite de griji, Tatuatul stătea deja la pândă, ascuns în umbră...

— Şi apoi l-am văzut, i-o trânti Rudolf. La sfârşitul unei după-amieze, părinţii tăi ieşeau în compania unor prieteni şi mama ta îl purta la încheietura pumnului. Allan i-l făcuse cadou. Nu avea strălucirea pe care i-o cunoscusem odinioară, dar cu toate astea era minunat, şi l-aş fi recunoscut dintr-o mie. Parcasem pe trotuar, cu geamul uşor coborât. Mama ta a trecut pe lângă mine... Mi-ar fi fost de ajuns să deschid portiera, să mă arunc asupra ei... Dar erau prea mulţi oameni în jur, aş fi putut strica totul. M-am decis să aştept şi să mă comport altfel.

Mai făcu un pas şi trăsăturile i se înăspriră.

— Vezi tu, avantajul călătoriilor în timp e şi acela că pot camufla anumite acţiuni. Îţi închipui... Vrei să dai o spargere la o bancă şi îţi doreşti să-ţi confecţionezi un alibi inatacabil. La data la care socoteşti să acţionezi, ai grijă să te afli foarte departe de bancă făcându-te remarcat în orice loc foarte frecventat. Apoi, o săptămână mai târziu, te întorci înapoi la ziua numită. Îţi pui cagula, îţi iei arma şi, orice s-ar întâmpla, nimeni nu te mai poate bănui: douăzeci de persoane pot depune mărturie că te-au văzut în momentul comiterii faptelor la sute de kilometri de acolo... Lovitura perfectă!

Samuel avu impresia că înghiţise o pernuţă cu ace:

— Vrei să spui că aşa ai dat lovitura acasă la părinţii mei?

— Ah, Samuel, exclamă Rudolf pe un ton exaltat, trebuie să mă înţelegi! Cercul de aur era al meu, tatăl tău mi-l furase! Nu era decât o dreaptă revenire a lucrurilor! Şi apoi, trebuia să prevăd cazul în care nu avea să se lase înşelat! Ce s-ar fi întâmplat dacă noi sfârşeam prin a ne lua la bătaie ca şi prima dată? Era de neconceput ca tot eu să pierd... Iar dacă afacerea avea să ia o întorsătură proastă, trebuia să-mi iau nişte măsuri de prevedere! O simplă chestiune de prudenţă!

— Tu urmăreai mai ales să te răzbuni pe el, da, şuieră Sam.

— Poate! La urma urmei, nu sunt decât un om, cu slăbiciunile sale. Iar tatăl tău merita să i se aplice o corecţie ca lumea... Oricum, am pregătit totul amănunţit. I-am trimis unui giuvaiergiu din Sainte-Mary instrucţiuni precise pentru a fabrica vreo cincisprezece discuri ale lui Thot la data şi la orele pe care i le indicam, respectând principiile riguroase despre care ţi-am vorbit. Între timp, am făcut un mic sejur în Australia, pentru a nu putea fi bănuit, locuind în cele mai frumoase hoteluri şi afişându-mă în localurile de noapte la modă. Când m-am întors, am găsit pachetul cu monede găurite şi mi-am început călătoria înapoi de o săptămână. A trebuit s-o iau de la capăt de vreo şase-şapte ori cu semnul lui Hathor, dar în cele din urmă, am putut ateriza la data aleasă în pivniţa din strada Barnboim.

În gâtul lui Samuel, pernuţa aceea de ace se transformase într-un arici cu ţepi ascuţiţi, şi abia dacă avu puterea să-şi formuleze fraza:

— Era... era într-o zi de 11 iulie?

— Da, aşa cred, încuviinţă Tatuatul. Începutul verii în orice caz. Vai! Allan nu era prezent, nu era acolo decât maică-ta... Am

urmărit-o când a intrat în garaj, dar când i-am cerut să-mi dea Cercul de aur, a pretins că îi fusese furat cu câteva zile mai înainte... N-am crezut-o, desigur, aşa că am obligat-o să-mi arate cutia cu bijuterii. Nici urmă de brăţară... M-am enervat, am zgâlţâit-o un pic, dar ea nu voia să cedeze! Cum m-aş fi putut îndoi că nu spunea adevărul? Asta părea de necrezut! Abia trei ani mai târziu, după diverse investigaţii, mi-am dat seama ce se întâmplase: cineva pusese mâna pe bijuterie înaintea mea. Cineva care era mai presus de orice bănuială. Bătrâna domnişoară Mac Pie!

— Domnişoara Mc Pie? bâigui Samuel, care trecea din surpriză în surpriză.

— Ei da! Respectabila bătrână doamnă, atât de moralistă... Îşi are şi ea partea ei de umbră, o mică hoaţă vicleană fascinată de tot ceea ce străluceşte! Când a zărit Cercul de aur la mâna mamei tale, n-a putut rezista ispitei. Venea adesea acasă la ai tăi ca să stea cu tine, îţi aminteşti? Şi a profitat de asta. Numai că, la vremea aceea, cum aş fi putut s-o bănuiesc? Degeaba mă asigura maică-ta că intrase cineva în casă, îmi ieşisem din răbdări şi...

Un fulger criminal trecu prin ochii săi.

— Şi? îl îmboldi Samuel care simţea cum ghemul dureros din gât i se cobora în stomac.

— Am lovit-o puţin cam tare. Fără să vreau, atenţie! A căzut şi s-a lovit de colţul unei mese şi... Păi da, de ce trebuia să se zbată? se enervă el. Părinţii tăi n-au ştiut niciodată să facă nimic altceva decât să-mi pună beţe în roate! Fiindcă a trebuit apoi să mă descotorosesc de trup, s-o urc în maşină şi s-o duc până la colinele din Doomsday pentru a da impresia că a fost vorba de un accident... Odată vehiculul pornit pe pantă, am fost nevoit să mă întorc pe jos. Culmea!

Samuel își stăpâni lacrimile strângând din pumni. Era prea mult... Individul ăsta îi omorâse mama și poate îi masacrase și familia... Iar el era aici, în viață, delectându-se cu ceea ce făcuse, fără un dram de regret. Trebuia să plătească, într-un fel sau altul. Și cu atât mai rău dacă Samuel pierdea tot. Da, trebuia să plătească.

— Ți-a plăcut povestea mea, Sammy? glumi Rudolf. În cazul ăsta, o să putem trece la lucrurile serioase. Ai poate un mic cadou pentru mine, este? Hai, scoate tot ce ai prin buzunare și pune pe vitrină, porunci el.

Brățara lui Merwoser, se gândi Sam. Rudolf voia să recupereze și brățara lui Merwoser! Și din momentul în care va avea ambele cercuri de aur, va reuși să descopere, fără nicio îndoială, și inelul veșniciei. Dar poate că asta era și o șansă... Căci în clipa în care Samuel va scoate brățara din buzunar, Rudolf își va permite câteva secunde de relaxare, fie și numai pentru a o admira. Ultima ocazie de care mai putea profita.

Sam își strecură mâna în buzunar, cu ochii ațintiți în cei ai Tatuatului, pândind cel mai mic semn de neatenție din partea sa. De îndată ce acesta își va abate oricât de puțin privirea, Samuel avea să se arunce spre picioarele lui încercând să-i devieze arma cu brațul.

Dar în timp ce el se silea să vizualizeze înlănțuirea gesturilor sale, percepu un zgomot dinspre sala machetei... Apoi altul... Alicia... Pesemne că se aventurase în afara șifonierului! Instinctiv, Sam aruncă o privire spre ușa întredeschisă și această mișcare fu de ajuns ca să-l dea de gol.

— Ce prost sunt! exclamă Rudolf. Iubita ta e aici, desigur! Uitasem de ea! Ai salvat-o din ghearele lui Diavilo și ai adus-o

cu tine! Probabil că s-a refugiat pe undeva prin birou şi... Sigur că da! De asta nu v-aţi mai întors în prezent! Nu v-aţi găsit sfârşitul în fundul apei, iar eu v-am ucis în viitor!

Cu pistolul mereu aţintit asupra lui Sam, îi făcu semn să se îndrepte spre dublul batant al culoarelor lui Arkeos.

— Pe aici, Sammy... O să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

XXI

A şasea zi

— În vestiar, strigă Rudolf. Pariez că s-a ascuns în vestiar... Mă înşel? Asta aş fi făcut eu în locul ei.

Samuel nu răspunse. Împinse mecanic batantul din dreapta şi pătrunse în sala machetei, cu Tatuatul pe urmele lui.

— De fapt, continuă acesta, n-am vreme să ţi-l prezint pe noul meu copil! *Biserica celor şapte resurecţii*... Un adevărat succes! În alte împrejurări, sunt sigur că asta te-ar fi interesat.

Sam nu-şi descleştă buzele, căutând cel mai bun mijloc de a o preveni pe Alicia şi de a-l împiedica pe Rudolf s-o găsească. Dar simţind arma lipită de ceafa sa, avea impresia că e o oaie în drum spre abator.

— Mergi mai departe, continuă Tatuatul, sunt nerăbdător să am veşti de la domnişoara...

Samuel trecu cel dintâi în birou, remarcând imediat că uşa de comunicare cu exteriorul, cea comandată printr-o broască electronică, era întredeschisă.

— Măi, măi, exclamă Rudolf. Se pare că prietena ta a avut nevoie să ia aer. Pesemne că a recuperat cartela din vesta mea şi... Mă tem că asta n-o să-i poarte noroc, din păcate! Să verificăm totuşi în vestiar, ce zici?

Îl sili pe Sam să înainteze până în *dressing* pe care îl scotoci sumar. Apoi făcură cale-ntoarsă până la uşa de ieşire, unde, cu o lovitură dată cu unghia, Rudolf făcu să sară cutia de plastic care proteja cititorul de cartelă de pe perete. Înnodă câteva fire, şi dintr-odată porni o alarmă, în timp ce tuburile cu neon din tavan începură să clipească.

— Nu există riscul să ajungă prea departe, strigă Rudolf, sunt oameni cu câini peste tot pe şantier. Încă o dată, mă tem că n-aţi făcut cea mai bună alegere!

Îl lovi pe Sam cu palma pe umăr pentru a-i arăta că trebuia s-o apuce pe culoar. Sam făcu ochii mari pentru a se putea orienta pe coridorul dungat de lumini stroboscopice şi care mirosea puternic a vopsea şi a ghips. Unde putea fi Alicia? De ce o pornise la întâmplare?

Merse până la o scară cu totul albă care urca, întrebându-se dacă n-ar putea profita de faptul de a fi mai la înălţime pentru a-i repezi o lovitură de picior în burtă Tatuatului. Îşi puse degetele pe rampa groasă, aurită, care îi oferea un excelent punct de sprijin şi se decise să-şi încerce norocul la jumătatea etajului, acolo unde scara cotea. Dar înainte de a putea urca prima treaptă, în spatele său se auzi un zgomot ca de cană spartă, urmat de o lovitură înăbuşită. Se întoarse cu viteza fulgerului pentru a descoperi o Alicia care ridica deasupra capului, cu ambele mâini, o crosă de golf şi un Rudolf care se prăbuşea la picioarele sale.

— Alicia! se repezi Sam.

Ea tremura ca o frunză.

— Nu... nu cumva l-am omorât?

— Ar fi meritat, făcu Sam asigurându-se că pulsul Tatuatului mai bătea. Nu, e pur şi simplu groggy. Cum ai reuşit asta?

— Am... am deschis uşa cu cartela pentru a lăsa impresia că eram afară şi m-am ascuns sub masa cu macheta. Apoi, voi aţi trecut aproape de mine, eu am aşteptat ca Rudolf să treacă pe culoar şi l-am urmat. Avusesem grijă să iau o crosă din garderob şi... O! Samuel, când a trebuit să-l lovesc, mi-a fost atât de frică!

Se ghemui în braţele lui, şi Sam o strânse cu plăcere la piept. Era atât de caldă şi de tremurătoare, încât nu se putu stăpâni să nu-i sărute colţul gurii.

— Îţi mulţumesc, Alicia. Ai fost perfectă.

— Îţi spusesem doar că puteai conta pe mine, nu?! şopti ea.

Ceva se trânti deasupra lor şi nişte paşi precipitaţi răsunară pe scară între două ţârâituri ale alarmei.

— Repede, zise Sam trăgând-o pe Alicia după el, sosesc întăririle.

Se întoarseră în birou, închizând uşa în urma lor, şi se repeziră spre muzeul lui Rudolf în care sirena răsuna la fel de intens ca şi în altă parte. Samuel făcu o escală la casa de bani, dar degeaba se încrâncenă asupra mânerului de oţel, acesta nu se clinti nici cu un milimetru.

— Celălalt Cerc de aur e înăuntru..., se justifică el.

— E o casă de bani, Samuel! ţipă Alicia. Tu crezi că ei o s-aştepte până găseşti tu combinaţia?

Avea dreptate, bineînţeles.

— OK, capitulă el, plecăm.

Alergară printre vitrine până la piatra sculptată şi Samuel îngenunche pentru a pregăti brăţara lui Merwoser. Aruncă moneda de pe *Titanic*, o înlocui cu două datate în 11 iulie şi le strecură pe cea a scarabeului de sticlă şi pe cea a zilei sale de naştere în scobitura de transport. Sam apropie atunci Cercul de aur de soare şi fiecare preţioasă rondelă îşi găsi locul ei pe crestătură, după care băiatul lipi de discul solar ultima monedă, cea care era menită să-i aducă înapoi la câteva zile după plecarea lor. Şase mici gheizere de scântei albe ţâşniră simultan din cele şase raze, şi Alicia îşi înăbuşi un strigăt de stupefacţie. Samuel o trase spre el şi cei doi se strânseră unul lângă altul, fascinaţi de acest minuscul foc de artificii. În curând, o bulă de lumină strălucitoare învălui soarele făcându-l parcă să prindă viaţă, iar Samuel se delectă admirând reflexele aurii care aprindeau şi privirea Aliciei. Doi sori care se răsfrângeau unul într-altul...

Luă uşor mâna fetei şi o făcu să atingă semisfera de energie pură care levita la patruzeci de centimetri de sol.

— E ciudat, murmură ea după câteva clipe. Ai zice că înăuntru te afli într-o stare de imponderabilitate.

Ar fi putut rămâne aşa minute îndelungate bucurându-se de acest miracol, în ciuda alarmei şi a lămpilor cu neon care clipeau, dar loviturile repetate care veneau dinspre biroul vecin îi făcură să nu mai întârzie. Samuel îşi petrecu braţul pe după umerii Aliciei şi îşi puse palma pe partea de sus a pietrei. Simţea cu putere pulsaţia timpului în el, deopotrivă cu vibraţiile care urcau din sol. Apăsă un pic mai tare pe ovalul pietrei şi, timp de o secundă doar, o scurgere de lavă incandescentă păru să ţâşnească din măruntaiele pământului, aspirându-i pe amândoi într-un vârtej de jeratic.

*

Samuel își recăpătă cel dintâi cunoștința, cu senzația neobișnuită de a nu se fi mișcat nici cu un deget. Ca și cum ar fi fost atins de trăsnet, apoi readus la viață exact în același loc. Se ridică privind în jurul lui: pivnița *Librăriei Faulkner* își regăsise aspectul ei obișnuit, foarte departe de abundența de tuburi de neon și de antichități care caracteriza apartamentele private ale panditului. Aceeași veioză învăluia în aceeași lumină tristă același taburet galben și același pat de campanie. Mult mai puțin șic decât bârlogul Tatuatului, dar cu atât mai reconfortant!

Se aplecă deasupra Aliciei care, ghemuită pe cimentul acoperit de praf, își venea cu greu în simțiri. O ajută să se ridice, în timp ce ea murmura:

— Unde... unde suntem?

— Acasă la mine. În fine, la taică-meu, în pivniță.

— Ne-am întors, ești sigur că ne-am întors?

— Da, ne-am întors.

Ea dădu din cap și, cu trăsăturile încă marcate de intensitatea transferului, își strecură brațele în jurul gâtului lui Samuel. Rămase un moment agățată de el, cu fața lipită de pieptul lui, fără să scoată o vorbă. Descumpănit, Samuel nu prea știa ce să facă și, decât să strice totul, se mulțumi s-o strângă foarte puternic, la rândul său, închizând ochii. În cele din urmă, fata se desprinse din brațele lui, întorcându-și privirea.

— Trebuie să-i sun pe părinții mei, zise ea cu oboseală în glas. E momentul să ne reluăm cursul vieților noastre, nu crezi?

Urcară la parter în tăcere, și Samuel profită de scurtul răgaz pentru a se duce să se schimbe în camera lui și pentru a-și aranja

lucrurile în sacul de judo. Când se întoarse pe palier, ea tocmai aşeza receptorul.

— Cum e? o întrebă el.

— Taică-meu nu era acasă, dar am găsit-o pe maică-mea. Mi-a spus, în mare, că e cea mai frumoasă zi din viaţa ei... Pe ea măcar ştiu cum s-o iau ca să-i facă plăcere! Sare în maşină şi vine încoace.

— Ultima dată când am văzut-o era tare nefericită, spuse compătimitor Sam. Ce ai de gând să-i spui?

Alicia ridică din umeri:

— Adevărul. E cel mai simplu aşa, nu crezi?

Îi aruncă lui Sam o privire plină de subînţelesuri şi acesta preferă să schimbe vorba:

— Păi... şi eu, trebuie să-i anunţ pe bunicii mei. Îmi dai voie?

Alicia îi cedă locul în faţa aparatului şi urcă să se spele în sala de baie, în timp ce el forma numărul Bunicii. Îl lăsă să sune îndelung, cel puţin de vreo douăzeci de ori, dar fără rezultat. Mai încercă o dată, de două ori, de trei ori... Toţi păreau să doarmă buştean.

— Pot să iau de la tine nişte haine de schimb? îl interpelă Alicia de la primul etaj. Dacă mă vede în halul ăsta, mama o să facă o criză de nervi.

— În dulapul lui taică-meu, răspunse Sam, prima cameră la stânga. E plin de veşminte de in, ai de unde alege.

Fata dispăru, şi Samuel încercă din nou să dea de bunicii săi, dar tot fără succes.

Câteva clipe mai târziu, Alicia coborî îmbrăcată în costumul fără contur de „călător în timp" al lui Allan Faulkner, cu părul pieptănat şi cu tenul mai luminos decât mai înainte.

— I-ai prins? se interesă ea.

Samuel se întreba prin ce minune cămaşa şi pantalonul bej, care pe el aduceau vag cu o pijama, puteau arăta pe ea ca pe un model de lux.

— Nu răspunde nimeni, făcu el, deşi am insistat.

— Poate că bunicii tăi sunt un pic cam tari de ureche?

— Ar trebui să fie şi mătuşa Evelyn cu ei, iar ea nu e surdă, după câte ştiu.

— Şi Lili? Ea nu s-a întors deja?

Samuel arătă spre pendula atârnată deasupra uşii, care nu numai că indica ora – douăsprezece şi treizeci şi patru de minute, după miezul nopţii în cazul de faţă –, dar mai afişa şi data.

— Sunt şase zile de când am plecat, Lili nu se întoarce din tabăra ei decât luna viitoare. Cu sau fără ea, orice ar fi, Evelyn şi Bunica ar fi trebuit să se trezească. Numai dacă n-au ieşit cu toţii în miez de noapte, dar, ca să fiu sincer, nu prea obişnuiesc.

— Crezi că există vreo problemă?

— Nu ştiu. Ai auzit ce spunea Rudolf adineauri?

— Ăăă... Doar la urmă. Când vorbea despre... mama ta.

— Da, despre mama, admise Sam pe un ton lugubru. N-a fost un accident, gunoiul ăsta a omorât-o. Dar mai e ceva... Mi-a spus că, după plecarea mea la Roma, casa bunicilor mei a ars. Şi că toţi au murit.

— Ce? exclamă Alicia.

— Un incendiu, la doar câteva zile după ce-am plecat. Prin urmare, de ce n-ar fi şase, nu?

Tânăra făcu nişte ochi mari, uimiţi.

— Vrei să spui că dacă aşa stau lucrurile, chiar în acest moment...?

Un scrâşnet de pneuri în stradă o scuti pe Alicia de a duce până la capăt groaznica ei presupunere. Se repeziră amândoi la uşă pentru a o întâmpina pe Helena Todd, care ieşi ca o ghiulea din maşină şi zbură pur şi simplu până la peron, unde căzu în braţele fiicei sale.

— Alicia! Scumpa mea Alicia!

O acoperi de sărutări, plângând şi râzând în acelaşi timp.

— Mamă, mamă, linişteşte-te. Sunt aici! Sunt eu!

— Eşti teafără? Eram atât de neliniştită! Ai slăbit parcă, nu? Dar măcar nu ţi-au făcut niciun rău, nu?

— Mă simt cât se poate de bine, mamă, linişteşte-te. Mulţumită lui Samuel, el m-a adus înapoi.

Helena Todd se răsuci atunci spre tânăr şi, începând din nou să plângă, îl îmbrăţişă cu dragoste.

— Samuel! Te-ai întors şi tu? Bunicii te-au căutat toată săptămâna! Aţi fost împreună?

Samuel evită întrebarea pentru a o pune pe cea care îi frigea buzele:

— Chiar aşa, doamnă Todd, bunicii mei. Ştiţi ceva despre ei?

— Păi... M-au sunat ieri sau alaltăieri, nu mai ştiu. Erau bine, dar de ce?

Alicia şi Samuel schimbară între ei o privire complice.

— Trebuie să-l conducem pe Samuel până acasă la el, mamă. Imediat.

— Ar trebui să le dai mai întâi un telefon! Sunt sigură că vor fi încântaţi să...

— E foarte important, i-o reteză Alicia. Sam crede că ei sunt în pericol.

— Ce? Ce se...

— Te rog, mamă, ascultă-mă! Acum mergem acasă la Sam şi, pe drum, îţi povestesc tot.

Bine?

Helena Todd se uita când la unul, când la celălalt, uluită. Având în vedere situaţia, totuşi, socoti că nu era momentul potrivit să le refuze ceva şi, până la urmă, cedă. Urcară în maşină şi Samuel se lipi pe bancheta din spate, ascultând doar cu o ureche distrată povestirea pe care Alicia i-o spunea mamei ei despre împrejurările răpirii sale. Maică-sa o bombarda cu întrebări, scotea tot felul de oh-uri şi ah-uri indignate, în timp ce Samuel, legănat de luminile care defilau în spatele geamului, se aştepta în orice clipă să vadă un mare incendiu luminând cerul din Sainte-Mary. Căci deja era sigur de asta: incendiul urma să aibă loc chiar în seara respectivă. Iar incendiatorul nu putea fi altul decât Rudolf... Cum să explici altfel că acesta meşterise o piesă găurită pentru a se duce la Sainte-Mary, tocmai în această noapte? După toate aparenţele, Tatuatul alesese să reediteze cu bunicii lui Sam aceeaşi stratagemă care îi reuşise atât de bine cu Elisa... În ziua dramei – adică astăzi – se dusese să se vânture foarte departe de Canada, cu gândul de a-i lăsa dublului său din viitor grija de a se întoarce în timp pentru comiterea isprăvii. Descotorosindu-se astfel de cei din familia Faulkner, nici văzut, nici cunoscut...

Dar, de această dată, Samuel era pe drum.

Rămânea să spere, desigur, că încă nu era prea târziu. În dulapul din apartamentele private ale panditului de unde Samuel recuperase moneda, eticheta orei indica: *miezul nopţii*. Or, la câteva minute după aterizarea lor în librărie, pendula de deasupra uşii afişa deja douăsprezece şi treizeci şi patru. Mai mult de o jumătate de oră de întârziere...

— Trebuie să avertizăm poliţia, imediat! se enervă Helena Todd. Logodnicul lui Evelyn, ce naiba, în cine să te mai încrezi? Şi după ce te-a forţat să urci în maşina lui, unde te-a dus?

Alicia se afla în momentul critic în care trebuia să-şi convingă mama că făcuse o călătorie în timp, dar chiar atunci intrau în cartierul Bunicii şi atenţia lor se îndreptă spre şirul de case cufundate în semiobscuritate. Numai lampadarele din stradă mai aruncau câteva pete galbene de-a lungul grădinilor şi doar două-trei ferestre mai erau luminate.

— Totul pare liniştit, nu crezi? murmură Alicia.

— Dar la ce v-aţi fi aşteptat? se miră maică-sa. E aproape ora unu dimineaţa, oamenii dorm!

Samuel coborî geamul pentru a mirosi aerul de afară, dar nu adulmecă nicio boare suspectă. Maşina se întoarse la dreapta pentru a o lua pe aleea cunoscută, mărginită de conifere, şi se întâlniră cu un vehicul mare, de culoare neagră, care mergea în sens opus cu o viteză puţin cam mare, cu toate luminile stinse.

— E maşina de teren a lui Rudolf! răcni Sam.

— Ce, Rudolf e aici? se alertă Helena Todd. Ce... ce anume ar trebui să facem?

— Să mergem înainte până la casa mea!

Femeia acceleră şi zăriră în sfârşit locuinţa bunicilor, la vreo treizeci de metri pe dreapta. În mod neobişnuit, perdelele de la parter şi de la etaj erau trase, dar se putea distinge un soi de lumină mişcătoare, de parcă mai multe posturi de televiziune difuzau o aceeaşi emisiune cu imagini saturate de galben şi portocaliu.

— Prea târziu, spuse Sam, a pus deja foc.

XXII
Văpaia

Helena Todd opri vijelios pe trotuar şi Samuel se năpusti afară din maşină.

— Chemaţi pompierii, strigă el, repede!

— Nu intra acolo! încercă să-l oprească Alicia. Ajutoarele vor ajunge în curând aici, rişti să mori!

Dar Sam sărise deja pe deasupra florilor Bunicii şi alerga aplecat spre uşa de la intrare. Îşi vârî cheia în broască, dar aceasta refuză să se răsucească, blocată de ceva. Se repezi atunci la fereastra salonului, ridicând în trecere o piatră mare pe care o azvârli în geam. Acesta se făcu ţăndări, şi el îşi putu strecura mâna pentru a ridica ivărul şi a deschide canatul. Alicia, care tocmai ajunsese în spatele lui, îi atinse uşor umărul.

— Îmi dau seama că nu te pot opri, Sam, şopti ea. Dar, orice s-ar întâmpla, vreau să ştii că sunt cu tine, bine?

Samuel îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, apoi încălecă pervazul ferestrei, dând la o parte perdeaua. Această parte a salonului era încă neatinsă de foc, dar aveai impresia că în casă huruia continuu un cazan, care scotea un zgomot ca de aburi şi de trosnete depărtate totodată. Întorcând capul spre intrare, Samuel văzu flăcările ce ieşeau din bucătărie şi de pe holul de la camerele lui Evelyn şi ale bunicilor lui. În aer stăruia un miros puternic de benzină, provenind se pare dinspre garaj... Sam se gândi o clipă să aprindă lumina pentru a vedea mai bine, dar se temu să nu declanşeze un scurtcircuit cu o mulţime de urmări imprevizibile.

— Bunico! ţipă el. Evelyn!

Nimeni nu răspundea. Trebuia să treacă prin flăcări... Sam trase din toate puterile de perdeaua care se smulse din galeria ei, pârâind de mai multe ori. Se învălui în ţesătura ei ca într-o togă, rugându-se ca aceasta să fi fost tratată împotriva focului sau ceva asemănător.

— Evelyn! Bunicule!

Toţi continuau să doarmă.

Se repezi atunci spre camere, simţind cum temperatura creştea în jurul lui pe măsura ce înainta. Un fum acru ieşea din bucătărie – desigur de la plasticele care ardeau –, iar el trebui să-şi ducă mâna la gură înainte de a străbate holul. Nu vedea mare lucru în afară de roşeaţa flăcărilor care învăluiau pereţii, înnegrind tapetul colorat, fără ca lucrul acesta să-i împiedice trecerea. Incendiul era încă la început... Curios lucru, Sam nu se simţea chiar atât de mult incomodat de căldură, aşa cum îşi închipuise, de parcă experienţele sale repetate cu piatra îl făcuseră mai puţin sensibil la fierbinţeală.

Dădu o lovitură de picior în prima uşă întredeschisă din stânga, cea de la camera mătuşii sale.

— Evelyn! răcni el. Evelyn!

De unde se afla, o putea zări, culcată în fundul patului. Dormea fără să-i pese de nimic!

— Mătuşă Evelyn! repetă el. Mătuşă Evelyn, trezeşte-te!

Mătură încăperea cu privirea: focul începuse din baia alăturată, în care mai multe flacoane zăceau pe jos, în mijlocul unei băltoace de lichid care se aprinsese şi se răspândea de-a lungul plintelor şi al mochetei.

— Mătuşă Evelyn!

Îşi dădu jos perdeaua de pe umeri şi începu să lovească cu ea pe jos pentru a stinge flăcările. Intră apoi în cameră şi se năpusti spre pat, zgâlţâind-o pe mătuşa sa în fel şi chip.

— Mătuşă Evelyn! Ridică-te!

Lângă pernă se găsea un tampon mare de vată, iar când îl adulmecă, Sam identifică imediat mirosul persistent de cloroform... Rudolf aşteptase ca membrii familiei Faulkner să adoarmă, înainte de a hotărî să-i adoarmă şi mai temeinic. Sam se văzu atunci nevoit s-o pălmuiască pe mătuşă-sa pentru a o trezi din somnul ei artificial. După trei-patru palme, ea deschise ochii şi întrebă cu o voce păstoasă:

— Pâinea prăjită? Ai lăsat pâinea prăjită să se ardă?

— Nu e vremea mesei, casa arde!

— Ce...?

Îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi veni în fire şi a-şi da seama de situaţie.

— Samuel! gemu ea deodată. A luat foc!

— O să fie bine, mătuşă Evelyn, pune-ţi asta.

Desfăcu cuvertura de pe pat şi o înfofoli în ea.

— Trebuie s-o ţii pe tine, îi porunci el, o să te protejeze. Vino!

O sili să se ridice şi, în ciuda protestelor sale, o făcu să treacă prin şirul de flăcări care bara pragul uşii.

— Totul arde! strigă ea. Totul arde!

Se mai văită de câteva ori, apoi începu să tuşească din cauza fumului şi nu mai mormăi decât vorbe fără înţeles, întretăiate de sughiţuri. Fără să-i dea drumul, Sam o conduse până în salon unde focul înainta acum dinspre fotolii.

— Aleargă până la fereastră, o îmboldi el, Alicia o să te-ajute să ieşi. Mă duc să-i caut pe bunici.

O lăsă să continue singură, iar el se răsuci pe jumătate spre celelalte camere, încercând să nu respire fumul toxic care veneau dinspre garaj şi bucătărie. Străbătu apoi culoarul supraîncălzit până la încăperea din fund, unde de obicei dormeau bunicii săi.

— Bunico! strigă el din toţi bojocii. Bunicule!

Intrând în încăpere, descoperi imediat rugul aprins din dreptul patului: un coş pentru hârtii plin cu haine stropite cu benzină, care ameninţa să aprindă cuvertura. Alături, Rudolf lăsase o mică butelie cu gaz, de tipul aceleia care alimenta grătarul din grădină. Incendiul nu îi era de ajuns, voia ca totul să sară în aer... Samuel trase un şut viguros în coş, trimiţându-l să se rostogolească pe direcţia băii, înainte de a împinge cât mai departe posibil încărcătura cu gaz. În penumbră, Bunicul stătea proptit de perna sa, nemişcat şi tăcut. Sam se repezi spre el:

— Bunicule, te simţi bine? Nu trebuie să mai stăm aici!

Donovan părea îndobitocit, aproape fără voinţă, reacţionând ca un automat la eforturile lui Samuel de a-l ajuta să se ridice.

— A strigat cineva, nu? întrebă el cu o voce absentă.

— Sprijină-te de noptieră, îl încurajă Sam după ce reuşi să-l ridice în picioare. Am eu grijă de Bunica.

Escaladă patul pentru a se apropia de bunică-sa şi, cu nesfârşite precauţii, îşi strecură un braţ pe sub umerii ei pentru a o ridica. O sărută pe obraz şi începu să-i şoptească la ureche:

— Bunico, sunt eu, Sam. Trebuie să te trezeşti. Imediat.

Ea clătină din cap înainte de a catadicsi să deschidă un ochi.

— Sam? strigă ea. Doamne, Sam! Nu visez, tu eşti?

— Arde, Bunico, răspunse el cât mai calm cu putinţă. Trebuie să plecăm.

— Arde, dar...

În ciuda stuporii care îi reieşea din glas, îşi veni repede în fire şi prima mişcare fu să se asigure că Bunicul era acolo. Arătă apoi cu degetul spre fereastra din dreapta sa.

— Pe aici, indică ea... E mai scurt...

Spre deosebire de camera lui Evelyn a cărei fereastră era prevăzută cu gratii – ceea ce Samuel pusese întotdeauna pe seama fricii ei bolnăvicioase de lumea exterioară –, din cea a bunicilor se putea trece într-adevăr fără probleme în grădină. Nu trebuia decât să o încaleci. Sam dădu perdelele la o parte şi deschise larg cele două canaturi. Aerul proaspăt de afară se dovedi o mângâiere pentru faţa lui şi i se păru că cineva îi striga numele.

— Samuel! Samueel!

— Aici! făcu el. Aici! În spatele casei!

În timp ce bunică-sa dădea ocol patului în căutarea lui Donovan, care era complet dezorientat, Sam se grăbea să ridice butelia cu gaz şi s-o arunce afară. Un risc mai puţin... Apoi luă un taburet şi îl fixă sub fereastră pentru a servi drept treaptă.

— Samueeel!

Mătuşa Evelyn se ivi din bezna grădinii, cu Alicia pe urmele ei.

— Samuel! repetă ea cu răsuflarea tăiată. Lili...

— Ce-i cu Lili?

— E la etaj, în cameră!

— Lili e aici?

— Da, se văicări Evelyn. S-a întors ieri. Ea a vrut, zicea că tu n-o să te întorci niciodată fără ajutorul ei!

Samuel simţi un gust neplăcut care îi urca în gât. Lili îşi părăsise tabă... Şi acum, se afla sus, gata să doarmă!

— Aţi chemat pompierii? se interesă el.

— I-a chemat mama acum trei minute, răspunse Alicia, trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta.

Dintr-o clipă într-alta, desigur... Numai că sediul se afla în celălalt capăt al oraşului. Şi până când aveau să intervină ei...

— Era o butelie cu gaz la picioarele patului, declară Sam. Trebuie să-i prevenim când vor sosi, poate că mai există şi altele. Eu mă duc s-o caut pe Lili... Alicia, ai tu grijă de bunicii mei, da?

Spusele sale stârniră imediat o avalanşă de exclamaţii şi avertismente, dar Samuel nu le mai auzi. O luă foarte repede înapoi pe culoar învăluindu-se în costumul său de protecţie improvizat. Un abur înăbuşitor se strecura de acum pe lângă pereţi ca şi cum casa transpira din pricina unei febre rele prin toţi porii ei. În ceea ce priveşte flăcările, acestea se înteţiseră în partea dinspre bucătărie şi salon şi începeau să se strecoare pe sub uşa de la garaj. Ceea ce nu era deloc un semn bun, câtă vreme maşina Bunicului era parcată înăuntru...

Samuel se lansă pe scară şi ajunse fără probleme pe palier. Cele două camere – a sa şi a verişoarei sale – erau deja cuprinse

de flăcări. Se gândi la lucrurile sale, la computer, la fotografiile mamei de pe birou, la toate acele mărunţişuri care alcătuiau viaţa sa de fiecare zi şi pe care nu avea să le mai revadă...

Dar nimic din toate astea nu avea importanţă când era vorba de Lili.

Înaintă în antreul verişoarei sale respirând cu greu. Perdelele din fundul încăperii ardeau cu zgomote de hârtie de bomboane şi o parte a bibliotecii arunca raze galbene de lumină spre tavan, pe măsură ce cărţile se aprindeau. Din fericire, patul se afla chiar în dreapta uşii de la intrare, şi Samuel constată cu uşurare că focul nu ajunsese aici. Ridică pătura cu un gest iute şi o descoperi pe sărmana Lili lac de sudoare, ghemuită în poziţie fetală, cu un tampon de vată pe nas. Îndepărtă vata îmbibată cu cloroform şi o întoarse uşor pe spate. Era moale de tot, ca o păpuşă din cârpă... Totul era ca Rudolf să nu fi întrecut măsura dozei!

— Lili! Lili, draga mea, trebuie să plecăm de aici, iute!

O scutură de umăr, dar fata nu reacţionă defel. Era ca moartă... Luă atunci sticluţa de pe noptieră şi îi turnă apă pe faţă – ceea ce dădu naştere unui sfârâit ca de aburi –, fără însă ca ea să reacţioneze. Cu coada ochiului, încercă să aprecieze de cât timp dispunea pentru a o reanima: focul începuse după toate aparenţele de la coşul aflat sub birou, se întinsese la perdelele aflate în spate, urcase spre biblioteca din apropiere şi acum se pregătea să mistuie posterurile de pe perete precum şi covorul de la piciorul patului. În apropierea unui teanc de reviste de sub fereastră, se afla şi o formă întunecată, dreptunghiulară. O altă butelie cu gaz, deja înconjurată de flăcări.

— Lili, reluă el zgâlţâind-o mai tare, trebuie să plecăm de-aici. Trebuie neapărat ca tu...

BUM! Ultimele cuvinte ale frazei sale fură acoperite de o enormă deflagraţie care îi făcu timpanele să vibreze. Întreaga casa începu să se clatine din temelii şi încăperea fu măturată de un suflu încins. Instinctiv, Sam se culcă deasupra verişoarei sale, simţind boarea fierbinte a exploziei prin plete şi pe piele. Nu îşi săltă capul decât după mai multe secunde, când pereţii încetară să mai vibreze şi aerul îşi regăsi o aparenţă de nemişcare. În jurul lui, cearşafurile, mobilele, solul, toate erau acoperite de o pulbere fină de culoare cenuşie şi o ploaie de particule calcinate zburau în atmosfera încinsă. Scuipă pulberea care-i umplea nasul şi gura, apoi îşi duse mâinile la urechi: tâmplele îl dureau îngrozitor şi nu mai auzea mai nimic, în afara unui zgomot de fond, de genul unor pârâituri de tranzistor. În partea dinspre fereastră, cu excepţia stratului de sfărâmături şi a fragmentelor de hârtie care se roteau ici-colo, nimic nu se schimbase: focul continua să progreseze spre pat, dar butelia era intactă. Explozia trebuia să fi răsunat undeva la parter, poate în bucătărie sau în garaj... Pe palier, de altfel, se vedea o coloană de flăcări roşii, semn că incendiul se extinsese la etajul inferior. Oricum, nici vorbă să mai aştepte să se producă şi o a doua deflagraţie, la doar trei metri de el!

Samuel îşi trecu cu delicateţe braţele pe sub trupul lipsit de viaţă al verişoarei sale. O făcu să se rostogolească pe marginea patului, apoi, aşezându-se pe vine, o rezemă cum putu pe umăr înainte de a se ridica făcând o grimasă. Lili cântărea o tonă... Înaintă cu paşi mici, strângând cu putere preţioasa povară. Sunetele de afară răzbăteau bizar până la el, de parcă ar fi avut pe urechi o cască antizgomot. Se întrebă o clipă dacă nu surzise, dar gândul îi fu alungat imediat de un altul, şi mai îngrijorător: Oare scara mai putea fi folosită, dacă ultimele trepte erau deja

cuprinse de flăcări şi calea de acces spre salon serios compromisă? Nu se mai distingea culoarul care ducea spre camera bunicilor şi un fum negru, sufocant, se răspândea peste tot. Sam ezită dacă să o ia înapoi sau să aştepte venirea pompierilor, dar asta însemna să se expună unui pericol şi mai mare: cel al exploziei buteliei cu gaz.

Ceea ce însemna că în ultimă instanţă...

Sam se concentră şi închise ochii. Îşi amintea perfect de episodul din preajma cortului lui Diavilo, când păruse că lumea din jurul lui se plasase sub tasta *pauză* şi că toate focurile din tabără încremeniseră. Încetinirea timpului... Nu asta era oare soluţia pentru a trece prin foc? Bineînţeles, cu condiţia să fii în stare...

Se sili să coboare în sine, dar abia începu să vizualizeze mişcarea regulată a ventriculelor sale, că durerea ascuţită pe care o simţise în apartamentele panditului îi străpunse din nou toracele... Un cui care i se înfigea în inimă... Se clătină, dar greutatea lui Lili de pe umeri îi reaminti de răspunderile sale: nu avea dreptul să cedeze. Îşi recăpătă controlul asupra sa strângând din dinţi şi, în pofida durerii, continuă să-şi încetinească ritmul cardiac până când îl făcu să se confunde cu pulsaţia pietrei din adâncul lui. Ah! din păcate nu va putea rezista iar foarte mult: îi lipseau puterile pentru a-şi menţine concentrarea mai mult de câteva secunde. Nu era sigur că asta avea să fie suficient pentru a ajunge afară, la aer.

Deschise ochii. Casa se colorase într-o infinitate de nuanţe de verde, cu mari jerbe de smarald care păreau atârnate în aer, sfidând totodată legile gravitaţiei. În salon, mobilele păreau nişte pete întunecate, culoarul dintre camere amintea de un fel de tunel rutier şi volutele nemişcate de fum desenau pe tavan valuri furioase.

Sam coborî treptele sprijinindu-şi şoldul de balustradă pentru a evita să cadă. Ajunse în faţa mării de flăcări care, deşi în aparenţă încremenită, răspândea aceeaşi căldură înăbuşitoare. Trase atunci pe deasupra capului său şi al lui Lili cuvertura la care nu renunţase, apoi înaintă în mijlocul focului ţinându-şi răsuflarea. Cinci sau şase metri, şapte cel mult, înainte de a ajunge la fereastră... Nu mai percepea mare lucru din jur, poate doar temperatura din cameră şi acea impresie înspăimântătoare că era trecut prin microunde. Dar ceea ce era cel mai rău se afla tot înăuntrul lui... Trebuia să dea dovadă de un efort supraomenesc pentru a-şi menţine pulsul în ritmul pietrei: muşchiul său cardiac era prins ca într-un cleşte care se strângea, făcând în fiecare clipă senzaţia şi mai de nesuportat. Durerea începea să iradieze spre gât şi braţul stâng, iar creierul trebuia să lupte pentru a nu ceda ispitei de a renunţa la tot. Însă trebuia s-o protejeze pe Lili înainte de toate. Şi această idee fixă, dincolo de suferinţele sale, îl călăuzea ca un far în noapte.

Continuă să înainteze de-a lungul valurilor inerte de flăcări, constatând cu uşurare că intuiţia sa fusese bună: căldura rămânea intensă, dar focul nu avea timp să-i ardă în trecere. Străbătu astfel vestibulul, cu pieptul aproape de o implozie, şi recunoscând sub tălpile sale covorul din salon, fu cât pe-aci să se izbească de colţul canapelei. Atunci, se îndreptă spre stânga, dar se văzu nevoit să se oprească brusc în dreptul suportului de ziare. Ceva îl înţepa în piept... Ceva care nu mai avea de a face cu suferinţa, era ca un scurtcircuit care îi paraliza toată partea de sus a corpului şi ameninţa să-i prăpădească inima. Dacă nu se oprea din încetinirea timpului, ceea ce era mai rău avea să se

întâmple, era inevitabil. Cu toate astea, nu îi mai rămâneau decât doi metri amărâţi până la fereastră, iar Lili zăcea la fel de inconştientă pe umărul său. Dacă şi-ar relaxa acum concentrarea, ar reactiva incendiul şi amândoi şi-ar găsi sfârşitul înghiţiţi de flăcări. Doi metri...

Samuel se smulse din loc strigându-şi durerea şi se aruncă înainte într-o tresărire bruscă de furie. Reuşi să facă un pas, apoi pe al doilea, îşi simţi toată fiinţa cabrându-se în momentul efectuării celui de al treilea şi avu senzaţia că în el se bloca de-a binelea ceva, de parcă trupul nu-l mai asculta deloc. Percepu în depărtare pocnetul timpului care îşi relua cursul şi, aproape simultan, ultima pulsaţie a inimii sale, nesfârşit de lungă, nesfârşit de plăcută, ca o ultimă descătuşare. În mintea sa se făcu beznă şi, lovindu-se mai întâi cu capul de sol, nu mai simţi nici măcar greutatea lui Lili, care se prăbuşea peste el.

Inima sa încetase să mai bată.

XXIII
Mătuşa Evelyn

Moartea era ca visul unui peşte... Un univers lichid, călduţ şi liniştitor, în care Samuel se mişca aproape fără nicio constrângere. Aluneca, cu trupul eliberat de povara gravitaţiei, eliberat de miile de dureri pe care le avusese de îndurat sub înfăţişarea sa terestră. Lumea din jurul său nu mai era compusă decât din fluide, curgere şi zgomot plăcut de apă... Erau desigur şi acele voci, foarte îndepărtate, deformate de distanţă – distanţa de netrecut a vieţii? –, care îl chemau încă pe celălalt ţărm. Erau desigur şi acele mâini care se agitau pe pielea sa, în căutarea unui ultim suflu sau a unei scântei de conştiinţă. Erau desigur acele lumini – acele luciri mai degrabă – care se roteau pe cerul negru ca nişte stele colorate. Dar Samuel plutea în altă parte de acum, desprins de toate, un navigator aievea. Avea să i se alăture mamei sale...

„Îl pierdem, îl pierdem", ţipa cineva din cealaltă lume.

Apoi, ceva îi atinse uşor şi plăcut buzele. Ceva nesfârşit de viu, care avea gustul unei promisiuni. Un sărut... Un sărut de soare şi de râs, un sărut de fericire şi de veşnicie... Un sărut de viaţă. I se păru că recunoaşte chipul plăcut al Aliciei aplecat deasupra lui, dar probabil nu era poate decât o iluzie zămislită de noua lui stare, căci ochii săi nu distingeau în realitate decât o ceaţă vagă, amestecată cu pete roşii şi galbene. Sărutul se prelungea totuşi, şi Samuel avu senzaţia că era aspirat încet în afara bulei sale acvatice, de parcă o forţă irezistibilă îl smulgea din noul său paradis. Simţi atunci că îşi relua stăpânirea asupra corpului său şi că toate suferinţele de care refuzase să se uşureze mai înainte îl învesteau iar deodată, ca o inflamare violentă a întregii sale fiinţe. Se cabră sub efectul durerii, încercă să deschidă gura pentru a respira, nu izbuti, rămase trei sau patru secunde în starea de asfixie şi îşi pierdu cunoştinţa de-a binelea.

Sam îşi veni în fire după un timp care i se păru nesfârşit de lung. Mintea sa se ridică dintr-un maelstrom confuz de imagini, în care se amestecau chipurile îndrăgite ale familiei sale, cele urâte ale lui Rudolf şi căpitanului Diavilo, scene de coşmar în care incendiul se lua la întrecere cu potopul, fleşuri înceţoşate de siluete albe, de brancarde şi de injecţii, de mirosuri de alcool şi de zgomote de maşini. Clipi din ochi pentru a se obişnui cu lumina verde a tuburilor de neon şi se descoperi întins pe un pat de spital, îmbrăcat într-un fel de pijama de hârtie albastră, cu pieptul înţesat de electrozi şi un cateter legat la o perfuzie în braţ. Îşi mişcă prudent picioarele şi degetele şi simţi că pielea îl strângea în locurile în care i se puseseră comprese de tifon. Îşi atinse din reflex regiunea inimii, dar sentimentul de apăsare

insuportabilă pe care-l avusese de mai multe ori dispăruse. Nu se mai simţea atât de rău, de altfel... Aruncă o privire spre amestecul de ecrane şi diode care clipeau într-o parte a patului şi recunoscu pe unul dintre instrumentele de măsură logo-ul clinicii din Sainte-Mary. Logic. Asta însemna şi că se afla nu prea departe de tatăl său şi că era de ajuns să se ridice pentru a-l vedea...

— Mă bucur că te simţi mai bine, făcu o voce din spatele său.

Samuel se întoarse. Cineva se afla dincolo de capătul din faţă al patului, în partea cea mai puţin luminată din cameră.

— Mătuşă Evelyn? se miră el. Tu... eşti aici?

— Stau lângă tine de două zile, reluă ea, de când te-au adus la clinică. Nu voiam să pierd momentul când vei reveni printre noi.

— Două zile, repetă Sam, mai puţin surprins de timpul scurs, cât de solicitudinea neaşteptată a mătuşii sale.

— Cum te simţi? se interesă ea.

— Păi... Am impresia că am înghiţit un autobuz, dar cred că mă pot descurca.

Evelyn îşi ridică scaunul pentru a se apropia de Sam şi, lucru nemaiîntâlnit, îşi puse cu afecţiune mâna pe braţul său.

— Medicul a spus că trebuie să te odihneşti, Samuel. Ai avut... ai avut un fel de criză cardiacă.

Samuel primi vestea strângând din ochi.

— Un fel de criză cardiacă? accentuă el.

— Da, mă rog... După examinări, aveai toate simptomele ei, în orice caz. Dar medicul e încrezător, crede că nu vei rămâne cu nicio sechelă. Ai avut noroc că s-a intervenit rapid, chiar la faţa locului, tocmai asta te-a salvat. Acum, ai nevoie să-ţi recapeţi puterile, nu crezi?

Pentru prima dată după multă vreme, mătuşa Evelyn nu părea să aibă nimic nici împotriva întregii lumii, nici a nepotului ei în special. Deşi uşor crispată încă, trăsăturile feţei i se îndulciseră şi, prin felul de a se exprima şi de a zâmbi, devenea aproape... maternă.

— Cum se simte Lili? întrebă Sam. Dar Bunica şi Bunicul?

— Cu Lili s-a întâmplat o mică minune, răspunse ea. Nu ştiu cum te-ai descurcat în mijlocul tuturor acelor flăcări şi al exploziilor, dar... Ea e teafără, nici cea mai mică zgârietură! O minune, într-adevăr. Bunică-ta e şi ea bine, cu excepţia faptului că toată casa a ars, desigur... Dar toată familia s-a refugiat în librărie, o să vezi, e aproape amuzant. Bunicul, în schimb...

Avu o uşoară ezitare înainte de a continua.

— El a fost foarte şocat. Focul acela atât de violent, trezirea în miez de noapte, casa făcută scrum... El... el nu şi-a adunat toate minţile.

— Cum adică?

— Să spunem că e confuz. L-au ţinut la clinică douăzeci şi patru de ore sub observaţie, fără rezultat. Cea mai mare parte a timpului, stă prostit pe pat, cu ochii pierduţi în gol. Iar când vorbeşte, n-are nicio noimă.

— E vreo speranţă ca lucrurile să se aranjeze măcar?

— Ce să zic, Bunicul a fost întotdeauna un om zdravăn, nu? Trebuie să-i lăsăm câteva zile...

— Şi taică-meu?

Mătuşa Evelyn îşi ascunse stânjeneala clipind din ochi.

— Are unele momente foarte bune şi altele foarte proaste. N-o să te fac să crezi că se simte mai bine, fiindcă ar însemna să te mint. Dar atât timp cât e în viaţă, nu-i aşa...

Samuel îşi propuse să dea o raită prin camera 313, de îndată ce aveau să-i deconecteze electrozii. Iar dacă nimeni nu se hotăra să-i desfacă, o să se ocupe chiar el de asta.

— Există altceva despre care ar trebui să ştii, adăugă mătuşa Evelyn. În aceste ore din urmă, am discutat mult cu Bunica şi cu Lili şi mi-am dat seama cât de mult m-am înşelat în privinţa ta. Nu m-am purtat întotdeauna bine cu tine, am fost oarbă şi nedreaptă. Nu mai vedeam decât prin ochii lui Rudolf, din păcate! El mă... cum să spun... fermecase. Dacă aş fi avut un pic mai multă minte, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Preţ de o clipă, Samuel se întrebă dacă nu murise cu adevărat şi nu ajunsese cumva într-un fel de paradis în care mătuşile Evelyn deveneau aproape umane. Totuşi, nu, erau vii amândoi şi căinţa mătuşii sale părea sinceră.

— Rudolf, da, continuă el. El e cel care a pus focul, nu-i aşa?

Evelyn îşi lăsă nasul în jos.

— Eu sunt de vină, Samuel, nici nu-ţi închipui cât sunt de vinovată! N-am văzut nimic, nimic! Rudolf era zice-se la Tokyo cu afacerile sale, nu trebuia să se întoarcă mai devreme de patru zile. Şi apoi, iată că debarcă în momentul în care ne pregăteam să ne culcăm, cu braţele pline de cadouri, câte unul pentru fiecare... El, de obicei atât de calm, părea enervat, exaltat chiar. Dacă aş fi putut bănui ce îl stârnea în halul ăsta! În timp ce noi ne desfăceam pachetele, el a insistat să gustăm un fel de băutură japoneză, un sirop îndulcit pe bază de lapte şi de fructe.

— Cu un gust destul de puternic pentru a ascunde somniferul, presupun...

— Lili mi-a spus şi ea acelaşi lucru ieri, recunoscu cu amărăciune Evelyn. După asta, am început toţi să căscăm şi ne-am dus

în pat destul de repede. Apoi... Apoi, îmi amintesc că trupul îmi era amorţit şi că m-am prăbuşit ca un bolovan pe saltea.

— Odată toată lumea adormită, scumpul de Rudolf nu mai avea, aşadar, decât să treacă liniştit la acţiune...

— Pompierii au strâns şase butelii cu gaz, confirmă Evelyn, în afară de cea care a explodat în bucătărie. Încă douăzeci de minute şi săream în aer odată cu casa.

— Fără ca vreun Faulkner să-i mai stea în cale, rezumă Sam, gânditor. Mă întreb totuşi de ce ţinea atâta Rudolf să se descotorosească de tine... De mine şi de tata, treacă-meargă, dar de tine?

— Se temea fără-ndoială că o să încep să vorbesc. Că o să dezvălui anumite lucruri. M-am gândit mult la asta în aceste ultime două nopţi şi am ajuns la concluzia că mie îmi purta sâmbetele şi că incendiul nu avea alt scop decât să mă facă să dispar. Pe mine şi numai pe mine...

Trăsăturile i se înăspriră şi făcu un efort pentru a nu ceda în faţa a ceea ce părea a fi un fel de vertij lăuntric: bărbatul de care fusese îndrăgostită era şi cel care voise să-i extermine familia.

— Dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, trebuie să recunosc că, de vreo zece zile, ceva se schimbase între noi. El, care era întotdeauna atât de politicos, de atent, devenise distant, aproape indiferent. Ca şi cum nu mai avea nevoie de mine.

— Poftim?

Ea clătină trist din cap, bântuită de amintiri.

— E o poveste ciudată, Samuel... Pe tot timpul acestei perioade în care am fost împreună, cred că Rudolf s-a folosit de mine, atât şi nimic mai mult. Nu mă iubea, nu, doar mă folosea. Oricine ar fi fost în locul meu şi-ar fi dat seama, desigur... Să luăm numai imobilul din Chicago...

— Imobilul din Chicago? reluă Sam ca un ecou. Ce e imobilul ăsta din Chicago?

— Sediul lui Arkeos. Oficial, acest sediu e la New York, dar în realitate, clădirea în care se află birourile şi unde locuieşte Rudolf e la Chicago. Mai mult, chiar în acest loc trăiau odinioară străbunicii tăi dinspre mamă. Asta ar fi trebuit să-mi dea de gândit, de altfel...

Samuel se întrebă dacă accidentul său cardiac nu-l lipsise de neuronii indispensabili funcţionării minimale a inteligenţei sale.

— Îmi pare rău, mătuşă Evelyn, dar nu înţeleg chiar nimic.

— Păi... Când plecam în călătorie Rudolf şi cu mine, cel mai adesea ne duceam la sediul din Chicago. Rudolf depozita acolo cea mai mare parte din antichităţile sale şi tot de acolo îşi gira activităţile.

Chicago, se gândi Sam. Cartierul general al lui Rudolf, la o oră cu avionul de Sainte-Mary... Acolo unde o dusese pe Alicia după ce o răpise, poate?

— Şi ce legătură e între sediul lui Arkeos şi străbunicii mei, mă rog?

— Părinţii Bunicii s-au instalat în acest imobil la începutul anilor 1930. O coincidenţă ciudată, nu? La acea dată, clădirea abia fusese construită şi oferea tot confortul modern. Acolo şi-a petrecut copilăria Bunica şi a rămas până când a ajuns o tânără femeie, şi-a găsit de lucru la băcănia Faulkner şi s-a îndrăgostit de Bunicul... Aşa se face că atunci când eram mici, Allan şi cu mine am petrecut nu puţine duminici jucându-ne în curtea acestui imobil. Şi chiar într-una dintre aceste duminici, Allan m-a dus în camera cazanelor şi acolo s-a produs acel lucru îngrozitor...

Se înfioră, de parcă imaginile insuportabile reveneau din nou la suprafaţă.

— Ştiind ceea ce ştiu acum, preciză ea, după ce mi-a povestit Lili despre călătoriile voastre în timp şi toate celelalte, îmi vine să cred că o parte din soarta familiei Faulkner s-a jucat în ziua aceea. În acea zi blestemată când Allan a avut ideea să se aventureze acolo... Era tentant, trebuie să recunosc: ni se interzisese întotdeauna să mergem la subsol, din cauza enormului cazan şi a robinetelor de apă fierbinte. Dar în după-amiaza în cauză, uşa era deschisă şi Allan m-a convins să-l urmez. Am coborât scările cu inima bătând cu putere, ne-am rătăcit un pic prin beciuri, apoi am dat peste imensul spaţiu al cazanului, unde am improvizat o partidă de-a v-aţi ascunselea. În timp ce căuta un loc unde să se ascundă, Allan a dat peste o gaură în spatele sacilor cu cărbuni. Scobind un pic la lumina lămpiţei noastre, am degajat un pasaj prin care era posibil să te strecori. Tunelul dădea, după unu sau doi metri, într-o cameră plină de pietre, de hârtii vechi, de şoareci morţi şi de alte murdării. Erau până şi resturi de oseminte într-un colţ, şi chiar alături, o curioasă piatră cu o formă rotunjită. Cu un cerc gravat şi cu nişte linii bizare...

Samuel se ridică pe căpătâiul patului şi bip-urile dispozitivului care îi supraveghea inima se accelerară brusc.

— Sub imobilul Bunicii se afla o piatră sculptată?

Evelyn dădu din cap.

— Allan a botezat-o: „piatra cea mare". Era fascinat, nu există alt cuvânt... Pe mine, piatra mă făcea să nu mă simt în voie, găseam că are o latură malefică, dacă mă luam după oasele şi deşeurile din jur. Am insistat să plecăm de-acolo, l-am ameninţat că o le spun totul părinţilor, dar Allan nu voia să audă de

nimic. Aproape că ne-am luat la bătaie şi, plictisit de confruntare, mi-a spus: „Dacă vrei să te întorci, descurcă-te singură!" A stins lampa de buzunar şi l-am auzit cum se îndepărta glumind. Am încercat chiar s-o iau pe urmele lui, dar pasajul cobora în pantă şi era o beznă totală! Am intrat în panică, m-am învârtit în cerc, am plâns... Am rămas acolo o veşnicie, cu impresia că îmi umblă şoarecii pe picioare, că un schelet se pregătea să se arunce asupra mea şi că piatra cea mare, răutăcioasă încerca să mă înghită. Am crezut că o să-mi pierd minţile...

Mătuşa Evelyn se îngălbenise de tot. Mâinile îi tremurau, privirea îi era fixă, şi Samuel ar fi putut crede că se afla sub hipnoză.

— Fă-mă fericit, zise el pentru a destinde atmosfera, şi spune-mi că papa s-a întors după tine!

— S-a întors, da. Dar prea târziu, răul fusese făcut. De atunci, am avut întotdeauna nervii fragili: era de ajuns o nimica toată pentru a-mi provoca nişte stări de panică nesăbuite. Ştiu bine că nu era decât o farsă de puşti, că Allan n-avea decât zece ani şi că nu se gândea la rele... Cu toate astea, întâmplarea m-a traumatizat.

— Şi... şi Rudolf, el cum de-a aterizat în clădirea asta?

— Rudolf? În privinţa asta, ca şi în multe altele, nu s-a trădat cu adevărat niciodată... Tot ceea ce ştiu e că, după moartea părinţilor Bunicii, în anii 1970, apartamentul lor a fost vândut. De altfel, acum patru sau cinci ani, Rudolf a răscumpărat imobilul şi a făcut îmbunătăţiri însemnate, înainte de a-l ocupa.

— L-ai întrebat ce-a făcut cu piatra cea mare?

— A pretins că nu ştia de existenţa ei şi că pesemne fusese distrusă de muncitori în timpul amenajării parkingului. N-aveam decât o idee foarte vagă cu privire la locul unde se afla şi nu mi-ar fi fost prea uşor să verific.

— Ce mincinos! se aprinse Sam. Bineînţeles c-a păstrat piatra! Ăsta-i chiar singurul motiv pentru care s-a interesat de acest imobil! Mulţumită ei, putea să se plimbe în timp şi să-i furnizeze lui Arkeos tot felul de obiecte preţioase!

— Lili a avut aceeaşi reacţie, admise Evelyn. Pe de altă parte, tot vorbind cu Bunica despre asta, noi am descoperit altceva. Altceva care te priveşte...

Samuel îşi ridică sprâncenele şi o îndemnă să continue.

— După călătoria voastră la Pompei, începu ea, tu şi cu Lili aţi ajuns la Chicago, nu-i aşa? Pe un şantier unde muncitorii se pregăteau să demoleze nişte case...

— Păi, da... Un buldozer era chiar pe punctul de a acoperi cu pământ piatra sculptată care ne adusese înapoi, şi n-am putut face nimic pentru a-l împiedica.

— Bunica şi Lili au căutat pe internet vechile hărţi ale oraşului. Bunica e categorică: exact în acest loc a fost ridicată clădirea în care şi-a petrecut copilăria...

Samuel făcu nişte ochi rotunzi de uimire, şi aparatul care-i măsura pulsaţia cardiacă reacţionă pe măsură.

— Vrei să spui că am debarcat chiar pe şantierul unde se pregăteau să înalţe imobilul Bunicii?

Ea încuviinţă, dând din cap.

— De asta lăsam eu să se înţeleagă că soarta familiei Faulkner era legată de această piatră blestemată.

— Incredibil! exclamă Sam. Asta înseamnă că toţi avem ceva de-a face cu această piatră! De la început! Tu, Bunica, papa, Lili, eu... Chiar şi Rudolf! se aprinse el. Da, bineînţeles, chiar şi Rudolf! Când am debarcat la Chicago, în 1932, se afla un vehicul

cu logo-ul lui Arkeos foarte aproape de şantier. Mi-am aruncat o privire: era vorba despre o camionetă a unui magazin de antichităţi. Un magazin care-i aparţinea chiar lui Rudolf... Ceea ce înseamnă că ştia de piatră!

— El a pus totul la cale, întări Evelyn, încă de la început. Odată cu trecerea timpului, a devenit clar ca bună ziua.

— Şi... n-ai avut în niciun moment o îndoială cât de cât?

— Rudolf avea o latură misterioasă, asta făcea parte din farmecul său...

— Ai spus totuşi că s-a folosit de tine, nu-i aşa?

— Mda... Cred că, de fapt, s-a folosit de mine ca să se apropie de Allan. Pentru a-l supraveghea, pentru a cunoaşte amănunte din viaţa sa, nu ştiu... Rudolf mi-a pus întotdeauna o mulţime de întrebări despre familia mea. Mă asigura că, vorbindu-i de problemele mele, ar putea să mă ajute să le depăşesc, ceva ca o terapie. În acelaşi timp, ceea ce e ciudat, refuza categoric să-l prezint Bunicului şi Bunicii. „Mai târziu", îmi răspundea el, „când vom fi într-adevăr siguri amândoi." Într-adevăr, se temea că l-ar putea întâlni pe Allan şi acesta ar putea să-l recunoască, dar nu puteam să-l bănuiesc. De altfel, numai după dispariţia lui Allan, a acceptat să se arate acasă la noi.

Incontestabil, Samuel uitase oarecum acest amănunt, dar el nu-l întâlnise fizic pe Rudolf decât abia o lună mai târziu. Până atunci, Rudolf nu fusese decât un nume fără chip care revenea adesea în gura lui Evelyn şi care părea să aparţină unui om de afaceri superocupat cu tranzacţiile sale internaţionale ce-l ţineau la distanţă de Sainte-Mary.

— Şi când vă duceaţi amândoi la sediul lui Arkeos, întrebă băiatul, ce anume făceaţi exact?

— Cel mai adesea, Rudolf lucra în birourile sale şi eu îl aşteptam în apartamentul lui de la ultimul etaj. N-aveam mare lucru de făcut, trebuia doar să mă gândesc la el...

— Poftim?

— Să mă gândesc la el, da, nimic mai mult. Nu riscam să uit, portretele lui erau puse peste tot! Pretindea că faptul de a mă şti în apropiere îl ajuta să se concentreze şi să aibă ideile mai limpezi. Ca şi cum i-aş fi trimis nişte unde pozitive... Asta mi se părea atât de romantic! Cât de proastă am putut fi...

— Şi totuşi, continuă Sam fără să lase să transpară nimic, s-a produs ceva de curând, care ar explica schimbarea de comportament a lui Rudolf?

— De unde să ştiu? A devenit deodată... distant. Trebuia să mergem la New York acum zece zile, dar, în ultimul moment, n-a putut lua avionul, pretextând că avea o întâlnire cu un client important. A venit după mine a doua zi, dar îi era mintea în altă parte. Din acel moment, a...

Evelyn fu întreruptă de uşa camerei care se deschise larg. Un medic în vârstă, cu o mustaţă groasă şi albă, intră urmat de o infirmieră care împingea un cărucior. Amândoi veniră direct spre pat.

— Aveai dreptate, Janet, declară medicul, fără măcar să se prezinte, ecranele de control n-au minţit, eroul nostru chiar s-a trezit!

Se apropie de Samuel, urmărind cifrele care clipeau pe diferitele aparate, şi-l apucă de încheietura mâinii pentru a-i lua pulsul. Cu coama lui cenuşie zburlită, cu mustaţa şi cu aerul său de copoi bătrân, părea un Einstein pe punctul de a rezolva o ecuaţie complexă.

— Hm! mormăi el. Rămâne încă neregulat, dar e deja mult mai bine. Cum te simţi, băiete?

— Ăăă... în plină formă, făcu Samuel, care spera să obţină permisiunea de a se da repede jos din pat.

— Prea bine, prea bine, se bucură doctorul. Nu mai avem de făcut decât examenele complementare, deci... Iar dumneavoastră, doamnă, adăugă el adresându-i-se lui Evelyn, aveţi interesul să vă odihniţi, păreţi sfârşită. Acest tânăr e în afara oricărui pericol, n-aveţi de ce vă teme. Atâta doar că nu suportă injecţiile!

Un clinchet de pe cărucior îi atrase atenţia lui Sam. Infirmiera Janet tocmai pregătea o seringă cu un ac impresionant, despre care ai fi putut crede că ieşise de-a dreptul dintr-un film horror – *Clinica infernală a doctorului Einstein*, de exemplu. Iar Samuel detesta injecţiile... Instinctiv, muşchii săi se înţepeniră la gândul acului de metal de zece centimetri care urma să-i pătrundă în carne şi să-i scormonească venele. Există momente în viaţă în care poate ar fi fost mai bine să fi murit...

XXIV
Anestezie

Aşa cum îl anunţase dr. Einstein – Hawk pe numele său adevărat –, Samuel rămase patruzeci şi opt ore sub observaţie la clinica din Sainte-Mary. Partea principală a primei zile fu consacrată diferitelor examinări între care un test de efort pe bicicletă, care nu dezvălui nicio anomalie îngrijorătoare, dar îi smulse bătrânul medic un şir de suspine de nedumerire:

— Cu siguranţă, foarte ciudat...

Samuel nu îndrăzni să-l întrebe ce anume i se părea atât de ciudat în evaluarea lui, de teamă să nu afle adevărul despre inima sa, mai ales dacă acest adevăr avea să-l împiedice să îndeplinească tot ceea ce avea de îndeplinit...

Între două deplasări dus-întors la serviciul de radiologie, avu, dimpotrivă, plăcuta surpriză de a o regăsi pe Isobel, infirmiera care se arătase atât de drăguţă cu el când îl întâlnise la căpătâiul tatălui său şi-l încurajase să vină să stea de vorbă cu ea dacă se

simţea prea nefericit. Ea îl felicită pentru curajul de care dăduse dovadă în timpul incendiului şi, fără îndoială mişcată de acea înverşunare a sorţii, reveni de mai multe ori pentru a se asigura că se simţea bine. Samuel profită de acest lucru pentru a-i pune câteva întrebări şi, în cele din urmă, obţinu nişte răspunsuri utile, mai ales privitoare la sănătatea lui Allan. Isobel îi mărturisi cu multă francheţe că starea sa de comă se agravase mai degrabă în aceste ultime zile şi că îi lăsa impresia că se cufunda tot mai adânc în abisurile inconştienţei. În schimb, admitea hotărât că acest tip de patologie rămânea imprevizibil şi că nu era ceva rar ca nişte pacienţi ca el să revină pe neaşteptate la viaţă. Ceea ce pentru Samuel însemna două lucruri: tatăl său încă mai putea fi salvat, şi trebuia s-o facă repede...

A doua zi, o parte a dimineţii fu consacrată iar unei noi serii de teste şi numai la începutul după-amiezii, Sam, eliberat de perfuzia şi de firele sale, putu să se bucure de o aparenţă de libertate. Se pregătea să traverseze clinica pentru a se duce să-şi vadă tatăl, când uşa camerei sale se deschise şi în cadrul ei se ivi căpşorul lui Lili. Constatând că vărul ei era treaz, se repezi la el pentru a-l îmbrăţişa.

— Sammy! strigă ea. Sammy sunt aşa de bucuroasă!

Îl strânse foarte tare în braţe, mai-mai să-l înăbuşe.

— Ei, protestă el, nu uita că ai de-a face cu un convalescent! Vrei să mă termini, sau ce?

— Sammy, tu mi-ai salvat viaţa! Ai urcat până sus în mijlocul flăcărilor, m-ai dus până în salon, în ciuda exploziilor...

— Gata, gata! o întrerupse el. Sunt un supererou, OK, dar într-o versiune supermodestă! Şi apoi, dac-ai fi fost în locul meu,

şi tu ai fi făcut la fel. Îţi aminteşti când am aterizat în preistorie şi când m-am pomenit prizonierul acelui trib de păroşi? Cine a avut prezenţa de spirit de a se deghiza cu un craniu de urs pentru a mă salva? Tu, nu? Atunci...

Lili dădea din cap de parcă i se relata un lucru oarecare, dar ochii ei străluceau de emoţie şi de bucurie totodată.

— Mă bucur tare mult că eşti verişorul meu, Sammy... Şi sunt bucuroasă să te revăd în formă!

— Nu sunt sigur că dr. Hawk ar fi de aceeaşi părere cu tine, din păcate! Îşi petrece vremea făcându-mi tot felul de analize, de parcă aş fi foarte bolnav.

— Hawk nu e cel cu părul cărunt şi mustaţă? I-a spus mamei că ai făcut bradicardie.

Pronunţase cuvântul cu o anume automulţumire, aşa cum i se întâmpla când latura ei domnişoara-care-le-ştie-pe-toate îşi făcea din nou apariţia fără să vrea.

— Ce anume?

— Bradicardie... E o tulburare a ritmului cardiac, când inima are tendinţa să-l încetinească într-un mod exagerat. De asta, desigur, îşi continuă analizele.

— Şi bradicardia asta e periculoasă pentru supereroi? întrebă Samuel care avea ideea lui fixă despre originea problemei.

— Din câte spunea mama, doctorul nu părea neliniştit. Atâta doar că, la tine, asta e destul de spectaculoasă, se pare. Poate că tocmai asta îl intrigă.

— Ei bine, n-are decât să se mulţumească cu asta, îi replică Sam, eu n-am chef să-i servesc la nesfârşit drept cobai. Şi altfel, cum se mai simte Bunicul?

— S-ar zice că şi-a pierdut minţile, oftă ea. Nu prea ştie niciodată unde e, nici ce oră e, nici dacă trebuie să se scoale sau să se culce... Îţi lasă impresia că e în altă parte.

— Hm! făcu Samuel cu gravitate. A trebuit să înfrunte nu puţine lucruri în aceste ultime zile. Incendiul casei, coma lui papa, dispariţiile unora şi altora... Oricine şi-ar fi pierdut capul dacă ar fi fost în locul lui.

— Sper că tu ai dreptate, făcu ea fără pic de convingere. Între timp...

Îşi deschise sacul mare şi multicolor pe care şi-l pusese în bandulieră peste rochiţa ei galbenă.

— Uite, ţi-am adus asta.

Scoase dinăuntru o carte groasă, pe jumătate înnegrită, a cărei învelitoare roşie era plină de umflături, cu urme de cenuşă şi de umezeală.

— Cartea Timpului! exclamă Sam. Ai... ai recuperat-o?

— Din fundul dulapului tău. A ars, din nenorocire, şi s-a udat la intervenţia pompierilor. Cu toate astea, au mai rămas câteva pasaje lizibile.

Samuel luă lucrarea în mână cu deferenţă. Simţea în acelaşi timp arsura – Samuel ar fi zis că aproape îi simţea carnea arsă, ca în cazul unei fiinţe vii –, dar şi mirosul vag de mucegai. Un mic cadavru plin de răni scos dintre dărâmături... Rămase un lung moment uitându-se înspăimântat la carte, fără să poată exprima ceea ce simţea cu adevărat. Un sacrilegiu, acesta era poate termenul ce se potrivea cel mai bine. Fusese pângărit şi distrus un obiect sacru de neînlocuit. Iar el, Samuel, care o avusese în grijă, nu fusese în stare s-o păzească.

Deschise ceea ce mai rămăsese din carte şi se apucă să-i întoarcă paginile scorojite şi gata să se rupă, dintre care unele se prefăceau într-o cenuşă neagră de îndată ce le atingea cu degetul.

— Spre sfârşit, mai degrabă, îi sugeră Lili.

Ultimele foi, într-adevăr, erau într-o stare mai bună, chiar dacă textul dispărea adesea sub nişte dâre întunecate şi hârtia căpătase o nuanţă caramel care îngreuna lectura. Graţie paginilor duble identice, era posibil să reconstituie măcar titlul – *Anul I al Bisericii celor şapte resurecţii* – precum şi frânturi de fraze, ici-colo: *... naşterea unei noi religii al cărei succes a fost atât de fulgerător încât... ... panditul nădăjduieşte să trăiască încă o mie de ani pentru a-i conferi operei sale dimensiunea universală care doar ea îi va permite să se înscrie în veşnicie. ... Sainte-Mary a devenit astfel capitala unei credinţe în timp şi istorie care depăşeşte tot ceea ce se putuse...* etc.

— Ce părere ai despre asta? o întrebă Sam, după ce descifrase atât cât era posibil.

— Asta lasă impresia că Rudolf a câştigat, nu-i aşa? declară Lili cu tristeţe. Alicia mi-a povestit ce aţi văzut în viitor. Şantierul Bisericii celor şapte resurecţii, muzeul pe care Rudolf şi l-a construit, articolele prin care explică tot ce are de gând să facă din acest tip de sectă... Dacă ne bazăm pe ceea ce se află în carte, s-ar spune că a reuşit, nu?

— A reuşit, da... S-a dat drept un fel de guru al timpului. Şi mii de oameni l-au crezut, sute de mii poate. Tocmai acel gen de lucruri pe care Setni voia să le evite...

— Mama se învinovăţeşte mult pentru toate astea, spuse Lili, după o scurtă ezitare. E convinsă că, dacă ar fi fost mai perspicace,

ar fi putut evita acest dezastru. Iar dacă printr-o nenorocire tu nu te-ai fi trezit, ea nu şi-ar fi revenit niciodată.

— Am discutat o mulţime de lucruri ieri, recunoscu Sam. Asta ne-a... să zicem, apropiat un pic.

Lili dădu din cap.

— E totuşi ceva care mă deranjează în legătură cu ea şi cu Rudolf. Tu ce zici, de ce a avut nevoie să treacă drept logodnicul ei? Ştiu prea bine că i-a servit ca sursă de informaţii despre Allan sau despre tine, dar de aici şi până la a trăi aproape împreună... Cu ce se alegea de pe urma asta? Asta nu ţi se pare ciudat?

Samuel o aprobă. Din nou verişoara sa atinsese un aspect al situaţiei care, deşi părea secundar, nu era mai puţin intrigant. Ce interes avusese Rudolf să ducă relaţia cu Evelyn atât de departe, atunci când ar fi putut, desigur, să menţină distanţa? Sam se gândise la asta în aceste ultime ore şi credea că găsise răspunsul.

— Pentru că e maică-ta, spuse el într-un fel sibilinic.

— Ăsta-i un bun motiv, într-adevăr! îl persiflă ea.

— Mai bun decât îţi închipui! De pildă, ai putea să-mi explici de ce te-ai întors din tabăra unde erai în urmă cu patru zile?

Lili ridică din sprâncene.

— Păi... Mai întâi pentru că bucătăria era infectă şi apoi pentru că tu dispăruseşi de o săptămână şi aveam impresia clară că, fără ajutorul meu, nu aveai să mai ajungi niciodată în prezent.

— Iar eu îţi sunt foarte recunoscător că ţi-ai sacrificat vacanţa, îi mulţumi el. E un lucru foarte important pentru un călător în timp ca în anturajul său să existe cineva capabil să-l readucă la punctul de plecare doar prin puterea gândului său...

Lili făcu ochii mari, realizând deodată unde voia să ajungă.

— Drace! exclamă ea. Vrei să spui că şi maică-mea poate...?

— Bineînţeles! Aminteşte-ţi de cuvintele lui Setni... Darul acesta excepţional pe care îl ai se transmite de la mamă la fiică!

Lili era uluită.

— Şi de asta Rudolf nu mai voia s-o părăsească pe maică-ta! insistă Sam. Pentru că ea îi permitea să se întoarcă în epoca sa de origine... Mult mai uşor decât cu tatuajul lui şi cu semnul lui Hathor! Era de ajuns s-o aducă în cartierul său general din Chicago şi să-i ceară să-l aştepte gândindu-se la el. Lui Rudolf nu-i mai rămânea atunci decât să se folosească de piatră în deplină siguranţă!

— Şi mama..., repetă Lili, de parcă îi venea greu să creadă.

— Şi la fel şi Bunica, întări Sam. Aş putea să pariez că ea i-a transmis darul ăsta lui Evelyn... Asta ar explica visele pe care le-a avut de mai multe ori când papa era prizonierul lui Dracula: îi apărea într-un fel de ceaţă, în mijlocul unor decoruri ciudate, pentru a-i spune că nu era mort. Probabil datorită acestei legături speciale pe care ea o are cu piatra...

— Dacă înţeleg eu bine, asta ar însemna că Bunica a moştenit la rândul ei această capacitate de la mama ei?

— Aşa ar fi logic, conveni Sam. Dar mai există şi o altă ipoteză: imobilul din Chicago.

— Imobilul din Chicago?

— Cel pe care se pregăteau să-l construiască atunci când am debarcat în 1932. Cel în care s-au mutat părinţii Bunicii... Piatra sculptată se afla îngropată undeva în subsoluri, nu ţi-a povestit Evelyn?

— Mai tremură şi acum pe chestia asta.

— Ei bine... Mă întreb dacă nu cumva Bunica a dobândit acest har, tocmai pentru că şi-a petrecut acolo toată tinereţea. Datorită apropierii de piatră.

— Uau! Vrei să spui, ca şi cum ar fi fost iradiată de piatră sau altă chestie de felul acesta? Şi că apoi asta s-a transmis din generaţie în generaţie, prin fete?

— N-am nicio dovadă în acest sens... Dar sunt cu totul de acord cu Evelyn când afirmă că toată istoria familiei noastre e legată de această piatră.

— Şi tu crezi că Rudolf era la curent cu toate astea?

— Bună întrebare... Cum anume a aflat că maică-ta avea acest dar? Ştia asta înainte de a o întâlni? Mister... Lucrul de care sunt sigur însă e ceea ce s-a întâmplat în urmă cu cinci zile, când raporturile dintre ei s-au stricat. Evelyn mi-a dat de înţeles că Rudolf îşi schimbase atitudinea, de parcă îi era indiferent. De fapt, cred că din acel moment, pur şi simplu nu mai avea nevoie de ea: tocmai recuperase Cercul de aur de la domnişoara Mac Pie, aşa că se putea descurca şi singur!

— Cercul de aur, desigur! Alicia mi-a spus că bătrâna Mac Pie îl furase de la maică-ta! Şi poate chiar din vina ei...

Se opri dintr-odată, conştientă că era la două degete de a comite o teribilă gafă.

— ... din vina ei a murit mama? completă Sam. Dacă Mac Pie n-ar fi furat brăţara, mama i-ar fi putut-o da lui Rudolf când a venit acasă s-o ia. N-ar fi avut loc înfruntarea, el n-ar fi lovit-o şi... Dar, la urma urmei, Rudolf e cel care a ucis-o, nu crezi? Nimeni altcineva nu e responsabil de asta, tranşă el.

Se lăsă o tăcere grea, în timpul căreia Sam încercă să-şi alunge din minte imaginile unei lupte, fruntea care se izbeşte de colţul unei mese, maşina care coboară panta unei coline dându-se de mai multe ori peste cap...

— Când am coborât în pivniță, reluă Lili în șoaptă, am văzut monedele pe care le-ai adus din viitor. Mai ales pe aceea din 11 iulie, ziua în care mama ta a... dispărut. Te gândești să te duci s-o salvezi, nu-i așa?

Samuel fixă un punct nevăzut de pe peretele camerei.

— O să încerc, recunoscu el, în cele din urmă. N-o pot lăsa să moară așa, sub loviturile lui Rudolf. Ar fi prea nedrept. Și apoi o s-o aduc aici în epoca noastră. Asta ar trebui să-l ajute pe papa să regăsească gustul vieții.

Lili făcu un pas spre el și-i luă mâna ca unui copil pe care durerea îl făcea să delireze.

— Îmi închipui prea bine ce simți, Samuel, dar nu poți să faci așa ceva. Vorbeai adineauri de Setni... Există un punct asupra căruia el a fost categoric: întoarcerea într-un loc și într-o vreme în care ai trăit tu însuți e sinucidere curată. „Nu pot fi două spirite identice într-același loc și într-același timp", asta a spus el! Și a precizat: „Dacă lucrul ăsta s-ar întâmpla, sufletul s-ar consuma neîndoielnic, ca lovit de trăsnet". Îți dai seama ce înseamnă asta, Sammy, nu-i așa? Dacă te-ai întoarce la Sainte-Mary în urmă cu trei ani, n-ai avea nici măcar timp să deschizi ochii și ai fi deja mort!

Samuel își desprinse privirea de pe perete.

— Există un mijloc, începu el cântărindu-și fiecare cuvânt, un mijloc pe care chiar Setni ni l-a arătat. Când a subliniat pericolul la care se expunea când se întorcea în propriul lui prezent, a mai spus: „Doar dacă omul care călătorește nu e cufundat într-o transă hipnotică sau într-un somn magic". Mă înșel eu cumva?

— Nu, nu te-nşeli, îmi amintesc foarte bine. Şi atunci? Vrei să mă faci să cred că ai nişte superputeri în materie de somn magic sau de transă hipnotică? Nici măcar nu ştii ce înseamnă asta!

— Păi... îmi închipui că e vorba despre un fel de stare artificială în care conştiinţa e alterată. Şi că într-o stare de felul ăsta, spiritul e îndeajuns de adormit sau de modificat sau mai ştiu eu ce, încât să nu mai fie el însuşi. Prin urmare, nu mai e nici identic cu spiritul geamăn cu care se află confruntat. Poate tocmai asta îl salvează. Cel puţin, aşa sper.

— Grozav! Şi ce anume crezi că ai să faci cu teoria asta frumoasă? O să te îndopi cu somnifere înainte de a pleca? Ca să ajungi acolo pe jumătate K.O.? Îmi închipui de pe acum întâlnirea ta cu Rudolf!

— N-o să am nevoie să iau somnifere, Lili. De fapt, în momentul în care mama a fost ucisă, eram deja adormit. Sau mai degrabă, Samuel de la acea dată era deja adormit. Anesteziat mai precis... *Căci exact în după-amiaza aceea am fost operat de apendicită!*

— Apendicita! bâigui Lili, uluită. Apendicita! La asta nu m-am gândit! Dar... dar cum poţi fi sigur că orarele între anestezie şi... ceea ce i s-a întâmplat mamei tale corespund?

— M-am informat, închipuie-ţi. La clinică e o infirmieră, Isobel, care s-a purtat foarte frumos cu mine. A fost de acord să arunce o privire pe dosarul meu medical din arhive. După rezumatul operatoriu, am intrat în sala de chirurgie în 11 iulie, la orele 14,30, şi am ieşit din sala de reanimare în jurul orei 16,30. Ca să nu mai socotim că, după părerea ei, efectele anesteziei trebuie să se fi prelungit cel puţin o oră bună. Altfel spus, între

14,30 şi 17,30, există toate şansele ca Samuel de la acea dată să fi fost pe cale să plutească într-un fel de somn artificial. De tipul celui pe care îl pomenea Setni... Ceea ce îmi lasă răgazul de a o preveni pe mama şi de a o salva.

— Fie, dar... şi monedele lui Rudolf? Sunt oare sigure? N-o să aterizezi cumva la Sainte-Mary cu o oră prea devreme sau prea târziu, şi, în ciuda a toate, să sfârşeşti pulverizat de trăsnet sau mai ştiu eu ce altă pedeapsă divină?

— N-ai grijă, Lili, monedele lui Rudolf par să funcţioneze. Pe cea care am folosit-o Alicia şi cu mine pentru a ne întoarce la Sainte-Mary era scris miezul nopţii. Or, noi am ajuns la librărie în jurul orei 12,30. Nu e chiar precizia elveţiană, dar totuşi nu e rău. Cât priveşte cele două monede pe care le-am luat din dulapul panditului, una era marcată ora 10, iar cealaltă, ora 15. Sunt convins că de aceasta din urmă s-a folosit Rudolf. Poliţia a descoperit maşina accidentată a mamei în jurul orei 17, la poalele colinei, prin urmare, totul s-a petrecut mai devreme în timpul după-amiezii. Adică în intervalul de timp în care eram anesteziat. Pe scurt, dacă nu mă împotmolesc pe drum, ar trebui să pot împiedica totul.

— Şi dacă reuşeşti, o să încerci s-o convingi să vină cu tine în prezent?

— E totuşi mai bine decât să mori în trecut.

— Să admitem... Dar Setni te-a prevenit şi că trebuie să eviţi cu orice preţ să schimbi cursul timpului. Dacă nu vrei să provoci nişte catastrofe de neînchipuit. Hotărând s-o salvezi pe mama ta, îţi dai bine seama de riscul pe care ţi-l asumi?

— M-am gândit şi la asta, răspunse Samuel, a cărui materie cenuşie funcţionase la maximum în timpul examinărilor doctorului

Hawk. În realitate, întorcându-mă cu trei ani în urmă, n-o să dau deloc trecutul peste cap... Dimpotrivă, o să-l restabilesc!

— Poftim?

— E foarte simplu! Trecutul despre care vorbim, cel în care a murit mama... Nu e adevăratul trecut, e un trecut deja transformat de către Rudolf!

— Poţi fi mai clar?

— Fireşte! Rudolf care a sunat acasă la mine în acel 11 iulie, pentru a recupera Cercul de aur, venea în realitate din viitor. Desigur, nu de mult, de o săptămână sau două... Ceea ce îi permitea lui Rudolf de atunci – să-l numim Rudolf 1 – să se arate în acelaşi moment într-un loc foarte frecventat din Canada şi să-şi construiască un alibi beton. Ceea ce lasă să se subînţeleagă că exista mai înainte o versiune originală a acestui trecut, dacă n-ar fi intervenit Rudolf din viitor. O primă versiune în care Rudolf 1 se mulţumise să se plimbe la celălalt capăt al lumii. Şi în această secvenţă originală, prin definiţie, mama nu era moartă! Apoi, câteva zile mai târziu, Rudolf 2 intră în scenă. El s-a întors până în 11 iulie graţie uneia dintre monedele pe care eu le-am recuperat, şi acolo, s-a luat la ceartă cu mama. A şters într-un fel secvenţa originală în favoarea unei a doua secvenţe, abominabile, în care a ucis-o. Ceea ce înseamnă că, salvând-o pe mama, eu nu modific cu adevărat trecutul, înţelegi? Îl repun în coordonatele primei sale versiuni. O versiune în care mama n-ar fi trebuit să moară nicicum!

O sclipire de admiraţie străluci în privirea lui Lili. Se pregătea să obiecteze ceva, totuşi, când o muzică dezlânată răsună din fundul poşetei ei.

Sper că va fi cuminteee,
O! da, băiatul de pe plaja fierbinteee!

— Nu! se aprinse Sam. Să nu-mi spui că ai păstrat soneria asta!

— Sst! îi porunci Lili.

Scoase din sacul ei multicolor un mic mobil alb care se porni să ragă cât putea de tare:

Cât e de frumos, cât e de frumos
Băiatul cu ochi galeşi şi încărcaţi de vrajă,
Băiatul de pe plajă!

Samuel se ţinea de burtă de râs. După ce verifică numărul care se afişa, verişoara sa îi întinse aparatul cu autoritate.

— Poftim, ca să nu mai rânjeşti ca un prost... E pentru tine.

XXV
Declaraţie

Samuel apucă telefonul şi-l duse la ureche, în timp ce Lili părăsea ostentativ încăperea.

— Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului era ca o rază de soare care îi încălzea inima.

— Samuel? Sunt Alicia... Te simţi bine?

— Alicia! Eu... Da, mă simt bine! Foarte bine! Urmează să ies în curând... Şi tu unde eşti?

— Părinţii mei au hotărât să mă ţină departe de Sainte-Mary, până când poliţia va pune mâna pe Rudolf. Tocmai am ajuns la casa noastră de vacanţă de la malul mării... Răpirea i-a traumatizat atât de tare, încât abia dacă mai îndrăznesc să ridice storurile!

— Le-ai povestit unde te-a dus Rudolf? La Roma, în 1527, şi toate celelalte?

— Hm! În linii mari... Îmi închipui că tocmai de asta au ţinut să mă ducă într-un loc de odihnă! Mama pare să mă creadă, dar tata se uită la mine de parcă am primit o lovitură în cap. Au chiar de gând să mă trimită cât de curând posibil la psihiatrul de aici.

— Cunosc toate astea. Nu e genul de istorii pe care oamenilor le place să le asculte.

— Bun, dar nu te-am sunat pentru a vorbi despre părinţii mei, Sam. Lili mi-a spus ceva despre nişte tulburări cardiace.

— Lili şi cu tine aţi devenit foarte apropiate, asta-i clar, spuse el pe un ton de glumă, evitând întrebarea. Dacă ai fi văzut ce mutră de complotistă avea când mi-a dat mobilul!

— Verişoara ta e o fată supertare, şi n-am găsit altă soluţie mai bună ca să-ţi vorbesc fără ca să ne asculte cineva. Dacă ar fi fost careva în cameră, Lili avea misiunea să închidă singură...

— Două fete James Bond! exclamă Sam, încântat de precauţiile luate de cele două domnişoare. Asta înseamnă că ai ceva important să-mi spui?

— Ţineam să pot vorbi liber, în orice caz. Şi mai întâi despre acele monede pe care le-ai adus din viitor... Lili crede că le-ai putea folosi pentru a-l împiedica pe Rudolf s-o atace pe mama ta, e-adevărat?

— Chiar pentru asta le-am luat.

— Dar ea crede şi că rişti o moarte sigură, dacă te întorci în urmă cu trei în urmă.

— Am avut cu ea o mică discuţie în privinţa asta. Cred că după aceea şi-a schimbat părerea: în realitate, nu risc nimic mai mult decât în oricare altă călătorie...

— Ce înțelegi prin „nimic mai mult"?

— În mare, va trebui doar să mă mișc destul de repede. Fără să pun la socoteală că, dacă dau nas în nas cu Rudolf, firește, nu pot prevedea ce anume se va întâmpla.

— Oricum, îmi închipui că n-are niciun rost să încerc să-ți schimb hotărârea!

— Alicia, văzută din exterior, știu prea bine că toată treaba asta nu pare un lucru foarte cuminte. Dar nu părea foarte cuminte nici faptul de a mă aventura în casa cuprinsă de foc a Bunicii sau de a mă duce să-l sfidez pe Diavilo în cortul propriu. Și până la urmă, m-am descurcat destul de bine, nu crezi? Mai mult, n-am de ales. Dacă n-aș face așa, m-aș trăda pe mine, înțelegi?

Se lăsă o mică pauză și, timp de câteva secunde, Samuel putu percepe infinitatea de pârâituri îndepărtate care însoțeau în surdină conversația lor. Apoi Alicia oftă cu o resemnare îndurerată.

— Lucrul ăsta m-a îngrozit, Samuel. Când te-am văzut fără suflare mai seara trecută în mijlocul pompierilor, am crezut că mă... că ne părăsiseși din nou. Însă pentru totdeauna, de data aceasta. Ceea ce mi-a provocat un fel de sfâșiere, un gol de nesuportat. Mai erau și sirenele alea, cu luminile lor galbene și roșii, mătușa ta care țipa, vecinii și toate comentariile lor...

Sfârșitul frazei se pierdu într-un murmur neînțeles.

— La un moment dat, reluă ea răsuflând pe nări, unul dintre paramedici a țipat că erau pe cale să te piardă sau ceva de felul ăsta. Atunci n-am mai suportat. M-am trântit peste tine ca să te trezești, pentru ca acel coșmar să ia sfârșit... Eram sigură că voi putea reuși, că voi avea destulă putere. Dar abia dacă te-am

putut atinge, că ei m-au tras de acolo pentru a mă duce la maşină ca să-mi dea un calmant. Numai după ce te-au adus în ambulanţă, unul dintre infirmieri ne-a spus că respirai mai în voie şi că totul o să fie bine mai departe...

Aproape plângea, şi Samuel simţi o dorinţă irezistibilă de a o strânge la piept. Dar ea se afla atât de departe, vai! la zeci şi zeci de kilometri de el. Iar el urma să se îndepărteze la rândul său, adăugând o nouă distanţă la cea existentă deja. Şi încă ce distanţă! Din acelea pe care nu era uşor să le străbaţi în sens invers. Poate că nu va mai avea ocazia să-i mărturisească tot ceea ce avea de mărturisit...

— Te iubesc, Alicia, declară el cu o francheţe care îl surprinse şi pe el.

— ...

— Te iubesc încă de la început, de când eram mic de tot. Şi n-am încetat să te iubesc, nicio clipă. Nici chiar în timpul celor trei ani în care nu ne-am văzut... Te iubesc pentru totdeauna, Alicia, e tot ce poate fi mai simplu. Cele câteva ore petrecute pe malul fluviului la Roma sau în muzeul lui Rudolf privind piatra au fost cele mai frumoase momente din viaţa mea, de foarte multă vreme. Pentru că eram împreună... Pentru că nu mai era nici frică, nici pericol, nu mai eram decât noi doi...

— Îţi mulţumesc, Samuel, răspunse Alicia cu o voce frântă. Eu...

Dar nu mai putu adăuga nimic, poate de prea multă emoţie.

— Asta nu e tot, continuă Samuel. Seara trecută, când mi-am pierdut cunoştinţa, după ce o scosesem pe Lili din foc, m-am pomenit într-o stare destul de ciudată, de parcă pluteam între

două lumi. Și apoi, deodată, am avut impresia că plec. Că plec de-a binelea, vreau să zic. În acel moment tu te-ai aplecat deasupra mea și... m-ai sărutat. Cel puțin, așa a interpretat mintea mea, nu mi-o lua în nume de rău. Și imediat, ca o certitudine, am știut de ce trebuia să rămân în viață. Atunci m-am întors înspre partea cea bună. Înspre tine.

Tăcu, mulțumit de a fi repurtat această mică victorie asupra lui însuși. Își deschisese inima cu toată sinceritatea de care era în stare, chiar cu acea sinceritate despre care Alicia îi reproșase deseori că nu i-o arăta. După asta, era rândul ei să aleagă... Și orice ar putea să decidă, indiferent ce, el avea s-o iubească la fel de mult.

Între ei se lăsă din nou o tăcere, punctată de aceleași pârâituri de mai înainte. Respirația Aliciei era ușor neregulată, semn că ezita în privința a ceea ce urma să spună.

— E... e complicat, Samuel, recunoscu ea, în cele din urmă. M-am... m-am despărțit ieri de Jerry și... asta e departe de a fi limpezit lucrurile în mintea mea.

— Ați rupt relațiile? întrebă Samuel, stăpânindu-se să nu sară în sus de bucurie.

— Au fost prea multe certuri între noi în aceste săptămâni din urmă. Jerry e foarte gelos, pesemne că ți-ai dat seama. Mă săturasem să mă trateze ca pe o proprietate a lui sau ca pe un lucru care-i aparținea. Și apoi, după ce ți-ai făcut din nou apariția, nu știu... Între Jerry și mine nu mai era același lucru.

Se întrerupse iar, și Samuel închise ochii cu toată puterea, ca și cum ar fi deținut un mijloc oarecare de a influența continuarea spuselor ei.

— Ca să fiu cinstită cu mine însămi, preciză ea, cred că şi eu te iubesc, Sam. Dar vreau să fiu sigură de sentimentele mele şi...

Începu deodată să vorbească mai încet:

— Stai, urcă cineva... Trebuie să fie taică-meu, mă supraveghează în permanenţă. I-e teamă să nu mă fi sonat şi să mă arunc pe fereastră sau mai ştiu eu ce. Da, tată! strigă ea cu voce tare. O clipă, să mă îmbrac!

Se auziră zgomote de paşi, apoi, un nou şuşotit:

— Îmi pare rău, o să te sun de îndată ce o să pot. Dacă vreodată... dacă vreodată va trebui să pleci înainte de a vorbi din nou, promite-mi doar că o să te întorci. Am încredere în tine, Sam, ştiu că vei reuşi... Şi... şi cât timp voi fi aici... Când o să te sărut, data viitoare, mi-ar plăcea foarte mult ca tu să fii treaz, bine?

Sam păşea atât de repede pe culoarele clinicii, încât familiile pacienţilor, care stăteau de vorbă pe ici, pe colo, se întorceau la trecerea sa întrebându-se ce anume îl făcea să gonească aşa de tare. Dar, în realitate, Samuel nici nu alerga, nici nu fugea: pur şi simplu zbura. Alicia îl iubea, i-o spusese! Tocmai se despărţise de Jerry, şi chiar dacă părea încă uşor îndoită, Sam n-avea niciun dubiu: pe el avea să-l aleagă. De îndată ce o să-şi scoată mama din ghearele lui Rudolf şi tatăl său avea să-şi revină din comă, ar putea s-o şteargă pentru a o regăsi. Totul avea să redevină aşa cum fusese în urmă cu aceşti trei ani de singurătate şi tristeţe. Sau mai degrabă nu, totul avea să fie de o mie de ori mai bine decât înainte!

Străbătu pavilionul de chirurgie înainte de a ajunge în holul clinicii, unde se putu orienta fără greutate. Cu delicateţea care

o caracteriza, Lili îl îndemnase să se ducă să-l vadă pe Allan singur, afirmând că ea murea de dorința de a citi revistele de benzi desenate care tronau pe noptiera lui și că avea să-l găsească odată ce va sosi maică-sa – care, după spusele ei, nu trebuia să mai întârzie. Nu-i pusese nicio întrebare cu privire la cele discutate cu Alicia, mulțumindu-se să zâmbească atunci când văzuse cât părea de radios. O verișoară de aur...

Nici nu intrase bine în camera 313, totuși, că starea sa de bună dispoziție îl părăsi deodată. Uitase cât de glacială putea fi atmosfera de aici și că mai mult evoca răceala unei morgi decât un loc de repaus sau de convalescență. Fu mai ales uimit de lipsa oricărui semn de viață organică, de parcă singura existență dorită aici era cea a diodelor care clipeau și a bip-urilor monocorde. Allan era întins în poziția unui om care zace și, ca dovadă că sănătatea sa se deteriora, un sistem complex de tuburi albastre îi lega gura și nasul de un aparat mare, de forma unei caracatițe metalice, prevăzut cu ecrane și flacoane colorate, care îl ajuta să respire și să se alimenteze. Trupul său era, de altfel, la fel de înfiorător de slab ca și săptămâna trecută și o mulțime de comprese continuau să-i acopere rănile de pe piept și de la gât. Nu numai că Allan nu câștiga în greutate, dar și rănile sale, la prima vedere, păreau să se cicatrizeze rău.

Samuel aruncă o privire spre frecvența cardiacă afișată pe monitor: 52 de pulsații pe minut. Nu fusese niciodată atât de scăzută. Își puse degetele pe pumnul descărnat care ieșea de sub pătură și nu-și putu stăpâni fiorii: tatăl său era la fel de rece ca marmura. Era totuși imperios necesar să-i vorbească, să refacă legătura...

— Papa! Sunt eu, Sam. Îmi pare rău, dar.... încă n-am putut s-o aduc pe mama. S-au petrecut o mulţime de lucruri în aceste zile din urmă şi... A trebuit să mă ocup mai întâi de Alicia.

Începu să-i povestească de-a fir a păr cum o răpise Rudolf pe tânăra fată şi cum fusese nevoit să rătăcească mult timp din Egipt până la Roma pentru a o putea elibera, înainte de a ateriza în viitor. Se feri însă să evoce incendiul din casa Bunicii sau propria sa spitalizare în clinică. La capătul povestirii totuşi, şi spre deosebire de data trecută, Allan nu manifestă niciun fel de reacţie. Degeaba îi masă Samuel braţul, îl mângâie pe obraz, îi şopti la ureche, tatăl său părea tragic de... absent.

— Mi-ar plăcea să ştiu care e părerea ta în privinţa unui lucru, papa, continuă el fără să se descurajeze. Dacă s-ar întâmpla ca mama să refuze să vină cu mine în prezentul nostru, aş avea o altă idee. Inelul veşniciei. Îţi dai seama la ce fac aluzie, presupun? Am auzit de mai multe ori vorbindu-se despre asta şi... În fine, pe scurt, după părerea arheologului Chamberlain, nu numai că acest inel are puterea de a te face nemuritor, dar te poate vindeca şi de orice boală. Aşa că, dacă legenda e adevărată şi dacă reuşesc să ţi-l aduc, asta ne-ar putea chiar ajuta, nu? Ştiu că Setni a ascuns inelul undeva în mormântul său şi că e nevoie de două cercuri de aur pentru a-l regăsi. Avem deja brăţara lui Merwoser cu noi, şi pentru cealaltă brăţară, cea pe care i-ai dăruit-o mamei, ar trebui să mă pot descurca... Ce zici de asta? Dacă dau peste inelul veşniciei, eşti gata să-l încerci?

Samuel atinse mâna tatălui său continuând să fixeze ecranul care afişa ritmul cardiac: 52... 52... 51... 52... Nicio evoluţie, niciun freamăt, nimic. Dacă sperase că avea să-i provoace vreo reacţie, era un eşec. Sau poate că Allan nu mai avea destulă

putere pentru a comunica? În acest caz, reîntoarcerea Elisei Faulkner risca să survină prea târziu.

Se impunea de urgență să acționeze.

Samuel obținu permisiunea de a părăsi clinica la sfârșitul după-amiezii, în urma promisiunii de a reveni mai târziu să-și facă examenele. Își sărută încă o dată tatăl, îi mulțumi lui Isobel și urcă, escortat de Lili, în mașina mătușii sale.

Ajuns în fața librăriei, prima persoană cu care se întâlni fu bătrânul Max, care se pregătea să-și dezlege bicicleta de stâlpul de iluminat lângă care o pusese. Văzându-l pe Sam, Max scoase o exclamație de bucurie și se grăbi să-i strângă mâna pe care el i-o întindea – să i-o sfărâme, chiar –, spunându-i că venise să-i ajute pe bunicii săi să se instaleze. Privindu-l cum desfăcea lacătul din lanțul său, Sam fu cuprins de o inspirație neașteptată.

— M-am întrebat întotdeauna, Max, de ce chiar aici, pe strada Barnboim, câtă vreme cartierul e mai degrabă liniștit, tu simți nevoia de a-ți pune antifurtul?

Bătrânul, a cărui surditate era legendară, îi aruncă o privire nesigură, ca și cum n-ar fi priceput tot.

— *Bandiți care fură*? Dacă strada Barnboim e strada banditilor care fură? Bineînțeles că niște bandiți fură pe strada Barnboim! Mi-a dispărut deja o bicicletă din grădină, poți să-ți închipui? De asta îi pun lacăt!

— Dar mie mi-ai da combinația, Max? făcu Sam, cu nevinovăție.

— Ție, desigur! răspunse el fără să ezite. Îți împrumut când vrei bicicleta mea!

Îi făcu semn să se apropie și-i șopti la ureche:

— Nu trebuie decât să pui 1937 pe lacăt, e anul meu de naştere. Şmecher, nu? adăugă el făcându-i cu ochiul.

Samuel îi întoarse ocheada şi îi făcu cu mâna, în timp ce Max încăleca bicicleta, pedalând cu putere spre casă. O bicicletă era, într-adevăr, ceva foarte practic, ...

Sam intră apoi în *Librăria Faulkner*, şi nici nu trecu bine pragul că Bunica se şi repezi spre el, cu ochii înecaţi în lacrimi. Îşi desfăcu larg braţele şi îl strânse la piept, răsuflând greu.

— Sammy al meu! Sammy al meu...

După ce îl mângâie cum se cuvine, îl trase după ea pentru a-i arăta noul aranjament al apartamentului. Încăperea cea mare, care folosea de obicei drept magazin, fusese reamenajată pentru a primi întreaga familie: rafturile pentru cărţi fuseseră împinse lângă pereţi, o masă şi câteva scaune fuseseră plasate în mijloc şi în preajma uneia dintre ferestre fusese dispus un colţ pentru televizor. Se obţinuse astfel un aspect provizoriu şi cald deopotrivă, destul de plăcut, la urma urmei.

— Ţi-am pregătit canapeaua-pat care e lângă perete, preciză ea. Deocamdată, mi-e teamă că o să trebuiască să te mulţumeşti cu atât.

— Nicio problemă, spuse Sam.

La etaj, culoarul gemea de vrafuri de cutii, iar sala de baie dădea pe afară de lenjeria salvată de la incendiu – lenjerie din care se împrăştia de altfel un miros de fum. Lili şi Evelyn ocupaseră camera lui Sam, transformând-o în ceva între un dormitor şi o debara plină de bibelouri recuperate din vechea casă, în timp ce Bunica şi Bunicul se retraseseră într-un loc mai liniştit, în camera lui Allan.

— Cum se mai simte Bunicul? o întrebă Sam.

Bunica înălță din umeri cu neputință.

— Astăzi delirează numai pe jumătate, vai! Du-te totuși să-l îmbrățișezi, o să fie încântat.

Împingând ușa cu oarecare teamă, Samuel își găsi bunicul așezat pe marginea patului, pe cale de a privi cerul prin fereastra deschisă.

— Bună, Bunicule, te simți bine?

Donovan se întoarse ușor și-l privi pe nou-venit pe deasupra umărului, fără să scoată o vorbă. Era slab și prost bărbierit, cu privirea inexpresivă. Samuel avu un adevărat șoc descoperindu-l atât de firav și de împuținat, și se pomeni deodată incapabil să-i adreseze un cuvânt, oricare. Se uitară unul la altul o bună bucată de vreme, apoi Donovan prinse să vorbească cu o voce răgușită, aproape scârțâitoare.

— L-am văzut, începu el.

— L-ai văzut? repetă Sam, uluit. Pe cine-ai văzut?

— Pe diavol, făcu el foarte serios. L-am văzut.

— Pe diavol?

— Noaptea trecută, da... Stătea în picioare, dinaintea mea. Exact așa, ca tine! Aducea cu el focul... Flăcările iadului, adăugă el pe un ton răzbunător. Voia să ne ardă pe toți!

— L-ai văzut pe Rudolf, nu-i așa, Bunicule? întrebă el.

Dar bunicul său nu părea să-l audă și-i dădu înainte:

— Diavolul era acolo! S-a apropiat cu flăcările și avea focul în mâini! Era diavolul, l-am văzut bine! strigă el. Diavolul!

Alertată de zgomot, Bunica dădu năvală în cameră.

— Liniștește-te, Donovan, îi ceru ea, liniștește-te!

Se apropie, îşi petrecu un braţ în jurul gâtului său şi-l legănă încet vorbindu-i în şoaptă. După un scurt moment doar, Bunicul sfârşi prin a-şi relua poziţia de pândă, ca şi cum nu se petrecuse nimic, cu ochii aţintiţi undeva în necuprinsul cerului.

— Aşa e de azi-dimineaţă, oftă Bunica. Acum se enervează, acum e complet apatic. Medicii spun că n-au ce-i face.

Evelyn şi Lili apărură şi ele în cameră, şi, după mina lor dezolată, Sam pricepu că nu erau deloc mai optimiste. Samuel simţi cum urca în el o mânie surdă: Rudolf mai făcuse, aşadar, o altă victimă... Se duse drept spre dulapul lui Allan, îl deschise cu un gest furios şi apucă la întâmplare o cămaşă şi un pantalon de in de pe raftul rezervat costumelor de călătorie.

— Ce faci? întrebă bunică-sa ridicând din sprâncene.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost Rudolf, mormăi Sam.

— Aşa e, dar ce ai de gând să faci?

— Mă duc s-o caut pe mama.

— Ce? exclamă ea făcând doi paşi spre el. Ce mai e şi cu povestea asta?

— Lili o să-ţi dea toate amănuntele, răspunse Sam, fără a-şi pierde siguranţa. O s-o aduc înapoi pe mama, în speranţa că asta îl va ajuta pe tata să iasă din comă. Şi, cine ştie, poate că asta îi va provoca o reacţie pozitivă şi Bunicului...

— S-o aduci pe Elisa aici! repeta Bunica uluită.

Încercă să găsească un sprijin din partea lui Evelyn şi a lui Lili, dar acestea îşi lăsară tăcute ochii în jos.

— E o treabă doar de câteva ore, o linişti Sam. Singurul lucru pe care vi-l cer, adăugă el privindu-le pe fiecare în parte, e să vă

gândiți la mine cât timp voi fi plecat. În trei, și cu harul pe care îl aveți, nu se poate să nu mă întorc!

Samuel îngenunche în fața pietrei sculptate. Își pusese costumul de călător, luase cu el Cartea Timpului, le îmbrățișase pe cele trei femei din familie și coborâse, fără să privească înapoi, în partea secretă a pivniței. Înainte de a pleca, mai trebuia să aleagă între monede, căci de astă dată dispunea de nouă bucăți: cea din castelul de la Bran, cea din Teba, moneda chinezească a lui Qin, cea obișnuită, recuperată din cortul lui Chamberlain, plus cele cinci pe care i le furase lui Rudolf din viitor – cele două care datau din ziua morții maică-si, cea care le permisese lui și Aliciei să se întoarcă în prezent, o alta gravată tot cu ziua sa aniversară și, în sfârșit, discul de sticlă scos de la scarabeul lui Ahmusis. Pe care să le oprească, pe care să le dea deoparte? În ceea ce privește piesa care ar trebui să-i decidă destinația, nu avea altă alegere: aceasta urma să fie moneda din *15 iulie, orele 15,* cu nădejdea că indicația era corectă și că nu exista o prea mare aproximație în privința orei. Dar în cazul celorlalte șase...

Pentru început, Sam elimină a doua piesă din 11 iulie, cea de dimineață, de la orele 10. Dacă debarca în urmă cu trei ani, înainte ca anestezia sa să fi fost efectivă, risca tot ce putea fi mai rău. Reflectând în continuare, o dădu deoparte și pe cea de la castelul Bran: n-avea niciun chef să se întoarcă acolo. Strecură apoi cele șase piese rămase în jurul cercului lui Merwoser și le apropie de piatră. Ele își ocupară locul în cele șase fante, și lui nu-i mai rămase decât să o plaseze în mijloc pe cea care avea să-l ducă lângă maică-sa. Se produse o scăpărare ușoară de

lumină, şi soarele lui Thot dădu impresia că se aprinde. O bulă de lumină aurie păru să ia naştere la suprafaţa sa şi, timp de o clipă, Samuel uită de ceea ce venise să facă, fascinat de fenomen. Uruitul solului îl aduse totuşi la realitate... Întinse mâna spre vârful pietrei şi, înainte de a fi învăluit de valul de căldură, avu timp doar cât să murmure:

— Eu sunt, mamă, vin...

XXVI

Un peşte în adâncul unei cetăţi scufundate

Samuel îşi recăpătă cunoştinţa într-un loc întunecos şi urât mirositor, care îi aminti instinctiv de ceva. Aerul era închis, încărcat de mirosuri stătute, iar solul pe care îl simţea sub degetele sale îi era cunoscut. Se ridică imediat în picioare, recuperă moneda din mijlocul soarelui şi ridică brăţara lui Merwoser pentru a se putea orienta la lumina ei. O pivniţă... O pivniţă plină de obiecte sparte, de maşini ruginite, de cutii fără vârstă... Chiar dacă decorul se schimbase, nu-i veni greu să recunoască subsolul *Librăriei Faulkner*, sau, mai degrabă, ceea ce fusese cândva locuinţa lui Gary Barnboim, înainte să fi fost lăsată în părăsire. Pivniţa marelui călător se prezenta aproximativ la fel ca atunci când sosiseră Lili şi cu Sam, la începutul anilor 1930... E adevărat, mormanul de fiare şi vechituri nu înţesau într-atât spaţiul, nu exista nici armura albă, înaltă, sprijinită de unul dintre pereţi, dar atmosfera generală nu lăsa loc

vreunei îndoieli: era chiar aceeaşi încăpere. Ceea ce însemna că Samuel aterizase unde trebuie, undeva între anii 1930 şi prezentul din care venea. Şi de ce nu cu trei ani în urmă, chiar?

Sam înaintă spre colţul unde trebuia să se afle scara. Bătrânul Max îi povestise într-o zi că, înainte ca Allan Faulkner să se instaleze la librărie, aceasta era ocupată de o bătrână smintită, Martha Calloway, care trăia înconjurată de câinii ei şi avea amabilitatea unui peşte piranha aflat sub influenţa amfetaminelor. Spuse confirmate apoi de către arheologul Chamberlain şi de către Rudolf, acesta din urmă insinuând că, în ciuda a toate, el reuşise să negocieze cu ea un fel de drept de trecere pentru a folosi piatra. În ceea ce îl privea pe el, Samuel n-avea nimic de negociat...

Cu ochii de acum obişnuiţi cu penumbra, începu să distingă zona mai luminoasă care corespundea fără îndoială şirului de trepte. Nerăbdător să iasă, făcu totuşi greşeala de a lungi pasul şi îşi prinse picioarele într-un vălătuc de sârmă care zăcea pe jos. Se opri imediat, dar răul fusese comis: un râcâit sinistru se ridicase în tăcerea apăsătoare a pivniţei. Sam îşi încrucişă degetele sperând că nu-l auzise nimeni, dar nu-i trebui mai mult de o secundă pentru a se lămuri: un lătrat prelung la etaj, apoi un al doilea, urmat de zgomotul de gheare pe dale... Câinii Marthei Calloway! Fotografiile pe care Chamberlain le luase în strada Barnboim îi reveniră atunci în minte ca nişte fleşuri de coşmar: guri pline de spumă, colţi înfipţi în grilaj, priviri înnebunite ale unor fiare însetate de sânge... Sam căută fără mare speranţă un adăpost în mijlocul acelui hăţiş. În faţa unei haite turbate, şansele sale erau infime... Un tunet de lătrături se dezlănţui pe scară şi, în ciuda riscurilor pe care şi le lua, Sam se

văzu nevoit să aleagă singura soluţie care îi rămânea. Se concentră, închizându-şi pleoapele, şi se sili să nu se mai gândească la nimic, mai ales la accidentul cardiac a cărui victimă fusese. Se forţă apoi să coboare cât mai repede cu putinţă în sinea sa şi îşi constrânse inima să se încetinească pentru a intra în ritmul lânced al pietrei. Din fericire, nu simţi nicio durere în piept şi realiză chiar că frecvenţa sa cardiacă se micşora supusă. Strânse din pumni încordându-şi voinţa la maximum pentru a accelera procesul şi avu deodată impresia că trupul său se lăsa în voia pulsaţiei timpului. Reuşise...

Sam deschise ochii: o lumină verzuie, slabă, părea acum să învăluie pivniţa. La mai puţin de un metru de el, un enorm dog cu buzele răsfrânte stătea la pândă, cu labele din spate îndoite ca şi cum se pregătea să sară. În spatele lui, alţi patru câini abia cu puţin mai mici păreau să fi fost opriţi chiar în elanul lor în timp ce coborau ultimele trepte. Unul dintre ei era chiar suspendat în aer, pe punctul de a atinge solul, într-o incredibilă încetinire.

Samuel nu mai pierdu vremea: se năpusti pe scară având grijă să evite fiarele şi dădu în coridorul care ducea spre bucătărie. Mirosul care domnea aici semăna cu cel dintr-o menajerie, şi încă una prost întreţinută... Samuel o luă oblic spre salon şi dădu nas în nas cu delicioasa Martha Calloway. Femeia era îmbrăcată într-un capot vărgat şi ţinea în mână o armă cu două ţevi, vizibil decisă să-l pulverizeze pe intrusul care îndrăznise să intre în pivniţa ei. Avea un aer fioros, cu obrajii şi bărbia flasce, cu o bentiţă în jurul capului, care-i împărţea părul în două părţi egale, ca două urechi care atârnă, şi buza superioară răsucită într-un mormăit silenţios... Vădit lucru, semăna cu câinii ei!

Sam forţă trecerea şi o împinse lângă un fotoliu, felicitându-se că bătrâna nu avea capacitatea de a-l muşca. Se repezi dintr-un salt până la uşă şi răsuci cheia în broască înainte de a apuca şiragul de chei. Curtea cea mică fusese transformată în zonă de înaltă securitate pentru moloşi: micul zid şi barele care împrejmuiau spaţiul fuseseră dublate cu un grilaj de trei metri, mai multe blide erau agăţate pe o latură cu nişte lanţuri, iar cele vreo zece cuşti cu acoperişurile ţuguiate aveau ceva dintr-un lagăr de prizonieri. Alţi trei câini de aceeaşi rasă stăteau la pândă în mijlocul aleii, cu buzele răsfrânte, şi ei foarte hulpavi.

Sam înaintă până la poarta care dădea în stradă. Bineînţeles, o găsi încuiată, dar nu-i trebui prea mult pentru a găsi cheia potrivită pe şirag şi a ieşi, în sfârşit, pe trotuar. Încuie poarta în urma lui, pentru a-şi întârzia urmăritorii, şi remarcă în treacăt magnificul portchei în formă de dog pe care erau înscrise numele şi adresa proprietarei locului: *Martha Calloway, 27, strada Barnboim, Sainte-Mary.* Nu mai era nicio îndoială!

Ezita încă să-şi relaxeze presiunea pe care o exercita asupra inimii sale. Dispunea de un capital de timp limitat, ştia asta. Patru sau cinci minute dacă se încredea în experienţele trecute. Şi asta, cu condiţia ca inima sa să suporte şocul. Or, facultatea sa de a încetini cursul lumii se putea dovedi un atu decisiv dacă se întâlnea cu Rudolf... Putea oare încă de pe acum să-şi epuizeze slabele sale rezerve? Dar, pe de altă parte, dacă era prins din urmă de câinii Marthei Calloway, sau dacă nu reuşea să ajungă în cartierul Bel Air destul de repede, nu va mai avea vreodată ocazia să-l întâlnească pe Rudolf! Fără a mai pune la socoteală că treaba pe care o avea de făcut cerea să nu fie văzut...

Sam începu să alerge având grijă să rămână sincronizat cu pulsaţia lentă a pietrei. Trecu de locuinţa familiei Bombardier şi de cea a familiei Foster şi ajunse, în cele din urmă, la casa bătrânului Max, împingând portalul. Bingo! Bicicleta era ca de obicei legată de unul dintre cei doi copaci din curticică. Inspectă dispozitivul antifurt care bloca roata din spate şi constată că era de un model identic cu cel pe care-l cunoştea deja. Fixă închizătoarea pe 1937 şi arcul metalic pivotă, eliberând lanţul.

— Îmi pare rău, Max, murmură el, e pentru o cauză bună.

Încălecă apoi pe bicicletă şi goni pe o sută de metri cu impresia de a fi un peşte lansat într-un sprint printr-o cetate înghiţită de ape. Oraşul părea într-adevăr înecat într-o masă de apă verde, cu reflexe tulburi, pe care Samuel le făcea să se învârtejească la fiecare tur de pedală, în timp ce firişoare de bule scăpau din gura sa la intervale regulate. Ceva nemaipomenit!

Nu se lăsă îmbătat totuşi şi, odată aflat la o distanţă respectabilă de Martha Calloway şi de haita ei, puse piciorul pe pământ pentru a lăsa timpul să-şi reia cursul. Închise ochii, îşi eliberă inima de constrângerea pe care i-o impunea şi aşteptă ca un pocnet sec să sfâşie spaţiul din jurul său. Când deschise pleoapele, Sainte-Mary îşi regăsise ca prin farmec înfăţişarea obişnuită: case cu storuri elegante, flori care explodau pe terase, copii care se dădeau în leagăne... Soarele strălucea sus pe cer şi temperatura era dumnezeiească de plăcută. O temperatură de iulie, se convinse el.

Confirmarea că aterizase la momentul potrivit şi în locul potrivit o avu puţin mai târziu, când trecu pe lângă o farmacie a cărei vitrină avea deasupra o bandă numerică pe care defilau

informaţii diverse, printre care data şi ora: 11 iulie, orele 15,12... Chiar în intervalul pe care şi-l fixase!

Transfigurat de această nouă certitudine, Samuel îşi spori râvna până când, tot pedalând nebuneşte, se alese cu un junghi. Avea să-şi regăsească mama, nu mai era decât o chestiune de minute! Trebuia să fie undeva în oraş, la ora asta şi... Da, revedea scena cu o precizie cu totul nouă. În momentul în care era dus spre sala de operaţie, Elisa îi promisese să se întoarcă acasă pentru a-i aduce pijamaua preferată – aceea cu emblema lui Superman. Adăugase că avea să profite de asta pentru a-i cumpăra reviste ilustrate şi dulciuri după care se dădea în vânt. Sam putea din nou simţi dulceaţa sărutului ei pe obraz atunci când îi urase să fie curajos: „O să ai doar impresia că adormi, dragul meu Sam, iar când te vei trezi, totul se va fi terminat deja". Pentru prima dată, îşi rememora şi scârţâitul căruţului care înainta spre lift, cuvintele brancardierului care îl împingea – „Va fi nevoie să aşteptăm un pic la blocul operator, dar nu te nelinişti, o să se ocupe şi de tine" –, pocnetul unei uşi din stânga sa... Niciodată mai înainte aceste imagini însoţite de sunetele aferente nu îi mai reveniseră cu o asemenea intensitate! Ba chiar nu-i reveniseră niciodată astfel!

În mintea sa se îngrămădeau deja şi alte amintiri: gustul amar al calmantului pe care i-l administrase o infirmieră blondă şi care aproape că-l dăduse gata, cele cinci desene animate pe care i se îngăduise să le vadă la rând, vizita domnişoarei Mac Pie, ceva mai târziu în cursul dimineţii – adusese cu ea o cutie cu bomboane de ciocolată pe care se grăbise să le desfacă din ambalajele poleite ca să le guste – şi atât de multe alte lucruri încă! Erau halucinant de multe detalii, ca şi cum retrăia toate aceste evenimente în direct!

După un sfert de oră, Samuel ajunse în sfârşit la poalele coastei care ducea în cartierul Bel Air. Junghiul său devenind din ce în ce mai supărător, se văzu nevoit să încetinească goana şi, strâmbându-se, continuă să ia virajele pe care le cunoştea atât de bine. Ajunse cu greu la strada mărginită de arţari ce marca intrarea în fostul său cartier şi oftă uşurat: totul părea normal. Frumoasele case albe cu coloane se ridicau liniştite deasupra peluzelor pline de flori, câteva vehicule erau parcate cu grijă lângă trotuar şi păsările din copaci se întreceau în triluri voioase. Nimic nu lăsa să se presimtă drama care era pe punctul de a se produce...

Trecu de nr. 18, unde o zări pe bătrâna Mac Pie care tocmai îşi tăia trandafirii, continuă până la colţul străzii şi dădu ocol casei sale – fostei sale case – ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi aici totul părea liniştit. Avu o uşoară strângere de inimă când recunoscu pe terasă jocul său cu săgeţi agăţat de perete şi măsuţa din tec la care părinţii săi îşi luau cafeaua. Alte imagini năvăliră deodată, precum ultima masă în familie, când erau toţi trei aşezaţi în jurul unui grătar şi când Allan le spusese că avea să lipsească două zile pentru nişte conferinţe la Toronto. Dar Samuel îşi dădu silinţa să îndepărteze această nouă salvă de amintiri: în primul rând, nu trebuia să se lase copleşit de un preaplin de emoţie.

Trecu pentru a doua oară prin dreptul casei sale pentru a verifica dacă toate automobilele de pe trotuar erau chiar goale, şi după ce se asigură de acest lucru – nu se vedea picior de Rudolf –, coborî de pe bicicletă. O sprijini de cutia de scrisori albastră cu indicaţia *Elisa, Allan şi Samuel Faulkner* şi străbătu aleea cu dale masându-şi junghiul: neîndoielnic, de când se apucase de skateboard, îşi pierduse obişnuinţa de a merge pe bicicletă... Poarta principală era închisă, la fel ca şi aceea a garajului, şi constată,

lipindu-şi urechea de uşă, că niciun zgomot suspect nu venea dinăuntru. Pesemne că maică-sa nu se întorsese.

Gândul de a pătrunde în casă prin efracţie îl tentă o clipă – spărgând gemuleţul unei ferestre, de exemplu – dar toate intrările erau conectate la alarmă şi n-avea niciun chef ca poliţia din Sainte-Mary să-l salte pentru spargere. Cel mai bine era să mai aştepte încă până când maşina Elisei avea să apară pe stradă... Sau... Sau să folosească acest interval pentru a recupera cel de al doilea Cerc de aur, aşa cum îi promisese tatălui său. La urma urmei, domnişoara Mac Pie avea ceva de înapoiat familiei Faulkner, nu?

— Bună ziua, domnişoară Mac Pie, strigă Samuel.

Bătrâna doamnă, care stătea aplecată deasupra unui trandafir, se ridică, dându-se totodată înapoi.

— M-ai speriat, tinere, protestă ea. Ce doreşti?

Samuel o privi drept în ochi fără să-i răspundă. Să-i spună că în aceeaşi dimineaţă ea venise la clinică pentru a juca rolul vecinelor grijulii, atunci când, de-abia cu câteva zile în urmă, abuzase de încrederea Elisei şi a lui Allan pentru a le fura Cercul de aur?

— Şi mai întâi, cine eşti? adăugă ea privindu-i ţinuta cu neîncredere. Dacă e pentru vreo chetă sau ceva de felul ăsta, n-o să te alegi cu nimic.

— Dacă vă spun cine sunt, insinuă Sam, s-ar putea să nu vă placă. Vin doar să vă ofer şansa de a vă răscumpăra...

— Faci parte din vreo sectă, sau ce? se enervă Mac Pie vorbind foarte tare. Puţin îmi pasă mie de ce ai tu de vânzare! Ieşi din grădina mea, imediat!

— Nu cred că sunteţi propriu-zis o hoaţă, continuă Sam fără să-şi piardă calmul. Cred că aţi acţionat pentru că v-aţi pierdut

capul. Când aţi văzut brăţara la mâna doamnei Faulkner, a fost ceva mai tare decât dumneavoastră, trebuia s-o aveţi cu orice preţ. Numai că azi, doamna Faulkner ar dori s-o recupereze.

— Ce tot spui? zise ea cu o voce strangulată.

Se dădu un pas înapoi, ridicând secatorul.

— Sau o ştergi imediat de aici, sau chem poliţia!

— Bună idee, i-o întoarse Sam. Aş putea să le spun cu ce vă ocupaţi timpul când vi se încredinţează nişte copii de care ar trebui să aveţi grijă. Căutând nişte bijuterii frumoase, de exemplu...

„Domnişoara La Pie", cum o poreclea Allan, acuză lovitura. Deschise gura larg, de indignare, apoi pesemne că se mai gândi că n-avea niciun interes să alerteze cartierul.

— Cine eşti tu? repetă ea pe un ton mai jos.

— Eram în dimineaţa asta la clinică, continuă Sam pentru a o da gata. Dumneavoastră purtaţi o frumoasă rochie verde cu guler larg. I-aţi spus doamnei Faulkner că haina ei cu pătrăţele îi stătea de minune şi că, după operaţie, dacă voia, eraţi dispusă să-i vegheaţi fiul. O vecină de vis, nu-i aşa? Dezinteresată, serviabilă... În schimb, aţi devorat jumătate din cutia cu bomboane de ciocolată pe care o aduseserăţi, ceea ce nu se prea face.

Domnişoara păru să se piardă cu firea, ca şi cum masca prinsese să i se crape. Îşi părăsi aerul ostil, se înroşi la fel ca trandafirii pe care se pregătea să-i taie şi începu să-şi mototolească nervos şorţul ei în carouri.

— Ce vrei de la mine, la urma urmei? îngăimă ea.

— Să vă ajut să vă împăcaţi conştiinţa, domnişoară Mac Pie... Dar pentru asta, trebuie să-mi înapoiaţi brăţara. I-o voi restitui doamnei Faulkner şi vă promit că nu va afla niciodată

cine i-a luat-o. În ceea ce vă priveşte, asta ar trebui să vă scape de o povară, îmi închipui...

Samuel nu era foarte sigur de strategia sa, dar nu avea alta. Era silit să procedeze ca Rudolf şi să folosească metoda forte, ceea ce nu era deloc genul său.

Mac Pie ezită puţin, se uită spre ferestrele din jur pentru a fi sigură că nimeni nu-i privea, apoi îl invită pe ciudatul ei vizitator s-o urmeze în casă, mormăind cuvinte de neînţeles. Samuel o însoţi până într-un salon înţesat de obiecte care lăsau impresia că erau în plus: prea multe fotolii, prea multe pendule, prea multe statuete de pisici pe prea multe bufete, prea multe flori galbene şi maro pe o hârtie pictată prea înghesuit... Ca şi cum bătrâna doamnă avea nevoie să se înconjoare în exces de lucruri pentru a-şi mobila singurătatea.

— Era... era sub formă de împrumut, aruncă ea întorcându-se spre el. Urma să i-o dau înapoi, da, fireşte că urma să i-o dau înapoi! Era doar ca s-o am şi eu puţin, mda, nimic altceva! Şi apoi, cred că nu-i place chiar aşa de mult brăţara, fiindcă n-o poartă niciodată. Nici nu credeam că o să bage de seamă!

Samuel se abţinu să facă vreun comentariu: treaba se prezenta bine şi nu trebuia să rişte stricând totul. Pe de altă parte, cu mina ei care bătea spre violet, cu chipul ei marcat de trecerea anilor şi cu aerul ei de şcolăriţă prinsă asupra greşelii, domnişoara Mac Pie îi inspira mai mult milă decât mânie.

— Ţin mult la cei din familia Faulkner, continuă ea, nu asta-i problema. În plus, mă jur, e pentru prima dată când mi se întâmplă! Iar de atunci, e-adevărat că asta mă roade. Trebuie să spun, suflă ea, că... are ceva brăţara asta.

Se îndreptă spre scară şi puse o mână pe balustradă.

— Dar, de fapt, ce dovadă am că tu chiar ai să le-o înapoiezi? Şi că n-o să fugi cu ea?

— Această brăţară aparţine celor din familia Faulkner, răspunse Sam cu convingere, lor trebuie să le revină. Cât despre faptul că s-ar putea să vă înşel... Cred că v-am demonstrat că spuneam adevărul adineauri, nu? Apropo de clinică şi de bijuterie. Or, aţi fi uimită de ceea ce v-aş mai putea spune încă despre familia Faulkner şi despre dumneavoastră. Amănunte pe care nimeni altcineva din lume nu le cunoaşte. Luaţi-mă drept zâna cea bună, Tiffany. O zână care îşi dă silinţa să aranjeze lucrurile... La urma urmei, oricine poate face o greşeală într-o zi sau alta, nu credeţi?

Bătrâna doamnă îl fixă îndelung înainte de a se hotărî. Apoi, înainte de a urca scara, murmură ceva de genul: „Afurisită brăţară". Odată ajunsă la etaj, îl conduse pe Sam într-un mic birou tapetat cu acuarele insipide şi descuie sertarul de la masa de lucru pe care se îngrămădeau nişte cataloage de grădinărie.

— Îmi promiţi că n-o să le dezvălui că eu am luat-o?

Samuel dădu din cap afirmativ.

— Dacă aş fi vrut să vă denunţ, domnişoară Mac Pie, mi-ar fi fost de ajuns să anunţ poliţia. Dar v-am spus, vreau ca totul să se rezolve în linişte.

Bătrâna domnişoară păru mulţumită. Vârî mâna în sertar şi scoase din el o pungă din catifea albastră, legată cu şnururi. Desfăcu funda care o închidea şi încet, foarte încet, răsturnă conţinutul pungii. Cercul de aur alunecă în palma ei şi păru cuprins de un uşor tremur.

— E totuşi minunată, oftă ea.

Samuel făcu un pas, cu privirea atrasă de eleganţa selectă a Cercului de aur. De la această distanţă, semăna ca un frate cu brăţara lui Merwoser, numai că avea ceva mai rafinat ce nu se putea defini, de parcă fusese şlefuit de un număr şi mai venerabil de secole. Spre deosebire de cealaltă brăţară, strălucea mai puţin şi, deşi de o frumoasă culoare aurie, nu părea să emită o lumină proprie.

Samuel se apropie şi mai mult, sub privirea uluită a bătrânei doamne.

— Îmi închipui ceea ce simţiţi, şopti el pentru a o consola. Dar dumneavoastră ştiţi la fel de bine ca şi mine că trebuie înapoiată doamnei Faulkner.

Degetele sale se strânseră în jurul bijuteriei, şi în momentul acela, din stradă se auzi un zgomot de motor... Sam se repezi la fereastra care dădea spre grădină: maşina mamei sale urca strada în direcţia casei cu nr. 26. Rămase ca împietrit... Era acolo, era în viaţă. N-o putea vedea, pentru că nu era în partea care trebuie, dar era maşina ei! O urmări cu ochii până la colţ şi reuşi în fine să se smulgă din toropeala sa: trebuia să ajungă la ea, înainte să apară Rudolf.

— Trebuie să plec, exclamă el. Eu... apreciez cu adevărat gestul dumneavoastră, domnişoară Mac Pie. Şi totul o să rămână între noi, vă dau cuvântul meu.

Îi adresă un scurt salut şi se retrase spre scară, băgând de seamă, în momentul în care îşi strecura Cercul de aur în buzunar, că acesta strălucea intens ca şi cum ar fi fost deodată luminat... Un semn bun?

Ieşi de la nr. 18 şi îşi recuperă bicicleta din tufiş, dar în clipa în care se urcă pe ea, simţi din nou o arsură puternică în gamba dreaptă. Scoase un strigăt înăbuşit şi încremeni pe loc. Ceea ce crezuse a fi un junghi era pesemne o ruptură musculară... I se mai întâmplase o dată în timpul unui antrenament de judo: se rănise la gleznă şi fusese nevoit să rămână două zile întins în pat. Două zile fără să-şi mişte nici măcar degetul mic. Ceea ce însemna şi că din acest moment trebuia să-şi ia adio de la bicicletă...

Sam îşi continuă drumul pe jos, ţinându-se de şoldul drept. Urcă strada şchiopătând şi, ajuns în locul unde aceasta cotea, zări pe trotuar, la vreo douăzeci de metri, o mică maşină care nu se aflase acolo adineauri. Un model banal, de un negru obişnuit şi cu un aspect perfect inofensiv. Numai că era garată chiar în dreptul casei familiei Faulkner...

XXVII

Atât de aproape de ţintă...

Samuel urcă aleea pietruită de la nr. 26 cât de repede îi îngăduia durerea provocată de junghi. Motorul maşinii era încă fierbinte, ceea ce însemna că proprietarul ei nu coborâse de mult. Proprietarul ei... Rudolf?

Înaintă până la garajul în care maică-sa îşi garase maşina şi nu se putu abţine să nu mângâie caroseria frumosului Chevrolet roşu. Trei ani de când n-o mai atinsese. Trei ani de când o vedea în coşmarurile sale zdrobită şi presată precum o bucată obişnuită de tablă sub un rulou compresor. Şi iată că ea era aici, sub ochii săi, intactă! Prin geam, putea chiar zări pe bancheta din spate personajele de plastic din colecţia sa de Playmobil... Se înfioră de emoţie şi trebui să-şi revină repede: nici vorbă să se lase furat de nostalgie.

Din garaj, Sam traversă spălătoria şi trecu în bucătărie, unde respiră cu plăcere mirosul de scorţişoară şi de prăjitură. Uitase

cât de mult frumoasa încăpere năpădită de soare avea parfumul anilor când fusese fericit... De câte ori nu venise să se aşeze aici, la masa de stejar, numai pentru plăcerea de a-şi face temele, în timp ce mama sa pregătea clătite sau prăjituri?

Pătrunse în marele salon în stil colonial, împodobit cu instrumente muzicale şi măşti africane – pasiunea Elisei – şi ciuli urechea. Se auzeau nişte voci depărtate la etaj, venind desigur de la una dintre camerele din capăt.

— Nu glumesc, ameninţa Rudolf.

— Nici eu, îi răspundea maică-sa cu răceală. Te asigur că brăţara era în cutia asta...

— Atunci unde e ACUM? striga Rudolf.

— Nu ştiu...

Uşa unui dulap se trânti, şi Samuel se repezi pe scară. Nu fu în stare totuşi să ajungă foarte departe: arsura difuză care i se răspândea până în burtă deveni deodată mai precisă şi mai pătrunzătoare, de parcă o lamă de ras i-ar fi tăiat cu meticulozitate pielea. Secerat în plină cursă, se prăbuşi lângă balustradă ţinându-se de şold. Insuportabil, era insuportabil! Avea impresia că i se deschidea pântecele!

— Şi acolo, în sertarul acela, ce e? se enerva Rudolf.

Sam strânse din dinţi ca să nu geamă. Ar fi vrut să fie în stare să-şi reia mersul, dar picioarele refuzau să-l susţină. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, îşi săltă cămaşa: nimic, nicio urmă, nici de tăietură, nici de sânge. Şi totuşi, îi venea să urle de durere! Un cuţit nevăzut îi sfâşia măruntaiele, la nivelul cicatricei... Cicatricea sa... Apendicita... Apendicita, desigur! Asta era singura explicaţie posibilă! N-avea nicio legătură cu bicicleta, nici cu junghiul. Ceea ce simţea, era ceea ce un alt sine suferea în

aceeaşi clipă la clinica din Sainte-Mary! După criza de apendicită, bisturiul chirurgului!

Samuel se forţă să-şi stăpânească respiraţia. Da, era nevoit să procedeze aşa... Într-un fel sau într-altul, trebuia să fie în legătură cu trupul sau sufletul lui Sam pe care-l avea cu trei ani în urmă – de unde şi amintirile atât de vii care-l asaltaseră adineauri. Iar dacă anestezia pe care o suferise dublura sa îl scăpase de implozie cerebrală, asta nu-l împiedica să trăiască de la distanţă agresiunea pe care o reprezenta intervenţia chirurgicală.

— Te previn că, dacă nu-mi găseşti imediat această brăţară, continua Rudolf la etaj, lucrurile o să se termine prost...

Samuel trase o gură de aer şi făcu un efort deosebit pentru a se putea ridica. Durerea era tot acolo, intolerabilă, sfâşietoare, şi, cu toate astea, nu avea nicio cauză adevărată, nu era decât ecoul unei operaţii care se derula în altă parte. Nu era carnea lui cea care era acum răscolită, nici apendicele său bolnav care urma să fie secţionat... Fusese *deja* operat, avea deja cicatricea, nu mai risca nimic! Şi dacă dădea dovadă de destulă voinţă, dacă reuşea să-şi domine această iluzie de suferinţă...

Încovoiat, Samuel izbuti să urce o treaptă, apoi a doua. Maică-sa era sus, acesta era singurul lucru care conta.

— Minţi, se enerva Rudolf, minţi încă de la început! Ca şi soţul tău!

— Îl cunoşti pe soţul meu? se miră Elisa.

— Nu numai că îl cunosc! Şi dacă azi o să ţi se întâmple ceva, va fi numai şi numai din vina lui...

Samuel îşi muşcă buza şi trebui să-şi ridice piciorul drept cu ambele mâini pentru a se ajuta să urce ultimele trepte. Camera părinţilor săi, la capătul culoarului, i se părea de neatins.

— Cum de-l cunoşti pe soţul meu? îl întreba Elisa, uluită.

— Ar dura prea mult să-ţi explic. Tot ce pot să-ţi spun e că Allan are o datorie faţă de mine. O datorie importantă. Şi am impresia că tu vei fi cea care o va plăti...

Se auzi un pocnet sonor, ca o palmă, urmat de o exclamaţie de surpriză care îl îngheţă pe Samuel.

— Asta nu e decât un început pentru ceea ce te aşteaptă, continua Rudolf. Număr până la trei. Dacă la trei nu am brăţara, îţi spun că poţi să-ţi iei adio de la soţul tău drag. Unu...

Samuel înainta pe culoar sprijinindu-se cum putea de pereţi. Nu va ajunge niciodată destul de repede. Rudolf avea să-i omoare mama fără ca el să poată mişca un deget... Închise pleoapele în disperare de cauză şi încercă să-şi adune puţina energie care îi rămânea pentru a-şi încetini ritmul cardiac... Degeaba... Era imposibil să se concentreze, atât de tare îi acapara mintea arsura din burtă.

— Doi...

— Te asigur că habar n-am unde e această brăţară, protesta Elisa, terorizată. Dacă aş şti, aş...

Sam încercă atunci să strige, pentru a o preveni că la el se afla Cercul de aur, dar firavul firişor al vocii care catadicsi să iasă din gura sa fu imediat acoperit de strigătul Elisei, însoţit de un zgomot de mobile. Pesemne că Rudolf o lovise din nou!

Apoi se lăsă tăcerea...

— Trei..., punctă Tatuatul cu satisfacţie.

Samuel nu mai era decât la un metru de uşa întredeschisă. O zări prin ea pe maică-sa întinsă pe mochetă, între un fotoliu şi un gheridon răsturnate. Părea inconştientă.

— Mamă! o imploră el cu o voce cavernoasă. Mamă!

Trecând peste durerea din burtă, năvăli şchiopătând în cameră şi se repezi la trupul neînsufleţit.

— Ce mai e şi...? răcni Tatuatul.

Dar Samuel nu-i dădu atenţie: se lăsă să cadă lângă Elisa care zăcea cu braţele încrucişate, cu o rană sângerândă la tâmplă. Fără să ia în seamă zborşirile lui Rudolf, îşi lipi urechea de pieptul mamei sale: sub bluza cu buline, inima ei continua să bată... Era în viaţă!

— Întoarce-te imediat sau îţi găuresc pielea, vocifera Rudolf.

Samuel ezită o clipă, apoi făcu ce i se ceruse. Maică-sa nu era moartă, asta era lucrul cel mai important... Prin urmare, se răsuci uşor şi încercă să facă o figură bună. Acel Rudolf care se afla în faţa lui părea mai tânăr decât cel pe care-l întâlnise în prezentul său – mai puţine riduri la coada ochilor, părul mai negru, în ciuda tâmplelor deja grizonante, silueta mai zveltă... În schimb, avea aceeaşi privire dură şi răutăcioasă şi acelaşi maxilar crispat, cel al unei fiare nerăbdătoare să-şi dea gata prada. Purta un costum de vară gri-deschis şi aţintea asupra lui Samuel un pistol cu o ţeavă neobişnuit de lungă – să fi fost un amortizor?

— Sângerează, şuieră Sam cât putu de tare. Trebuie s-o ducem la spital.

— Te-am auzit strigând „mamă" când ai intrat, nu? Ce mai e şi cu tâmpeniile astea?

Samuel făcea eforturi pentru a-şi păstra o atitudine demnă, în ciuda cleştelui care-i strângea burta.

— Răspunde, insistă Tatuatul. De ce i-ai zis mamă? Ea nu are decât un fiu în vârstă de zece ani după cât ştiu. L-am văzut de mai multe ori şi...

Aerul său deveni inchizitorial:

— Şi veşmintele astea de in de unde le ai?

— E rănită la frunte, continuă Sam silindu-se să articuleze. Trebuie neapărat s-o îngrijim.

Rudolf se aplecă spre el fără să lase arma în jos.

— Incredibil! exclamă el. Semeni cu el, da... Dar ceva mai în vârstă!

Făcu atunci doi paşi înapoi, de parcă şi-ar fi dat seama.

— Ridică-te, îi porunci el. Ridică-te!

Samuel făcu o grimasă şi trebui să se răsucească pentru a se ridica în picioare.

— Spune-mi de unde vii, îi ordonă Rudolf. Te sfătuiesc să nu mă minţi.

Samuel clipi din ochi şi simţi că încă nu era în stare să se concentreze îndeajuns pentru a-şi controla pulsaţia cardiacă. Ce putea face, în aceste condiţii? Cum să-l convingă pe Rudolf să-i cruţe mama? Doar dacă... Poate că avea un argument la care Tatuatul s-ar putea dovedi sensibil. Un argument pe care îl folosise chiar el după răpirea Aliciei...

— Vin să-ţi propun un schimb, declară Sam dregându-şi glasul.

— Un schimb, nimic mai mult! Şi ce fel de schimb, mă rog?

— Dacă pleci şi-o laşi pe mama în pace, îţi dau Cercul de aur.

O fulgerare de lăcomie sclipi în ochii Tatuatului, în timp ce un uşor tremur îi mişca colţul buzelor.

— Prin urmare, e la tine, deduse el. L-ai adus din epoca ta, nu-i aşa? Cât? Patru ani din viitor? Cinci ani?

— Cam aşa, da.

— Şi aş putea să ştiu de care piatră te foloseşti?

— Aceea a lui Barnboim.

— Aceea a lui Barnboim, ca să vezi... Vrei să spui că Martha îţi permite să te plimbi prin casa ei? Credeam totuşi că am exclusivitatea!

— Am... am avut noroc, argumentă Sam. Am profitat de un moment în care nu mă vedea.

— Noroc, ai? repetă Tatuatul. N-am încredere în oamenii care au noroc, sunt periculoşi. Căci împotriva norocului nu prea poţi face mare lucru, nu crezi? Doar atunci când începe să se schimbe, desigur... Aşadar, unde-i brăţara?

— O să-ţi spun unde e după ce chem ajutoarele, improviză Sam. Şi dacă îmi promiţi că pleci imediat.

Tatuatul dădu din cap:

— Evident... Eu te las să chemi ajutoare şi tu, în schimb, îmi indici locul unde se află Cercul de aur. Un târg cinstit, fără îndoială.

Zâmbetul său viclean îi dezminţea totuşi amabilitatea spuselor.

— Ei, reluă el, să încercăm să reflectăm. Tu debarci aici în momentul în care eu sunt pe punctul... să zicem, de a aranja lucrurile cu maică-ta. E cât se poate de clar că vii chiar din viitor, cel puţin dacă mă gândesc cine eşti, şi anume fiul lui Allan, cu vârsta pe care o ai şi n-ar trebui s-o ai, şi cu această costumaţie care face cât orice mărturisire. Ca să nu mai vorbesc de mina asta a ta ca de tabletă de aspirină, care ar putea fi un efect secundar al călătoriei. Chestiunea devine atunci: de ce să-ţi bagi nasul tocmai azi?

Rudolf se deplasă puţin în stânga, astfel încât să-i aibă în acelaşi timp atât pe Elisa, cât şi pe fiul ei în bătaia armei.

— Aş putea sugera o ipoteză? continuă el. Să presupunem că mica mea conversaţie cu mama ta s-a sfârşit prost. Totul e posibil, nu-i aşa? Şi ca tu, undeva în viitorul tău, să-ţi fi pus în cap că ai putea schimba ceva. Cu condiţia să te întorci înapoi în timp, desigur, şi să-mi aduci Cercul de aur. Chiar în această după-amiază. Asta ar putea explica totul, nu? Nu ştiu cum ai reuşit să faci asta, dar adevărul e că te afli aici. Şi, în mod logic, trebuie să ai obiectul schimbului la tine. Asupra ta, chiar... Aşa că, dacă nu vrei să-ţi zbor creierii într-o epocă în care n-ai niciun motiv să mori, te sfătuiesc să ridici gheridonul şi să pui brăţara pe el. M-am făcut bine înţeles?

Tatuatul alătură un gest spuselor sale şi întinse braţul la înălţimea ochilor lui Sam.

— Pot să şi număr până la trei, dacă preferi.

Avea de gând să tragă, evident: nu era nicio fărâmă de milă în privirea sa. Şi după fiu, avea să se descotorosească şi de mamă. Samuel se gândi să-i azvârle măsuţa în faţă, dar era mult prea slăbit. Abia dacă mai avea atâta putere cât să-l urască... Lucrul cel mai important, deocamdată, era să rămână în viaţă pentru a o putea proteja pe Elisa. Şi să prindă momentul în care Rudolf avea să comită o greşeală.

Sam sfârşi deci prin a se apleca ţinându-se de o coastă şi muşcându-şi limba ca să nu ţipe. Ridică măsuţa în picioare şi scoase din buzunar Cercul de aur original – cel pe care abia îl recuperase de la domnişoara Mac Pie – pe care-l aşeză pe tăblia neagră a gheridonului. Ai fi zis că un soare orizontal apunea pe o mare de abanos...

— Străluceşte, murmură Rudolf, străluceşte minunat. Numai un călător îl poate face să strălucească, mai ştiu şi eu câte

ceva... Brăţara asta era a mea, vezi tu, iar tatăl tău mi-a furat-o. Asta se petrecea acum douăzeci de ani. Într-un fel, tu ai reparat greşeala comisă de el.

— În cazul ăsta, ar fi drept să ne laşi în pace, propuse Sam. Ia brăţara şi du-te. Îţi jur că n-o să te denunţăm.

— Nici nu mă îndoiesc că n-o să mă denunţaţi, aprobă Tatuatul. Dar trebuie să fiu şi prudent: de unde ştiu eu că nu eşti înarmat? Nu mi-ar plăcea deloc să profiţi de plecarea mea pentru a-mi trage un glonţ în spate. Aşa că goleşte-ţi şi celălalt buzunar, băiete, căci mi se pare foarte umflat.

Dacă n-ar fi fost deja livid, Samuel s-ar fi îngălbenit fără îndoială. Cel de al doilea Cerc de aur... Nu avusese nici măcar inteligenţa să-l pună la adăpost!

— Asta e o ezitare suspectă, mormăi Rudolf. Vrei să te ajut să te hotărăşti?

Îşi coborî cu câţiva centimetri arma şi o îndreptă spre faţa Elisei.

— Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru ea. Atât de aproape de ţintă, ar fi păcat s-o pierzi, nu?

Samuel crezu că o să se prăbuşească. Dacă se despărţea şi de brăţara lui Merwoser, nu va mai avea niciun mijloc de a o aduce pe maică-sa în prezentul său, nici, *a fortiori*, de a se întoarce... De altfel, se simţea atât de sleit...

— Cu atât mai rău pentru tine.

— Aşteaptă, bolborosi Sam.

Îşi strecură mâna în celălalt buzunar, scoase portcheiul în formă de dog al Marthei Calloway şi îl lăsă să cadă pe gheridon.

— Nişte chei, rânji Tatuatul. Impresionant... Şi restul?

Mecanic, Sam dădu la iveală brăţara lui Merwoser, care, împodobită cu cele şase discuri ale lui Thot, începu să sune ascuţit în tăcerea lăsată. Rudolf o privi cu o expresie lacomă.

— Nu se poate! Şi al doilea Cerc de aur! Dar eşti o adevărată mină, băiete! Întoarce-ţi totuşi buzunarele pe dos, să văd dacă nu mai ai şi altceva. Hai!

Samuel se execută din nou şi adăugă la captura care se îngrămădea pe gheridon moneda găurită din 11 iulie. Rudolf îi făcu semn să se îndepărteze lângă oglinda din fund şi se apropie de comoară. Inspectă mai întâi cele două cercuri de aur rămânând cu un ochi îndreptat spre Sam şi, deşi se silea să nu se trădeze, părea să simtă o plăcere maladivă gândindu-se la tot ceea ce îi puteau permite aceste bijuterii să săvârşească. Apoi se interesă de piesa din 11 iulie şi pocni din limbă într-un fel dezaprobator.

— Ia zi, băiete, nu cumva discul ăsta al lui Thot îmi aparţine? Unde ai dat de el?

Oare trebuia să-i spună adevărul? Biserica celor şapte resurecţii şi toate celelalte? Şi să-i dea astfel nişte idei periculoase pe care oricum le avusese mai adineauri? Samuel socoti că nu.

— În prezentul meu, o trânti el.

— Dar cum? Unde anume în prezentul tău?

— Păi... La Chicago, minţi Sam. La sediul lui Arkeos.

— Ştii şi despre Arkeos? Desigur... Sub aerele tale de copilul tatei, eşti un adversar redutabil, s-ar zice.

Rudolf îl privi de parcă ar fi încercat să-l evalueze, apoi declară:

— În alte împrejurări, poate că am fi putut lucra împreună, cine ştie... Poate că ai fi fost mai curajos şi mai clarvăzător decât tatăl tău. Poate că tu nici nu m-ai fi trădat...

Samuel auzise deja genul acesta de discurs. În general, treaba asta se termina foarte prost.

— Îmi pare rău, băiete, dar viaţa e făcută din alegeri şi eu nu pot să vă las în spatele meu, nici pe tine, nici pe maică-ta. Aici ne despărţim.

Samuel văzu gaura amortizorului întorcându-se spre el asemenea unui ochi metalic şi vizându-i mijlocul frunţii. Dacă ar fi avut măcar puterea să i se împotrivească, să încerce ceva... Dar trupul său nu mai era decât oboseală şi suferinţă.

— Pot măcar s-o îmbrăţişez pe mama? se auzi el spunând rugător.

Tatuatul ridică din umeri, cu un aer de mare domn.

— Nu sunt un monstru, totuşi. Dar fă-o repede, mi-e groază de efuziuni.

Sam se prăbuşi lângă Elisa fără să se mai îngrijească de arsura care îi ardea pântecele. Oricum, n-avea să mai dureze mult. O privi pentru ultima oară pe maică-sa şi o găsi atât de frumoasă, atât de înduioşătoare... Părea adormită, cu o floare roşie la tâmplă. I-ar fi plăcut să-i vorbească, să-i ceară iertare, să-i spună cât de rău îi părea că nu fusese la înălţime. Să-i spună şi cât de mult fusese o mamă minunată şi că, indiferent că avea să moară, prefera ca asta să se întâmple lângă ea.

— Ajunge, interveni Rudolf. În genunchi.

Samuel strânse mâna mamei într-a sa. Iată, gândi el, a sosit ceasul... Simţi sub degetele sale micul inel din aur, simbol al dragostei pe care Elisa şi Allan şi-o juraseră. Un simbol veşnic, al cărui fruct era el, Samuel.

— Grăbeşte-te, scrâşni Tatuatul, sau încep cu ea.

Ca un ultim semn adresat părinţilor săi, Sam mângâie inelul. Poate că dragostea era singurul lucru cu adevărat veşnic pe lumea asta! Îngenunche pe mochetă, aproape resemnat că avea să moară, când o idee fulgerătoare îi trecu prin minte. Inelul... Chiar, de ce nu inelul?

Ridică atunci capul spre călăul său.

— Înainte de a trage, Rudolf, spuse el cu o voce răguşită, aş vrea să-ţi mai fac o ultimă propunere. Dacă ne cruţi pe mama şi pe mine, îţi pot oferi ceva cu mult mai de preţ decât Cercul de aur. Pot să-ţi ofer inelul veşniciei...

XXVIII
În portbagaj

Samuel nu mai era decât un mic lucru zdrobit aflat în portbagajul unei maşini. Durerea sa din şold era atât de ascuţită, încât îl obliga să stea în poziţie fetală, şi fiecare zdruncinătură a vehiculului îi smulgea un ţipăt. Nu mai era doar arsura de adineauri, ci şi senzaţia că i se amputase o bucăţică din trup: simţise taman clipa în care chirurgul îi secţionase apendicele, şi acum ar fi putut jura că un ac intra şi ieşea din burta sa. Dacă la asta mai adăuga şi spaţiul strâmt, căldura şi zgomotul asurzitor...

Dar era în viaţă. Ca şi Elisa, de altfel, care se afla pesemne undeva pe bancheta din spate a automobilului, cufundată în ceţurile inconştienţei. Căci acesta era primul miracol al inelului veşniciei, acela de a fi prelungit *in extremis* existenţa mamei şi a fiului... Rudolf nu ezitase într-adevăr să realizeze avantajul pe

care îl putea scoate de la un astfel de obiect. Cântărise câteva secunde pro şi contra, apoi declarase:

— Te-ascult...

Sam îi povestise că, în cursul unei călătorii la Roma, în 1527, îi căzuse în mână o lucrare secretă, Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, care tăinuia toate informaţiile necesare descoperirii inelului – cu condiţia să deţii cele două cercuri de aur, desigur.

— Ce fel de informaţii? îl chestionase Tatuatul.

Aici Samuel trebuise să dea dovadă de putere de convingere. Pretinsese că Tratatul era plin de indicaţii – ceea ce era exact – şi că lui îi era imposibil să decidă *a priori* care dintre ele erau folositoare, şi care nu. Dar afirmase că, odată aflat la locul potrivit – mormântul lui Setni, în cazul de faţă –, va putea să se orienteze şi să descopere inelul.

— Primul meu gând ar fi că încerci să câştigi timp, remarcase mai întâi Rudolf. Dar întâmplarea face că am auzit şi eu vorbindu-se despre Tratat şi, din câte ştiu, seamănă cu ceea ce-mi spui. Şi, pe cinstea mea, de vreme ce ai reuşit să aduci cele două cercuri de aur, meriţi să-ţi acord încrederea, nu? Prin urmare, tu şi mama ta veţi beneficia de un răgaz... Doar un răgaz, pricepi? Dacă nu-ţi ţii promisiunea, să fii fără grijă, eu o să mi-o respect pe-a mea.

Îl condusese apoi până la garaj, sub ameninţarea pistolului, şi-l obligase să intre în portbagajul Chevroletului. În minutele următoare, Sam percepuse nişte zgomote de portieră, apoi un „uf" de uşurare când Tatuatul aşezase ceva greu pe banchetă. După care bătuse în capacul portbagajului.

— Maică-ta e în spate, şoptise el prin caroserie, putem pleca. Dacă o să te porţi cum trebuie, totul o să fie cum nu se poate mai bine.

Maşina demarase chiar în momentul în care, în blocul operator al clinicii din Sainte-Mary, bisturiul chirurgului tăia apendicele *alter ego*-ului său, şi Sam nu putuse face altceva decât să se chircească şi mai mult...

Traseul fusese relativ scurt, ceea ce părea să confirme că destinaţia aleasă era strada Barnboim. Între două drumuri dus-întors ale acului imaginar în plaga sa imaginară, Sam se întrebase dacă nu îşi luase un risc mult prea mare promiţându-i Tatuatului inelul veşniciei. Dacă vreodată acesta avea să pună mâna pe el, nici nu voia să-şi închipuie ce fel de catastrofă ar putea rezulta de aici. Dar, în afară de faptul că asta fusese din partea lui un reflex de supravieţuire, Sam spera că, odată ajuns în mormântul lui Setni, o să-şi recupereze îndeajuns din puterile sale pentru a-l face pe Rudolf inofensiv. Aceasta era în orice caz cea mai bună scuză pe care şi-o putuse găsi...

Maşina se opri în mijlocul unui concert de lătrături, şi Sam trebui să mai rabde minute bune închis în portbagaj, în vreme ce motorul continua să meargă şi nu auzea decât frânturi ininteligibile dintr-o discuţie. În fine, capota se deschise şi fu nevoit să-şi ducă mâinile la ochi pentru a nu fi orbit de lumină.

— Mama ta e bine păzită, îl avertiză Tatuatul. La cea mai mică abatere din partea ta, câinii Marthei îşi vor găsi o plăcere din a-şi lua masa mai devreme. Dacă intri cuminte în casă, dimpotrivă, nu i se va întâmpla nimic.

Samuel se chinui de mama focului pentru a se îndrepta de şale. Chevroletul fusese garat în curte, între cuşti, şi Rudolf, care îşi ţinea arma la şold, avusese timp să se şi schimbe. Purta acum un costum de in foarte asemănător cu cel al lui Samuel şi arunca priviri scurte în jur. Dar vecinii nu păreau să se intereseze de

hărmălaia ce venea de la bătrâna Calloway: pesemne că se obişnuiseră.

Sam urcă cu destulă greutate treptele peronului, mai ales că doi dintre câini se învârteau în jurul lui lătrând, plini de bale, de parcă erau nerăbdători să testeze gustarea. Intră în salonul în care domnea un miros oribil de grajd, şi uşa se închise în urma lui înainte de a fi făcut trei paşi.

— El e? mormăi Martha Calloway.

— Da, el, admise Rudolf.

Martha Calloway se plantă în faţa tânărului şi îi lipi puşca sub bărbie.

— Cum ai făcut ca eu şi bebeluşii mei să nu te putem vedea? îl întrebă ea.

— Am avut noroc, îi răspunse Sam, dându-şi silinţa să-i susţină privirea.

Femeia avea aerul unui câine bătrân, cu obrajii căzuţi şi cu părul pieptănat cu cărare la mijloc, care lăsa să spânzure două tufe de peri de fiecare parte a capului. Un câine care fuma, pe deasupra, căci avea şi un chiştoc galben lipit la colţul buzelor, ceea ce făcea ca vorba să-i fie greoaie.

— Noroc, pe dracu', bombăni ea, înfigându-i ţeava puştii în gât.

— Ajunge, interveni Rudolf, obligând-o să-şi lase arma în jos. Mai am încă nevoie de el, deocamdată. Ocupă-te mai degrabă de ea.

Arătă spre Elisa care, cu un căluş în gură şi cu mâinile legate, zăcea în continuare inconştientă, întinsă pe o canapea jerpelită, în culori stinse. Trei dogi stăteau smirnă lângă ea, cu limba ieşită din gură, scoţând mici gemete la intervale regulate.

— Nu există riscul să-şi ia zborul! rânji Martha Calloway.

— Cheile sunt în maşină, continuă Tatuatul. Ştii ce ai de făcut?

— Ajunge, ce-s proastă, se ofuscă bătrâna. La 16,30 precis, dacă nu vă întoarceţi până atunci, o prăvălesc pe frumoasa doamnă cu maşina ei cu tot de pe colinele de la Doomsday. Dar asta înseamnă un supliment pentru taxi, domle, e cazul să ştiţi. Un fleac de supliment, chiar...

— Nicio problemă, i-o reteză Rudolf. Dacă îşi revine până atunci, ai grijă mai ales să nu-ţi scape.

— Dacă fiul mi-a tras clapa o dată, scrâşni îmblânzitoarea de fiare, mama nu va reuşi să mă păcălească, crede-mă! Şi dacă tot suntem aici, când o să-mi dea înapoi hoţomanul ăsta mic cheile pe care mi le-a şterpelit?

— După, după, făcu Rudolf agasat. Pe moment, are altceva de făcut. Tu, vino pe aici...

Tatuatul îl împinse pe Samuel pe scara care ducea în pivniţă, şi mai mulţi dogi se hotărâră să-l escorteze adulmecându-l şi apucându-l uşor de manşeta pantalonului.

— Dalgon! tună Martha Calloway făcând să se cutremure pereţii. Culcat!

Ca şi cum ar fi fost electrocutat violent, cel mai mare dintre moloşi se întoarse, cu spinarea lăsată în jos, imitat imediat de cei trei amici ai săi.

— Puteţi coborî liniştiţi, bebeluşii mei o să fie foarte cuminţi, adăugă ea cu un zâmbet matern.

Samuel deschise calea cu un pas nesigur, bucuros că de această dată lumina din subsol era aprinsă. Sub strălucirea neonului,

pivniţa avea acelaşi aspect de încăpere ticsită de lucruri, dar măcar devenea cu putinţă să circule fără să se poticnească de ele.

— În fund, îi porunci Rudolf.

Spaţiul din jurul pietrei sculptate era degajat şi dulapul alb care se afla alături era de astă dată deschis. Era vorba desigur despre dulapul personal al Tatuatului: costumul său gri, precum şi alte lucruri erau atârnate acolo, iar o poliţă era umplută de un teanc de ţinute de „călătorie". Pe partea interioară a uşii, exista un semn al lui Hathor pictat în negru.

— Recunosc că locul ăsta are ceva sordid, strecură Rudolf, dar în asta constă şi importanţa lui. În acest loc cu gunoaie şi câini, micul meu secret a fost foarte bine păzit până acum. Cel puţin, până a ajunge tu aici... Hai, întinde braţele la spate.

Samuel se conformă, şi Tatuatul apucă un pantalon de in pe care i-l înnodă în jurul încheieturilor în loc de cătuşe. Sam nu se putu abţine să nu geamă de durere, nu pentru că legătura era prea strânsă, ci pentru că această nouă poziţie, cu mâinile la spate, îl obliga să se aplece, dublând apăsarea asupra burţii.

— Va trebui să fii mai puţin mototol dacă vrei s-o ajuţi pe maică-ta, rânji Rudolf. Nu suporţi prea bine decalajul orar? Remarcă, pe de altă parte, că asta îmi convine...

Luă din dulap o cutiuţă neagră pe care o deschise sub nasul lui Samuel. Era vorba despre un deşteptător de voiaj al cărui cadran, odată deplasat, indică ora 16,16.

— Bun, ce s-o mai ocolim... Peste un sfert de oră, Martha o va conduce pe maică-ta la o ultimă plimbare pe dealurile de la Doomsday. Din păcate, având în vedere cum conduce, mă tem ca asta să nu se soldeze cu un accident. O să rămâi orfan,

băiete... Exceptând, desigur, cazul în care tu şi cu mine ne întoarcem destul de repede pentru a o face pe doamna Calloway să nu se mai aşeze la volan.

Închise deşteptătorul şi-l puse la loc.

— Aşa cum ştii poate din experienţă, reluă el, timpul se scurge de şapte ori mai repede în trecut decât în prezent. Altfel spus, odată plecaţi, dispunem de aproape şapte ori cincisprezece minute pentru a ne face treaba. O oră şi jumătate încheiată... Asta ţi se pare de-ajuns?

Samuel dădu din cap în semn de aprobare, deşi nu avea nicio idee cu privire la modul în care avea să recupereze inelul veşniciei. Dar important era să schimbe locul şi să se descotorosească de Rudolf.

— Perfect, aprobă acesta. Acum, continuă el în timp ce scotea din buzunar brăţara lui Merwoser şi cele şase monede ale sale, care disc al lui Thot o să folosim, mă rog?

— Acesta... acesta din sticlă, bâigui Sam. Făcea parte dintr-o bijuterie în formă de scarabeu care datează din vremea lui Setni... Dar cum pot fi eu sigur că ne vom întoarce aici după aceea? avu el tăria să mai întrebe.

— Nicio problemă, îl asigură Tatuatul, ne vom folosi de moneda care te-a adus aici. Când soliciţi un disc al lui Thot pentru a te întoarce într-un loc deja vizitat, el te trimite înapoi după ultima folosire a pietrei. Asta ca nu cumva să pui călătorul faţă în faţă cu el însuşi... Nu ştiai?

Samuel se văzu nevoit să-şi recunoască ignoranţa, ceea ce făcu să se nască un zâmbet de automulţumire pe buzele interlocutorului său.

— Lucrul de care ai fi avut tu nevoie, se umflă el în piele, ar fi fost un profesor adevărat. Până şi cu propriul său fiu, am impresia că Allan a ratat totul...

— Ne pierdem timpul, se mulţumi să spună Samuel.

— Ai dreptate, băiete, ne pierdem timpul! Şi ce poate fi mai preţios decât timpul, nu-i aşa? Atunci, să pornim.

Închise dulapul, îşi cântări o clipă pistolul şi trecu în spatele prizonierului parcă pentru a-l călăuzi spre piatră. Dar în timp ce Samuel se pregătea să înainteze, Rudolf profită de poziţia sa pentru a-i aplica o puternică lovitură cu patul armei în ţeastă. Sam avu impresia că tavanul pivniţei i se prăbuşea în cap şi totul se cufundă în beznă.

XXIX

Doi sori nu pot străluci în acelaşi timp

Nu-l mai durea burta, acesta fu primul lucru de care deveni conştient când se trezi. Nu mai era acea arsură atroce ce-i mistuia şoldul, nici acul care-şi dădea toată silinţa să-l tortureze. În schimb, avea o altă durere la nivelul cefei, şi era prăbuşit jalnic pe solul tare şi îngheţat, cu mâinile legate la spate. Un peşte mort în adâncul unui frigider... În jurul lui domneau tăcerea şi bezna absolute. De cât timp zăcea acolo? Şi unde dispăruse Rudolf?

Sam scuipă ţărâna din gură şi se răsuci pentru a se putea ridica. Reuşi să se salte în picioare sprijinindu-se de un bloc de piatră dreptunghiular în care i se păru că recunoaşte sarcofagul lui Setni. Acesta nu era la locul său, ceea ce lăsa să se înţeleagă că aterizaseră la timpul potrivit... Când Sam călătorise prima dată la Teba, într-adevăr, lucrările la mormânt erau pe punctul de a lua sfârşit, dar sicriul însuşi nu fusese încă instalat. Sam trăise astfel mai multe zile împreună cu lucrătorii însărcinaţi

cu decoraţiunile mormântului, înainte de a reuşi să-l întâlnească pe Ahmusis, chiar fiul lui Setni, care îi încredinţase scarabeul de sticlă graţie căruia se putuse reîntoarce.

Sam schiţă trei paşi într-o parte şi se lovi de un zid. Din câte îşi amintea, dimensiunile trebuiau să corespundă cu aproximaţie celor ale camerei mortuare: ceva mai mult de patru metri pe patru, cu sarcofagul în mijloc. Un indiciu în plus... Dar asta nu explica totuşi ce i se putuse întâmpla lui Rudolf. Se rătăcise pe drum, înghiţit cumva de vreo falie temporală? Ar fi fost o veste excelentă, numai că nu se zărea nicio urmă de Cerc de aur – de cercuri de aur, chiar – de care Sam avea atâta nevoie pentru a se putea întoarce. Or, el trebuia să se mişte repede şi, pentru început, să se debaraseze de legătura care-i imobiliza încheieturile...

Sam se strecură de-a lungul pereţilor, lovindu-se de un fel de oală sau cufăr care scoase un sunet înfundat. Obiecte ori produse destinate ultimei călătorii a marelui preot... Când Sam părăsise acest loc după întrevederea lui cu Ahmusis, mai multe piese din mobilierul funerar erau deja aduse, ceea ce părea să confirme prima sa intuiţie.

Nişte paşi răsunară undeva sus şi Sam îşi ridică privirile. O lumină portocalie tocmai releva gaura practicată în mijlocul tavanului. Orificiul, destul de larg, reprezenta singura cale de acces în încăpere. La origine, o scară de frânghie permitea intrarea şi ieşirea, dar pesemne că cineva o îndepărtase de acolo. Şi acest cineva...

— Iată că totuşi te-ai trezit! clamă vocea îndepărtată a lui Rudolf. Sunt mai bine de zece minute de când mă plimb, am crezut că hibernai!

Se aplecă pe vine la marginea găurii şi mişcă torţa pe care o ţinea îndreptată spre Sam, înainte de a adăuga:

— Şi Elisa? La ea nu te gândeşti? Nu eşti aici ca să stai comod!

— Doar tu eşti cel care m-a pocnit! protestă Sam.

— Normal că te-am pocnit! Mă iei drept un începător? Tu crezi că eu aş fi supravieţuit tuturor acestor călătorii, dacă n-aş fi fost puţin neîncrezător?

Îşi trecu torţa în mâna stângă, apoi îşi scoase arma pe care o aţinti asupra lui Sam.

— Ştii ce? Am avut două surprize plăcute debarcând aici. Prima, aşa cum speram, e că Cercul de aur nu te ia la bani mărunţi când îl pui în scobitura pietrei. El este parte integrantă din căile timpului sau ceva de felul ăsta... Oricum ar fi, mi-am putut transporta atât pistolul, cât şi brăţara. Practic, nu?

Jubila.

— Cealaltă veste bună e că, atunci când am sosit, se afla o torţă care ardea frumos pe pământ. Ai fi tentat să crezi că precedentul nostru vizitator o lăsase pentru a o găsi noi. Or, precedentul vizitator...

Nu-şi termină fraza, convins că Sam îl înţelegea şi din jumătăţi de frază. Dacă teoria sa era exactă, atunci un călător, utilizând un disc al lui Thot pentru a reveni într-un loc deja vizitat, se vedea reexpediat pe loc la puţin timp după ultima sa trecere. Cu alte cuvinte, erau şanse mari ca torţa în chestiune să fi fost aceea pe care Samuel o lăsase după întrevederea sa cu Ahmusis!

— Ce ironie, nu-i aşa!? îl luă în râs Tatuatul. Ca şi cum tu ai fi ţinut să luminezi acest moment unic în care eu mă pregătesc să devin nemuritor! Şi acum, băiete, adăugă el cu o voce grăbită, nu mai rămâne decât să-ţi termini treaba. Unde-i inelul?

Samuel nu răspunse, căutând printre obiectele funerare unul care să-i vină în ajutor. Două sau trei urcioare de pământ în semiobscuritate, statuete de animale, mai multe jilţuri, o lance... O lance... Dacă reuşea să pună mâna pe ea şi să-şi taie legăturile, poate că avea să izbutească s-o folosească şi ca armă!

— Ai tras deja prea mult de timp, îl preveni Tatuatul, contorul merge!

Sam se deplasă spre peretele cel mai apropiat pe care era înfăţişat un chip mare al lui Thot, înconjurat de o puzderie de personaje reduse ca mărime. Se prefăcu că examinează coroana foarte simplă pe care zeul cu cap de ibis o ţinea în mâinile sale şi, în timp ce făcea acest lucru, scruta lancea aşezată lângă zid la un metru de el. Aducea cu o lance adevărată, cu o lamă adevărată.

— Aş putea începe printr-un glonţ în genunchi, insinuă Rudolf.

Sam închise ochii şi se concentră cu grijă asupra dublei bătăi din pieptul său. Pesemne că locul forfotea de unde pozitive, căci putu să-şi aducă instantaneu la unison pulsaţia inimii cu cea a pietrei. Penumbra se lumină vizibil, dobândind o frumoasă culoare verde-deschis, în timp ce aerul din jur părea să se transforme într-un mănunchi de firişoare instabile. Avu totuşi senzaţia foarte precisă că nu dispunea decât de o capacitate de încetinire limitată – trebuie să spunem că o începuse deja acasă la Martha Calloway! Dar nu avea nici acum de ales!

Cu cotul, făcu lancea să basculeze pe pământ şi să alunece între călcâiele sale, astfel încât s-o oprească. Apoi se aşeză pe vine deasupra părţii metalice şi, după câteva încercări, reuşi s-o întoarcă în sus pentru a o face să taie ţesătura care îl ţinea legat. Simţi cum firele se scămoşau sub acţiunea lamei, dar Rudolf

fusese prevăzător: înfăşurase legătura de mai multe ori şi făcuse mai multe noduri. Treaba risca să dureze prea mult...

În timp ce se silea să scape de legătură, Sam observa camera funerară din jurul lui. Prin forma sa geometrică şi zidurile ei tăiate în stâncă, amintea de un bazin antic plin cu o apă de culoarea ambrei, ieşită de-a dreptul dintr-un basm – de o culoare destul de apropiată, de altfel, de aceea a scarabeului de sticlă. Torţa din tavan proiecta ciudate reflexe cenuşii, şi Rudolf, care o ţinea ridicată, aducea cu o creatură a umbrei pietrificată într-o postură agresivă. Cât priveşte soclul sarcofagului din mijlocul încăperii, acesta era parcă translucid pe alocuri, lăsând să se întrevadă nişte forme ascunse sub ganga pietrei.

— Ei, nu! murmură Sam, lăsând să-i scape un firişor de bule.

Era la fel ca sub tumulul împăratului Qin, când se pomenise într-o grotă cu totul neagră şi când trebuise să-şi sculpteze singur prima sa piatră! Dacă la început, aceasta i se păruse perfect netedă şi obişnuită, odată timpul încetinit, putuse întrezări, în transparenţă, traseul sculpturii ce trebuia realizată. La fel ca şi aici, pe soclul sarcofagului, reuşi să distingă, destul de adânc în materie, contururile unui soare cu raze prelungi...

Samuel strânse din ochi pentru a vizualiza mai bine desenul în incrustaţie. Anumite amănunte insolite, pe care le relevase până atunci fără să le înţeleagă, îi reveneau amestecate în minte, în timp ce fraza sibilină pe care i-o încredinţase împăratul Qin înainte de a muri căpăta deodată o rezonanţă nouă : „Doi sori nu pot străluci în acelaşi timp"... Cei doi sori! Desigur! Asta explica totul! Nu era doar o singură piatră sculptată, ci se aflau două pe soclul sarcofagului! Doi sori! Şi doi sori care nu pot „străluci" împreună, căci ei nu s-ar putea arăta decât la perioade diferite! Asta

justifica senzaţia de înstrăinare pe care o resimţise Sam aterizând în mormânt la epoca în care tatăl său făcea săpături acolo... De această dată, într-adevăr, Sam îşi recăpătase cunoştinţa în preajma obiectelor funerare, pe când în amintirea sa – adică înaintea înhumării lui Setni – piatra sculptată se situa la polul opus, în partea care privea spre capătul încăperii. Lucrul i se păruse insolit, dar el avea atâtea alte griji pe cap în ziua aceea...

Azi, totul îi devenea mai limpede: fiecare extremitate a soclului adăpostea în fapt propria piatră sculptată, dar atât una, cât şi cealaltă nu erau vizibile decât alternativ. Înaintea funeraliilor lui Setni, de pildă, doar cea care era orientată spre capătul camerei mortuare era accesibilă. Pe acolo, de altfel, el şi Rudolf izbuteau să ajungă... Dar după înmormântarea lui Setni – sau cel puţin la o perioadă mai recentă –, călătorul nu mai avea altă alegere decât să se folosească de cel de-al doilea soare, cel orientat spre marea figură a lui Thot şi spre mobilierul funerar. Şi tocmai acest soare Sam îl intuia acum în transparenţă, ghemuit în inima pietrei...

Cât priveşte lucrul ce făcea posibilă o asemenea minune... Poate intervenţia unui sculptor, după îngroparea lui Setni, care ar fi mascat apariţia uneia dintre pietre înainte de a face să apară cealaltă? Sau o magie a marelui preot însuşi, care fusese nevoit să viziteze propriul său mormânt, deoarece ascunsese inelul acolo?

Oricum ar fi fost, Samuel era convins că fraza misterioasă a împăratului Qin se referea fără doar şi poate la camera funerară. *Cei doi sori nu pot străluci în acelaşi timp...* Un fel de cod care, odată decriptat, trebuia să-l conducă la comoara supremă!

Două picături mari căzură de pe fruntea sa, şi Sam deveni conştient simultan de faptul că transpira şi că sudoarea sa nu se datora efortului pe care-l făcea. Totodată, începea să resimtă

un început de crispare în piept. Se încordă din toate puterile sale asupra legăturii care-l ţinea prizonier, dar pantalonul de in era incredibil de rezistent. N-avea să reuşească niciodată să se elibereze înainte de a fi nevoit să-şi slăbească presiunea pe care o exercita asupra curgerii timpului...

Se ridică un moment pentru a încerca să-şi stăvilească durerea care se instala şi remarcă, ridicând capul, că la suprafaţa soclului exista ceva fosforescent. Un fel de cerc, poate chiar două, înconjurând nişte simboluri care străluceau pe masa de piatră. Un indiciu suplimentar!

Înaintă spre bloc pentru a avea inima împăcată: două cercuri gemene – precum cercurile de aur? – emiteau efectiv o lumină opalescentă, fiecare înfăţişând în miezul său un fel de cruce ale cărei braţe erau de fapt alcătuite din patru triunghiuri. Unele dintre aceste triunghiuri – sau era vorba de piramide? – erau în plus garnisite cu mici puncte, situate în mijloc, la bază sau în vârf, după caz.

Samuel rămase câteva secunde contemplându-le. Văzuse deja acest fel de compoziţie în altă parte... În Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, mai exact. O jumătate de duzină de combinaţii de cercuri şi de triunghiuri, în poziţii variate, fără ordine şi sens aparent. Samuel îşi amintea foarte bine că zăbovise în faţa lor, dar fără a fi reuşit să le pătrundă taina. Şi nici acum nu avea răgazul necesar...

Se întoarse spre lance ca să continue încercarea de a se dezlega, reuşind în curând să reteze un nou strat de in. Putea deodată să-şi mişte ceva mai uşor mâinile, dar asta nu însemna că reuşise să scape. Durerea din piept devenea tot mai acută şi întrucât era clar că nu avea să reuşească să se elibereze destul de repede, socoti

că e mai înţelept să nu-l ispitească pe diavol riscând criza cardiacă. În afară de asta, în minte i se schiţa un început de plan...

Sam se plasă din nou în faţa marii figuri a lui Thot mimând o atitudine de uimire, ca şi cum ar fi răsturnat lancea din neatenţie. Apoi clipi din ochi şi un pocnet violent răsună în aerul închis al încăperii, alungat de o detunătură asurzitoare al cărei ecou se repercută dintr-un perete într-altul. Un urcior din teracotă explodă chiar lângă el şi se izbi de peretele aurit. Rudolf trăsese chiar atunci asupra lui de sus!

— Ce-ai pus la cale acolo? urlă Tatuatul.

— Eşti nebun? se revoltă Sam. Ai fi putut să mă omori!

— Păi chiar asta o să ţi se întâmple! răcni Rudolf în culmea furiei. Cu spatele la zid, şi să nu mişti un deget!

Fierbând de mânie, desfăşură scara de frânghie şi lăsă torţa patru metri mai jos. Fără a înceta să-l ameninţe pe Sam cu arma, coborî agăţându-se cu o mână de treptele împletite şi, odată ajuns jos, se repezi asupra băiatului. Îl propti de figura lui Thot şi-i înfipse fără menajamente ţeava pistolului în ochiul stâng.

— Acum, strigă el în gura mare, o să-mi spui ce anume ai pus la cale... Ce mai e şi chestia aia care m-a paralizat?

— Nu ştiu! improviză Sam. Şi mie mi s-a întâmplat ceva ciudat, de parcă nu mă mai puteam mişca! A fost mai întâi lancea asta care a căzut şi apoi...

— Un glonţ în cap, ţipă Tatuatul, asta e ceea ce meriţi! O să-ţi fac o gaură în tărtăcuţa aia a ta împuţită!

— Îţi jur, se apără Sam care se temea să nu-i plesnească pupila sub apăsarea ţevii metalice, n-am niciun amestec în toate astea! Dar cred că am găsit ceva, se grăbi el să adauge. Apropo de inel...

— Apropo de inel, ai? scrâşni Rudolf apăsând şi mai tare.

— Cred că ştiu cum să ajung la el.

— CREZI sau ŞTII, pui de lele?

— Mă... mă gândesc că pot ajunge la el.

Ura fierbinte pe care o împrăştia Rudolf era aproape palpabilă şi, timp de o clipă sau două, Sam crezu cu adevărat că o să-l doboare. Dar Tatuatul se răzgândi.

— Interesul tău e să fii convingător, mormăi el.

— Sunt... sunt sigur că există o a doua piatră sculptată, se avântă Sam. Ascunsă de partea asta a soclului, preciză el indicând cu bărbia capătul cel mai apropiat al blocului.

— O altă piatră sculptată? Ascunsă?

— Da... Pe Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, soclul era înfăţişat cu o piatră care se vedea la exterior şi cu o alta disimulată înăuntru, îl asigură Sam. Presupun că trebuie să le folosim succesiv pentru a ajunge la inel.

— Să le folosim succesiv..., repetă Tatuatul, neîncrezător. Ce mai e şi cu treaba asta?

— Chiar pe aceeaşi pagină din Tratat, continuă tânărul, erau şi nişte semne ciudate desenate pe soclu. Poate chiar nişte instrucţiuni... Verifică şi tu!

— Nişte instrucţiuni...

Rudolf ridică din sprâncene şi merse de-a-ndăratelea pentru a se plasa în spatele suportului sarcofagului. În trecere, ridică torţa, şi, cu pistolul în continuare aţintit asupra interlocutorului său, lumină locul unde aveau să se odihnească în curând rămăşiţele lui Setni. Studie un moment suprafaţa blocului, cu un aer perplex, apoi mormăi:

— Şi tu, tu înţelegi ceva din toate astea?

Sam interpretă întrebarea ca pe o invitaţie să vină lângă el. Se desprinse de lângă zid şi înaintă spre soclu spunându-şi că avea în sfârşit o mică şansă de a întoarce situaţia în favoarea sa... La lumina flăcării, cele două cercuri erau desigur mai puţin impresionante decât atunci când scânteiau mai adineauri, dar nu erau mai puţin perfect identificabile, gravate în cenuşiul pietrei. În afară de asta, erau încadrate de un soare şi de un fel de valuri stilizate:

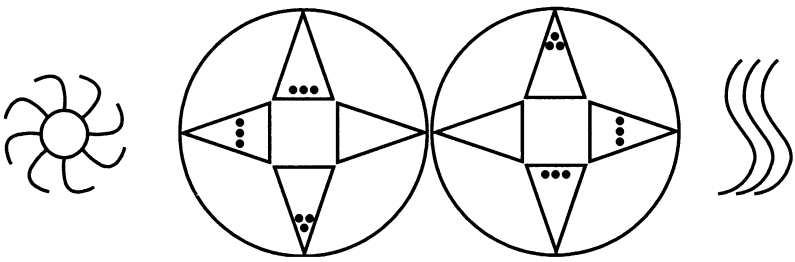

— Ei? făcu Rudolf.

Samuel reflecta. Pe paginile din Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei, cercurile duble şi triunghiurile erau reprezentate în multiple poziţii diferite. Ceea ce însemna că puteau fi mişcate...

— Încearcă să le faci să se rotească, sugeră Sam.

Fără să lase arma din mână, Rudolf apăsă cu degetul drept pe unul dintre cele două cercuri care pivotă încet cu un sfert de tur, făcând un zgomot ca de râşniţă.

— Un mecanism secret, aveai dreptate. Ascuns sub sarcofag... Taică-tu şi cu mine n-aveam nicio şansă să-l găsim! Şi după asta!?

— După, trebuie să introducem combinaţia potrivită. Cea care te conduce la inel.

Rudolf ridică ţeava spre el.

— Sper că ai vreo idee!

S-ar fi putut ca Sam să aibă una. O idee care, într-un anume fel, îi venea chiar de la marele preot.

— Ai... ai văzut deja mumia lui Setni? îl întrebă el.

— O cunosc pe dinafară, se răţoi Tatuatul. Am făcut chiar demersuri pe lângă muzeul din Teba ca s-o cumpăr!

— Atunci trebuie că ai remarcat că are un fel de simbol pe piept. Două triunghiuri unul peste altul, cam ca acesta... Cu aceleaşi mici pete ocru înăuntru, pe jumătate şterse. Prima dată când l-am văzut, m-a făcut să mă gândesc la o clepsidră.

— O clepsidră! exclamă Rudolf. Aşa e, desigur, o clepsidră! Asta ar explica punctele din triunghi: sunt firişoare de nisip. Într-o clepsidră se află întotdeauna grăunţe de nisip, nu? Ai nimerit-o, băiete! Dă-i înainte tot aşa şi o vom recupera pe Elisa, chiar înainte ca Martha să-şi dea seama de plecarea noastră!

Samuel nu se încredea nicio clipă în încurajările Tatuatului. Ştia foarte bine ce le făcuse bunicilor şi mamei sale într-o versiune recentă a trecutului. Rudolf nu avea decât un scop: să-i elimine pe toţi cei din familia Faulkner care-i stăteau în cale... Nu, mai curând decât să se încreadă în promisiunile sale, trebuia mai întâi să-l convingă să plece din nou. Să plece spre acelaşi loc, adică mormântul, dar într-o altă epocă, aceea a anilor 1980. La acea dată, într-adevăr, atunci când părăsise şantierul de săpături, Sam ascunsese arma arheologului Chamberlain în spatele uneia dintre oale. Dacă reuşea s-o recupereze acum, ar fi putut avea o bună şansă să scape... Cu condiţia totuşi să se desfacă din aceste afurisite de legături! Tot răsucindu-şi mâinile la spate, reuşise să-şi scoată un deget, dar asta încă nu era de ajuns...

— Care e următoarea etapă? îl întrebă Rudolf.

— Logic, dacă se consideră că două triunghiuri formează o clepsidră, ar trebui să combinăm cele două triunghiuri potrivite pentru a alcătui clepsidra potrivită.

— Cea care ne va duce până la inel, vrei să zici?

— Firește, întări Samuel.

— Şi, după părerea ta, care sunt triunghiurile potrivite?

— Păi... Nu există o infinitate de poziţii... Aceea de pornire, e desigur aceea pe care ai mişcat-o, cu două triunghiuri goale. Ceea ce ar fi coerent, la urma urmei: dacă sunt goale, înseamnă că nu se află nisip, şi dacă nu există nisip, nu există clepsidră. Trebuie să găsim o combinaţie mai satisfăcătoare... Care ar înfăţişa clepsidra în funcţiune, de exemplu.

Rudolf aprobă. Cu degetul, roti cu o jumătate de tur cercul din dreapta şi cu un sfert de tur cercul din stânga pentru a compune o nouă figură:

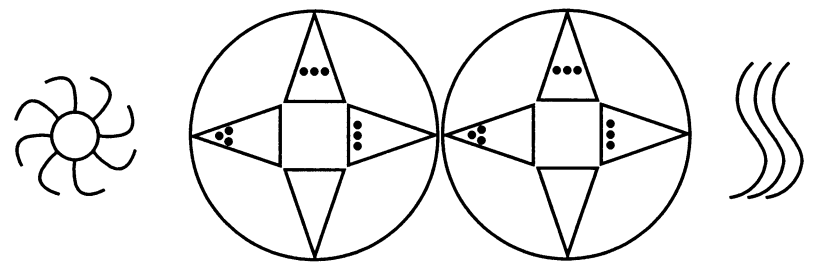

— Ce spui de asta, băiete? Nisipul coboară din partea din dreapta şi se adună în cealaltă, din stânga... O frumoasă clepsidră în stare de funcţionare, nu crezi?

— Personal, şopti Sam după o ezitare, eu aş evita această combinaţie.

— Şi de ce, mă rog? se enervă Rudolf.

— Din pricina soarelui şi a valurilor din jurul cercurilor. Acestea sunt probabil repere care indică partea de sus şi pe cea de jos. Soarele în cer şi marea pe Pământ; partea de sus în stânga, partea de jos în dreapta... Pariez că, aşa cum e, clepsidra ta e de-a-ndoaselea.

— Mde, bodogăni Rudolf, vexat, te crezi şmecher? Eşti leit fiul lăudărosului tău tată!

— Ţi-ar conveni ca piatra să ne proiecteze cine ştie unde? i-o întoarse Samuel.

Tatuatul îi aruncă o privire plină de venin şi, fără să spună o vorbă, manevră cele două roţi pentru a inversa poziţia cercurilor până când obţinu o clepsidră orientată cum se cuvine:

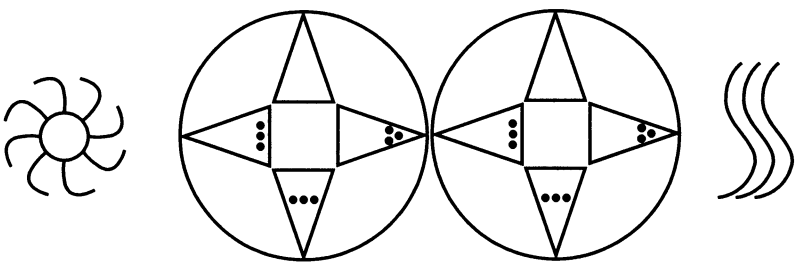

Observă apoi rezultatul, scontând desigur că se va produce ceva, dar nu se întâmplă nimic.

— Cum afli dacă asta a mers? se nelinişti el.

— Nu există decât o soluţie, afirmă Sam: să ne întoarcem în mormânt într-o altă epocă, pentru a acţiona cea de a doua piatră sculptată. Dacă nu ne-am înşelat, ar trebui să dăm de inel.

— Hm... Şi ce îmi dovedeşte că spui adevărul?

— Nimic, numai că tu ştii ca şi mine că Setni a ascuns inelul undeva în mormântul său, şi că dacă nimeni nu l-a descoperit până acum, înseamnă că e bine ascuns... Pe de altă parte,

amândoi cunoaştem faptul că e nevoie de două cercuri de aur pentru a-l descoperi. De ce de două cercuri de aur, dacă nu tocmai pentru că există două pietre sculptate? Ba mai mult, cred că ai o parte din răspuns chiar în întrebarea pe care ai pus-o: îţi aminteşti unde se situa piatra în raport cu sarcofagul, la data când se făceau săpăturile?

Printr-un semn din cap, Rudolf îi arătă capătul soclului absolut neted.

— Nu e asta cea mai bună dovadă? triumfă Samuel. Unde e deci această piatră sculptată pe care ai folosit-o tu, câteva secole mai târziu? Unde, dacă nu în interiorul soclului?

Tatuatul păru să cedeze în faţa argumentelor sale.

— Dacă această a două piatră nu e accesibilă decât într-o altă perioadă, se întrebă el, cum o să facem pentru a ajunge la ea?

Samuel inspiră adânc înainte de a răspunde. Ultimul viraj înaintea ultimei linii drepte... Să născocească o minciună gogonată!

— Printre cele şapte monede pe care mi le-ai luat, începu el, e una cu inscripţii în arabă. Îi aparţinea lui Gary Barnboim. Presupun că-l cunoşti pe Gary Barnboim?

Rudolf nu clipi.

— Arheologul Chamberlain era nepotul său, continuă Sam. A moştenit o groază de lucruri de la el, printre care nişte carnete în care Gary Barnboim povesteşte că a aterizat într-o zi în mormântul marelui preot al lui Amon şi că acesta nu avea nicio cale de ieşire. Ceea ce înseamnă că a aterizat chiar aici, la o dată cuprinsă între momentul în care Setni a fost înmormântat şi aceea în care Chamberlain a deschis pentru prima dată camera funerară. Altfel spus, la o dată care corespunde cu ceea ce căutăm

noi. Or, el s-a servit chiar de această monedă arabă... Ea ar trebui să ne ducă drept la cea de a doua piatră...

Samuel îşi încrucişă degetele – tocmai îşi scosese auricularul din fâşiile de in. Povestea sa se menţinea aproape de adevăr, cu condiţia ca Rudolf să nu se arate prea pătrunzător. Acesta îl fixă de altfel intens, încercând poate să deceleze capcana.

— De vreme ce de acum înainte destinele noastre par legate unul de altul, declară el cu un zâmbet mieros, trebuie să ştii un lucru, băiete. N-o vei putea regăsi niciodată pe maică-ta fără mine, oricâte nădejdi ţi-ai face. Niciodată. E clar?

— Tocmai pentru a o regăsi îmi dau toată silinţa să te suport, îi replică Samuel. Iar dacă asta trebuie să mai dureze încă una sau două călătorii, te asigur c-o să supravieţuiesc...

— Cu atât mai bine, hohoti Rudolf, măcar noi doi ştim la ce să ne aşteptăm unul de la altul. Acum, dă-te înapoi până la perete şi rămâi nemişcat.

Samuel făcu ce i se ceruse, în timp ce Tatuatul punea torţa aproape mistuită pe soclul sarcofagului şi scotea din buzunar una dintre brăţările garnisite cu discurile lui Thot. Făcu ceva cu monedele – Samuel fu incapabil să-şi dea seama ce –, apoi se îndreptă spre piatra care îi adusese până aici. Plasă atunci Cercul de aur pe soare, eliberând o bulă de energie pură care umplu de îndată sala cu lumina sa binefăcătoare.

— Cu faţa la perete, îi porunci Tatuatul.

Sam se grăbi să-şi strângă cum putu mai bine bucăţile de ţesătură care îi spânzurau la spate şi se întoarse spre marea figură a lui Thot, rugându-se ca lui Rudolf să nu i se pară nimic suspect. Cum avea să-l pocnească de data asta? Cu un urcior? Cu patul pistolului?

— Bine, se bucură Tatuatul apropiindu-se de el... Şi-acum între noi doi, micule Faulkner.

Îi vârî arma în coaste şi îşi strecură celălalt braţ în jurul gâtului, strângându-l cu putere până la a-l strangula. Sam încercă să se zbată, dar se sufoca şi, aşa cum îşi putuse da seama în muzeul din Sainte-Mary, Rudolf avea o putere redutabilă.

— Stai liniştit, micule Faulkner, îi şopti el la ureche, te duc să facem un tur de manej.

XXX
Gardianul pietrelor

— Ridică-te!

Samuel încasă o lovitură zdravănă în coaste şi, cu mintea încă înceţoşată de violenţa transferului, se ghemui şi mai mult pe sol.

— Ridică-te! repetă Rudolf şi mai tare.

O a doua lovitură de picior o primi în şold, şi Sam se aşeză cu greu în genunchi. Un vârtej de imagini şi impresii se rotea în mintea sa: Rudolf care îl strângea de gât cu sălbăticie, apoi îl târa pe jos ca pe un sac vechi, bula de energie pură care scânteia pe soclu, fluviul de lavă care îl înghiţise atunci când era pe jumătate sufocat deja...

— Ce anume ai pus la cale? tună Rudolf. Ai? Nu mai există brăţară pe soare, nici monedă...

Samuel clipi din ochi. Lumina era foarte slabă, dar nu-i fu greu să distingă pistolul la cinci centimetri de faţa sa. I se păru chiar că Rudolf tremura.

— Şi această epocă, de ce m-ai trimis în această epocă? Spune!

Tatuatul îi lipi armă de tâmplă şi îl sili să se ridice. Samuel se sălta aşa cum putu, cu mâinile în continuare legate, şi aruncă o privire circulară prin camera funerară. Aterizaseră în partea marii figuri a lui Thot de această dată, şi a doua piatră sculptată se dezvăluia în sfârşit la picioarele lor. Goală... Sarcofagul lui Setni se odihnea în schimb pe soclu şi se zărea, în fundul sălii, pasajul pe care echipa lui Chamberlain îl forase în piatră în momentul săpăturilor. De altfel, de-acolo provenea slaba lumină care le permitea să se orienteze în mormânt...

În alte împrejurări, Sam s-ar fi bucurat: câştigase pariul. Mulţumită piesei arabe a lui Allan, se întorseseră în mormântul lui Setni la data potrivită, aceea a şantierului arheologic şi, după toate aparenţele, după ce îşi întâlnise aici tatăl. Or, chiar după această întâlnire, Sam ascunsese pistolul lui Daniel Chamberlain. Dacă reuşea să scape de legături şi să se apropie de obiectele funerare...

— Dacă nu-mi spui cum recuperăm inelul, îl avertiză Tatuatul cu o voce schimbată, îţi jur că trag!

În ciuda penumbrei care îl învăluia, Rudolf părea ciudat: foarte palid şi scuturat de friguri. Un puseu de febră cum cunoscuseră Lili sau Alicia în timpul călătoriilor lor respective? Sau teama, pur şi simplu, că situaţia era pe cale să-i scape de sub control?

— Îmi pare rău, se scuză Sam încercând să câştige timp, eu n-am pretins niciodată că deţin modul de întrebuinţare amănunţit! Tot ceea ce ştiu e că, într-un fel sau altul, trebuie să folosim cele două pietre şi cele două brăţări. Eşti sigur că primul Cerc de aur nu e de partea cealaltă, împreună cu toate monedele?

Spre marea sa uimire, Rudolf nu urlă la el promiţând să-i spargă capul cel sec, ci porni să ocolească soclul pentru a verifica personal.

— Nimic! răcni el odată ajuns de cealaltă parte. Nici brăţară, nici monedă!

— Şi al doilea Cerc de aur, întrebă Samuel, şi el a dispărut?

Tatuatul îşi duse mâna la buzunar.

— E de neînţeles, bombăni el scoţând dinăuntru bijuteria aurită, celălalt cerc era în scobitură împreună cu arma, dar tot ce ne-a servit să venim aici a dispărut! Aşa că ai face mai bine să-mi spui în ce anume ne-ai vârât, adăugă el ochindu-l, altfel, crede-mă, n-o să-ţi mai vezi mama niciodată.

— Poate că trebuie să acţionăm din nou clepsidrele, riscă Sam, în timp ce continua să-şi răsucească atât cât putea legătura de la spate. Să alegem o altă combinaţie pentru a face să apară inelul?

— Ridicând sarcofagul, adică?

Tatuatul păru să reflecteze o clipă, apoi se aplecă deasupra sicriului marelui preot şi începu să-l împingă pentru a-l face să basculeze pe pământ şi să lase soclul liber. Îl deplasase cu vreo treizeci de centimetri, când, pe coridorul tăiat în stâncă, se auzi un scârţâit. Rudolf se întoarse imediat, cu pistolul aţintit asupra pasajului.

— Tunelul!... ţipă ascuţit Rudolf. Afurisit de Faulkner! Desigur! De asta m-ai adus aici!

Îşi aţinti pe rând arma în direcţia lui Sam şi a culoarului, cuprins de o frenezie pe care nu şi-o putea controla.

— Şantierul arheologic! Cum de-am putut fi atât de naiv! Ai făcut dinadins ca să ne întoarcem aici... N-avea nicio legătură

cu Barnboim sau cu inelul veşniciei. Sperai doar că Allan ar putea să-ţi vină în ajutor! Scumpul tău papa, ai? La douăzeci de ani distanţă!

Debitul său verbal său era din ce în ce mai sacadat şi tremura ca şi cum tot corpul îl părăsea. O criză de nebunie?

— Înaintează! strigă el la adresa intrusului pe care-l ghicea ascuns în pasaj. Înaintează, dacă nu vrei să te transform într-un ciur!

Samuel fu cuprins atunci de o îndoială: şi dacă tatăl său revenise într-adevăr pe urmele sale după ce îşi vorbiseră? Ca să afle mai multe despre el, de exemplu? Era în stare de aşa ceva...

— Tu, să nu mişti, strigă Tatuatul la adresa lui Sam care se ridica pe vârfuri pentru a vedea mai bine. O să-ţi vină şi ţie rândul destul de repede.

Lumina din coridor învălurea din dreapta şi din stânga, şi umbre deformate începeau să danseze pe pereţii mormântului: cineva se apropia cu o torţă sau ceva asemănător.

— Doi Faulkneri la preţ de unu! exultă Rudolf. Vânătoarea e bună.

Silueta unui bărbat îmbrăcat în alb se decupă în sfârşit la intrarea în pasaj. Avea braţele ridicate şi faţa îi era ascunsă de lanterna pe care o ţinea în mână.

— Pune-o jos, Allan, nu-ţi fie teamă, rânji Rudolf. Nu e decât o întâlnire între prieteni vechi...

Misteriosul vizitator păru să ezite, apoi dădu lanterna încet la o parte, ca şi cum nu înţelesese ce i se cerea. Recunoscându-l, Samuel încremeni pe loc, şi Tatuatul scoase un schelălăit.

— Nuuu! Nu se poate!

Cel care se aventura astfel în tunel nu era Allan, ci Rudolf! Tânărul Rudolf! Cel pe care Samuel îl pocnise atunci când se bătea furios cu tatăl său! Şi pe care-l lăsase la pământ, pe jumătate groggy, înainte de a pleca. *Erau acum doi Rudolf faţă în faţă*!

Privirea lui Samuel se plimba de la unul la altul, neîncrezătoare. Tânărul Rudolf părea şi el uluit dinaintea acestui alter ego cu tâmple grizonante care îl ţintea cu arma. În ce-l priveşte pe cel mai în vârstă, în ciuda luminii calde a lămpii, el nu părea numai livid, ci literalmente transparent. Pe deasupra, era bântuit de lungi ticuri nervoase, ca şi cum un curent electric îl traversa din cap până în picioare. Îşi privea cadetul cu un aer descumpănit, presimţind desigur că un lucru înspăimântător avea să se producă: această întâlnire dintre două vârste ale sale era un lucru contra naturii!

O jumătate de minut se scurse într-o tăcere absolută, apoi Tatuatul păru să se adune. Cu picioarele arcuite, tremurând din toate încheieturile, cu muşchii înţepeniţi de parcă încerca să împiedice ceva să scape din el, pivotă spre Samuel:

— Crezi că m-ai avut, micule Faulkner? scrâşni el cu un glas de dincolo de mormânt. Crezi că te poţi descotorosi de mine şi poţi pleca de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Nu te amăgi... Orice s-ar întâmpla, răzbunarea mea a început deja. Adio, micule Faulkner...

Încruntă din sprâncene şi mâna i se crispă pe patul pistolului silindu-se să-şi ia la ochi ţinta, fără să se mişte prea mult. Îşi imobiliză încheietura pumnului cu cealaltă mână, reuşi chiar să-şi fixeze poziţia, dar în momentul în care se pregătea să tragă, un violent flash de lumină umplu dintr-odată încăperea.

Samuel presupuse mai întâi că arma se descărcase, dar nicio deflagraţie nu răsună şi, odată depăşit momentul de uluire, realiză că izvorul fulgerului incandescent era chiar Tatuatul... Într-o manieră spectaculară într-adevăr, trupul său se metamorfozase într-un gheizer luminos, căruia cu greu i se puteau identifica originile omeneşti, şi care elibera un val de particule albe în atmosfera închisă a mormântului. Rudolf tocmai se prăbuşea în el însuşi! Învelişul corporal căruia mai adineauri se silea să-i păstreze integritatea cedase brutal chiar în acel moment! Nu mai era de acum decât un mănunchi de energie fierbinte care se răspândea din substanţa sa, atomii care îl compuseseră înainte împrăştiindu-se ici-colo într-un nor arzător. Plătea cu viaţa dispreţul său faţă de oameni şi timp!

Nu departe de acolo, înspăimântat de turnura evenimentelor, dublura sa juvenilă dădu drumul lanternei şi o luă la goană prin pasaj, strigând fraze de neînţeles. Samuel însă refuză să-şi întoarcă privirile. Era ca un avertisment pe care trebuia să şi-l graveze pentru totdeauna în minte: niciodată, dar niciodată să nu subestimeze puterea pietrei...

Fluxul de particule îşi pierdu curând consistenţa, şi fântâna de lumină se stinse pe ce măsură ce oferea neantului ultimele scântei din cel ce nu mai era. Apoi liniştea reveni în camera funerară. În locul în care stătuse Rudolf mai înainte nu se mai afla decât o grămadă informă de in, o armă ridicolă şi un mic cerc scânteietor. Samuel câştigase.

Numai că lucrul cel mai important rămânea încă de înfăptuit...

Se întoarse spre unul dintre colţurile soclului şi se ajută de asperităţile rocii pentru a-şi scoate cele trei degete de la mâna

încă prizonieră, reuşind să-şi desfacă legăturile. Cât timp trecuse de când părăsiseră domiciliul Marthei Calloway? Nu mai mult de o jumătate de oră, chiar socotind şi intervalele în care îşi pierduse cunoştinţa... Or, el dispunea de aproximativ două ore. Totul era cu putinţă, cu condiţia să crezi în asta!

Se repezi spre capătul încăperii, îi trase un picior pistolului şi ridică de jos Cercul de aur. Socotind după intensitatea strălucirii, era vorba de originalul bijuteriei sacre. Cât despre unde dispăruseră brăţara lui Merwoser şi mulţimea de monede...

Se întoarse la soarele sculptat, inspectă scobitura, dar nu descoperi nimic. Fără discurile lui Thot, nu avea să-i fie prea uşor să se întoarcă la Sainte-Mary. Sau poate că nu mai era cu putinţă să le folosească? Poate că asamblând clepsidra şi plasând Cercul de aur pe prima piatră, Rudolf şi el declanşaseră un mecanism care împiedica posibilitatea de a se servi de monedele găurite, nemailăsând altă alegere decât aceea de a poziţiona, la rândul său, al doilea Cerc de aur!

„Doi sori nu pot străluci în acelaşi timp..."

Dar unul după altul, de ce nu?

Samuel apropie de piatră eleganta brăţară cu aură supranaturală. Cercul de aur se fixă pe soare, fără a înceta să strălucească, dar şi fără a provoca vreo reacţie perceptibilă. Nu se schimbase nimic la piatră, nici în scobitura de transport, nici pe soclu, nici...

Samuel avu deodată impresia ciudată că ceva se urzea în spatele său... Se răsuci, temându-se de ce e mai rău, dar ceea ce descoperi pe peretele aurit n-avea nimic de-a face cu ceea ce îşi închipuia. Zeul Thot... se mişca! Şi nu numai el! Toate

personajele miniaturale de la picioarele sale se puseseră la rândul lor în mişcare! Ca într-un desen animat! Figuri longiline văzute din profil, îmbrăcate în veşminte fluide şi arborând adesea nişte coafuri abundente, care se mişcau pe o succesiune de linii orizontale. O bandă desenată vie!

Sam făcu un pas înainte pentru a se asigura că nu era victima unei halucinaţii. Zeul cu cap de ibis domina cu înalta-i statură această frescă mobilă, înclinând maiestuos gâtul şi lungul său cioc ca pentru a aşeza pe capul unui faraon invizibil coroana simplă pe care o ţinea în mână. Odată acest simulacru de încoronare îndeplinit, se ridica încet, apoi îşi reîncepea gestul cu aceeaşi solemnitate.

De-o parte şi de alta a picioarelor sale, ca nişte copiii ştrengari, omuleţii păreau să conducă o sarabandă nebună. Privită de aproape, această anarhie nu era totuşi decât aparentă: fiecare „bandă desenată" avea într-adevăr propria ei unitate, punând în scenă aceleaşi personaje care îndeplineau mereu aceleaşi acţiuni. Şi printre aceste personaje, unul dintre ele revenea mereu: un omuleţ îmbrăcat cu o tunică şi care, spre deosebire de ceilalţi, avea craniul ras şi purta o traistă în bandulieră. Setni? În orice caz, cam aşa le apăruse lui Lili şi lui, atunci când se întâlniseră: chel şi cu o sacoşă de care nu voia să se despartă. Bineînţeles, n-avea niciun mijloc să-l identifice precis: figurile gravate pe perete nu erau, la urma urmei, decât schiţate în materia aurită, ochii lor destul de asemănători, expresia chipurilor lor identică... Dar acesta avea ceva familiar. Şi apoi, în definitiv, nu aici era mormântul marelui preot al lui Amon? Chiar locul unde trebuia celebrat?

Agăţându-se de această idee, Samuel îşi continuă examinarea şi sfârşi prin a înţelege că fiecare „secvenţă" pe care o avea sub ochi era un fel de istorie prescurtată care îl avea pe Setni drept erou. La înălţimea genunchiului stâng al zeului Thot, de exemplu, se vedea o succesiune de cinci viniete animate – Samuel nu găsea alt cuvânt – care îl înfăţişa ca servitor al templului, prosternat în faţa statuii colosale – o statuie a lui Amon? –, apoi pe punctul de a proceda la abluţiunile sale rituale într-un bazin, apoi descoperind printre trestii un sipet de unde scotea mai multe tăbliţe – cele care explicau funcţionarea pietrei? –, apoi îngenuncheat dinaintea unui soare gravat pe care-l atingea cu mâna, apoi trezindu-se pe malul unui râu în apropierea unei alte pietre...

Povestirea următoare îl zugrăvea conform altor cinci viniete în mijlocul unor călăreţi îmbrăcaţi în zale de fier şi încercând la prima vedere să pătrundă într-un turn. În cea care venea după ea, se afla pe o insulă cu vegetaţie luxuriantă – ierburi foarte înalte care se legănau –, încercând să împiedice un trio de exaltaţi să distrugă o piatră sculptată înfiptă în sol – socotind după ciudatele lor pălării triunghiulare şi spadele lor, Samuel ar fi zis că erau nişte piraţi. Începând de aici, de altfel, Setni era sistematic înfăţişat cu o copie a pietrei în mâna dreaptă, ca şi cum ar fi devenit reprezentantul sau protectorul ei. Gardianul pietrelor...

Samuel se aşeză pe vine pentru a descoperi mai în voie continuarea acestor aventuri rupestre. Nu înţelegea întotdeauna sensul unor scene – ca aceea care-l arăta pe venerabilul călător într-o lectică, pe punctul de a juca un joc necunoscut cu o prinţesă acoperită de bijuterii –, dar altele erau mult mai evocatoare. Într-una, mai ales, Setni explora mijlocul unui munte rotunjit, descoperea

un palat în formă de pagodă, apoi discuta îndelung – pe două „căsuţe" succesive – cu un bătrân bărbos cu un baston, pe care-l ajuta, în cele din urmă, să se întindă pe un pat. Împăratul Qin, bineînţeles... Ceva mai departe, putea fi recunoscut trasând cu mult talent un plan care se acoperea de ţări şi de continente – faimoasa hartă a pietrelor de care era atât de mândru! Vreo cincisprezece dintre aceste ghicitori în mişcare serveau şi ca decor marii figuri a lui Thot care continua să-şi încline bustul cu gravitate. Cele cincisprezece munci ale lui Setni, într-un fel! Legenda gardianului pietrelor!

Dar printre toate aceste evocări, una îi reţinu îndeosebi atenţia. Era vorba de ultima serie de imagini care se desfăşura în partea de jos a peretelui din stânga. Poate nu era foarte obiectiv, dar credea că recunoaşte aici doi copii, un băiat şi o fată, însă ceva mai firavi, în tovărăşia marelui preot. În prima din cele cinci căsuţe în cauză, Setni, cu piatra în mână, alerga după doi tineri printr-un lung culoar întunecos – un tren deducea Sam, ca la Chicago! În a doua, marele preot intervenea pentru a salva, cu lovituri puternice de bici, pe aceiaşi copii de un grup de derbedei – banda lui Paxton! În a treia, toţi trei discutau deasupra unei hărţi a pietrelor şi, într-a patra, era vorba de o piramidă în trepte pe care o construia un arhitect, el însuşi călător în timp – Imhotep, desigur, a cărui istorie Setni le-o povestise cu această ocazie. Într-a cincea, în fine, se derula o ciudată ceremonie: marele preot, în picioare, îi întindea piatra sa sculptată unui tânăr care pusese un genunchi jos. Acesta din urmă o primea cu ochii închişi şi cu palmele îndreptate spre cer, ca şi cum era învestit cu o importantă misiune.

Samuel privi îndelung vinieta. Dacă primele patru capitole ale acestei povestiri animate reflectau destul de bine întâlnirea sa cu marele preot la Sainte-Mary, cel de-al cincilea se îndepărta mai degrabă de adevăr. Sau nu trebuia să vadă în vinietă decât un simbol? Ca un fel de atestare a unui martor? Setni lăsase efectiv să se înţeleagă că Samuel ar fi fost un excelent gardian al pietrelor... Dar până la proba contrarie, acesta nu acceptase niciodată!

Sau... Sam privi iar şi iar gesturile bătrânului înţelept, acest fel foarte demn de a se apleca pentru a pune obiectul în mâinile alesului său. Semăna întrucâtva cu atitudinea zeului Thot... Numai că el, zeul Thot, nu ţinea o piatră în miniatură, ci o coroană. O coroană foarte banală, în definitiv, un soi de bandou, fără decoraţiuni şi înfloriturі. O coroană care, pe deasupra, n-o aşeza pe niciun cap... Doar dacă... Doar dacă, în loc să fie vorba de o coroană, era un inel! Un inel considerabil de gros, dat fiind importanţa lui. Inelul veşniciei... Oare nu pentru a-l obţine combinase Samuel cele două cercuri de aur?

Sam nu ezită mult. Îngenunche la piciorul marii figuri a lui Thot, în partea în care acesta se înclina, şi, aidoma tânărului însoţitor al lui Setni de pe vinietă, întinse mâinile desfăcute închizând ochii. Pesemne că părea ridicol, desigur, dar dacă acesta era cel mai bun mijloc de a recupera inelul şi de a pleca...

Mai întâi, nu se produse nimic, apoi, după vreo câteva secunde, se auzi un mic zgomot, ca şi cum ar fi căzut ceva de metal, în apropierea sarcofagului. Samuel redeschise ochii şi se repezi spre piatra sculptată. Cercul de aur original era tot pe soare, dar scobitura de transport nu mai era goală: înăuntru se afla acum un pumn de monede...

Sam le numără febril: una, două, trei, patru... şapte, erau şapte! Şapte monede ale lui! Şi asta nu era tot! Dacă brăţara lui Merwoser nu se întorsese, îşi făcuse în schimb apariţia un inel din piatră. Inelul veşniciei... Jackpot!

Sam răsturnă micul obiect în căuşul palmei, în acelaşi timp mişcat şi impresionat. Părea atât de obişnuit. Niciun semn, nicio gravură, doar un inel de piatră cenuşie, mai degrabă zgrunţuros la pipăit... Cine ar fi putut bănui că ascundea o imensă putere? Iar el, Samuel, reuşise să intre în stăpânirea lui!

Se întoarse pentru a-şi dovedi recunoştinţa faţă de zeul Thot, dar fresca din spatele său îşi regăsise deja imobilitatea. Asta e! Acum, lucrul cel mai urgent era să plece spre 11 iulie.

Sam luă Cercul de aur de pe piatră şi deschise delicata închizătoare pentru a-l umple cu elementele indispensabile funcţionării lui. Strecură mai întâi jetonul de sticlă ce aparţinea scarabeului, apoi piesa galbenă a arheologului Chamberlain, chinezeasca lui Qin şi cea arabă a tatălui său, când un detaliu îl intrigă. Un detaliu care necesita mai multă lumină pentru a-l lămuri...

Se duse să caute lanterna de la intrarea în tunel şi o puse sprijinită de soclu pentru a vedea mai bine. Cele trei monede care îi mai rămâneau erau cele pe care le subtilizase din biroul lui Rudolf şi pe care acesta se îngrijise să şi le fabrice singur. Erau toate trei la fel, bătute din acelaşi metal argintiu şi aveau marcate artizanal data şi ora. Dar dacă prima trimitea chiar la aniversarea lui Sam, 5 iunie, dacă a doua era chiar cea care-i permisese să se întoarcă din viitor împreună cu Alicia, a treia nu indica deloc 11 iulie... Degeaba o sucise şi o răsucise pe toate feţele, era clar datată 23 iulie!

— Jigodia! exclamă el. Jigodia!

Rudolf... Rudolf schimbase piesa care le permitea să se întoarcă la Martha Calloway! Pesemne că profitase de momentul în care Samuel era închis în portbagajul Chevroletului pentru a o înlocui cu o alta cu o dată mai târzie! 23 iulie... Asta trebuia să corespundă chiar prezentului său real! Douăsprezece zile mai târziu! Altfel spus, Tatuatul nu avusese niciodată de gând s-o salveze pe Elisa... Odată inelul recuperat, prevăzuse doar să ajungă din nou în prezentul său! Iată de ce insinua că Samuel nu avea să-şi mai revadă niciodată mama!

De ciudă, Samuel fu cât pe-aci să arunce toate discurile lui Thot. Apoi i se păru că aude lătrături în depărtare şi se sili să se calmeze. Pesemne că gardianul taberei se învârtea pe afară cu molosul lui, iar de aici până când Rudolf sau Allan – ba chiar Chamberlain – să dea alarma...

Nu trebuia să intre în panică. Avea Cercul de aur cu el, avea cele şapte monede, nu era rău. Poate că apucând-o pe o cale ocolită, făcând o escală intermediară, ar putea ajunge în Sainte-Mary la momentul dorit.

Sam trecu din nou cele şapte monede în revistă. La drept vorbind, una singură îi oferea o mică şansă de a ajunge într-un interval foarte scurt. Aceea a aniversării sale... Într-adevăr, la acest moment al istoriei sale, vecinul său, bătrânul Max, avea încă în păstrare câteva discuri ale lui Thot pe care Allan Faulkner i le încredinţase. Şi printre ele, un anumit jeton de plastic albastru, care îi permitea să ajungă la domeniul secret al lui Rudolf de sub Biserica celor şapte resurecţii... Iar acolo, în biroul lui, pusă într-un dulap, se afla piesa din 11 iulie...

Bineînţeles, asta însemna cel puţin două etape suplimentare înainte de a ajunge la maică-sa. Şi totul în mai puţin de nouăzeci de minute pe ceas. Greu... Greu, dar nu imposibil. Cu atât mai mult cu cât moneda aniversării sale avea indicaţia ora 17 şi în acea zi – aceea în care începuse totul – Samuel plecase în prima sa călătorie spre Insula Iona într-un sfârşit de dimineaţă. Nu risca deci să se pomenească faţă în faţă cu el însuşi... O condiţie indispensabilă pentru reuşita sa!

Odată decis, Samuel dispuse discurile lui Thot pe Cercul de aur şi îl apropie de soare. Scoase fără să vrea un mic strigăt de uimire când bijuteria îi scăpă din mână pentru a veni să se plaseze de la sine la locul potrivit. Părea aproape vie şi însufleţită de propria-i voinţă.

Perle aurii ţâşniră atunci în cascadă din cele şase scobituri, dând naştere unei minunate bule luminoase. Samuel puse inelul în scobitura de transport şi întinse mâna spre piatra sculptată. Niciodată până atunci nu simţise cu atâta putere pulsaţia timpului în piept, nici zguduirea lumii sub tălpile sale. Pământul, timpul, soarele... era ca şi cum ar fi făcut corp comun cu universul... Îşi duse palma înainte, fixând pentru ultima oară piatra şi se simţi irezistibil înghiţit de ea.

XXXI
Daruri

Samuel se trezi cu o senzaţie bizară: îi era frig. În ciuda curentului de aer fierbinte care îl aspirase în afara mormântului, era îngheţat... Deschise ochii şi înţelese că era ceva care nu mergea. Pivniţa nu mai era în starea în care ar fi trebuit să o găsească. În orice caz, nu în starea în care o lăsase în ziua aniversării sale... Nu mai exista un paravan în spatele căruia era ascunsă piatra, nu mai era nici tapiseria cu licornul, nici patul de campanie, nici taburetul galben, nici chiar piatra!

Se ridică tremurând, aiurit. Era totuşi pivniţa, dar nimic nu mai era la fel. Erau cutii peste tot, un cărucior pe rotile pentru a le mişca din loc, o masă mare de lemn sub fereastra întredeschisă, bucăţi de polistiren şi de sfoară împrăştiate peste tot, mirosuri de vopsele... Ca pentru o amenajare...

— Piatra..., bâlbâi el.

Căută în colţul din fund şi o descoperi, camuflată sub o învelitoare de plastic, cu Cercul de aur şi monedele aşezate la locurile lor. Scoase un suspin de uşurare, strecură bijuteria în buzunar şi constată în treacăt că tremura ca o frunză. Scotoci şi în scobitura de transport, recuperă inelul veşniciei şi îl strânse cu putere în palmă sperând că îi va dărui un pic de căldură şi îmbărbătare. Apoi se apropie de fereastra prin care se ghicea o zi încă plăcută şi luminoasă şi care ar fi putut fi foarte bine aceea dintr-un 5 iunie, la ora 17... Dar dacă aşa stăteau lucrurile, ce i se putuse întâmpla pivniţei sale?

Văzu atunci, aşezată pe masă, o impunătoare pancartă cu litere mari, trasate cu verde: *3 IUNIE, ZIUA DESCHIDERII LIBRĂRIEI VECHI FAULKNER*!

3 iunie, reciti Samuel consternat... Era imposibil! Tatăl său îşi deschisese prăvălia în timpul iernii, cu câteva zile înainte de Crăciun! N-avea nicio noimă!

Trebui să se sprijine de tăblia de lemn pentru a evita ca picioarele să-l lase în pană şi răsturnă în treacăt un vas plin cu instrumente de scris. Se simţea slăbit... De vină nu era numai nepotrivirea situaţiei, era ceva în el, ca o bulversare interioară.

3 iunie, îşi repeta el, înspăimântat... 3 iunie, cu două zile înainte de aniversarea sa, tatăl său pretindea că inaugurează o librărie care exista de luni de zile! Era absurd, complet absurd!

Sam îşi puse ambele mâini pe masă, aplecându-se pentru a nu cădea şi încercă să stăvilească tulburarea care se răspândea în trupul său. Exista desigur o explicaţie la toate astea... Dacă piesa îl condusese în locul potrivit şi dacă totuşi mai nimic nu era ca înainte, asta nu putea însemna decât un lucru: trecutul fusese

modificat. Pesemne că o altă secvenţă temporală începuse în săptămânile, lunile, poate anii care precedaseră ziua celor paisprezece ani ai săi. O secvenţă în care evenimentele se înlănţuiseră diferit de ceea ce putuse trăi, până la a ajunge la această improbabilă inaugurare din 3 iunie. Ceea ce însemna şi că, în această nouă versiune a trecutului, Allan nu dispăruse cu adevărat – întrucât îşi amenaja iar librăria! – şi, prin urmare, fiul său nu avusese de scormonit prin pivniţă pentru a-l regăsi... Şi pe cale de consecinţă, acesta nu descoperise desigur niciodată piatra, nici nu fusese transferat pe Insula Iona!

— Eram sigur de asta, şuşoti cineva în spatele lui.

Samuel se întoarse având grijă să-şi păstreze punctele de sprijin. Cu toate că nu recunoscuse exact timbrul vocii, inflexiunile îi erau cât de poate de familiare. La piciorul scării, un tânăr în blugi şi cămaşă albă, cu un pachet sub braţ, îl privea atent. Samuel Faulkner... *Un alt Samuel Faulkner!* Aceeaşi vârstă, un băiat mai degrabă frumos, cu o buclă rebelă peste ochi, poate un pic mai slăbuţ...

Deloc speriat, acesta înaintă, privindu-l pe nou-venit cu un amestec de bunăvoinţă şi pătrundere.

— Asta înseamnă că nu sunt deloc nebun, nu-i aşa? Tu chiar exişti de-a binelea!

Sam era incapabil să răspundă, sfâşiat între stupefacţia de a se pomeni faţă în faţă cu el însuşi şi sentimentul că învelişul lui corporal nu va mai reuşi să-l păstreze foarte mult timp. Carnea şi sângele său începeau într-adevăr să scapere pe sub piele ca şi cum se pregăteau să-i scape.

— Toate aceste viziuni pe care le-am avut de trei ani încoace, continuă celălalt Samuel, de la operaţia mea şi de la ceea ce i s-a

întâmplat mamei... Eram sigur chiar că nu putea fi vorba de nişte simple vise!

Mai făcu un pas şi îi întinse mâna într-un gest fratern.

— Te-am văzut de atâtea ori, ştii... Aici, la Sainte-Mary, dar şi într-o mulţime de alte locuri ciudate. Acel oraş acoperit de zăpadă, Bruges, în care alergai în interiorul unei roţi de lemn. Caverna preistorică în care ursul enorm te ameninţa. Insula din Evul Mediu în care au debarcat corăbiile vikingilor. Şi vulcanul care a nimicit toate locuinţele din împrejurimi. Medicul pretinde că am tendinţe schizofrenice, un fel de dedublare a personalităţii... Dar eu întotdeauna mi-am spus că toate astea nu erau numai în mintea mea. Că era ceva real, *că acestea erau amintirile mele*!

Era în vorbele sale un soi de dezorientare, aproape de suferinţă, şi Sam ştiu instinctiv că el era de vină. Profitând de propria sa operaţie de apendicită pentru a se duce la Sainte-Mary cu trei ani mai înainte, pesemne că provocase un fel de distorsiune în cursul vieţii tânărului Samuel. O legătură aparte trebuie că se crease între ei dincolo de timp şi spaţiu, o legătură care explica desigur aceste viziuni supranaturale. La urma urmei, dacă Sam cel din viitor putuse simţi durerile intervenţiei chirurgicale, de ce n-ar fi putut transmite în schimb ceva din el însuşi lui Samuel cel din trecut?

— Îmi... îmi pare rău, reuşi el să articuleze.

— N-are rost să te scuzi, îi zâmbi dublura sa, nu tu eşti răspunzător. Sau atunci, cred că amândoi suntem. Căci, în realitate, tu şi cu mine nu facem decât unu, nu-i aşa? Am înţeles asta atunci când tata a cumpărat această casă şi am recunoscut locul fără a fi pus vreodată piciorul aici! Din momentul acela am început să caut şi...

Se opri, cu un aer îngrijorat:

— Dârdâi, s-ar zice, nu? Ţi-e frig?

Sam se simţea din ce în ce mai rău, într-adevăr, în pragul sfâşierii. Muşchii îi erau străbătuţi de contracţii şi avea impresia că şi cea mai mică mişcare din partea sa risca să ducă la ruperea finei membrane a epidermei care îl menţinea încă întreg, dintr-o bucată. Nu uitase ce i se întâmplase lui Rudolf...

— Cred... că o să mor, şopti el. Dar asta nu e grav. Dacă tu şi papa...

Nu mai continuă, prea multe idei triste i se îngrămădeau în minte, care oricum nu avea să mai fie în scurtă vreme decât o jerbă de scântei.

— N-o să mori, îi replică celălalt Samuel înaintând. Ai inelul veşniciei, nu? E de ajuns să ţi-l pui pe deget. Stă scris acolo!

Cu braţul său liber, manevră obiectul pe care-l ţinea lângă el pentru a-l desface din sacul de hârtie în care era învelit, dând la iveală o lucrare frumoasă, veche, legată în piele roşie. Cartea Timpului... El avea Cartea Timpului!

— Eşti palid, adăugă el îmboldindu-l. Poate că ar trebui să te grăbeşti.

Sam oftă gândindu-se că era prea târziu: tot corpul său nu mai era decât o sferă pe punctul de a se sparge. Cu greutate, îşi desfăcu degetele şi îşi strecură neîndemânatic arătătorul în inelul pe care-l avea în continuare în mână. Nu avu totuşi când să simtă vreun efect oarecare, căci într-un flash orbitor de lumină, universul se făcu ţăndări în jurul său, împrăştiindu-i în cele patru zări ceea ce îi mai rămăsese din conştiinţă...

*

Samuel era întins pe pământ. Gândul că murise îi trecu uşor prin minte, dar ceva îi gâdila nasul. Deschise un ochi: o bucăţică de polistiren i se prinsese sub nară. La prima vedere, nu se mişcase din pivniţă... Nu mai tremura, nu i se mai părea că o să explodeze, dar nu se simţea chiar în largul său. La numai cincizeci de centimetri, zărea şi coperta liniştitoare a marii cărţi roşii.

Se sprijini într-un cot pentru a se ridica în picioare şi atunci îşi dădu seama că era îmbrăcat într-o cămaşă de un alb imaculat. Şi că purta blugi.

— Drace, spuse el, ce se...?

Se ridică dintr-un salt, cu o vagă durere de cap. Era singur.

— Samuel? întrebă el.

Dar nu-i răspunse nimeni. Nici n-avea cum... La un metru de acolo, aproape de masă, se afla o grămăjoară de haine mototolite. Hainele sale. Ca şi cum s-ar fi dezbrăcat în grabă. Ceea ce, cu alte cuvinte, însemna...

— E de necrezut! Visez!

Îngenunche în faţa a ceea ce mai rămăsese din costumul său de in, pe care-l pipăi în fel şi chip, cuprins de panică. Era chiar haina sa de călător, totuşi. Era până şi Cercul de aur într-unul din buzunare! Şi un pic mai departe, lângă piciorul mesei, inelul de piatră care trebuie că se rostogolise până acolo.

Samuel îl luă de jos cu o anume teamă. Nu era vorba de un vis, nu... Chiar fusese cât pe aci să facă implozie şi să se transforme într-un gheizer de particule albe, la fel ca Rudolf. Numai că el purta inelul...

Sam îşi pipăi braţele, picioarele, faţa. Era într-adevăr trupul său. Mai puţin îndesat poate. Mai puţin musculos, mai puţin

în largul său... „În realitate, tu şi cu mine nu facem decât unul, nu-i aşa?" Fraza îi răsuna încă în urechi... Logic, Sam ar fi trebuit să moară, şi totuşi nu murise. Se deşteptase în acest corp care nu era totuşi corpul său. Şi singur. „Noi nu facem decât unul..." Ce altă explicaţie putea fi decât aceea că Sam şi celălalt el însuşi se reuniseră cumva? Că fuzionaseră? Că, graţie inelului veşniciei, Sam supravieţuise distrugerii prezise, dar sub o altă formă? Şi cum nu era cu putinţă ca două fiinţe identice să coexiste într-un acelaşi loc şi într-un acelaşi timp, se topiseră unul în altul. Nu mai făceau decât unul...

Încă în stare de şoc, stingher, Sam întinse braţul spre Cartea Timpului. „Stă scris acolo!", îl asigurase alter ego-ul său. Mângâie frumoasa copertă groasă şi cu adâncituri pe care o cunoştea atât de bine: era aşa cum o descoperise prima dată, ca şi cum efectele incendiului ar fi fost şterse şi Rudolf n-ar fi rupt niciuna dintre paginile sale. Un nou trecut, un nou prezent...

Frunzări lucrarea la întâmplare. Toate paginile duble erau aşa cum trebuiau să fie – identice, şi un acelaşi titlu se etala de fiecare dată în partea de sus şi la stânga: Vânătorii inelului. Înainte de a descifra textul însuşi, privirea lui Samuel fu atrasă de cele patru gravuri în negru şi alb, gen secolul al XIX-lea, care îl ilustrau. Fiecare reprezenta un personaj diferit, dintre care doar unul îi era necunoscut, un om bărbos cu o pălărie care îi cădea pe nas, numit, conform legendei, Fouldr al II-lea. Cât despre ceilalţi trei, lui Samuel nu-i fu deloc greu să-i identifice: erau Klugg, alchimistul din Bruges, surprins în momentul când părea să fugă pe fereastra unui palat oriental, Setni, care era văzut în momentul în care deschidea un dulap ce semăna foarte

mult cu acelea din biblioteca vaticană, şi Samuel însuşi, cu un genunchi pus jos şi cu ochii închişi, primind din mâinile zeului Thot un fel de coroană sau un inel neobişnuit de gros. Sam îşi făcuse o intrare răsunătoare în Cartea Timpului!

Devenit peste măsură de curios, Sam parcurse textul:

După mai multe secole de incertitudini şi speculaţii, inelul veşniciei a fost descoperit şi recuperat pe şantierul de săpături de la mormântul marelui preot Setni (gravura 1) din Teba, în 4610 după faraonul Djeser, calendarul celei de a III-a dinastii. Un tânăr călător pe nume Sem (sau Sam, sau Saum) e cel care, după mai multe tentative de a-l localiza, a ajuns până la ascunzătoarea inelului sacru, pe care însuşi zeul Thot, Inima lui Ra, Patron al Scribilor şi Calculator al Timpului, i l-a înmânat (gravura 4). Amintim aici că inelul veşniciei (sau inelul Timpului sau al Perpetuării) a fost făurit cu scopul de a-i asigura zeului Ra, Astru Solar, Mare Judecător şi Stăpân al tuturor lucrurilor, perenitatea trecerii sale peste lume în Marea Barcă a Cerurilor. Dacă nu se ştie în mod precis felul în care inelul zeului Ra a ajuns în mâinile oamenilor, se ştie în schimb că el a suscitat lăcomia unui mare număr dintre ei, care sunt denumiţi uneori sub vocabula de vânători ai inelului. Primul a fost cu siguranţă Nerferhotep, în 885 după faraonul Djeser, calendarul celei de a III-a dinastii, care a întreprins la vârsta de treizeci şi şapte de...

Urma o lungă evocare – Samuel sări mai multe rânduri – a unui anumit număr dintre aceşti „vânători ai inelului" care în decursul mileniilor se lansaseră pe urmele bijuteriei, şi printre care figura şi numele lui Klugg. În ceea ce privea istorisirea aventurilor sale personale, aceasta venea chiar la sfârşit, succintă în

realitate, evocând doar escalele sale în China şi la Roma, dar fără să ofere amănunte cu privire la modul în care reuşise să-şi ducă întreprinderea la bun sfârşit. Cartea Timpului ştia evident să păstreze discreţia asupra micilor secrete ale fiecăruia.

Ultimul paragraf evoca puterile atribuite obiectului sacru, îndeosebi capacitatea sa, oricare ar fi fost situaţia, oricare ar fi fost pericolul, de a prezerva existenţa celui care îl purta şi de a i-o prelungi până când acesta se hotăra să-l scoată de pe deget. Era cât se poate de sigur că acest pasaj îi sugerase celuilalt Samuel, celui din trecut, că era de ajuns ca „mai vârstnicul" său să-şi pună inelul pe deget pentru a se salva...

Samuel închise Cartea Timpului şi îşi luă capul în palme. Se simţea... ciudat. Nu chiar rău la modul fizic, ci debusolat. Şi nu uita nici faptul că trebuia să se mişte repede. Să alerge la bătrânul Max, să obţină jetonul albastru de plastic, să plece... Şi tatăl său... Tatăl său care era chiar în viaţă undeva pe acolo. Ce trebuia să facă?

În acel moment, la etaj se deschise o uşă, lăsând să se audă o muzică. O voce pe care o cunoştea bine începu să strige:

— Sammy? Poţi veni, e gata!

Lili... Draga, scumpa lui de Lili.

— Sammy, mă auzi?

Tânărul se ridică, incapabil să se decidă ce atitudine să adopte. Bănuitor şi precaut, aşeză din nou Cartea Timpului în sacoşa de hârtie, îşi făcu hainele balot, strecurându-le într-o cutie goală, şi îşi puse inelul pe deget. Pentru orice eventualitate...

Lili cobora acum pe scară. Apăru într-o frumoasă rochie albă, cu pletele lăsate liber pe umeri, cu o umbră de reproş amuzat pe buze.

— Sammy! Încă mai scotoceşti prin pivniţă. N-ai vrea ca taică-tău să-ţi instaleze aici un pat şi-un televizor?

Nu se schimbase. Ironică, sigură pe sine. O bomboană de verişoară.

— Mă... mă gândeam, se scuză Sam.

— Păi, asta e ceva nou! Hai, vino, totul e pregătit, eşti aşteptat!

O fracţiune de secundă, Sam ezită s-o urmeze, ceea ce ei nu-i scăpă.

— Ei! Eşti sigur că te simţi bine? îl întrebă ea. Ai un aer pierdut. Gândul că eşti mai bătrân cu un an te face aşa?

— Păi... Da, desigur.

— O să te simţi mai bine după ce o să mănânci din tort! Hai, grăbeşte-te!

Samuel păşi pe urmele ei ca un automat. Aniversarea sa... Bineînţeles, era aniversarea sa! Tatăl său trebuia să fie pe aproape de tot! Va putea să-i vorbească, să-l atingă. Doar câteva minute! Apoi, o să se ocupe şi de jetonul albastru...

Pe palier, o plăcută mireasmă de ciocolată o acoperea cu prisosinţă pe aceea de vopsea şi un disc vechi, o emblemă a formaţiei Rolling Stones, se auzea ca fond sonor. Uşa de la bucătărie era închisă, dar aceea a salonului era deschisă, şi Bunicul stătea în pragul ei, cu braţele desfăcute.

— Sammy, te laşi aşteptat, sau ce? Mor de foame!

— Domnul se exilează în pivniţă ca să gândească, îl ironiză Lili. De-abia a împlinit paisprezece ani şi deja îl nelinişteşte trecerea timpului!

— Ce-aş mai putea să zic eu la vârsta mea! glumi Bunicul.

Sam se apropie şi îl luă în braţe, foarte mişcat. Avea încă în minte imaginea Bunicului aşezat pe un colţ de pat, cu ochii pierduţi spre cer, debitând fraze fără nicio noimă.

— La vârsta ta, Bunicule, pari să te simţi destul de bine, nu? făcu el cu blândeţe.

— O să mă simt şi mai bine după ce-o să gust din tortul ăla nemaipomenit! afirmă el. Intră!

Samuel se execută şi trecu în partea de librărie împodobită uşor diferit de ceea ce cunoscuse până atunci: tonuri pastel, scânduri de lemn mai bogate pentru etajere, un colţ pentru lectură, cu fotolii şi o canapea cu design mai modern. Cadrul era plăcut, ornat de ocazie cu ghirlande multicolore şi buchete de flori, cu mici înscrisuri agăţate peste tot: *La mulţi ani, Samuel!, Îl iubim pe Sammy al nostru!, 14 ani, fericire*! etc.

Sam trebui să facă un efort interior pentru a nu se lăsa copleşit de aceste mesaje de dragoste. Era atât de tulburat încât, preţ de câteva secunde, chiar avu senzaţia că această casă era într-adevăr a sa şi că participase fizic la aranjarea ei: ar fi putut jura, de pildă, că aşezase chiar el această colecţie de dicţionare pe peretele din stânga... Sau că lipise etichetele cu *Religii* şi *Ezoterism* pe vitrinele din dreapta. Ca şi cum ar fi acţionat din proprie iniţiativă.

Se îmbărbătă totuşi: orice ar putea simţi, el nu era aici nimic altceva decât un călător în tranzit.

— Papa e aici? se interesă el.

— Lângă combina muzicală, îi preciză bunicul, împreună cu darurile. Dar să nu pui mâna, auzi!

Sam se repezi. Ocoli o bibliotecă purtând indicaţia *Istorie: Evul Mediu timpuriu şi târziu* şi-l zări pe taică-său chiar în spatele ei,

aplecat deasupra unui morman de discuri, lângă o masă pregătită pentru gustări pe care tronau două pachete învelite în hârtie sclipitoare.

— Papa! strigă el.

„Time, is on my side, yes it is!", răcnea Mick Jagger.

— Papa! repetă el mai tare.

De această dată, Allan se întoarse, zâmbindu-i larg:

— Sam! S-au decis, în cele din urmă, să te lase să intri! Bunicii tăi sunt fani ai acestui fel de punere în scenă! Uşile închise, surprizele...

Samuel îl privea fix, uimit. Era chiar tatăl său. În plină formă. În picioare, în viaţă, cu un disc al formaţiei Stones în mână. Bucuros că se afla acolo şi nebănuind câtuşi de puţin drama ce se jucase şi continua să se joace în jurul său. Allan Faulkner, prototipul originalului, cu capul mereu în nori, iubitor de cărţi şi istorii frumoase... Allan Faulkner, a cărui soartă era legată încă din copilărie de piatra sculptată şi care nu ezitase să-l înfrunte pe Dracula pentru a o salva pe cea pe care o iubea. Allan Faulkner, tatăl său, atât şi nimic mai mult.

— Ei, exclamă el, am spus ceva rău? Dacă e apropo de bunici, să ştii că glumeam! Şi mie îmi plac surprizele!

— Pot... să te îmbrăţişez? murmură Samuel.

— Fireşte că poţi! De când ai nevoie de aprobare?

Allan făcu chiar el un pas înainte şi depuse pe obrazul fiului un pupat sonor, lăsându-l pe acesta să i-l întoarcă.

— Dar ştii, adăugă el, poate că ai face mai bine să aştepţi până la deschiderea pachetelor... Altfel, s-ar putea să fii decepţionat!

Era tatăl său din cap până în picioare: la fiecare aniversare, pretindea sus şi tare că, în ciuda tuturor eforturilor, îi fusese

imposibil să găsească darurile atât de mult aşteptate. Şi de fiecare dată, bineînţeles, când Sam desfăcea ambalajele, acestea erau totuşi acolo... Samuel ar fi fost în stare să parieze în privinţa conţinutului celor două pachete: în cel mai mic se afla un ceas frumos pe care îl văzuse la bijuteria Victor's şi care afişa simultan ora mai multor oraşe; al doilea, mai mare, trebuia să fie enciclopedia civilizaţiei egiptene de care avea atâta nevoie pentru cercetările sale.

Samuel dădu din nou din cap ca pentru a alunga nişte gânduri parazite. Prin ce miracol ar fi putut cunoaşte natura acestor cadouri? Nu ceruse niciodată o enciclopedie egipteană şi cu atât mai puţin nu-şi alesese un ceas de la Victor's! Şi cu toate astea, ceea ce era foarte ciudat, le vedea perfect, atât pe unul, cât şi pe celălalt...

— Se trag perdelele, repede! Se dă muzica mai încet!

Mătuşa Evelyn se năpusti ca un vârtej în încăpere, dând ordine şi adresându-i lui Sam un mic semn complice atunci când îl văzu. În această versiune a trecutului, ea părea să se înţeleagă bine cu nepotul ei... Cu atât mai bine. Ea şi Lili se grăbiră apoi să acopere ferestrele, în timp ce Allan oprea muzica şi Bunicul aprindea luminile. Sam se gândi că nu putea să dispară imediat, căci totul risca să devină teribil de complicat.

Făcu câţiva paşi cât mai obişnuiţi cu putinţă pe direcţia uşii şi puse o mână pe mânerul ei în momentul în care Bunica şi o altă doamnă veneau din bucătărie. Samuel îşi întrerupse gestul fără să vrea, uluit: doamna în chestiune era Tiffany Mac Pie, îmbrăcată într-o rochie cu flori trandafirii de un kitsch total. Ce naiba căuta aici? În numele cui fusese invitată la sărbătorirea sa această bătrână bufniţă împopoţonată!?

O urmări din priviri, în timp ce se ducea să se sprijine de peretele din fund şi având grijă, se pare, să-i evite privirea. Sam ar fi protestat cu plăcere împotriva prezenţei sale, sau măcar ar fi cerut explicaţii, dar avu deodată o viziune fugară, o amintire fragmentară, a cărei tonalitate generală era aceea că domnişoara Mac Pie făcuse ceva bun pentru familia Faulkner. Ceva foarte bun, chiar... Într-adevăr, Sam se vedea în momentul în care îi mulţumea, în grădina sa, într-o dimineaţă în care vremea era frumoasă, după ce îi adusese acele bomboane de ciocolată după care ea era atât de ahtiată. Părea stânjenită, dar le primea totuşi... Şi apoi viziunea pierea, aşa cum venise, lăsând în urma ei o persistenţă de realitate, chiar dacă Sam avea vag conştiinţa că amintirea aceea era de o natură care îl depăşea.

— Sper că ţi-e foame, Sammy! îi aruncă Bunica împingând teancul de farfurii de pe masă pentru a face puţin loc.

Cu o privire maliţioasă, făcu un ocol până la el şi îi îndreptă şuviţa rebelă care îi cădea pe frunte.

— Tortul tău, dragul meu, o să-mi spui ce părere ai despre el! Tiffany are o reţetă ex-tra-or-di-na-ră!

Plecă apoi în pas grăbit spre bucătărie, lăsându-şi nepotul şi mai uluit. Tiffany... O reţetă extraordinară... De ce oare familia sa se arăta atât de binevoitoare faţă de bătrâna doamnă necinstită?

Abia avu timp să-şi pună întrebarea, că o altă scenă îi reveni în minte. O scenă pe care era sigur că nici pe aceasta nu o trăise vreodată şi despre care îşi amintea totuşi fiecare amănunt. Se afla aşezat pe un scaun la postul de poliţie, împreună cu tatăl său... Cam la câteva zile după operaţia de apendicită, căci simţea totodată o jenă la nivelul şoldului. Poliţistul, un vlăjgan înalt

şi mustăcios în uniformă, era deosebit de amabil. Vorbea mai degrabă încet pentru un tip atât de corpolent, poate din pricina împrejurărilor... Discutau tocmai despre Mac Pie. „Chiar ea ne-a prevenit", spunea el, „vecina dumneavoastră... A fost alertată de nişte mişcări suspecte din dreptul casei. Un tânăr pe bicicletă, mai întâi, într-o ţinută neobişnuită, genul iniţiat într-o sectă. Şi apoi, un altul, mai în vârstă. Ea s-a gândit că pesemne vă spărseseră locuinţa, căci, după un timp, cel mai în vârstă a ieşit din garaj la volanul maşinii dumneavoastră. Cum nu-l mai văzuse niciodată şi cum ştia că nu sunteţi acasă, a preferat să ne avertizeze. Când patrula s-a prezentat, casa era descuiată şi erau urme de luptă într-o cameră. Ne-am temut de ce e mai rău, desigur. Nu departe de pat, se afla asta..."

Poliţistul scosese atunci o pungă de plastic prin transparenţa căreia se putea distinge un portchei în formă de dog, cu un nume scris deasupra: *Martha Calloway, 27, strada Barnboim, Sainte-Mary*. „Aşa am ştiut adresa", adăuga el.

Sam şi-ar fi dorit să se poată concentra mai mult asupra acestei amintiri esenţiale, dar Bunicul stinse deodată luminile şi toţi începură să cânte:

— La muuulţi ani! La muuulţi ani!

Sam luptă din răsputeri să nu piardă firul viziunii sale, dar fără succes... Dobândise totuşi o certitudine: toate aceste imagini inedite care îi apăreau în minte erau legate de celălalt Samuel. Era vorba de propriile sale amintiri, de istoria sa... Fuzionând unul cu celălalt, pesemne că îşi amestecaseră şi o parte din amintirile lor! Or, amintirile acestei alte jumătăţi de sine prezentau modificări importante ale trecutului. Modificări

atât de importante încât trebuie că afectaseră în profunzime cursul acestor ultimi trei ani.

— La mulţi aaani, Samuel, la mulţi aaani!

Cântecul se termină printr-o explozie de aplauze şi corul familiei Faulkner prinse să salute enormul tort, acoperit de lumânări, care îşi făcea intrarea dinspre palier: o piesă făcută din trei etaje, învelită într-un strat de ciocolată, cu volute de mereng şi de cremă şi cu două mici artificii care aruncau scântei albastre, în vârf.

— Bravo, bravo! se bucură Lili.

— La mulţi ani! întări Allan.

— Şi viaţă lungă *Librăriei Faulkner*! adăugă Bunicul.

Uluit, Samuel privi cum înainta acea capodoperă de cofetărie, strălucind în mii de lumini în semiobscuritate. Uimitor, persoana care aducea piesa aceea înaltă nu era Bunica. Nu era nici domnişoara Mac Pie – slavă Domnului –, nici măcar mătuşa Evelyn. Dar atunci...? Silueta aceea... Pletele acelea lungi strânse elegant la spate... Acel mers şi acel port de regină... O iluzie? O viziune, iar?

— Mamă! şopti el, cu un nod în gât.

Somptuosul tort străbătu salonul în râsetele şi strigătele de vivat ale tuturor, în timp ce Sam îşi simţea ochii plini de lacrimi.

— Mamă, chiar tu eşti?

Strălucirea lumânărilor lumina faţa Elisei cu reflexe jucăuşe, care îi confereau un aer de zeiţă. Chiar ea era... Frumoasă, radioasă... Fără doar şi poate, acolo... Şi atât de aproape!

Samuel simţi cum ceva era pe punctul să cedeze în străfundurile fiinţei sale. Maică-sa era în viaţă, supravieţuise! Acesta

era sensul amintirilor care-l asaltau mai adineauri apropo de Mac Pie. Într-un fel sau altul, bătrâna ciocănitoare contribuise la salvarea ei. Pesemne că strigase după ajutor, după întâlnirea ei cu Sam, şi, graţie portcheiului Marthei Calloway, poliţiştii putuseră urma pista până în strada Barnboim. Şi interveniseră înainte ca dresoarea de câini să-şi pună în aplicare ameninţarea de a o ucide pe Elisa Faulkner...

Ceea ce însemna şi că intervenţia lui Samuel din urmă cu trei ani fusese un succes! Împiedicându-l pe Tatuat s-o asasineze pe maică-sa, iniţiase o nouă secvenţă temporală, mai aproape, fireşte, de versiunea originală, în care Elisa Faulkner o ducea de minune! Şi în care Allan nu mai avea niciun motiv să fie spitalizat, nici Samuel să se hazardeze pe cărările timpului! O reîntoarcere la calea normală într-un fel!

— Ei bine, ce e Sam, îl încurajă cu blândeţe Elisa, nu vrei să sufli în lumânări?

Samuel se sili să iasă din amorţeala plăcută care îl cuprinsese. Vocea aceea... Vocea aceea care îl legănase, îl consolase, îl instruise, îl călăuzise adeseori. Acea voce pe care de atâtea ori căutase să şi-o amintească în timpul nopţilor interminabile în care era atât de singur. Acea voce cristalină, liniştitoare... Maternă. Cât era de plăcut s-o asculte din nou pe maică-sa!

Sam se desprinse în sfârşit din uşă şi, fără s-o scape din priviri pe Elisa, se apropie de masă. Observă în treacăt că maică-sa avea o cicatrice mică pe frunte, acolo unde o lovise Rudolf. Dar în rest, era totuşi aceeaşi!

— Lumânările! Lumânările! scandau Bunicul şi Lili.

Sam se întoarse atunci spre acea minune de arhitectură din bezea pe care era scris cu cremă chantilly roz: La mulţi ani, Samuel!

Inspiră adânc şi suflă cu atâta convingere, din toate puterile, în cele paisprezece flăcărui, de parcă ar fi fost vorba să şteargă amintirea acelor ani întunecaţi. Urmă o dezlănţuire de complimente şi de strigăte de bravo pe care Sam abia dacă le auzi: se aruncase de acum în braţele mamei sale. Se refugie în scobitura umărului, cu capul vârât în părul ei, respirând parfumul îmbătător din copilărie şi muşcându-şi buzele ca să nu plângă.

— Te iubesc, mamă, articulă el în şoaptă.

— Şi eu te iubesc, dragul meu Sam.

Întreg tribul primi aceste demonstraţii de afecţiune cu noi strigăte de entuziasm, şi în timp ce Lili aprindea lumina, Sam se desprinse din braţele maică-si pentru a-i mulţumi, pe rând, fiecăruia în parte, inclusiv domnişoarei Mac Pie. Bunicul, cel mai nerăbdător dintre toţi, ridică atunci cele două pachete învelite în hârtie aurită.

— Şi acum, cadourile! exclamă el cu aprindere.

În uralele admirative ale celor de faţă, Sam desfăcu fundele multicolore, aruncând scurte priviri tatălui şi mamei sale care se ţineau de mână. Fericirea regăsită... Aşa cum bănuise ceva mai înainte, în cel mai puţin voluminos se afla un ceas impresionant, cu buton de întors cromat, plin de mici butonaşe şi cadrane.

— În afară de ora de aici, bijutierul l-a reglat pe fusele orare din Bruges şi Teba, preciză Elisa. Aşa cum îţi doreai.

Bruges şi Teba, cât de departe păreau...

— E atât de frumos, nu se putu abţine să nu se înflăcăreze Mac Pie. Străluceşte!

Sam desfăcu apoi ambalajul celui de al doilea pachet din care scoase o somptuoasă *Enciclopedie a faraonilor* pe care o consultase – într-o altă viaţă! – pe vremea când căuta semnificaţia

semnului lui Hathor. Un volum din secolul al XIX-lea deosebit de preţios, care, venind de la tatăl său, era şi o dovadă de apreciere.

— Iar dacă pe viitor o să continui să te interesezi de cărţi, adăugă Allan, o să mă poţi ajuta la librărie în una sau două după-amiezi pe săptămână. Nu e atât de departe de Bel-Air, în definitiv, şi aşa vei avea şi ceva bani de buzunar.

— Pentru mine ar fi o superplăcere, încuviinţă Sam, care înregistră în treacăt o informaţie capitală: în această secvenţă temporală familia Faulkner îşi păstrase pesemne casa din Bel-Air. O veste excelentă!

— Bine, dar tortul? tună Bunicul. Gustăm odată din el sau e doar pentru că face frumos?

— Donovan, eşti mai rău ca un copil! îl certă Bunica.

— Draga mea, acesta-i singurul interes pe care-l ai ca să îmbătrâneşti! îi răspunse el. Singurul!

Elisa se pregătea să taie îmbietoarea piesă etajată în faţa unui public foarte atent, când se auzi soneria de la intrare.

— Sam, te poţi duce tu să vezi cine e? întrebă ea.

— Poate că e vecinul, zise Bunica, cel care locuieşte ceva mai sus şi care e pe jumătate surd. E atât de drăguţ, i-am spus că serbăm o aniversare şi că dacă vrea poate să treacă.

Max! deduse Sam. Nu mai lipsea decât bătrânul Max din tablou! Poate că venea din proprie iniţiativă să aducă jetonul găurit, de plastic albastru? Dacă era aşa – puţin probabil, la drept vorbind – nu trebuia să se mai bazeze deloc pe Samuel pentru a pleca: acesta nu mai avea niciun chef să plece. Perioadă aceasta îi convenea de minune... Şi-o adopta!

Se grăbi totuşi să deschidă uşa şi inima sa încetă deodată să mai bată. Alicia... În faţa lui se afla Alicia. Mai frumoasă ca oricând,

îmbrăcată într-un jeans negru şi cu un tricou portocaliu aprins pe care era scris cu litere turcoaz: *Lumea e albastră*. În afară de asta, purta pe umăr o geantă cu multe buzunare şi, sub braţ, un obiect subţire şi dreptunghiular învelit în hârtie kraft. Se uita la Samuel cu ochii ei mari, jucăuşi.

— Surpriză! exclamă ea.

Apoi, văzând aerul uluit al interlocutorului ei, adăugă:

— Îmi dai voie?

Samuel se trase de o parte şi tânăra fată fu întâmpinată cu o salvă de: „Alicia", „În sfârşit", „Ai picat la ţanc!" etc.

— Iertaţi-mă, se scuză ea salutându-i pe toţi, aş fi vrut să ajung mai devreme, dar abia am ieşit de la şedinţa foto... Ah! văd că am ajuns după ce s-au dat cadourile!

Îşi lăsă geanta ei cu buzunăraşe în prag şi se întoarse spre Elisa care-i servea prima bucată din tortul înalt lui Donovan.

— Doamnă Faulkner, pot să vi-l răpesc pe fiul dumneavoastră un minut? Avem ceva personal...

— Desigur, Alicia. Numai dacă îmi promiţi că mi-l înapoiezi înainte ca Bunicul să mănânce întreg tortul!

Alicia îl apucă pe Sam de braţ şi-l scoase afară, pe peronul casei ale cărei şiţe fuseseră revopsite într-un alb strălucitor. Închise apoi uşa în urma ei.

— Îmi pare rău că te răpesc, dar nu prea îmi place când Mac Pie se află prin preajmă... E regina bârfelor! Uite, am şi eu un dar pentru tine.

Îi întinse pachetul pe care-l ţinea sub braţ, un fel de plic, şi Samuel trebui să facă un efort pentru a se smulge din contemplaţie: Alicia era de o incredibilă frumuseţe, cu pletele ei lungi legate la spate cu un pieptene gros de culoare violetă, cu tenul

delicat bronzat, cu trăsăturile ei atât de pure, cu ochii ei de un albastru oceanic...

— Hei, dormi sau ce-i cu tine? îl ironiză ea.

Sam se hotărî să ia plicul şi îl deschise, vărsând în palmă conţinutul. Era vorba de fapt de o compoziţie fotografică într-o ramă învechită şi frumos festonată. Se vedea în partea stângă un vechi Polaroid în care Alicia şi el aveau nouă ani şi se priveau cu duşmănie sub tânărul tulipier din grădina familiei Faulkner. În dreapta, o a doua fotografie îi înfăţişa de curând: se ţineau de mijloc, sub acelaşi copac care, ca şi ei, crescuse frumos. Cele două clişee erau înconjurate de o mulţime de portrete ale lui Sam la diferite vârste, unele în alb-negru, altele în culori, de forme şi dimensiuni variate, totul constituind un mozaic mişcător al existenţei sale, dublat de o autentică operă de artă.

— E... e minunat, Alicia. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc mult...

— Recunoşti polaroidul ăsta? se interesă ea E chiar prima noastră fotografie împreună, imediat după instalarea mea la Sainte-Mary. La acea dată, lucrurile nu prea mergeau bine între noi, nu-i aşa?

Samuel o privi, îmbătat de iubire, cu siguranţa certă că orice s-ar mai întâmpla de acum înainte, Alicia va fi darul lui pentru totdeauna.

— Din fericire, timpul a trecut de atunci, nu crezi? La mulţi ani, Samuel...

Fata se sprijini de uşorul uşii şi îl trase spre ea cu o naturaleţe dezarmantă. Apoi îşi petrecu cu tandreţe braţele în jurul gâtului său şi îşi lipi delicat buzele de ale lui. Sărutul ei avea savoarea veşniciei...

Cuprins

I. Camera 313 5
II. Întoarcerea Tatuatului 18
III. Misiune imposibilă 29
IV. Întoarcerea în timp 41
V. Visul arheologului 51
VI. Deducţii 64
VII. Cel care va strânge laolaltă cele şapte jetoane... 71
VIII. Palatul de pe colină 81
IX. 秦始皇 95
X. Elogiul încetinirii 107
XI. Eşarfa de brumă 113
XII. Asediul Romei 124
XIII. În gura leului 134
XIV. O cutiuţă de fildeş 145
XV. Tratatul celor treisprezece virtuţi ale magiei 154
XVI. *Il Diavolo* 169
XVII. Alicia 186
XVIII. Biserica celor şapte resurecţii 201
XIX. Un jeton albastru de plastic 208
XX. Crime în serie 220
XXI. A şasea zi 236
XXII. Văpaia 246
XXIII. Mătuşa Evelyn 257
XXIV. Anestezie 270

XXV. Declarație 283
XXVI. Un peşte în adâncul unei cetăţi scufundate 297
XXVII. Atât de aproape de ţintă... 310
XXVIII. În portbagaj 322
XXIX. Doi sori nu pot străluci în acelaşi timp 330
XXX. Gardianul pietrelor 346
XXXI. Daruri 360

Guillaume Prévost s-a născut în 1964, la Tananarive, pe insula Madagascar. Absolvent al Școlii normale superioare, doctor docent în istorie, predă ca profesor într-un liceu din Paris. A colaborat la canalul TV *Histoire* și a scris mai multe lucrări de specialitate înainte de a aborda literatura. Având suport în pasiunea lui pentru istorie, ficțiunile sale dezvoltă, de asemenea, clasica tehnică a intrigii polițiste.

PIATRA SCULPTATĂ, CELE ȘAPTE MONEDE și romanul de față fac parte dintr-o trilogie în care se împletesc marile aventuri și tablourile istorice captivante. Cărțile s-au bucurat de un real succes, nu doar în țările francofone, traducerile fiind publicate în numeroase țări, din Marea Britanie până în Thailanda, din Statele Unite până în China, trecând prin Spania și lumea latino-americană.

CARTEA TIMPULUI

I. Piatra sculptată

II. Cele șapte monede

III. Cercul de aur

Din Roma medievală asediată până în China legendară a împăratului Qin, Sam se vede antrenat într-o aventură mai primejdioasă ca niciodată. Trebuie să dea piept cu dușmanul lui personal, Tatuatul, și să găsească mijlocul de a schimba cursul trecutului. Dar poate oare drege cu adevărat timpul, în speranța de a o revedea într-o zi pe mama lui? Și, dacă da, cu ce preț?

ULTIMUL VOLUM DIN PALPITANTA ODISEE A LUI SAM FAULKNER ÎN TIMP ȘI ÎN ISTORIE.

O uimitoare supracopertă!

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-259-6

9 789731 282596

Coperta: Christian Broutin

AEGYPTIVM MARE
et PARTHENIVM PHA
RIVM
ÆGYPTVS
ANTICVS
ARABIA
PETREA
ARABICI SINVS
TERRA SANCTA
秦始皇
Condor illæsus